

☐ **LEGEA nr. 31 din 16 noiembrie 1990** ¹⁾ **societăților - Republicare** ▶ (la data 15-feb-2013 Actul modificat de Art. 18, punctul 1. din titlul IV din [Legea 76/2012](#))

Forma sintetică la data 07-iul-2014. Acest act a fost creat utilizand tehnologia SintAct®-Acte Sintetice. SintAct® și tehnologia Acte Sintetice sunt mărci înregistrate ale Wolters Kluwer.

☐ **TITLUL I: Dispoziții generale**

☐ **Art. 1**

(1) În vederea desfășurării de activități cu scop lucrativ, persoanele fizice și persoanele juridice se pot asocia și pot constitui societăți cu personalitate juridică, cu respectarea dispozițiilor prezentei legi.

(2) Societățile prevăzute la alin. (1) cu sediul în România sunt persoane juridice române.

▶ (la data 15-feb-2013 Art. 1 din titlul I modificat de Art. 18, punctul 2. din titlul IV din [Legea 76/2012](#))

I. Definiția societății comerciale

1.

Acest prim articol al Legii nr. 31/1990 (denumită în continuare LSC), remarcabil prin densitatea sa conceptuală, enunță direct sau permite, implicit, evocarea principalelor trăsături definitorii pentru procesul de formare, organizare și funcționare a societăților comerciale. Deconstrucția acestui text relevă componentele esențiale ale definiției societății comerciale și anume faptul că aceste entități, dotate cu personalitate juridică, sunt rodul asocierii unor persoane, în condițiile legii, pentru realizarea unui scop cu caracter vădit comercial (efectuarea de acte de comerț).

2.

În dreptul român, societățile se împart în societăți civile și societăți comerciale. Primele, neurmărind profitul prin realizarea unor acte de comerț, au o natură civilă și sunt supuse reglementării Codului civil; sediul materiei pentru constituirea, organizarea, funcționarea, modificarea și încetarea existenței celorlalte îl constituie, în primul rând, LSC, ca lege fundamentală, alături de alte legi comerciale speciale. **... citește mai departe (1-33)**

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 2**

Dacă prin lege nu se prevede altfel, societățile cu personalitate juridică se constituie în una dintre următoarele forme: ▶ (la data 15-feb-2013 Art. 2 din titlul I modificat de Art. 18, punctul 3. din titlul IV din [Legea 76/2012](#))

- a)** societate în nume colectiv;
- b)** societate în comandită simplă;
- c)** societate pe acțiuni;
- d)** societate în comandită pe acțiuni și
- e)** societate cu răspundere limitată.

I. Clasificarea societăților comerciale după criteriul formei

1.

Diversitatea societăților comerciale a permis clasificarea lor după mai multe criterii, mai mult sau mai puțin riguroase. Dintre acestea, LSC utilizează, în mod manifest, doar criteriul formei juridice, dar, prin modul în care grupează dispozițiile aplicabile acestor forme de societate, trimite implicit și la alte criterii de clasificare; vom examina, în continuare nu numai criteriul legal al formei, ci și celelalte criterii care au relevanță pentru mai buna exprimare a identității distincte a fiecărui tip de societate.

2.

Articolul 2 LSC menționează, cu titlu limitativ, cinci forme de societate comercială. Acestea sunt compatibile, în general, cu formele de societate comercială cunoscute în legislația statelor europene și, mai ales, a țărilor membre ale Uniunii Europene³⁹. **... citește mai departe (1-10)**

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 3**

(1) Obligațiile sociale sunt garantate cu patrimoniul social.

(2) Asociații în societatea în nume colectiv și asociații comanditați în societatea în comandită simplă sau în comandită pe acțiuni răspund nelimitat și solidar pentru obligațiile sociale. Creditorii societății se vor îndrepta mai întâi împotriva acesteia pentru obligațiile ei și, numai dacă societatea nu le plătește în termen de cel mult 15 zile de la data punerii în întârziere, se vor putea îndrepta împotriva acestor asociați.

(3) Acționarii, asociații comanditari, precum și asociații în societatea cu răspundere limitată răspund numai până la concurența capitalului social subscris.

I. Răspunderea societății comerciale

1.

Una dintre consecințele faptului că societatea comercială este o persoană juridică, având un patrimoniu propriu, distinct de cel al asociaților, este faptul că aceasta răspunde personal pentru obligațiile pe care și le asumă în cursul efectuării actelor de comerț ce sunt incluse în obiectul de activitate sau în legătură cu acestea. Potrivit LSC, obligațiile sociale sunt garantate cu patrimoniul social; aceste enunț necesită unele clarificări.

Conceptul de „obligații sociale” pune în evidență faptul că legea are în vedere numai obligațiile societății comerciale, asumate sau așezate în sarcina ei în condițiile legii. Corespunzător separației de patrimonii dintre societatea comercială și asociații ei, se produce și o separare a limitelor răspunderii; asociații nepăstrând sau nedobândind un drept de proprietate asupra bunurilor aduse ca aport sau intrate în patrimoniul societății comerciale în cursul activității sale, este evident că acest patrimoniu nu poate fi utilizat pentru a acoperi obligațiile asociaților. [... citește mai departe \(1-10\)](#)

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 4

Societatea cu personalitate juridică va avea cel puțin 2 asociați, în afară de cazul în care legea prevede altfel.

[\(la data 15-feb-2013 Art. 4 din titlul I modificat de Art. 18, punctul 4. din titlul IV din Legea 76/2012\)](#)

1.

Noțiunea de societate comercială presupune asocierea a două sau a mai multor persoane; societatea este rodul voinței acestora de a se uni într-o întreprindere comună, în cadrul căreia să conlucreze pentru a obține un profit din realizarea de acte de comerț.

De aceea, acest articol al LSC stabilește regula că societatea comercială trebuie să aibă cel puțin doi asociați, chestiune care ține de natura și esența oricărei asocieri.⁴⁵ Chiar și etimologic, societatea comercială presupune prezența mai multor asociați (socius). Dar societatea comercială este mai mult decât o asociere; ea este o ființă juridică, născută din voința asociaților, dar care dobândește personalitate juridică în condițiile legii. Printre multele avantaje pe care constituirea unei asemenea ființe juridice le aduce asociaților, aflați în urmărirea profitului, se află și beneficiul răspunderii limitate. De aceea, dacă societatea comercială – ca ființă juridică dotată cu personalitate proprie – este o ficțiune devenită realitate, de ce nu ar putea legiuitorul să împingă și mai departe limitele acestei ficțiuni, admitând posibilitatea constituirii unei societăți cu asociat unic? [... citește mai departe \(1-1\)](#)

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

TITLUL II: Constituirea societăților comerciale

CAPITOLUL I: Actul constitutiv al societății

Art. 5

(1) Societatea în nume colectiv sau în comandită simplă se constituie prin contract de societate, iar societatea pe acțiuni, în comandită pe acțiuni sau cu răspundere limitată se constituie prin contract de societate și statut.

(2) Societatea cu răspundere limitată se poate constitui și prin actul de voință al unei singure persoane. În acest caz se întocmește numai statutul.

(3) Contractul de societate și statutul pot fi încheiate sub forma unui înscris unic, denumit act constitutiv.

(4) Când se încheie numai contract de societate sau numai statut, acestea pot fi denumite, de asemenea, act constitutiv. În cuprinsul prezentei legi, denumirea act

constitutiv desemnează atât înscrisul unic, cât și contractul de societate și/sau statutul societății.

(5) În cazurile în care contractul de societate și statutul constituie acte distincte, acesta din urmă va cuprinde datele de identificare a asociaților și clauze reglementând organizarea, funcționarea și desfășurarea activității societății.

☐ **(6)** Actul constitutiv se încheie sub semnătură privată, se semnează de toți asociații sau, în caz de subscripție publică, de fondatori. Forma autentică a actului constitutiv este obligatorie atunci când:

a) printre bunurile subscrise ca aport la capitalul social se află un imobil;

▶ (la data 01-oct-2011 Art. 5, alin. (6), litera A. din titlul II, capitolul I modificat de Art. 10, punctul 2. din capitolul II, secțiunea 3 din **Legea 71/2011**)

b) se constituie o societate în nume colectiv sau în comandită simplă;

c) societatea pe acțiuni se constituie prin subscripție publică.

(7) Actul constitutiv dobândește dată certă și prin depunerea la oficiul registrului comerțului.

I. Noțiunea generică de act constitutiv

1.

Natura juridică originară a societății comerciale – aceea contractuală – își găsește rațiunea în acordul de voință al părților de a se asocia, în scopul de a realiza acte de comerț și de a obține, pe această cale, un profit pe care să și-l împartă. Deși principiul libertății de asociere permite asociaților să își aleagă în mod liber forma de societate comercială, opțiunea lor de a constitui o societate este supusă cerinței formale de a încheia un înscris, denumit generic act constitutiv; acesta poate îmbrăca diverse moduri de exteriorizare a voinței asociaților, în funcție, mai ales, de complexitatea tipului de societate comercială ales.

Actul constitutiv, privit atât ca negotium iuris cât și ca instrumentum, îndeplinește o funcție multiplă: exprimă voința de asociere a părților (funcția constitutivă), adaptează această voință rigorilor legale comune tuturor formelor de societate comercială sau proprii formei pentru care au optat asociații (funcția reglementară), atestă condițiile și limitele asocierii (funcția probatorie) și este un înscris necesar îndeplinirii operațiunilor de înregistrare a societății comerciale în registrul comerțului (funcția operațională). ... [citeste mai departe \(1-12\)](#)

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 6**

(1) Semnatarii actului constitutiv, precum și persoanele care au un rol determinant în constituirea societății sunt considerați fondatori.

(2) Nu pot fi fondatori persoanele care, potrivit legii, sunt incapabile ori care au fost condamnate pentru infracțiuni contra patrimoniului prin nesocotirea încrederii, infracțiuni de corupție, delapidare, infracțiuni de fals în înscrisuri, evaziune fiscală, infracțiuni prevăzute de **Legea nr. 656/2002** pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism, republicată, sau pentru infracțiunile prevăzute de prezenta lege.

▶ (la data 01-feb-2014 Art. 6, alin. (2) din titlul II, capitolul I modificat de Art. 33, punctul 1. din titlul II din **Legea 187/2012**)

I. Noțiunea de fondator

1.

În termeni uzuali, noțiunea de fondator desemnează o persoană care a construit sau creat ceva – o instituție, o școală, o operă, un curent politic etc. Acest articol al LSC conferă noțiunii de fondator un înțeles special, incluzând în această categorie atât (a) pe semnatarii actului constitutiv cât și (b) pe cei care au avut un rol determinant în constituirea societății.

Într-o abordare ce ține de bunul-simț juridic, noțiunea de fondator al societății comerciale este indestructibil legată de cea de asociat; nu poți fi fondator al societății comerciale fără a fi asociat. De altfel, termenul „fondator” este doar o formă prescurtată a sintagmei „asociat fondator”, care face deosebirea de restul asociaților, care nu au această calitate, întrucât au intervenit în viața societară ulterior constituirii (fondării) societății comerciale.

Dar nu poți fi asociat fără a fi semnatar al actului constitutiv (fie direct, fie prin reprezentant), întrucât art. 5 alin. (6) LSC arată că actul constitutiv trebuie semnat de toți asociații. Or, dacă nu poți fi fondator fără a fi asociat, care este rostul distincției pe care acest prim alineat al art. 6 LSC o face între două categorii de fondatori: (a) semnatarul actului constitutiv și (b) cei care au avut un rol determinant în constituirea societății? Înțelesul acestui text este greu de descifrat, întrucât, la prima vedere, ea este o distincție între fondatorii care au calitatea de asociați semnatori ai actului constitutiv și alți fondatori, care sunt persoane care nu au calitatea de asociați, dar au avut o contribuție esențială la constituirea societății.⁸ [... citește mai departe \(1-6\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 7**

Actul constitutiv al societății în nume colectiv, în comandită simplă sau cu răspundere limitată va cuprinde:

a) datele de identificare a asociaților; la societatea în comandită simplă se vor arăta și asociații comandați;

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 7, litera A. din titlul II, capitolul I modificat de Art. I, punctul 2. din [Legea 441/2006](#))

b) forma, denumirea și sediul social;

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 7, litera B. din titlul II, capitolul I modificat de Art. I, punctul 2. din [Legea 441/2006](#))

c) obiectul de activitate al societății, cu precizarea domeniului și a activității principale;

d) capitalul social, cu menționarea aportului fiecărui asociat, în numerar sau în natură, valoarea aportului în natură și modul evaluării. La societățile cu răspundere limitată se vor preciza numărul și valoarea nominală a părților sociale, precum și numărul părților sociale atribuite fiecărui asociat pentru aportul său;

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 7, litera D. din titlul II, capitolul I modificat de Art. I, punctul 2. din [Legea 441/2006](#))

e) asociații care reprezintă și administrează societatea sau administratorii neasociați, datele lor de identificare, puterile ce li s-au conferit și dacă ei urmează să le exercite împreună sau separat;

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 7, litera E. din titlul II, capitolul I modificat de Art. I, punctul 2. din [Legea 441/2006](#))

e¹) în cazul societăților cu răspundere limitată, dacă sunt numiți cenzori sau auditor financiar, datele de identificare ale primilor cenzori, respectiv ale primului auditor financiar;

▶ (la data 29-iun-2007 Art. 7, litera E¹. din titlul II, capitolul I modificat de Art. I, punctul 2. din [Ordonanța urgentă 82/2007](#))

f) partea fiecărui asociat la beneficii și la pierderi;

g) sediile secundare - sucursale, agenții, reprezentanțe sau alte asemenea unități fără personalitate juridică -, atunci când se înființează o dată cu societatea, sau condițiile pentru înființarea lor ulterioară, dacă se are în vedere o atare înființare;

h) durata societății;

i) modul de dizolvare și de lichidare a societății.

I. Cuprinsul actului constitutiv

1.

Chiar dacă societatea comercială ia ființă prin și în conformitate cu voința asociaților, natura ei instituțională – predominantă – impune ca actul ei constitutiv să conțină un minim de elemente esențiale și – prin aceasta – obligatorii, pe care fondatorii sunt chemați să le respecte din multiple motive: pentru a contura clar și coerent structura societății, pentru a asigura transparența necesară față de terți, pentru a proteja deopotrivă interesele asociaților și ale societății comerciale.

Aceste elemente esențiale sunt cuprinse în art. 7, art. 8 și art. 8¹ LSC, fiind structurate într-o succesiune logică (clauze privind identificarea asociaților și a societății comerciale, clauze privind formarea și structurarea capitalului social, clauze privind obiectul de activitate, clauze privind conducerea și controlul societății, clauze privind dizolvarea și lichidarea societății comerciale); de asemenea, ele sunt grupate în

două texte legale distincte (art. 7 și art. 8 LSC) după criteriul formei juridice a societăților comerciale constituite, formă care impune un grad mai mic sau mai mare de complexitate a unor clauze ale actului constitutiv... [citește mai departe \(1-31\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 8

Actul constitutiv al societății pe acțiuni sau în comandită pe acțiuni va cuprinde:

a) datele de identificare a fondatorilor; la societatea în comandită pe acțiuni vor fi menționați și asociații comandați;

(la data 01-dec-2006 Art. 8, litera A. din titlul II, capitolul I modificat de Art. I, punctul 4. din [Legea 441/2006](#))

b) forma, denumirea și sediul social;

(la data 01-dec-2006 Art. 8, litera B. din titlul II, capitolul I modificat de Art. I, punctul 4. din [Legea 441/2006](#))

c) obiectul de activitate al societății, cu precizarea domeniului și a activității principale;

d) capitalul social subscris și cel vărsat și, în cazul în care societatea are un capital autorizat, cuantumul acestuia;

(la data 01-dec-2006 Art. 8, litera D. din titlul II, capitolul I modificat de Art. I, punctul 4. din [Legea 441/2006](#))

e) natura și valoarea bunurilor constituite ca aport în natură, numărul de acțiuni acordate pentru acestea și numele sau, după caz, denumirea persoanei care le-a adus ca aport;

(la data 01-dec-2006 Art. 8, litera E. din titlul II, capitolul I modificat de Art. I, punctul 4. din [Legea 441/2006](#))

f) numărul și valoarea nominală a acțiunilor, cu specificarea dacă sunt nominative sau la purtător;

(la data 01-dec-2006 Art. 8, litera F. din titlul II, capitolul I modificat de Art. I, punctul 4. din [Legea 441/2006](#))

f¹) dacă sunt mai multe categorii de acțiuni, numărul, valoarea nominală și drepturile conferite fiecărei categorii de acțiuni;

f²) orice restricție cu privire la transferul de acțiuni;

(la data 01-dec-2006 Art. 8, litera F. din titlul II, capitolul I completat de Art. I, punctul 5. din [Legea 441/2006](#))

g) datele de identificare a primilor membri ai consiliului de administrație, respectiv a primilor membri ai consiliului de supraveghere;

(la data 01-dec-2006 Art. 8, litera G. din titlul II, capitolul I modificat de Art. I, punctul 4. din [Legea 441/2006](#))

g¹) puterile conferite administratorilor și, după caz, directorilor, respectiv membrilor directoratului, și dacă ei urmează să le exercite împreună sau separat;

(la data 17-apr-2009 Art. 8, litera G¹. din titlul II, capitolul I modificat de Art. 1, punctul 1. din [Legea 88/2009](#))

h) datele de identificare a primilor cenzori sau a primului auditor financiar;

(la data 01-dec-2006 Art. 8, litera H. din titlul II, capitolul I modificat de Art. I, punctul 4. din [Legea 441/2006](#))

i) clauze privind conducerea, administrarea, funcționarea și controlul gestiunii societății de către organele statutare, numărul membrilor consiliului de administrație sau modul de stabilire a acestui număr;

(la data 01-dec-2006 Art. 8, litera I. din titlul II, capitolul I modificat de Art. I, punctul 4. din [Legea 441/2006](#))

(la data 17-apr-2009 Art. 8, litera I¹. din titlul II, capitolul I abrogat de Art. 1, punctul 1. din [Legea 88/2009](#))

j) durata societății;

k) modul de distribuire a beneficiilor și de suportare a pierderilor;

l) sediile secundare - sucursale, agenții, reprezentanțe sau alte asemenea unități fără personalitate juridică -, atunci când se înființează o dată cu societatea, sau condițiile pentru înființarea lor ulterioară, dacă se are în vedere o atare înființare;

m) orice avantaj special acordat, în momentul înființării societății sau până în momentul în care societatea este autorizată să își înceapă activitatea, oricărei persoane care a participat la constituirea societății ori la tranzacții conducând la acordarea autorizației în cauză, precum și identitatea beneficiarilor unor astfel de avantaje;

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 8, litera M. din titlul II, capitolul I modificat de Art. I, punctul 4. din [Legea 441/2006](#))

n) numărul acțiunilor comanditarilor în societatea în comandită pe acțiuni;

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 8, litera N. din titlul II, capitolul I modificat de Art. I, punctul 4. din [Legea 441/2006](#))

o) quantumul total sau cel puțin estimativ al tuturor cheltuielilor pentru constituire;

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 8, litera O. din titlul II, capitolul I modificat de Art. I, punctul 4. din [Legea 441/2006](#))

p) modul de dizolvare și de lichidare a societății.

I. Cuprinsul actului constitutiv

1.

Chiar dacă societatea comercială ia ființă prin și în conformitate cu voința asociaților, natura ei instituțională – predominantă – impune ca actul ei constitutiv să conțină un minim de elemente esențiale și – prin aceasta – obligatorii, pe care fondatorii sunt chemați să le respecte din multiple motive: pentru a contura clar și coerent structura societății, pentru a asigura transparența necesară față de terți, pentru a proteja deopotrivă interesele asociaților și ale societății comerciale.

Aceste elemente esențiale sunt cuprinse în art. 7, art. 8 și art. 8¹ LSC, fiind structurate într-o succesiune logică (clauze privind identificarea asociaților și a societății comerciale, clauze privind formarea și structurarea capitalului social, clauze privind obiectul de activitate, clauze privind conducerea și controlul societății, clauze privind dizolvarea și lichidarea societății comerciale); de asemenea, ele sunt grupate în două texte legale distincte (art. 7 și art. 8 LSC) după criteriul formei juridice a societăților comerciale constituite, formă care impune un grad mai mic sau mai mare de complexitate a unor clauze ale actului constitutiv. ... [citește mai departe \(1-31\)](#)

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 8¹**

Datele de identificare prevăzute la art. [7](#) lit. a), e) și e¹), respectiv la art. [8 lit. a\), g\) și h\)](#), includ:

a) pentru persoanele fizice: numele, prenumele, codul numeric personal și, dacă este cazul, echivalentul acestuia, potrivit legislației naționale aplicabile, locul și data nașterii, domiciliul și cetățenia;

b) pentru persoanele juridice: denumirea, sediul, naționalitatea, numărul de înregistrare în registrul comerțului sau codul unic de înregistrare, potrivit legii naționale aplicabile.

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 8 din titlul II, capitolul I completat de Art. I, punctul 8. din [Legea 441/2006](#))

I. Cuprinsul actului constitutiv

1.

Chiar dacă societatea comercială ia ființă prin și în conformitate cu voința asociaților, natura ei instituțională – predominantă – impune ca actul ei constitutiv să conțină un minim de elemente esențiale și – prin aceasta – obligatorii, pe care fondatorii sunt chemați să le respecte din multiple motive: pentru a contura clar și coerent structura societății, pentru a asigura transparența necesară față de terți, pentru a proteja deopotrivă interesele asociaților și ale societății comerciale.

Aceste elemente esențiale sunt cuprinse în art. 7, art. 8 și art. 8¹ LSC, fiind structurate într-o succesiune logică (clauze privind identificarea asociaților și a societății comerciale, clauze privind formarea și structurarea capitalului social, clauze privind obiectul de activitate, clauze privind conducerea și controlul societății, clauze privind dizolvarea și lichidarea societății comerciale); de asemenea, ele sunt grupate în

două texte legale distincte (art. 7 și art. 8 LSC) după criteriul formei juridice a societăților comerciale constituite, formă care impune un grad mai mic sau mai mare de complexitate a unor clauze ale actului constitutiv. [... citeste mai departe \(1-31\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societatilor comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 9

(1) Societatea pe acțiuni se constituie prin subscriere integrală și simultană a capitalului social de către semnatarul actului constitutiv sau prin subscripție publică.

(2) În cazul unei subscrieri integrale și simultane a capitalului social de către toți semnatarul actului constitutiv, capitalul social vărsat la constituire nu va putea fi mai mic de 30% din cel subscris. Diferența de capital social subscris va fi vărsată:

a) pentru acțiunile emise pentru un aport în numerar, în termen de 12 luni de la data înmatriculării societății;

b) pentru acțiunile emise pentru un aport în natură, în termen de cel mult 2 ani de la data înmatriculării.

[\(la data 01-dec-2006 Art. 9 din titlul II, capitolul I modificat de Art. I, punctul 9. din Legea 441/2006\)](#)

I. Modalitățile constituirii societății pe acțiuni

1.

Societatea pe acțiuni este prototipul societății de capitaluri, a cărei constituire reprezintă, în principal, o modalitate de concentrare a unor resurse financiare semnificative, solicitate de obiectivele ample ale asociațiilor. De aceea, pe lângă constituirea prin subscriere integrală și simultană a capitalului societății de către semnatarul actului constitutiv, legea permite și constituirea prin subscripție publică, adică prin apelul fondatorilor la economiile sau capacitatea de a investi a publicului⁷⁰. Aceste două modalități de constituire a capitalului reverberează și asupra regimului juridic al organizării și funcționării acestor societăți, cele constituite prin subscripție publică devenind societăți deținute public (emitenți de valori mobiliare tranzacționate pe o piață reglementată),⁷¹ iar celelalte – societăți de tip închis. [... citeste mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societatilor comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 9¹

Societatea în nume colectiv, societatea în comandită simplă și societatea cu răspundere limitată sunt obligate să verse integral la data constituirii capitalul social subscris.

[\(la data 01-dec-2006 Art. 9 din titlul II, capitolul I completat de Art. I, punctul 10. din Legea 441/2006\)](#)

1.

Obligativitatea vărsării integrale a capitalului social subscris în cadrul acestor forme de societăți derivă din faptul că aceste societăți sunt vehicule comerciale destinate unor obiective mai modeste, care concentrează resurse de capital mai reduse. De aici rezultă, pe de o parte, necesitatea utilizării integrale, încă de la debutul activității, a acestor resurse, precum și, pe de altă parte, un grad de credibilitate publică mai redus, care necesită vărsarea integrală, încă de la constituire, a întregului capital subscris. Astfel, toate aporturile subscrise, fie ele în numerar sau în natură, trebuie să fie transmise societății la data constituirii, în care sens asociații sunt chemați să facă dovezile necesare, cu ocazia înmatriculării societății în registrul comerțului. Nerespectarea obligației de vărsământ integral, prevăzută de acest articol al LSC, atrage, în cazul societății cu răspundere limitată, răspunderea penală a administratorului care începe operațiuni în numele societății înainte de a se fi efectuat vărsământul integral al capitalului social [art. 275 alin. (1) LSC]. [... citeste mai departe \(1-1\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societatilor comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 10

(1) Capitalul social al societății pe acțiuni sau al societății în comandită pe acțiuni nu poate fi mai mic de 90.000 lei. Guvernul va putea modifica, cel mult o dată la 2 ani, valoarea minimă a capitalului social, ținând seama de rata de schimb, astfel încât acest quantum să reprezinte echivalentul în lei al sumei de 25.000 euro.

*) Majorarea capitalului social se va putea face până la data de 31 ianuarie 2007 și prin utilizarea rezervelor, cu excepția rezervelor legale, precum și a beneficiilor și a

primelor legate de capital, inclusiv a diferenței favorabile din reevaluarea patrimoniului social ori în alte modalități permise de lege.

▶(la data 12-ian-2007 Art. 10, alin. (1) din titlul II, capitolul I a se vedea referințe de aplicare din Art. 1, punctul 1. din **Legea 516/2006**)

(2)Cu excepția cazului în care societatea este transformată într-o societate de altă formă, capitalul social al societăților prevăzute la alin. (1) nu poate fi redus sub minimul legal decât dacă valoarea sa este adusă la un nivel cel puțin egal cu minimul legal prin adoptarea unei hotărâri de majorare de capital în același timp cu hotărârea de reducere a capitalului. În cazul încălcării acestor dispoziții, orice persoană interesată se poate adresa instanței pentru a cere dizolvarea societății. Societatea nu va fi dizolvată dacă, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de dizolvare, capitalul social este adus la valoarea minimului legal prevăzut de prezenta lege.

▶(la data 15-feb-2013 Art. 10, alin. (2) din titlul II, capitolul I modificat de Art. 18, punctul 5. din titlul IV din **Legea 76/2012**)

(3)Numărul acționarilor în societatea pe acțiuni nu poate fi mai mic de 2. În cazul în care societatea are mai puțin de 2 acționari pe o perioadă mai lungă de 9 luni, orice persoană interesată poate solicita instanței dizolvarea societății. Societatea nu va fi dizolvată dacă, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de dizolvare, numărul minim de acționari prevăzut de prezenta lege este reconstituit.

▶(la data 15-feb-2013 Art. 10, alin. (3) din titlul II, capitolul I modificat de Art. 18, punctul 5. din titlul IV din **Legea 76/2012**)

I. Valoarea minimă a capitalului societății pe acțiuni

1.

A Doua Directivă a Consiliului Europei, nr. 77/91/CE din 13 decembrie 1977, de coordonare, în vederea echivalării, a garanțiilor impuse societăților comerciale în statele membre, în înțelesul articolului 58 al doilea paragraf din Tratat, pentru protejarea intereselor asociaților sau terților, în ceea ce privește constituirea societăților comerciale pe acțiuni și menținerea și modificarea capitalului acestora, prevede în art. 6 că acestea trebuie să aibă un capital social subscris minim de 25.000 euro. După ce, timp de peste 15 ani, LSC a prevăzut pentru societățile pe acțiuni un capital care nu a depășit o valoare de 1.000 euro, în urma modificărilor aduse prin Legea nr. 441/2006, această valoare a fost majorată la 90.000 lei, pentru a corespunde astfel exigențelor celei de A Doua Directive. Pentru a menține această valoare la un echivalent în monedă națională de minim 25.000 euro, Guvernul României a fost autorizat să modifice această valoare minimă, majorând sau, după caz, reducând câttimea acesteia, în raport de evoluția cursului de schimb oficial leu - euro.⁷⁵ **... citeste mai departe (1-5)**

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 11**

(1)Capitalul social al unei societăți cu răspundere limitată nu poate fi mai mic de 200 lei și se divide în părți sociale egale, care nu pot fi mai mici de 10 lei.

▶(la data 01-dec-2006 Art. 11, alin. (1) din titlul II, capitolul I modificat de Art. 1, punctul 12. din **Legea 441/2006**)

(2)Părțile sociale nu pot fi reprezentate prin titluri negociabile.

I. Capitalul social minim

1.

LSC nu determină un capital minim decât pentru societățile pe acțiuni și pentru societatea cu răspundere limitată. Exigențele legiuitorului față de aceasta din urmă sunt, însă, mult mai reduse; capitalul social al acesteia este de doar 200 lei și se divide în părți sociale egale, în valoare minimă unitară de 10 lei. Fără îndoială, complexitatea redusă a proiectului societar reprezentat de această formă de societate justifică indulgența legii; același principiu al libertății contractuale domină constituirea societăților cu răspundere limitată și în Franța și în Anglia, unde legea lasă la alegerea asociaților determinarea mărimii capitalului. În schimb, alte legislații europene au cerințe mult mai mari în privința capitalului minim al societății cu răspundere limitată (Italia - 10.000 euro, Germania - 25.000 euro).

LSC arată că părțile sociale trebuie să aibă o valoare egală, fiind inadmisibil ca doi asociați care dețin un număr egal de părți sociale să reprezinte cote diferite de capital. **... citeste mai departe (1-3)**

Art. 12

În societatea cu răspundere limitată, numărul asociaților nu poate fi mai mare de 50.

1.

Privită ca un instrument și o creație dedicate unor proiecte modeste, societatea cu răspundere limitată nu are, ca funcție esențială, concentrarea unor importante resurse de capital și, în consecință, nici nu se fundamentează pe asocierea unui mare număr de persoane. Pentru a menține caracterul intuitu personae și vigoarea elementului affectio societatis, componentă esențială a acestui tip de societate, LSC restrânge numărul maxim al asociaților societății cu răspundere limitată la 50.

Având în vedere edificiul societății destul de rigid, o concentrare mai mare de asociați ar dauna, fără îndoială, eficienței societății și, mai ales, ar putea bloca mecanismul decizional al adunării generale a asociaților, bazat pe regula dublei majorități și care impune chiar, în lipsa unor stipulații contrare ale actului constitutiv, unanimitatea voturilor pentru adoptarea hotărârilor privind modificarea acestuia.

Art. 13

(1) În cazul în care, într-o societate cu răspundere limitată, părțile sociale sunt ale unei singure persoane, aceasta, în calitate de asociat unic, are drepturile și obligațiile ce revin, potrivit prezentei legi, adunării generale a asociaților.

(2) Dacă asociatul unic este administrator, îi revin și obligațiile prevăzute de lege pentru această calitate.

(3) În societatea care se înființează de către un asociat unic, valoarea aportului în natură va fi stabilită pe baza unei expertize de specialitate.

1.

Textul art. 13 – art. 16 LSC reglementează, sumar și incomplet, regimul juridic al societății comerciale unipersonale, care poate îmbrăca doar forma societății cu răspundere limitată. Dispoziții privind această societate unipersonală mai sunt reglementate la art. 17, art. 196¹, art. 204 și art. 229. În unele dintre aceste articole, legiuitorul folosește, explicit, sintagma „societate comercială cu răspundere limitată cu asociat unic”. Este evident că alăturarea acestor noțiuni divergente a fost deseori și întemeiat criticată în doctrină, pe motivul că, într-adevăr, conceptul de societate presupune sau implică o pluralitate de fondatori care să se asocieze.⁷⁷ În alte legislații naționale care cunosc acest concept, el a fost, mai degrabă, denumit „întreprindere unipersonală”, evitându-se, astfel, această supărătoare inadecvare terminologică.⁷⁸ [... citeste mai departe \(1-3\)](#)

Art. 14

(1) O persoană fizică sau o persoană juridică nu poate fi asociat unic decât într-o singură societate cu răspundere limitată.

(2) O societate cu răspundere limitată nu poate avea ca asociat unic o altă societate cu răspundere limitată, alcătuită dintr-o singură persoană.

(3) În caz de încălcare a prevederilor alin. (1) și (2), statul, prin Ministerul Finanțelor Publice, precum și orice persoană interesată poate cere dizolvarea pe cale judecătorească a unei societăți astfel constituită.

(4) Pe baza hotărârii de dizolvare, lichidarea se va face în condițiile prevăzute de prezenta lege pentru societățile cu răspundere limitată.

1.

Existența societății cu răspundere limitată cu asociat unic este privită, chiar și de către legiuitor, ca o excepție de la regulă. De aceea, posibilitatea multiplicării acestor societăți, în care, direct sau indirect, aceeași persoană interpretează rolul asociatului unic este o posibilitate pe care legea nu o permite. În acest sens, art. 14 LSC interzice persoanei fizice sau juridice să aibă calitatea de asociat unic, simultan, în două societăți cu răspundere limitată sau ca o societate cu răspundere limitată cu asociat unic să devină unicul asociat al unei alte societăți cu răspundere limitată.

Restrângerea prezenței unei persoane ca asociat unic la o singură societate este explicabilă din mai multe considerente. În primul rând, această interdicție protejează interesele terților și descurajează tendința

dezvoltării unei rețele de societăți comerciale aflate sub controlul total și exclusiv al unei singure persoane, tendință de natură a denatura concurența comercială... [citește mai departe \(1-2\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 15**

Contractele între societatea cu răspundere limitată și persoana fizică sau persoana juridică, asociat unic al celei dintâi, se încheie în formă scrisă, sub sancțiunea nulității absolute.

1.

Nu numai constituirea societății cu răspundere limitată cu asociat unic ci și funcționarea acesteia impune unele cerințe sporite de transparență, menite să confere credibilitate operațiunilor societății. Pentru protejarea intereselor terților și pentru evitarea unor tendințe de fraudare a creditorilor, LSC impune ca orice contract între societate și persoana care este asociatul unic al acesteia să se încheie în scris, sub sancțiunea nulității absolute.

Această cerință de formă este una minimală și este prevăzută ad validitatem; nu numai că raportul juridic este constatat printr-un instrument care permite conservarea nealterată a cuprinsului acestuia, dar raportul juridic nici nu ia ființă în absența formei scrise. Desigur că această cerință a formei scrise este îndeplinită și prin încheierea contractului în format electronic, dacă această modalitate respectă exigențele Legii nr. 365/2002 privind comerțul electronic⁸¹... [citește mai departe \(1-1\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 16**

(1) Aporturile în numerar sunt obligatorii la constituirea oricărei forme de societate.

(2) Aporturile în natură trebuie să fie evaluabile din punct de vedere economic. Ele sunt admise la toate formele de societate și sunt vărsate prin transferarea drepturilor corespunzătoare și prin predarea efectivă către societate a bunurilor aflate în stare de utilizare.

▶(la data 01-dec-2006 Art. 16, alin. (2) din titlul II, capitolul I modificat de Art. I, punctul 13. din [Legea 441/2006](#))

(3) Aporturile în creanțe au regimul juridic al aporturilor în natură, nefiind admise la societățile pe acțiuni care se constituie prin subscripție publică și nici la societățile în comandită pe acțiuni și societățile cu răspundere limitată. Aporturile în creanțe sunt liberate, potrivit art. **84.**

▶(la data 01-dec-2006 Art. 16, alin. (3) din titlul II, capitolul I modificat de Art. I, punctul 13. din [Legea 441/2006](#))

(4) Prestațiile în muncă sau servicii nu pot constitui aport la formarea ori la majorarea capitalului social.

▶(la data 01-dec-2006 Art. 16, alin. (4) din titlul II, capitolul I modificat de Art. I, punctul 13. din [Legea 441/2006](#))

(5) Asociații în societatea în nume colectiv și asociații comandați se pot obliga la prestații în muncă cu titlu de aport social, dar care nu pot constitui aport la formarea sau la majorarea capitalului social. În schimbul acestui aport, asociații au dreptul să participe, potrivit actului constitutiv, la împărțirea beneficiilor și a activului social, rămânând, totodată, obligați să participe la pierderi.

I. Aporturile în numerar și în natură

1.

Una dintre principalele funcții ale societății comerciale este aceea de concentrare a capitalului necesar unei activități profitabile. La baza oricărei activități comerciale se află un anumit capital, care, în cazul societății comerciale, este constituit din capitalul social și așa numitul capital de lucru. Concentrarea unor resurse importante de capital necesar finanțării unor proiecte ambițioase s-a dovedit, în numeroase cazuri, a fi unul din motivele constituirii societății comerciale.

Desigur că lichiditățile financiare ale societății comerciale sunt cele care îi asigură acesteia promptitudinea și mobilitatea operațională de care depinde viteza cu care aceasta reacționează la cerințele activității sale comerciale. Cum aporturile asociaților sunt cele care formează capitalul social și cum aceste aporturi reprezintă cea mai ieftină sursă de finanțare a societății comerciale, este justificată cerința legii ca orice societate comercială să se constituie obligatoriu și cu un aport în numerar. Acesta este destinat să acopere

nu numai cheltuielile de constituire și autorizare a funcționării ci și demararea activității comerciale, astfel încât, deși nu conferă aportului în numerar o dimensiune minimă legală⁸², legea cere, în mod obligatoriu, prezența acestuia, pentru a evita îndatorarea societății, încă de la primii pași. [... citește mai departe \(1-10\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 17**

(1) La autentificarea actului constitutiv în cazurile prevăzute la art. 5 sau, după caz, la darea de dată certă a acestuia se va prezenta dovada eliberată de oficiul registrului comerțului privind disponibilitatea și rezervarea firmei și declarația pe propria răspundere privind deținerea calității de asociat unic într-o singură societate cu răspundere limitată.

(2) Notarul public va refuza autentificarea actului constitutiv sau, după caz, persoana care dă dată certă va refuza operațiunile solicitate, dacă din documentația prezentată rezultă că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alin. (1).

☐ **(3)** La înmatricularea societății comerciale și la schimbarea sediului social se va prezenta la sediul oficiului registrului comerțului:

▶ (la data 06-mar-2012 Art. 17, alin. (3) din titlul II, capitolul I a se vedea referințe de aplicare din [Ordinul 205/2012](#))

▶ (la data 06-mar-2012 Art. 17, alin. (3) din titlul II, capitolul I a se vedea referințe de aplicare din [Ordinul 492/C/2012](#))

a) documentul care atestă dreptul de folosință asupra spațiului cu destinație de sediu social înregistrat la organul fiscal din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală în a cărei circumscripție se situează imobilul cu destinație de sediu social;

b) un certificat emis de organul fiscal prevăzut la lit. a), care certifică faptul că pentru imobilul cu destinație de sediu social nu a fost înregistrat un alt document ce atestă cedarea dreptului de folosință asupra aceluiași imobil, cu titlu oneros sau gratuit, ori existența altor contracte prin care s-a cedat dreptul de folosință asupra aceluiași imobil, după caz;

c) în cazul în care din certificatul emis potrivit lit. b) rezultă că sunt deja înregistrate la organul fiscal alte documente care atestă cedarea dreptului de folosință asupra aceluiași imobil cu destinație de sediu social, o declarație pe propria răspundere în formă autentică privind respectarea condițiilor referitoare la sediul social, prevăzute la alin. (4).

(4) La același sediu vor putea funcționa mai multe societăți numai dacă imobilul, prin structura lui și suprafața sa utilă, permite funcționarea mai multor societăți în încăperi diferite sau în spații distinct partajate. Numărul societăților comerciale ce funcționează într-un imobil nu poate depăși numărul de încăperi sau spații distincte obținute prin partajare.

(5) Informațiile privind calitatea de asociat unic și îndeplinirea condițiilor privind sediul social se înregistrează în registrul comerțului pe cheltuiala solicitantului.

▶ (la data 23-iun-2010 Art. 17 din titlul II, capitolul I modificat de Art. XIII, punctul 1. din [Ordonanța urgentă 54/2010](#))

I. Disponibilitatea firmei

1.

Actul constitutiv al societății comerciale se încheie sub forma unui înscris privat sau în formă autentică, după distincțiile prevăzute de art. 5 alin. (6) LSC. Atunci când se încheie sub semnătură privată, actul constitutiv dobândește dată certă în condițiile prevăzute de lege, inclusiv prin înregistrarea lui în registrul comerțului. Cu ocazia acestor formalități, legea impune notarilor publici care autentifică actul constitutiv și celor îndreptățiți să confere dată certă acestui înscris, să efectueze un prim control de legalitate sau regularitate privind îndeplinirea condițiilor de constituire, sub două aspecte: (a) disponibilitatea firmei societății

comerciale ce se constituie și (b) îndeplinirea condiției prevăzute de art. 14 LSC cu privire la interdicția prezenței aceluiași asociat unic în mai multe societăți cu răspundere limitată.

[2. ... citește mai departe \(1-9\)](#)

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **CAPITOLUL II: Formalități specifice pentru constituirea societății pe acțiuni prin subscripție publică**

☐ **Art. 18**

(1) Când societatea pe acțiuni se constituie prin subscripție publică, fondatorii vor întocmi un prospect de emisiune, care va cuprinde datele prevăzute la art. 8, cu excepția celor privind pe administratori și directori, respectiv pe membrii directoratului și ai consiliului de supraveghere, precum și pe cenzori sau, după caz, pe auditorul financiar, și în care se va stabili data închiderii subscripției.

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 18, alin. (1) din titlul II, capitolul II modificat de Art. I, punctul 15. din Legea 441/2006)

(2) Prospectul de emisiune semnat de fondatori în formă autentică va trebui depus, înainte de publicare, la oficiul registrului comerțului din județul în care se va stabili sediul societății.

(3) Judecătorul delegat la oficiul registrului comerțului, constatând îndeplinirea condițiilor de la alin. (1) și (2), va autoriza publicarea prospectului de emisiune.

(4) Prospectele de emisiune care nu cuprind toate mențiunile sunt nule. Subscriitorul nu va putea invoca această nulitate, dacă a luat parte la adunarea constitutivă sau dacă a exercitat drepturile și îndatoririle de acționar.

I. Considerații de ordin general privind constituirea societății comerciale pe acțiuni prin subscripție publică
1.

Articolul 18 al LSC, astfel cum acesta a fost modificat prin Legea nr. 441/2006, reglementează câteva din cerințele inițiale și formalitățile care trebuie îndeplinite de către persoanele care intenționează să apeleze la procedura de constituire a unei societăți comerciale pe acțiuni prin subscripție publică. Să ne reamintim că, potrivit art. 9 alin. (1), astfel cum acesta a fost modificat și completat prin Legea nr. 441/2006, una dintre cele două modalități prin care fondatorii pot constitui o societate comercială pe acțiuni este subscripția publică, alături de constituirea simultană. Această modalitate de constituire mai este cunoscută în doctrina dreptului societăților comerciale sub denumirea de «constituire continuată», denumire utilizată pentru a deosebi o astfel de procedură de excepție de cea a constituirii simultane⁹⁹, ca fiind cea mai des utilizată (să o numim în mod convențional de drept comun sau obișnuită). [... citește mai departe \(1-9\)](#)

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 19**

(1) Subscrierile de acțiuni se vor face pe unul sau pe mai multe exemplare ale prospectului de emisiune al fondatorilor, vizate de judecătorul delegat.

(2) Subscrierea va cuprinde: numele și prenumele sau denumirea, domiciliul ori sediul subscriitorului; numărul, în litere, al acțiunilor subscribe; data subscrierii și declarația expresă că subscriitorul cunoaște și acceptă prospectul de emisiune.

(3) Participările la beneficiile societății, rezervate de fondatori în folosul lor, deși acceptate de subscriitori, nu au efect decât dacă vor fi aprobate de adunarea constitutivă.

I. Procedura subscrierii

1.

Articolul 19, prin reglementările conținute de primele 2 alineate, instituie regulile care trebuie respectate de către cei care vor decide să răspundă ofertei fondatorilor și să subscrie numărul de acțiuni pe care-l vor găsi de cuviință. Din păcate, LSC nu definește operațiunea de subscriere. Însă, doctrina a definit-o, în sensul cel mai larg al unei astfel de noțiuni, ca fiind „asumarea obligației de aport, adică a obligației de a contribui la formarea capitalului social al unei societăți comerciale determinate. În înțeles mai restrâns, subscrierea se referă la aportul în numerar, iar în înțeles și mai restrâns, dar mai propriu, subscrierea se referă la acțiuni sau părți sociale”¹⁰⁶. Plecând de la o astfel de definiție generică, apreciem potrivit și utilă următoarea definiție: „Subscrierea de acțiuni în baza unui prospect de emisiune lansat în condițiile art. 18 din LSC, este

manifestarea de voință prin care o persoană interesată să dobândească una sau mai multe din acțiunile care vor fi emise de către o societate pe acțiuni care urmează să se constituie în viitor, acceptă oferta publică făcută de fondatori prin intermediul unui prospect de emisiune, indicând numărul de acțiuni pe care le va cumpăra (dobândi) și achitând prețul aferent valorii nominale a acelor acțiuni ori doar obligându-se să-l achite la termenele propuse, și/sau să verse un anumit aport în natură”... [citește mai departe \(1-4\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 20**

Cel mai târziu în termen de 15 zile de la data închiderii subscrierii, fondatorii vor convoca adunarea constitutivă, printr-o înștiințare publicată în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, și în două ziare cu largă răspândire, cu 15 zile înainte de data fixată pentru adunare. Înștiințarea va cuprinde locul și data adunării, care nu poate depăși două luni de la data închiderii subscrierii, și precizarea problemelor care vor face obiectul discuțiilor.

1.

Prevederile art. 20 stabilesc câteva din regulile și etapele de urmat în vederea constituirii societății, în ipoteza în care subscrierea organizată de fondatori se va fi închis. Un rol esențial în procesul de organizare a adunării constitutive îl au publicațiile de convocare, atât în Monitorul Oficial, Partea a IV-a cât, mai ales, cele inserate în diverse ziare cu largă răspândire.

Relativ la adunarea constitutivă, în literatura de specialitate s-a arătat că această formă de adunare a acționarilor „este primul forum în cadrul căruia se conturează voința individuală a subscriitorilor, care discută și aprobă actul constitutiv al respectivei societăți pe acțiuni (art. 28 din Legea nr. 31/1990). Prima adunare generală a subscriitorilor, care sunt viitorii acționari ai societății, reprezintă o premisă necesară a organizării și funcționării unei societăți pe acțiuni constituită prin subscripție publică. Adunarea constitutivă reprezintă o formă exterioară a voinței sociale, care are atribuții similare adunării generale ordinare, cum ar fi numirea administratorilor și cenzorilor”¹⁰⁹... [citește mai departe \(1-4\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 21**

(1) Societatea se poate constitui numai dacă întregul capital social a fost subscris și fiecare acceptant a vărsat în numerar jumătate din valoarea acțiunilor subscrise la Casa de Economii și Consemnațiuni - C.E.C. - S.A. ori la o bancă sau la una dintre unitățile acestora. Restul din capitalul social subscris va trebui vărsat în termen de 12 luni de la înmatriculare.

(2) Acțiunile ce reprezintă aporturi în natură vor trebui acoperite integral.

I. Condiții privitoare la capitalul social

1.

Articolul 21 alin. (1) instituie o regulă, după părerea noastră, esențială în procesul (procedura) de constituire a unei societăți comerciale pe acțiuni: pentru se putea constitui, în mod legal, o societate comercială pe acțiuni prin modalitatea subscripției publice, este necesar ca cei interesați să îndeplinească o dublă condiție:

a) Capitalul social propus de fondatori prin prospectul de emisiune să fie integral subscris;

b) Fiecare dintre subscriitorii să fi vărsat la instituția financiară bancară indicată în PE cel puțin 50% din aportul în numerar subscris; diferența de 50% până la întreg capitalul subscris va putea fi vărsată în termen de 12 luni de la data înmatriculării societății în registrul comerțului.

După cum se poate observa, legiuitorul este mai exigent în ceea ce privește cota de capital, raportată la cel subscris, ce trebuie vărsată efectiv până la data înmatriculării de către acționarii societăților constituite prin subscripție publică, față de situația societăților pe acțiuni constituite în modalitatea simultană, societăți care, potrivit prevederilor alin. (2) al art. 9 din LSC, astfel cum acesta a fost modificat prin Legea nr. 441/2006, se pot constitui chiar și dacă până la înmatriculare se va fi vărsat, de către fiecare semnatar al actului constitutiv, doar 30% din capitalul pe care l-a subscris. Probabil că exigența pe care am remarcat-o ar trebui explicată prin preocuparea legiuitorului de a asigura, încă de la data dobândirii personalității juridice depline de către societatea care a făcut apel la resursele financiare ale publicului, un nivel al capitalului vărsat care să confere credibilitatea patrimonială necesară unor astfel de societăți de capitaluri și să asigure posibilitatea reală de îndeplinire a obiectului de activitate statutar... [citește mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 22**

Dacă subscrierile publice depășesc capitalul social prevăzut în prospectul de emisiune sau sunt mai mici decât acesta, fondatorii sunt obligați să supună aprobării adunării constitutive majorarea sau, după caz, reducerea capitalului social la nivelul subscripției.

1.

Reglementarea conținută de acest articol ne indică care sunt soluțiile de urmat de către fondatori în raporturile cu subscriitorii prezenți sau reprezentați la adunările constitutive, în situația în care, în urma închiderii subscripției, se va constata ceea ce în practică se cunoaște sub denumirea suprasubscriere sau subscriere superioară sau subscriere sau subscriere inferioară¹¹².

Dacă pentru situația, de altfel fericită, a unei suprasubscrieri, nu credem că pot fi purtate discuții ori generate controverse decât, eventual, cu privire la criteriile obiective de selectare a subscrierilor făcute în aceleași momente, în ce privește cea de-a doua ipoteză sunt de făcut, în opinia noastră, următoarele comentarii:

Așa după cum rezultă din textul art. 21 alin. (1), societatea care se dorește să fie constituită prin subscripție publică nu se poate constitui valabil decât dacă sunt îndeplinite cumulativ două condiții, una referitoare la cuantumul capitalului subscris și cealaltă la cota din acel capital care trebuie să fie efectiv vărsată, ținând seama de distincția aport în numerar – aport în natură. Articolul 22, prin formularea conținutului său, în urma interpretării literale, ar permite concluzia că este contrar, în parte, prevederilor art. 21 alin. (1), care îngăduie adunării constitutive, sesizate de către fondatori cu situația în care nu a fost subscris întreg capitalul propus de aceștia prin prospectul de emisiune, să ia o decizie de reducere a nivelului capitalului social până la nivelul subscrierilor efective, sub condiția subînțeleasă ca acel nivel să nu se situeze sub minimul legal pentru societățile pe acțiuni. O astfel de prevedere ni se pare pe deplin firească, însă ar trebui să fie corelată cu cea a art. 21 alin. (1), teza referitoare la faptul că o societate de acest gen nu se poate constitui, în afara altor condiții, atunci când nu este subscris întreg capitalul propus de fondatori.

Interpretarea sistematică și logică ne permite însă să tragem concluzia că prevederea citată trebuie înțeleasă în sensul că prima condiție din cele două cumulative va fi îndeplinită și atunci când adunarea constitutivă va decide reducerea capitalului propus de fondatori până la nivelul subscrierilor efective¹¹³.
[... citește mai departe \(1-2\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☒ **Art. 23**

(1) Fondatorii sunt obligați să întocmească o listă a celor care, acceptând subscripția, au dreptul să participe la adunarea constitutivă, cu menționarea numărului acțiunilor fiecăruia.

(2) Această listă va fi afișată la locul unde se va ține adunarea, cu cel puțin 5 zile înainte de adunare.

Condițiile în care subscriitorii pot participa la adunările constitutive

1.

Articolele menționate stabilesc o serie de cerințe de ordin organizatoric și probatoriu pe care fondatorii și subscriitorii trebuie să le îndeplinească pentru organizarea și desfășurarea adunărilor constitutive, concepute ca moment esențial pentru succesul unei inițiative de constituire a unei societăți comerciale prin subscripție publică¹¹⁴. Remarcăm cu acest prilej împrejurarea interesantă, de altfel, că legiuitorul, reglementând condițiile de organizare și desfășurare a adunării constitutive, folosește termenul de „acceptanți”, și nu acela de „subscriitori” pentru a-i desemna pe subscriitorii care au dreptul să participe la adunarea constitutivă, probabil cu intenția de a marca momentul și semnificația juridică esențială a unei adunări constitutive, prin comparație cu etapa și procesul de subscriere din cadrul ofertei publice. S-ar părea, deci, că un subscriitor devine acceptant, în sensul art. 24 din LSC, doar dacă subscrierea sa va fi fost validată de către fondatori ori de adunarea constitutivă, după caz.
[... citește mai departe \(1-2\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☒ **Art. 24**

(1) Adunarea alege un președinte și doi sau mai mulți secretari. Participarea acceptanților se va constata prin liste de prezență, semnate de fiecare dintre ei și vizate de președinte și de unul dintre secretari.

(2) Oricare acceptant are dreptul să facă observații asupra listei afișate de fondatori, înainte de a se intra în ordinea de zi a adunării, care va decide asupra observațiilor.

Reguli privind organizarea și desfășurarea adunării constitutive; drepturile de vot ale participanților
1.

Articolul 24, prin conținutul celor două alineate ale sale, reglementează modul în care subscriitorii vor fi admiși la lucrările adunării constitutive, respectiv pe baza listelor întocmite de către fondatori. Adunarea constitutivă își va alege un președinte, ca organ de conducere a lucrărilor, precum și doi sau mai mulți secretari, persoane care vor fi însărcinate cu consemnarea lucrărilor adunării constitutive, precum și a hotărârilor ce vor fi luate de către aceasta. În situația în care unul sau mai mulți subscriitori se vor considera îndreptățiți să aprecieze că anumitor persoane prezente în sală sau chiar reprezentate nu li se cuvin drepturile recunoscute de fondatori, au dreptul să formuleze obiecții motivate, înainte de a intra în ordinea de zi propriu-zisă, decizia cu privire la soluționarea lor fiind de competența adunării constitutive. [... citeste mai departe \(1-1\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 25**

(1) În adunarea constitutivă, fiecare acceptant are dreptul la un vot, indiferent de acțiunile subscrise. El poate fi reprezentat și prin procură specială.

(2) Nimeni nu poate reprezenta mai mult de 5 acceptanți.

(3) Acceptanții care au constituit aporturi în natură nu au drept de vot în deliberările referitoare la aporturile lor, chiar dacă ei sunt și subscriitori de acțiuni în numerar ori se prezintă ca mandatar ai altor acceptanți.

(4) Adunarea constitutivă este legală dacă sunt prezenți jumătate plus unu din numărul acceptanților și ia hotărâri cu votul majorității simple a celor prezenți.

Reguli privind organizarea și desfășurarea adunării constitutive; drepturile de vot ale participanților
1.

Articolul 24, prin conținutul celor două alineate ale sale, reglementează modul în care subscriitorii vor fi admiși la lucrările adunării constitutive, respectiv pe baza listelor întocmite de către fondatori. Adunarea constitutivă își va alege un președinte, ca organ de conducere a lucrărilor, precum și doi sau mai mulți secretari, persoane care vor fi însărcinate cu consemnarea lucrărilor adunării constitutive, precum și a hotărârilor ce vor fi luate de către aceasta. În situația în care unul sau mai mulți subscriitori se vor considera îndreptățiți să aprecieze că anumitor persoane prezente în sală sau chiar reprezentate nu li se cuvin drepturile recunoscute de fondatori, au dreptul să formuleze obiecții motivate, înainte de a intra în ordinea de zi propriu-zisă, decizia cu privire la soluționarea lor fiind de competența adunării constitutive. [... citeste mai departe \(1-6\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 26**

(1) Dacă există aporturi în natură, avantaje acordate oricărei persoane care a participat la constituirea societății sau la tranzacții conducând la acordarea autorizației, operațiuni încheiate de fondatori pe seama societății ce se constituie și pe care aceasta urmează să le ia asupra sa, fondatorii vor solicita judecătorului-delegat numirea unuia sau mai multor experți. Dispozițiile art. **38** și **39** se aplică în mod corespunzător.

(2) Raportul expertului sau experților va fi pus la dispoziția subscriitorilor, la locul unde urmează să se întrunească adunarea constitutivă.

▶(la data 01-dec-2006 Art. 26 din titlul II, capitolul II modificat de Art. I, punctul 16. din [Legea 441/2006](#))

I. Evaluarea aporturilor în natură, a avantajelor acordate persoanelor care au participat la constituirea societății sau la tranzacții conducând la acordarea autorizației, avantaje rezervate fondatorilor
1.

Prevederile primelor două articole menționate sunt dedicate unei chestiuni foarte importante și, în același timp, foarte spinoase și de natură să creeze unele dispute între acceptanți și fondatori, respectiv problema evaluării aporturilor în natură, precum și a unor avantaje acordate fondatorilor și unor persoane care, deși nu devin acționari, sunt îndreptățite să primească din partea societății anumite avantaje, ca o contraprestație pentru contribuția lor la constituirea acesteia ori la obținerea autorizației.

Întrucât art. 38-39 conțin dispoziții comune societăților pe acțiuni constituite simultan și prin subscripție publică, referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească experții desemnați judecătorește, precum

și la procedura de urmat în vederea elaborării și prezentării rapoartelor lor, am considerat util să devansăm analiza lor și să reunim cu cea dedicată art. 26-27, articole cu care, în fapt, au o strânsă legătură de obiect al reglementării. Nu-i mai puțin adevărat că, din punct de vedere al exigențelor tehnicii de redactare, ar fi fost mult mai potrivit ca enunțurile conținute de art. 38-39 să fi fost integrate în structura art. 27, urmând ca trimiterile prevederilor capitolului 3 al Titlului II să se facă la locul potrivit, către articolul menționat...
[citeste mai departe \(1-7\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societatilor comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 27**

▶(la data 01-dec-2006 Art. 27, alin. (1) din titlul II, capitolul II abrogat de Art. I, punctul 17. din [Legea 441/2006](#))

(2)Dacă valoarea aporturilor în natură, stabilită de experți, este inferioară cu o cincime aceleia prevăzute de fondatori în prospectul de emisiune, oricare acceptant se poate retrage, anunțându-i pe fondatori, până la data fixată pentru adunarea constitutivă.

(3)Acțiunile revenind acceptanților care s-au retras pot fi preluate de fondatori în termen de 30 de zile sau, ulterior, de alte persoane, pe cale de subscripție publică.

I. Evaluarea aporturilor în natură, a avantajelor acordate persoanelor care au participat la constituirea societății sau la tranzacții conducând la acordarea autorizației, avantaje rezervate fondatorilor

1.

Prevederile primelor două articole menționate sunt dedicate unei chestiuni foarte importante și, în același timp, foarte spinoase și de natură să creeze unele dispute între acceptanți și fondatori, respectiv problema evaluării aporturilor în natură, precum și a unor avantaje acordate fondatorilor și unor persoane care, deși nu devin acționari, sunt îndreptățite să primească din partea societății anumite avantaje, ca o contraprestație pentru contribuția lor la constituirea acesteia ori la obținerea autorizației.

Întrucât art. 38-39 conțin dispoziții comune societăților pe acțiuni constituite simultan și prin subscripție publică, referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească experții desemnați judecătorește, precum și la procedura de urmat în vederea elaborării și prezentării rapoartelor lor, am considerat util să devansăm analiza lor și să reunim cu cea dedicată art. 26-27, articole cu care, în fapt, au o strânsă legătură de obiect al reglementării. Nu-i mai puțin adevărat că, din punct de vedere al exigențelor tehnicii de redactare, ar fi fost mult mai potrivit ca enunțurile conținute de art. 38-39 să fi fost integrate în structura art. 27, urmând ca trimiterile prevederilor capitolului 3 al Titlului II să se facă la locul potrivit, către articolul menționat...
[citeste mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societatilor comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 28**

Adunarea constitutivă are următoarele obligații:

a)verifică existența vărsămintelor;

b)examinează și validează raportul experților de evaluare a aporturilor în natură;

c)aprobă participările la profit ale fondatorilor și operațiunile încheiate în contul societății;

d)discută și aprobă actul constitutiv al societății, membrii prezenți reprezentând, în acest scop, și pe cei absenți, și îi desemnează pe aceia care se vor prezenta pentru autentificarea actului și îndeplinirea formalităților cerute pentru constituirea societății;

e)numește primii membri ai consiliului de administrație, respectiv ai consiliului de supraveghere, și primii cenzori sau, după caz, primul auditor financiar.

▶(la data 01-dec-2006 Art. 28 din titlul II, capitolul II modificat de Art. I, punctul 18. din [Legea 441/2006](#))

I. Natura juridică a adunării constitutive

1.

Articolul 28 al LSC, astfel cum acesta a fost modificat și completat prin Legea nr. 441/2006, îngăduie interpretarea potrivit căreia adunarea constitutivă este singura structură organizatorică pe care trebuie să o realizeze acceptanții, din inițiativa fondatorilor, care va putea lua cele mai importante decizii privind viitorul societății pe acțiuni a cărei constituire au inițiat-o aceștia.

Sub aspectul naturii sale juridice, adunarea constitutivă este reuniunea de persoane fizice care participă în

nume propriu și/sau ca reprezentanți legali (în cazul acceptanților persoane juridice) ori convenționali ai acelor subscriitori – acceptanți care nu au putut sau nu au dorit să participe la acea reuniune, reuniune în cadrul căreia, cu respectarea regulilor de procedură prevăzute de lege și, eventual, a acelor propuse de fondatori prin prospectul de emisiune, se va hotărî, printr-o manifestare de voință comună – fie chiar și cu unanimitate – dacă societatea propusă se va constitui și dacă da, în ce termeni și condiții, iar dacă nu se va constitui, care au fost motivele. [... citește mai departe \(1-4\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 29**

(1) Vărsămintele efectuate potrivit art. **21**, pentru constituirea societății prin subscripție publică, vor fi predate persoanelor însărcinate cu încasarea lor prin actul constitutiv, iar în lipsa unei dispoziții, persoanelor desemnate prin decizie a consiliului de administrație, respectiv a directoratului, după prezentarea certificatului la oficiul registrului comerțului, din care rezultă înmatricularea societății.

▶(la data 01-dec-2006 Art. 29, alin. (1) din titlul II, capitolul II modificat de Art. I, punctul 19. din [Legea 441/2006](#))

(2) Dacă constituirea societății nu a avut loc, restituirea vărsămintelor se va face direct acceptanților.

I. Predarea vărsămintelor de la fondatori către persoanele prevăzute de lege după înmatricularea societății
1.

Articolul 29, astfel cum a fost modificat și completat prin Legea nr. 441/2006 (anterior modificării având nr. 28), reglementează chestiunea depozitării și gestionării vărsămintelor în numerar și în natură¹²³, efectuate de către acceptanți, până la data înmatriculării societății constituite prin subscripție publică. Trebuie să mărturisim că, deși literatura de specialitate a semnalat încă din anul 2000¹²⁴ că textul alin. (1) al art. 29 – fost, anterior modificării art. 28 – conține o eroare de redactare greu de explicat, constatăm că nici în prezent nu a fost înlăturată.

Prevederile alin. (1) își găsesc aplicarea în situația în care societatea constituită prin subscripție publică s-a înmatriculat în registrul comerțului, deci a dobândit personalitate juridică deplină, în condițiile legii. Așadar, potrivit dispozițiilor legale care îi reglementează constituirea, după înmatriculare societatea are organe proprii de administrare și de control. În aceste condiții, trebuie identificată rațiunea pentru care legiuitorul a prevăzut obligația fondatorilor (probabil, pentru că legea nu conține nicio prevedere cu privire la categoriile de persoane cărora le revine o astfel de obligație) de a preda vărsămintele efectuate de acceptanți până la data înmatriculării societății, persoanelor desemnate prin actul constitutiv cu încasarea/primirea lor, ori, în lipsa unei astfel de desemnări, persoanelor desemnate de către consiliul de administrație ori de către directorat, după caz. [... citește mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 30**

(1) Fondatorii iau asupra lor consecințele actelor și ale cheltuielilor necesare constituirii societății, iar dacă, din orice cauză, aceasta nu se va constitui, ei nu se pot îndrepta împotriva acceptanților.

(2) Fondatorii sunt obligați să predea consiliului de administrație, respectiv directoratului, documentele și corespondența referitoare la constituirea societății, în termen de 5 zile.

▶(la data 01-dec-2006 Art. 30, alin. (2) din titlul II, capitolul II modificat de Art. I, punctul 20. din [Legea 441/2006](#))

I. Soarta juridică a actelor încheiate de fondatori înainte de constituirea societății și în vederea constituirii
1.

Articolul 30 a fost și el supus unei anumite modificări prin Legea nr. 441/2006, respectiv alin. (2) a dobândit o nouă redactare.

Potrivit prevederilor alin. (1) al art. 30, fondatorii, în calitatea lor de inițiatori ai prospectului de emisiune și ai ofertei publice de subscriere în vederea constituirii unei societăți pe acțiuni printr-o astfel de modalitate, în perspectiva obținerii unor avantaje speciale care să le recompenseze inițiativa și eforturile, sunt obligați să ia asupra lor toate efectele actelor juridice pe care le vor încheia și a cheltuielilor pe care le vor efectua în vederea constituirii societății avute în vedere. Asumarea unei astfel de sarcini nu-i îndreptățește pe fondatori ca, în eventualitatea în care societatea nu se va constitui din diverse motive, să solicite acceptanților unui

prospect de emisiune să suporte, în vreun fel, efectele acelor acte ori cheltuieli. Așadar, riscurile patrimoniale ale inițiativelor persoanelor care doresc să constituie o societate comercială pe acțiuni apelând la resursele materiale și financiare ale publicului le aparțin în totalitate, motiv pentru care apelarea la o astfel de soluție de atragere a investițiilor persoanelor fizice și juridice trebuie să se bazeze pe temeinice studii și evaluări ale diverselor componente ale pieței de capital și ale tendințelor acesteia, pe termen mediu și lung... [citește mai departe \(1-2\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 31**

☐**(1)**Fondatorii și primii membri ai consiliului de administrație, respectiv ai directoratului și ai consiliului de supraveghere, sunt solidar răspunzători, din momentul constituirii societății, față de societate și de terți pentru:

- subscrierea integrală a capitalului social și efectuarea vărsămintelor stabilite de lege sau de actul constitutiv;
- existența aporturilor în natură;
- veridicitatea publicațiilor făcute în vederea constituirii societății.

▶(la data 01-dec-2006 Art. 31, alin. (1) din titlul II, capitolul II modificat de Art. I, punctul 21. din [Legea 441/2006](#))

(2)Fondatorii sunt răspunzători, de asemenea, de valabilitatea operațiunilor încheiate în contul societății înainte de constituire și luate de aceasta asupra sa.

(3)Adunarea generală nu va putea da descărcare fondatorilor și primilor membri ai consiliului de administrație, respectiv ai directoratului și ai consiliului de supraveghere, pentru răspunderea ce le revine în temeiul prezentului articol și al art. **49** și **53**, timp de 5 ani.

▶(la data 01-dec-2006 Art. 31, alin. (3) din titlul II, capitolul II modificat de Art. I, punctul 21. din [Legea 441/2006](#))

I. Scopul, natura juridică și extensiunea obligațiilor solidare impuse fondatorilor, primilor membri ai consiliilor de administrație și/sau supraveghere, ori ai directoratului

1.

Acest articol reglementează o chestiune de foarte mare interes – mai ales din punctul de vedere al investitorilor de portofoliu – pentru succesul unei inițiative de constituire a unei societăți comerciale pe acțiuni prin subscripție publică, respectiv aceea a responsabilităților speciale patrimoniale ce revin fondatorilor, primilor membri ai consiliilor de administrație, de supraveghere ori ai membrilor directoratului, după caz, în raport cu forma de administrare pe care o va adopta fiecare din aceste tipuri de societăți. Responsabilitățile speciale pe care art. 31 le impune categoriilor de persoane enumerate au ca fundament, în opinia noastră, obiectivul legiuitorului de asigurare a unei protecții sporite pentru cei care au avut încredere în inițiativa fondatorilor și în persoana primilor conducători ai unei societăți constituite prin apel la resursele financiare ale publicului. Răspunderea specială, solidară și, în situațiile prevăzute de art. 53 alin.(1), nelimitată a categoriilor de persoane enumerate, nu va putea fi înlăturată decât după un număr de ani identic cu cel al termenului de prescripție extincțivă aplicabil în materia creanțelor fiscal-bugetare, și numai printr-o hotărâre a adunării generale a acționarilor. Așadar, și dintr-un astfel de punct de vedere, legiuitorul este foarte exigent și preocupat de crearea unui sistem de protecție juridică adecvată a intereselor subscriitorilor – acceptanți ai unui prospect de emisiune, deveniți acționari ai unei societăți constituite prin subscripție publică... [citește mai departe \(1-7\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 32**

(1)Adunarea constitutivă va hotărâ asupra cotei din profitul net ce revine fondatorilor unei societăți constituite prin subscripție publică.

(2)Cota prevăzută la alin. (1) nu poate depăși 6 % din profitul net și nu poate fi acordată pentru o perioadă mai mare de 5 ani de la data constituirii societății.

(3)În cazul majorării capitalului social, drepturile fondatorilor vor putea fi exercitate numai asupra profitului corespunzător capitalului social inițial.

(4)De dispozițiile acestui articol pot beneficia numai persoanele fizice cărora li s-a recunoscut calitatea de fondator prin actul constitutiv.

I. Organul societar competent să stabilească drepturile fondatorilor

1.

Alineatul (1) al art. 32 statuează – deși, după părerea noastră, în mod inutil, întrucât art. 28, comentat în paginile precedente, a dat în competența adunării constitutive chestiunea participării la profit a fondatorilor – stabilirea cotei speciale de profit de care pot beneficia fondatorii, ca o recompensare a inițiativei și preocupării lor pentru constituirea unei anumite societăți comerciale pe acțiuni. Adunarea constitutivă este organul statutar abilitat de lege să hotărască cota specială din profitul net ce cuvine fondatorilor.

II. Limitele drepturilor speciale care pot fi acordate fondatorilor

2.

Alineatul (2) prevede că fondatorii au dreptul, pe lângă cotele din profitul net aferent unui anumit exercițiu financiar, corespunzătoare participațiilor la capitalul social inițial (de la data constituirii societății prin subscripție publică), în cazul în care fondatorii sunt și acționari ai acelei societăți, la o cotă suplimentară de 6% din profitul net, cotă care însă nu poate fi acordată pentru o perioadă mai mare de 5 ani de la data constituirii societății. Această cotă va fi acordată atât fondatorilor - acționari, cât și fondatorilor - non-acționari. [... citește mai departe \(1-6\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 33**

În caz de dizolvare anticipată a societății, fondatorii au dreptul să ceară daune de la societate, dacă dizolvarea s-a făcut în fraudă drepturilor lor.

Drepturile fondatorilor în caz de dizolvare anticipată a societății constituite prin subscripție publică

1.

Articolele 33-34 [în viziunea noastră, articolul 34 putea foarte bine să fi fost redactat sub forma alin. (2) al art. 33, pentru că cele două articole au o strânsă legătură de obiect și conținut] reglementează ipoteza în care o societate comercială constituită prin subscripție publică, pentru o durată determinată sau nedeterminată, prin voința acționarilor întruniți într-o adunare generală extraordinară, se va dizolva înainte de îndeplinirea scopului statutar ori înainte de expirarea duratei convenite, după caz, ambele ipoteze de dizolvare producând fraudarea intereselor legitime ale fondatorilor. Astfel, art. 33 conferă dreptul fondatorilor de a cere acoperirea daunelor pe care le vor putea încerca ca efect al unei hotărâri de dizolvare anticipată a unei societăți comerciale constituite prin subscripție publică, dacă acea dizolvare s-a făcut (și) cu scopul de a le fraudă interesele legitime, izvorâte din drepturile speciale acordate lor de către adunarea constitutivă. [... citește mai departe \(1-1\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 34**

Dreptul la acțiunea în daune se prescrie prin trecerea a 6 luni de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, a hotărârii adunării generale a acționarilor care a decis dizolvarea anticipată.

I. Drepturile fondatorilor în caz de dizolvare anticipată a societății constituite prin subscripție publică

1.

Articolele 33-34 [în viziunea noastră, articolul 34 putea foarte bine să fi fost redactat sub forma alin. (2) al art. 33, pentru că cele două articole au o strânsă legătură de obiect și conținut] reglementează ipoteza în care o societate comercială constituită prin subscripție publică, pentru o durată determinată sau nedeterminată, prin voința acționarilor întruniți într-o adunare generală extraordinară, se va dizolva înainte de îndeplinirea scopului statutar ori înainte de expirarea duratei convenite, după caz, ambele ipoteze de dizolvare producând fraudarea intereselor legitime ale fondatorilor. Astfel, art. 33 conferă dreptul fondatorilor de a cere acoperirea daunelor pe care le vor putea încerca ca efect al unei hotărâri de dizolvare anticipată a unei societăți comerciale constituite prin subscripție publică, dacă acea dizolvare s-a făcut (și) cu scopul de a le fraudă interesele legitime, izvorâte din drepturile speciale acordate lor de către adunarea constitutivă. [... citește mai departe \(1-2\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

▶(la data 01-dec-2006 Art. 35 din titlul II, capitolul II abrogat de Art. I, punctul 22. din [Legea 441/2006](#))

☐ **CAPITOLUL III: Înmatricularea societății**

☐ **Art. 36**

(1) În termen de 15 zile de la data încheierii actului constitutiv, fondatorii, primii administratori sau, dacă este cazul, primii membri ai directoratului și ai consiliului

de supraveghere ori un împuternicit al acestora vor cere înmatricularea societății în registrul comerțului în a cărei rază teritorială își va avea sediul societatea. Ei răspund în mod solidar pentru orice prejudiciu pe care îl cauzează prin neîndeplinirea acestei obligații.

▶(la data 01-dec-2006 Art. 36, alin. (1) din titlul II, capitolul III modificat de Art. I, punctul 23. din [Legea 441/2006](#))

☐(2) Cererea va fi însoțită de:

a) actul constitutiv al societății;

b) dovada efectuării vărsămintelor în condițiile actului constitutiv;

c) dovada sediului declarat și a disponibilității firmei;

d) în cazul aporturilor în natură subscrise și vărsate la constituire, actele privind proprietatea, iar în cazul în care printre ele figurează și imobile, certificatul constatator al sarcinilor de care sunt grevate;

▶(la data 01-dec-2006 Art. 36, alin. (2), litera D. din titlul II, capitolul III modificat de Art. I, punctul 24. din [Legea 441/2006](#))

e) actele constatatoare ale operațiunilor încheiate în contul societății și aprobate de asociați;

f) declarația pe propria răspundere a fondatorilor, a primilor administratori și, după caz, a primilor directori, respectiv a primilor membri ai directoratului și ai consiliului de supraveghere și, dacă este cazul, a primilor cenzori, că îndeplinesc condițiile prevăzute de prezenta lege;

▶(la data 29-iun-2007 Art. 36, alin. (2), litera F. din titlul II, capitolul III modificat de Art. I, punctul 3. din [Ordonanța urgentă 82/2007](#))

g) alte acte sau avize prevăzute de legi speciale în vederea constituirii.

▶(la data 01-dec-2006 Art. 36, alin. (2) din titlul II, capitolul III completat de Art. I, punctul 25. din [Legea 441/2006](#))

▶(la data 01-dec-2006 Art. 36, alin. (3) din titlul II, capitolul III abrogat de Art. I, punctul 26. din [Legea 441/2006](#))

I. Categoriile de persoane îndreptățite și obligate, în același timp, să ceară înmatricularea; termenul în care trebuie cerută înmatricularea registrului comerțului competent; răspunderea pentru neîndeplinirea obligației 1.

Prevederile art. 36 din LSC, astfel cum acesta a fost modificat și completat prin Legea nr. 441/2006, reglementează cadrul general în care persoanele interesate și implicate în procesul de constituire a oricărei forme de societăți comerciale trebuie să acționeze, după finalizarea etapei consensuale, în vederea legalei și deplinei constituirii a unei societăți comerciale. Etapa următoare încheierii actului constitutiv al oricărei forme de societate comercială, necesară în vederea legalei și deplinei constituirii a unui astfel de subiect de drept, este definită de LSC sub denumirea de înmatriculare.

Din păcate, nici în prezent, așa cum observam și cu alt prilej¹²⁸, legea – în accepțiunea acesteia de act emis de către Parlament – nu definește noțiunea de înmatriculare, nici Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, nici Legea nr. 359/2004 privind simplificarea formalităților la înregistrarea în registrul comerțului a persoanelor fizice, asociațiilor familiale și persoanelor juridice, înregistrarea fiscală a acestora, precum și la autorizarea funcționării persoanelor juridice, acte normative care însă reglementează chiar în detaliu problema în discuție. În schimb, cele două acte normative definesc aproape identic noțiunea de înregistrare în registrul comerțului, operațiune care are în vedere atât înmatricularea unui comerciant, cât și înscrierea de mențiuni, precum și alte operațiuni, care, potrivit legii, se menționează în registrul comerțului [a se vedea prevederile art. 1 alin. (2¹) al LRC și cele ale art. 6 din Legea nr. 359/2004].[... citește mai departe \(1-10\)](#)

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 37**

(1) Controlul legalității actelor sau faptelor care, potrivit legii, se înregistrează în registrul comerțului se exercită de justiție printr-un judecător delegat.

(2) La începutul fiecărui an judecătoresc, președintele tribunalului va delega la oficiul registrului comerțului unul sau mai mulți judecători ai tribunalului.

(3) Judecătorul delegat va putea dispune, prin încheiere motivată, efectuarea unei expertize, în contul părților, precum și administrarea altor dovezi.
[▶\(la data 29-iun-2007 Art. 37, alin. \(3\) din titlul II, capitolul III modificat de Art. I, punctul 4. din Ordonanta urgenta 82/2007 \)](#)

I. Controlul legalității actelor și faptelor care trebuie înregistrate în registrul comerțului

1.

Articolul 37 conține câteva prevederi care definesc tipul de control și limitele acestuia asupra activității oficiilor registrului comerțului de înregistrare a actelor și faptelor care, potrivit legii, trebuie luate în evidență și făcute opozabile terților. Din păcate, ținând seama de obiectul reglementărilor pe care le conține acest articol, trebuie să remarcăm faptul că locul respectivelor norme nu ar trebui să fie în LSC, ci în LRC, ca act normativ special dedicat sistemului special de evidență și publicitate legală a comercianților, sistem care îl formează registrul comerțului.

Alineatul (1) statuează că activitatea registrului comerțului, activitate desfășurată de către instituții publice numite oficii județene ale registrului comerțului, care fac parte și sunt în subordinea unui oficiu național, instituție publică cu personalitate juridică de drept public, dar și de drept privat, care funcționează în subordinea Ministerului Justiției, este controlată de către un judecător delegat anual de către președintele tribunalului în raza căruia se află sediul unui anumit oficiu... [citește mai departe \(1-4\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

▣**Art. 38**

(1) La societățile pe acțiuni, dacă există aporturi în natură, avantaje rezervate oricărei persoane care a participat la constituirea societății sau la tranzacții conducând la acordarea autorizației, operațiuni încheiate de fondatori pe seama societății ce se constituie și pe care aceasta urmează să le ia asupra sa, judecătorul-delegat numește, în termen de 5 zile de la înregistrarea cererii, unul sau mai mulți experți din lista experților autorizați. Aceștia vor întocmi un raport cuprinzând descrierea și modul de evaluare a fiecărui bun aportat și vor evidenția dacă valoarea acestuia corespunde numărului și valorii acțiunilor acordate în schimb, precum și alte elemente indicate de judecătorul-delegat.

(2) Fondatorii vor depune raportul în termen de 15 zile de la data aprobării sale la oficiul registrului comerțului. Registrul comerțului va transmite o notificare cu privire la această depunere către Regia Autonomă «Monitorul Oficial», pentru a fi publicată pe cheltuiala societății.

[▶\(la data 01-dec-2006 Art. 38 din titlul II, capitolul III modificat de Art. I, punctul 27. din Legea 441/2006 \)](#)

(3) În cazul societăților comerciale constituite prin fuziune sau divizare nu este necesară întocmirea raportului prevăzut la alin. (1) și depunerea sa la oficiul registrului comerțului în condițiile dispozițiilor alin. (2), dacă proiectul de fuziune sau divizare a fost supus examinării unui expert independent potrivit dispozițiilor art. 243³ alin. (1)-(4).

[▶\(la data 02-mar-2012 Art. 38, alin. \(2\) din titlul II, capitolul III completat de Art. 1, punctul 1. din Ordonanta urgenta 2/2012 \)](#)

1.

Cu ocazia analizării prevederilor art. 26, referitor la constituirea societăților pe acțiuni prin subscripție publică, astfel cum acesta a fost modificat și completat prin Legea nr. 441/2006, am examinat și prevederile art. 38, aproape în totalitate, astfel încât nu mai considerăm necesar ca la acest articol să mai reluăm comentariile efectuate.

În completarea celor expuse în secțiunea dedicată art. 26, facem totuși precizarea că, dacă prevederile art. 38 se aplică doar în mod corespunzător constituirii societăților comerciale pe acțiuni prin subscripție publică, conform trimiterii pe care o face art. 26 alin. (1) din LSC, în cazul societăților pe acțiuni constituite simultan, la care capitalul social va fi format și din aporturi în natură, acele dispoziții se vor aplica în litera și sensul lor, fără nicio derogare, indiferent dacă bunurile aduse ca aport sunt imobile ori mobile, sunt noi sau deja utilizate. În acest sens, este necesar să reținem că, potrivit prevederilor alin. (2) al art. 38, experții sunt obligați să predea raportul lor fondatorilor, care-l vor depune în termen de 15 zile de la aprobarea lui (de către ei înșiși, probabil, pentru că legea nu conține nici o precizare cu privire la persoanele ori organele care

trebuie să-l aprobe) la registrul comerțului în care va fi înmatriculată societatea, instituție care va remite Monitorului Oficial al României o notificare despre raport, în scopul publicării acesteia, pe cheltuiala societății... [citește mai departe \(1-1\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 39**

Nu pot fi numiți experți:

a) rudele sau afinii până la gradul al IV-lea inclusiv ori soții acelor care au constituit aporturi în natură sau ai fondatorilor;

b) persoanele care primesc, sub orice formă, pentru funcțiile pe care le îndeplinesc, altele decât aceea de expert, un salariu ori o remunerație de la fondatori sau de la cei care au constituit aporturi în natură;

c) orice persoană căreia, ca urmare a relațiilor sale de afaceri, de muncă sau de familie, îi lipsește independența pentru a realiza o evaluare obiectivă a aporturilor în natură, potrivit normelor speciale care reglementează profesia.

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 39 din titlul II, capitolul III modificat de Art. I, punctul 28. din [Legea 441/2006](#))

1.

Articolul 39, astfel cum acesta a fost modificat și completat prin Legea nr. 441/2006, stabilește, în mod destul de clar și benefic, de altfel, pentru scopul apărării intereselor legitime ale acționarilor societăților care se constituie simultan sau prin subscripție publică, incompatibilitățile la care sunt supuse persoanele care pot avea (dobândi) calitatea de experți și care ar putea fi chemate, în condițiile art. 26 și 39 din LSC, să întocmească rapoarte de evaluare care să servească la constituirea societăților în cauză și la autorizarea înmatriculării lor.

2.

Dacă sfera persoanelor vizate de prevederile literelor a) și b) este clară, mai puțin clară este sfera persoanelor evocate de litera c), categorie de altfel introdusă prin Legea nr. 441/2006.

După părerea noastră, deși intenția legiuitorului este lăudabilă și benefică, în sensul creării cadrului normativ care să se constituie într-o garanție a eliminării oricărei suspiciuni privind un eventual ori real conflict de interese între fondatori, prevederile literei c) nu conțin suficiente elemente explicite de determinare a lipsei de independență a unui anumit expert („urmare a relațiilor sale de afaceri, de muncă sau de familie”), astfel încât în aplicarea prevederilor menționate s-ar putea formula cereri abuzive, șicanatoare de recuzare a unor experți, fondate pe prevederile literei citate. O astfel de temere nu este înlăturată de împrejurarea că prevederile literei c) fac referire la normele speciale care reglementează profesia de expert... [citește mai departe \(1-3\)](#)

[citește mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 40**

(1) În cazul în care cerințele legale sunt îndeplinite, judecătorul delegat, prin încheiere, pronunțată în termen de 5 zile de la îndeplinirea acestor cerințe, va autoriza constituirea societății și va dispune înmatricularea ei în registrul comerțului, în condițiile prevăzute de legea privind acest registru.

(2) Încheierea de înmatriculare va reda, după caz, mențiunile actului constitutiv prevăzute la art. [7](#) și [8](#).

I. Condițiile în care judecătorul delegat poate dispune autorizarea constituirii societății și înmatricularea acesteia în registrul comerțului

1.

În urma efectuării controlului preventiv de legalitate asupra cererii de înmatriculare a unei societăți comerciale – mai exact, atât asupra legalității actului constitutiv și a anexelor acestuia, cât și asupra cererii propriu-zise formulate de persoanele îndreptățite – judecătorul delegat, constatând și reținând că toate cerințele legale sunt îndeplinite, atât de fond cât și de formă, va pronunța o încheiere prin care: dispune autorizarea constituirii societății respective; dispune funcționarilor oficiului registrului comerțului efectuarea înmatriculării societății în registrul pentru persoane juridice, aferent formei de societate comercială în cauză. Practic, prin pronunțarea încheierii de autorizare a constituirii societății, se finalizează o nouă și foarte importantă etapă în procesul complex de constituire a unei societăți comerciale: etapa judiciară. În lipsa unei încheieri a judecătorului delegat, operațiunea de înmatriculare a unei societăți comerciale nu este de conceput. Dacă, în pofida caracterului imperativ al dispozițiilor legale care reglementează procedura

înmatriculării unei societăți comerciale, funcționarii oficiilor registrului comerțului ar efectua, totuși, o înmatriculare a unei anumite societăți fără să se fi pronunțat o încheiere de autorizare a constituirii și înmatriculării, pe lângă riscurile în plan disciplinar și chiar penal, după caz, la care se expun astfel de funcționari, societatea înmatriculată în astfel de condiții va fi afectată de sancțiunea nulității absolute, așa cum prevede în mod expres art. 56 lit. d) din LSC... [citește mai departe \(1-6\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 41**

(1) Societatea comercială este persoană juridică de la data înmatriculării în registrul comerțului.

(2) Înmatricularea se efectuează în termen de 24 de ore de la data pronunțării încheierii judecătorești delegat prin care se autorizează înmatricularea societății comerciale.

1.

Articolul 41 reglementează efectele de drept substanțial ale înmatriculării unei societăți comerciale în registrul comerțului. În acest sens, alin. (1) stabilește în mod neechivoc: o societate comercială înmatriculată în registrul comerțului dobândește deplină personalitate juridică, respectiv capacitatea de folosință și de exercițiu necesară încheierii de acte juridice și asumării de obligații în vederea și în limitele realizării scopului pentru care a fost constituită. Așadar, în economia prevederilor LSC, înmatricularea unei societăți are un efect creator de drepturi substanțiale, respectiv acelora care dau posibilitatea unui nou subiect de drept, de regulă colectiv, să se poată manifesta ca atare în circuitul juridic, încheind acte juridice și asumându-și obligații în nume și pe socoteala proprie, ori ca mandatar cu sau fără reprezentare ai altor persoane fizice sau juridice, distinct de persoana celor care l-au creat... [citește mai departe \(1-2\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 42**

Filialele sunt societăți comerciale cu personalitate juridică și se înființează în una dintre formele de societate enumerate la art. 2 și în condițiile prevăzute pentru acea formă. Ele vor avea regimul juridic al formei de societate în care s-au constituit.

1.

Articolul 42 reglementează, într-un mod foarte succint și imprecis, după părerea noastră, problematica foarte complexă și importantă din multe puncte de vedere și din perspectiva mai multor ramuri de drept, a instituției filialelor societăților comerciale¹³⁶.

Cu toate că literatura de specialitate a semnalat, în numeroase cazuri, insuficiența reglementărilor LSC cât privește problematica filialelor, nici măcar cu ocazia modificării și completării legii societăților comerciale prin Legea nr. 441/2006 nu a fost formulată o definiție legală de maximă generalitate pentru societățile comerciale - filiale. Definiția conform căreia „filialele sunt societăți comerciale cu personalitate juridică și se înființează în una din formele de societate enumerate la art. 2 – din LSC, n.n – și în condițiile prevăzute pentru acea formă”, este una incompletă și care nu este de natură să faciliteze identificarea cu ușurință a unui astfel de tip de societate... [citește mai departe \(1-2\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 43**

(1) Sucursalele sunt dezmembrăminte fără personalitate juridică ale societăților comerciale și se înregistrează, înainte de începerea activității lor, în registrul comerțului din județul în care vor funcționa.

(2) Dacă sucursala este deschisă într-o localitate din același județ sau în aceeași localitate cu societatea, ea se va înregistra în același registru al comerțului, însă distinct, ca înregistrare separată.

(3) Celelalte sedii secundare - agenții, puncte de lucru sau alte asemenea sedii - sunt dezmembrăminte fără personalitate juridică ale societăților comerciale și se menționează numai în cadrul înmatriculării societății în registrul comerțului de la sediul principal.

(4) Nu se pot înființa sedii secundare sub denumirea de filială.
(la data 01-dec-2006 Art. 43 din titlul II, capitolul III modificat de Art. I, punctul 29. din [Legea 441/2006](#))

I. Definiția sucursalei și condițiile în care aceasta poate fi înmatriculată în registrul comerțului

1.

Alineatul (1) al art. 43, astfel cum acesta a fost modificat și completat prin Legea nr. 441/2006, reglementează problematica sucursalelor, concepute ca structuri exogene ale societăților comerciale, fără personalitate juridică, structuri prin care societatea care le înființează își extinde activitatea în teritoriu, contribuind la realizarea obiectului său de activitate statutar¹³⁷.

Sucursala unei societăți comerciale, spre deosebire de filiala acesteia, este o structură exterioară fără personalitate juridică, care „face parte din structura organică a societății primare fondatoare, singura care deține calitatea de subiect de drept. Altfel spus, sucursala se analizează ca un dezmembrământ, o modalitate de descentralizare a activității societății mame care o patronează”¹³⁸.
... citește mai departe (1-8)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 44

Societățile comerciale străine pot înființa în România, cu respectarea legii române, filiale, precum și sucursale, agenții, reprezentanțe sau alte sedii secundare, dacă acest drept le este recunoscut de legea statutului lor organic.

I. Societăți străine. Înființarea de sucursale în România

1.

Articolul 44 reglementează o chestiune care vizează un aspect de foarte mare importanță practică privind regimul juridic al străinilor persoane juridice în țara noastră, respectiv problema dreptului societăților comerciale de altă naționalitate decât cea română, de a înființa sucursale în România. Întrucât statutul juridic (organic) al unei sucursale aparținând unei persoane juridice de altă naționalitate, potrivit prevederilor Legii nr. 105/1992, este supus legii naționale a acelei societăți (legii emise de statul pe teritoriul căruia și-a stabilit sediul acea societate), este pe deplin firesc ca posibilitatea de înființare a unei sucursale de către o societate comercială străină să fie recunoscută, mai întâi, de legea aplicabilă statutului organic al societății-fondatoare, și apoi de legea română. În mod firesc pentru raporturile juridice cu elemente de extraneitate, după ce unei anumite persoane juridice de naționalitate străină i se recunoaște un anumit drept în România, de-abia după o astfel de recunoaștere se va putea pune problema soluționării conflictelor dintre legile aparținând statului a cărui naționalitate o are societatea străină care și-a înființat o sucursală și cele ale statului român. Nu este mai puțin adevărat că, în condițiile diversității legislațiilor societare (comerciale) naționale, este posibil ca înțelesul sau extensiunea noțiunii de sucursală a unei societăți comerciale să fie diferit de cel reglementat de legislația românească, însă calificarea unui sediu secundar (fără personalitate juridică) înființat în România se va face potrivit regulii de drept internațional privat numită *lex nationalis*, dacă legea română, ca lege a forului, nu prevede altfel.
... citește mai departe (1-3)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 44¹

(1) Dobândirea de către societate, într-un interval de cel mult 2 ani de la constituire sau de la autorizarea începerii activității societății, a unui bun de la un fondator ori acționar, contra unei sume sau a altor contravalori reprezentând cel puțin o zecime din valoarea capitalului social subscris, va fi supusă aprobării prealabile a adunării generale a acționarilor, precum și prevederilor art. **38** și **39**, va fi menționată în registrul comerțului și va fi publicată în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, și într-un ziar cu largă răspândire.

(2) Nu vor fi supuse acestor prevederi operațiunile de dobândire efectuate în cadrul activității curente a societății, cele făcute din dispoziția unei autorități administrative sau a unei instanțe judecătorești și nici cele făcute în cadrul operațiunilor de bursă.

(la data 01-dec-2006 Art. 44 din titlul II, capitolul III completat de Art. I, punctul 30. din [Legea 441/2006](#))

I. Condițiile în care o societate comercială va putea dobândi bunuri de la unul dintre fondatori ori acționari

1.

Ca efect al modificărilor și completărilor aduse LSC prin Legea nr. 441/2006, a fost introdusă, în cadrul prevederilor art. 44, o nouă reglementare compusă din două alineate, respectiv art. 44¹, articol al cărui conținut, chiar dacă prezintă un caracter inedit și probabil util activității societare, după părerea noastră, nu s-a găsit locul cel mai potrivit, având în vedere conținutul reglementării pe care o introduce. Așa după cum sperăm că va rezulta din comentariile noastre, conținutul art. 44¹ ar fi trebuit plasat, în orice caz, înainte de reglementarea problematicii înregistrării sucursalelor, eventual în cadrul art. 38.

2.

Alineatul (1) reglementează ipoteza în care, într-un interval de 2 ani de la data constituirii societății ori de la data autorizării începerii activității, pentru acele societăți care, datorită obiectului lor activitate special, au nevoie de autorizații speciale de exercitare a respectivelor activități, acea societate dobândește, cu titlu oneros, un anumit bun de la un fondator ori acționar, pentru un preț care este cel puțin egal cu a zecea parte din totalul capitalului social subscris. Într-o astfel de ipoteză, pentru valabilitatea unui astfel de act de dobândire este necesară aprobarea prealabilă a adunării generale a acționarilor, aprobare care se va putea da doar cu respectarea condițiilor specifice constituirii societăților comerciale la care există aporturi în natură, respectiv numirea unuia sau a mai multor experți care să procedeze la evaluarea bunului și care să se pronunțe asupra seriozității prețului la care societatea va achiziționa respectivul bun... [citește mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 45**

(1) Reprezentanții societății sunt obligați să depună la oficiul registrului comerțului semnăturile lor, la data depunerii cererii de înregistrare, dacă au fost numiți prin actul constitutiv, iar cei aleși în timpul funcționării societății, în termen de 15 zile de la alegere.

(2) Dispoziția alineatului precedent se aplică în mod corespunzător și conducătorilor sucursalelor.

I. Dreptul de reprezentare a societății comerciale. Reglementări

1.

Prevederile art. 45 stabilesc, la modul cel mai general, categoriile de persoane, precum și termenul în care acestea sunt obligate să-și depună semnăturile la registrul comerțului, spre a le face opozabile terților. Potrivit prevederilor alin. (1), astfel de persoane sunt doar acelea care au calitatea de reprezentanți legali sau convenționali ai societăților înmatriculate în registrul comerțului, și nu oricare administrator sau chiar director al unui astfel de subiect de drept, așa cum se consideră, din păcate, a fi în practica oficiilor registrului comerțului. Că este așa rezultă în mod clar din chiar prima ipoteză a art. 45 alin. (1): cei care sunt obligați să-și depună semnăturile lor sunt doar reprezentanții, adică acele persoane fizice care au fost desemnați într-o astfel de calitate, fie prin actul constitutiv, fie prin hotărâre ulterioară a organelor statutare, în mod expres, puterea de reprezentare generală sau măcar specială (limitată). Așadar, așa-numiții administratori ordinari, adică acei administratori cărora, prin actul constitutiv ori prin cel de numire ulterioară, nu li s-a acordat dreptul de reprezentare a societății, indiferent că aceasta este una de persoane ori de capitaluri, nu sunt obligați să-și depună semnăturile la registrul comerțului¹⁴²... [citește mai departe \(1-6\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**CAPITOLUL IV: Efectele încălcării cerințelor legale de constituire a societății**

☐**Art. 46**

(1) Când actul constitutiv nu cuprinde mențiunile prevăzute de lege ori cuprinde clauze prin care se încalcă o dispoziție imperativă a legii sau când nu s-a îndeplinit o cerință legală pentru constituirea societății, judecătorul delegat, din oficiu sau la cererea oricăror persoane care formulează o cerere de intervenție, va respinge, prin încheiere, motivat, cererea de înmatriculare, în afară de cazul în care asociații înlătură asemenea neregularități. Judecătorul delegat va lua act în încheiere de regularizările efectuate.

▶(la data 20-nov-2006 Art. 46, alin. (1) din titlul II, capitolul IV a se vedea recurs in interesul legii [Decizia XXII/2006](#))

(2) În cazul în care au fost formulate cereri de intervenție, judecătorul va cita intervenienții și se va pronunța asupra cererilor acestora în condițiile art. [49](#) și

următoarele din [Codul de procedură civilă](#), nefiind aplicabile dispozițiile art. [335](#) din [Codul de procedură civilă](#).

I. Nerespectarea formalităților de constituire

1.

Procedura constituirii societății comerciale este reglementată de LSC prin dispoziții de natură imperativă, legiuitorul subliniind, și pe această cale, preeminența naturii instituționale a societății comerciale asupra celei convenționale. Cu alte cuvinte, recunoscând efectele voinței asociaților de a constitui o societate comercială, legea impune acestora îndeplinirea anumitor cerințe sau formalități care se asamblează într-o procedură menită să fie finalizată prin apariția unui nou subiect colectiv de drept.

Rățiunea pentru care cerințele, respectiv formalitățile de constituire a societății comerciale sunt atât de rigurose determinate în corpul LSC este multiplă. Pe de o parte, legiuitorul creează astfel un tipar unic și uniform, potrivit rigorilor cărui sunt modelate viitoarele societăți comerciale; pe de altă parte, etapele constituirii societății comerciale reprezintă tot atâtea puncte de control al legalității înființării lor și, prin aceasta, reprezintă o garanție pentru mediul comercial și pentru interesele terților, dând astfel expresie unui principiu ce guvernează materia comercială – securitatea raporturilor juridice comerciale. [... citește mai departe \(1-5\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 47**

(1)În cazul în care fondatorii sau reprezentanții societății nu au cerut înmatricularea ei în termen legal, oricare asociat poate cere oficiului registrului comerțului efectuarea înmatriculării, după ce, prin notificare sau scrisoare recomandată, i-a pus în întârziere, iar ei nu s-au conformat în cel mult 8 zile de la primire.

(2)Dacă, totuși, înmatricularea nu s-a efectuat în termenele prevăzute de alineatul precedent, asociații sunt eliberați de obligațiile ce decurg din subscripțiile lor, după trecerea a 3 luni de la data autentificării actului constitutiv, în afară de cazul în care acesta prevede altfel.

(3)Dacă un asociat a cerut îndeplinirea formalităților de înmatriculare, nu se va mai putea pretinde de nici unul dintre ei eliberarea de obligațiile ce decurg din subscripție.

I. Neefectuarea înmatriculării în termenul legal. Efecte

1.

Potrivit prevederilor art. 36 alin. (1) LSC, fondatorii și reprezentanții societății comerciale au obligația ca, în termen de 15 zile de la data încheierii actului constitutiv, să ceară înmatricularea societății în registrul comerțului în a cărui rază teritorială își va avea sediul societatea. Deși mai sumar decât enunțul corespunzător al art. 36 LSC, care indică persoanele care au datoria legală să ceară înmatricularea societății comerciale („fondatorii, primii administratori sau, dacă este cazul, primii membri ai directoratului și ai consiliului de supraveghere ori un împuternicit al acestora”), acest articol identifică mai corect persoanele care au această datorie: fondatorii sau reprezentanții societății. În cea de-a doua categorie sunt, astfel, incluși nu numai primii administratori sau, dacă este cazul, primii membri ai directoratului și ai consiliului de supraveghere ori un împuternicit al acestora ci și reprezentanți ai societății numiți prin actul constitutiv și care nu au calitatea de administrator sau de membri ai directoratului ori consiliului de supraveghere și nici pe aceea de împuterniciți ai acestora. [... citește mai departe \(1-6\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 48**

(1)În cazul unor neregularități constatate după înmatriculare, societatea este obligată să ia măsuri pentru înlăturarea lor, în cel mult 8 zile de la data constatării acelor neregularități.

(2)Dacă societatea nu se conformează, orice persoană interesată poate cere tribunalului să oblige organele societății să le regularizeze, sub sancțiunea plății de daune-interese potrivit dreptului comun.

[▶\(la data 15-feb-2013 Art. 48, alin. \(2\) din titlul II, capitolul IV modificat de Art. 18, punctul 6. din titlul IV din \[Legea 76/2012\]\(#\) \)](#)

(3) Dreptul la acțiunea de regularizare se prescrie prin trecerea unui termen de un an de la data înmatriculării societății.

I. Procedura regularizării

1.

A doua categorie de neregularități care interesează procedura de constituire a societății comerciale include încălcări constatate după înmatricularea societății comerciale; LSC nu precizează în textul art. 48 sfera de cuprindere a acestor neregularități dar este evident că ele sunt aceleași cu cele menționate la art. 46 LSC: (a) actul constitutiv nu cuprinde mențiunile prevăzute de lege ori (b) cuprinde clauze prin care se încalcă o dispoziție imperativă a legii sau (c) când nu s-a îndeplinit o cerință legală pentru constituirea societății. Potrivit dispozițiilor LSC, aceste neregularități pot și ele să fie remediate prin procedura regularizării dar pot și să atragă nulitatea societății comerciale.

2.

Atunci când aceste neregularități scapă atât controlului efectuat de autorii actului constitutiv și de cei care dau acestuia dată certă sau îl autentifică, cât și controlului exercitat de judecătorul delegat, suntem în prezența unei societăți înmatriculate în registrul comerțului, dar neregulat constituită. [... citește mai departe \(1-9\)](#)

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ Art. 49

Fondatorii, reprezentanții societății, precum și primii membri ai organelor de conducere, de administrare și de control ale societății răspund nelimitat și solidar pentru prejudiciul cauzat prin neregularitățile la care se referă art. [46-48](#).

1.

Remediarea neregularităților actului constitutiv sau ale procedurii de înmatriculare a societății comerciale reprezintă o operațiune de asanare a elementelor esențiale care guvernează regimul juridic al acesteia. Legea oferă o gamă întregă de măsuri de remediere, atât înaintea înmatriculării societății cât și după această operațiune și permite asociaților, societății, oricărei persoane interesate și, până la urmă, chiar și instanței judecătorești să intervină și să elimine încălcarea cerințelor legale de constituire a societății. Tot acest evantai de remedii sugerează preocuparea legiuitorului de a salvagarda ființa societății, permițând celor interesați să intervină, în aproape orice fază a constituirii și existenței acesteia, pentru a pune de acord actul constitutiv cu exigențele legii.

Aceste încălcări ale legii, neremediate la data constatării lor sau ulterior, pot constitui sursa unor prejudicii aduse societății (de exemplu, prin dizolvarea acesteia, pentru lipsa sediului social), asociaților (de exemplu, prin neindicarea cotei de participare la profit sau numărului de acțiuni deținute) sau chiar și terților (de exemplu, prin indicarea eronată a capitalului social). Ca o garanție pentru aceștia, LSC reglementează răspunderea nelimitată și solidară a mai multor categorii de persoane, pentru prejudiciul cauzat prin aceste neregularități. [... citește mai departe \(1-4\)](#)

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ Art. 50

(1) Actele sau faptele, pentru care nu s-a efectuat publicitatea prevăzută de lege, nu pot fi opuse terților, în afară de cazul în care societatea face dovada că aceștia le cunoșteau.

(2) Operațiunile efectuate de societate înainte de a 16-a zi de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, a încheierii judecătorului delegat nu sunt opozabile terților, care dovedesc că au fost în imposibilitate de a lua cunoștință despre ele.

I. Obligația de publicitate a societăților comerciale. Consecințe ale nerespectării acestei obligații

1.

Potrivit LSC, atât în cursul procedurii de constituire cât și pe parcursul existenței sale, societatea comercială are obligația de a efectua o serie de acte de publicitate, cum ar fi publicarea în Monitorul Oficial a încheierii judecătorului delegat de autorizare a constituirii și înmatriculării societății comerciale, a actelor modificatoare și a hotărârilor asociaților sau a hotărârilor organelor statutare ale societății sau înscrierea în registrul comerțului a mențiunilor a căror înscriere este cerută de lege (art. 21 din Legea nr. 26/1991).

Scopul acestor măsuri de publicitate, aliniat exigențelor Primei Directive a Consiliului Comunităților Europene (nr. 68/151/EEC din 9 martie 1968), este acela de a permite terților să ia cunoștință de constituirea societății comerciale, de elementele esențiale ale actului constitutiv, de numele persoanelor care

sunt autorizate să reprezinte societatea sau de modificările care survin în viața societății și care ar putea să le afecteze interesele legitime. Nerespectarea acestor cerințe de publicitate produce o serie de efecte în raporturile dintre societate și terți, care sunt reglementate în art. 50-52 LSC, de o manieră eclectică și, în consecință, într-o sistematizare aproximativă a textului, ceea ridică și dificultăți de interpretare. [... citește mai departe \(1-5\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 51**

Terții pot invoca însă actele sau faptele cu privire la care nu s-a îndeplinit publicitatea, în afară de cazul în care omisiunea publicității le lipsește de efecte.

I. Obligația de publicitate a societăților comerciale. Consecințe ale nerespectării acestei obligații

1.

Potrivit LSC, atât în cursul procedurii de constituire cât și pe parcursul existenței sale, societatea comercială are obligația de a efectua o serie de acte de publicitate, cum ar fi publicarea în Monitorul Oficial a încheierii judecătorului delegat de autorizare a constituirii și înmatriculării societății comerciale, a actelor modificatoare și a hotărârilor asociațiilor sau a hotărârilor organelor statutare ale societății sau înscrierea în registrul comerțului a mențiunilor a căror înscriere este cerută de lege (art. 21 din Legea nr. 26/1991). Scopul acestor măsuri de publicitate, aliniate exigențelor Primei Directive a Consiliului Comunităților Europene (nr. 68/151/EEC din 9 martie 1968), este acela de a permite terților să ia cunoștință de constituirea societății comerciale, de elementele esențiale ale actului constitutiv, de numele persoanelor care sunt autorizate să reprezinte societatea sau de modificările care survin în viața societății și care ar putea să le afecteze interesele legitime. Nerespectarea acestor cerințe de publicitate produce o serie de efecte în raporturile dintre societate și terți, care sunt reglementate în art. 50-52 LSC, de o manieră eclectică și, în consecință, într-o sistematizare aproximativă a textului, ceea ridică și dificultăți de interpretare. [... citește mai departe \(1-5\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 52**

În caz de neconcordanță între textul depus la oficiul registrului comerțului și cel publicat în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, sau în presă, societatea nu poate opune terților textul publicat. Terții pot opune societății textul publicat, cu excepția situației în care societatea face dovada că ei cunoșteau textul depus la oficiul registrului comerțului.

▶(la data 01-dec-2006 Art. 52 din titlul II, capitolul IV modificat de Art. I, punctul 31. din [Legea 441/2006](#))

(2) În cazul în care neconcordanța prevăzută la alin. (1) intervine din motive ce nu îi sunt imputabile societății, oficiul registrului comerțului sau, după caz, Regia Autonomă "Monitorul Oficial", la cererea societății, va corecta mențiunea din registru, respectiv va republica textul, pe cheltuiala sa.

▶(la data 29-iun-2007 Art. 52 din titlul II, capitolul IV completat de Art. I, punctul 5. din [Ordonanța urgentă 82/2007](#))

I. Obligația de publicitate comercială. Consecințe ale nerespectării acestei obligații

1.

Potrivit LSC, atât în cursul procedurii de constituire cât și pe parcursul existenței sale, societatea comercială are obligația de a efectua o serie de acte de publicitate, cum ar fi publicarea în Monitorul Oficial a încheierii judecătorului delegat de autorizare a constituirii și înmatriculării societății comerciale, a actelor modificatoare și a hotărârilor asociațiilor sau a hotărârilor organelor statutare ale societății sau înscrierea în registrul comerțului a mențiunilor a căror înscriere este cerută de lege (art. 21 din Legea nr. 26/1991). Scopul acestor măsuri de publicitate, aliniate exigențelor Primei Directive a Consiliului Comunităților Europene (nr. 68/151/EEC din 9 martie 1968), este acela de a permite terților să ia cunoștință de constituirea societății comerciale, de elementele esențiale ale actului constitutiv, de numele persoanelor care sunt autorizate să reprezinte societatea sau de modificările care survin în viața societății și care ar putea să le afecteze interesele legitime. Nerespectarea acestor cerințe de publicitate produce o serie de efecte în raporturile dintre societate și terți, care sunt reglementate în art. 50-52 LSC, de o manieră eclectică și, în consecință, într-o sistematizare aproximativă a textului, ceea ridică și dificultăți de interpretare. [... citește mai departe \(1-5\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 53**

Fondatorii, reprezentanții și alte persoane, care au lucrat în numele unei societăți în curs de constituire, răspund solidar și nelimitat față de terți pentru actele juridice încheiate cu aceștia în contul societății, în afară de cazul în care societatea, după ce a dobândit personalitate juridică, le-a preluat asupra sa. Actele astfel preluate sunt considerate a fi fost ale societății încă de la data încheierii lor.

(2) În cazul în care societatea, datorită obiectului său de activitate, nu își poate începe activitatea fără a fi autorizată în acest sens, prevederile alin. (1) nu sunt aplicabile angajamentelor rezultate din contracte încheiate de societate, sub condiția primirii acestei autorizații. În această situație, răspunderea revine societății.

(la data 01-dec-2006 Art. 53 din titlul II, capitolul IV completat de Art. I, punctul 32. din [Legea 441/2006](#))

I. Răspunderea nelimitată și solidară față de terți a fondatorilor, reprezentanților și a altor persoane. Preluarea de către societate, ulterior dobândirii personalității juridice, a actelor încheiate în contul său de către aceste persoane

1.

Ca un principiu diriguitor al răspunderii în materie comercială, codul comercial stabilește, în art. 42 alin. (1), că în obligațiunile comerciale codebitorii sunt ținuți solidar, afară de stipulație contrară. În aplicarea acestui principiu, LSC instituie o răspundere nelimitată și solidară, în sarcina fondatorilor, reprezentanților și celorlalte persoane care au lucrat pentru o societate în curs de constituire, în afară de cazul când actele încheiate de aceștia cu terții au fost preluate de societate, după constituirea sa. Această dispoziție reflectă, de altfel, și principiile de răspundere consacrate prin art. 7 al Primei Directive a Consiliului Comunităților Europene (Directiva 68/151/EEC)... [citește mai departe \(1-5\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 54

(1) După efectuarea formalităților de publicitate în legătură cu persoanele care, ca organe ale societății, sunt autorizate să o reprezinte, societatea nu poate opune terților nicio neregularitate la numirea acestora, cu excepția cazului în care societatea face dovada că terții respectivi aveau cunoștință de această neregularitate.

(2) Societatea nu poate invoca față de terți numirile în funcțiile prevăzute la alin. (1) sau încetarea acestor funcții, dacă ele nu au fost publicate în conformitate cu legea.

(la data 01-dec-2006 Art. 54 din titlul II, capitolul IV modificat de Art. I, punctul 33. din [Legea 441/2006](#))

I. Regimul neregularităților survenite în numirea reprezentanților societății

1.

Prima directivă a Consiliului Comunității Europene (Directiva 68/151/EEC) prevede o serie de măsuri care se aplică societăților pe acțiuni, societăților în comandită pe acțiuni și societăților cu răspundere limitată, cărora le impune anumite măsuri de publicitate privind numirea, revocarea și datele de identificare ale persoanelor care, ca organe ale societății comerciale sau ca membri ai acelor organe, sunt autorizate să reprezinte societatea față de terți și în cadrul procedurilor judiciare sau să ia parte la administrarea, supravegherea sau controlul societății. Articolul 54 LSC preia dispozițiile art. 8 al Primei Directive privind regimul neregularităților survenite în numirea reprezentanților societății.

Sfera subiecților cărora li se aplică acest regim este identificată de LSC ca fiind acele persoane „care, ca organe ale societății, sunt autorizate să o reprezinte”. În absența unei definiții cuprinzătoare a noțiunii de „organe” ale societății, dar examinând diverse dispoziții ale LSC [art. 8 lit. i) sau art. 49], se deduce că organele societății comerciale sunt cele care asigură conducerea, administrarea și controlul acesteia. Dar, în acest text, legea nu are în vedere totalitatea membrilor organelor societății comerciale, ci numai pe aceia care au și calitatea de reprezentant al societății, beneficiind de aptitudinea de a încheia acte juridice în numele și pe seama societății; textul nu se aplică, deci, generic, tuturor conducătorilor, administratorilor sau celor care exercită controlul societății, ci numai acelor care, pe lângă componenta de conducere, gestiune și supraveghere a activității societății au și puterea de a reprezenta societatea în raporturile cu terții.¹⁵⁸ De

asemenea, textul nu se aplică oricărui reprezentant al societății, ci numai celor care au și calitatea de membru al organelor societății. [... citește mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 55

(1) În raporturile cu terții, societatea este angajată prin actele organelor sale, chiar dacă aceste acte depășesc obiectul de activitate al societății, în afară de cazul în care ea dovedește că terții cunoșteau sau, în împrejurările date, trebuiau să cunoască depășirea acestuia ori când actele astfel încheiate depășesc limitele puterilor prevăzute de lege pentru organele respective. Publicarea actului constitutiv nu poate constitui, singură, dovada cunoașterii.

[\(la data 01-dec-2006 Art. 55, alin. \(1\) din titlul II, capitolul IV modificat de Art. I, punctul 34. din Legea 441/2006 \)](#)

(2) Clauzele actului constitutiv ori hotărârile organelor statutare ale societăților prevăzute în alineatul precedent, care limitează puterile conferite de lege acestor organe, sunt inopozabile terților, chiar dacă au fost publicate.

1.

Prima parte a textului primului alineat al acestui articol reia teza consacrată de art. 35 din Decretul nr. 31/1954, potrivit căreia actele juridice făcute de organele persoanei juridice, în limitele puterilor ce le-au fost conferite, sunt actele persoanei juridice înseși. Fidel dispozițiilor art. 9 din Prima Directivă a Consiliului Comunităților Europene (Directiva nr. 68/151/EEC), acest text stabilește răspunderea societății pentru actele încheiate de membrii organelor sale, chiar și dacă aceste acte depășesc obiectul de activitate al societății. De data aceasta, LSC nu mai face distincția între diverșii membri ai organelor de conducere, pentru a se opri numai asupra reprezentanților societății. Pe de altă parte, la o primă examinare, se pare că sunt deopotrivă vizate aici toate actele organelor societății, atât cele de natură internă – cum ar fi hotărârile asociațiilor sau ale consiliului de administrație – cât și cele încheiate cu terții. În realitate, textul, făcând trimitere la „raporturile cu terții” este, fără îndoială, aplicabil numai acelor acte ale organelor societății comerciale care au vocația de a angaja răspunderea societății în raport cu terții, deci care sunt opozabile terților; în această categorie de acte intră doar acelea la care terții au calitate de parte sau de având cauză. [... citește mai departe \(1-5\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 56

Nulitatea unei societăți înmatriculate în registrul comerțului poate fi declarată de tribunal numai atunci când:

a) lipsește actul constitutiv sau nu a fost încheiat în formă autentică, în situațiile prevăzute la art. [5 alin. \(6\)](#);

b) toți fondatorii au fost, potrivit legii, incapabili, la data constituirii societății;

c) obiectul de activitate al societății este ilicit sau contrar ordinii publice;

d) lipsește încheierea judecătorului delegat de înmatriculare a societății;

e) lipsește autorizarea legală administrativă de constituire a societății;

f) actul constitutiv nu prevede denumirea societății, obiectul său de activitate, aporturile asociațiilor sau capitalul social subscris;

[\(la data 01-dec-2006 Art. 56, litera F. din titlul II, capitolul IV modificat de Art. I, punctul 35. din Legea 441/2006 \)](#)

g) s-au încălcat dispozițiile legale privind capitalul social minim, subscris și vărsat;

h) nu s-a respectat numărul minim de asociați, prevăzut de lege.

I. Considerații generale

1.

Conceptul de nulitate a societății comerciale a fost introdus, la nivelul legislației comunitare, prin prevederile Primei Directive (Directiva I nr. 68/151/EEC) și a fost receptat de legea română prin modificările aduse LSC prin O.U.G. nr. 32/1997. Nulitatea societății comerciale reprezintă un produs al dublei naturi a acesteia - convenționale și instituționale, ceea ce permite ca societatea să fie privită atât ca un contract, o convenție cât și ca o persoană juridică. LSC nu reglementează nulitatea actului constitutiv al societății comerciale, ci chiar nulitatea ființei societății comerciale; cu alte cuvinte, nulitatea societății comerciale reprezintă o

dezvoltare modernă, proprie dreptului comercial, a conceptului de nulitate, care depășește sfera unei sancțiuni aplicabile strict actelor juridice pentru a le lipsi de efectele contrare normelor juridice edictate pentru încheierea lor valabilă; ea devine o sancțiune a constituirii unei persoane juridice cu încălcarea dispozițiilor imperative ale legii sau care prezintă caracter de ordine publică și afectează, în mod direct, existența societății... [citește mai departe \(1-20\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 57**

Nulitatea nu poate fi declarată în cazul în care cauza ei, invocată în cererea de anulare, a fost înlăturată înainte de a se pune concluzii în fond la tribunal.

I. Declararea nulității societății comerciale

1.

Nulitatea unei anumite societăți comerciale înmatriculate în registrul comerțului, în concepția legiuitorului român, este o sancțiune civil - comercială cu caracter excepțional și chiar subsidiar, ideea principală și prioritară, care domină această reglementare a LSC, fiind aceea de asanare a nulității, de înlăturare a cauzelor acesteia, de salvare a ființei juridice a acestui tip de persoane morale.

De aceea, nulitatea va fi declarată numai dacă asociații societății comerciale nu vor fi în măsură să înlăture motivele de nulitate, înainte de a se pune concluzii în fond în fața tribunalului competent să o declare.

2.

Așa după cum rezultă din prevederile art. 57 LSC, declararea nulității societății comerciale poate fi cerută, în mod direct, pe calea unei cereri de anulare, instrument juridic prin care, în mod tradițional, se urmărește sancționarea nulității relative; de altfel, în drept, în raport de calificarea nulității societății comerciale ca fiind o nulitate absolută sau relativă, acțiunile care stau la îndemâna celor îndreptățiți cu scopul desființării actului juridic sunt (a) acțiunea în constatarea nulității (deși intervenția instanței este necesară doar pentru a constata nulitatea absolută, această acțiune a fost calificată ca fiind o acțiune în realizare, diferită de acțiunea în constatare reglementată de art. 111 C. proc. civ.)¹⁸¹ și, respectiv, acțiunea în declararea nulității (acțiunea în anulare), aceasta din urmă specifică nulității relative... [citește mai departe \(1-4\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 58**

(1) La data la care hotărârea judecătorească de constatare sau declarare a nulității a devenit definitivă, societatea încetează fără efect retroactiv și intră în lichidare. Dispozițiile legale privind lichidarea societăților ca urmare a dizolvării se aplică în mod corespunzător.

(la data 15-feb-2013 Art. 58, alin. (1) din titlul II, capitolul IV modificat de Art. 18, punctul 7. din titlul IV din [Legea 76/2012](#))

(2) Prin hotărârea judecătorească de declarare a nulității se vor numi și lichidatorii societății.

(3) Tribunalul va comunica hotărârea judecătorească oficiului registrului comerțului, care, după menționare, o va trimite Monitorului Oficial al României spre publicare în Partea a IV-a, în extras.

(4) Asociații răspund pentru obligațiile sociale până la acoperirea acestora în conformitate cu prevederile art. **3**.

I. Procedura și efectele declarării nulității societății

1.

Potrivit prevederilor art. 58 alin. (1) coroborat cu art. 227 alin. (1) lit. b) LSC, efectul caracteristic și cel mai tranșant, din punct de vedere juridic, al nulității societății comerciale, este acela că pe data la care hotărârea judecătorească de declarare a nulității a devenit irevocabilă, societatea comercială, privită ca o persoană juridică, care a avut o anumită existență în timp, va fi dizolvată, fără efect retroactiv.

Cu alte cuvinte, începând cu această dată, societatea, privită atât ca act juridic cât și ca ființă juridică încetează să își mai producă efectele¹⁸⁶ însă doar pentru viitor (ex nunc), în mod similar efectelor nulității actelor juridice cu prestații succesive.

Consecința firească a dizolvării, societatea declarată nulă va intra, prin efectul legii, în lichidare, regulile instituite de LSC referitoare la un astfel de proces fiind aplicabile în mod corespunzător (a se vedea Titlurile VI și VII ale LSC)... [citește mai departe \(1-6\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 59**

- (1) Declararea nulității societății nu aduce atingere actelor încheiate în numele său.
(2) Nici societatea și nici asociații nu pot opune terților de bună-credință nulitatea societății.

1.

Prin excepție de la regula retroactivității consacrată în dreptul comun, dacă nulitatea sau anularea actului constitutiv se produce pentru cauzele enumerate de art. 56 LSC [cum ar fi, pentru faptul că toți fondatorii au fost incapabili, la data constituirii societății – art. 56 lit. b) LSC] și dacă, după data constituirii sale, societatea nulă va fi încheiat anumite acte juridice valabile cu terțe persoane, cum ar fi, spre exemplu, acte cu privire la bunurile intrate în proprietatea societății după data constituirii acesteia (constituiri de ipotecă, de garanții reale mobiliare, alte acte de dispoziție juridică etc), iar acei terți nu au cunoscut și nici nu au putut cunoaște cauzele de nulitate a actului constitutiv, acele acte vor fi păstrate, producându-și efectele urmărite de părțile contractante, în condițiile art. 59 alin. (1) LSC.

Această notabilă excepție va funcționa însă doar în ceea ce privește efectele actelor juridice încheiate de societate în nume și pe socoteala proprie, nu și în ceea ce privește actele juridice încheiate de asociați în nume propriu, cum ar fi, spre exemplu, actul constitutiv (contract de societate și/sau statut, ori numai statut, după caz) și eventualele acte adiționale la acestea. [... citește mai departe \(1-2\)](#)

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **CAPITOLUL V: Unele dispoziții procedurale**

☐ **Art. 60**

(1) Încheierile judecătorului delegat privitoare la înmatriculare sau la orice alte înregistrări în registrul comerțului sunt executorii și sunt supuse numai apelului.

(2) Termenul de apel este de 15 zile și curge de la data pronunțării încheierii pentru părți și de la data publicării încheierii sau a actului modificator al actului constitutiv în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, pentru orice alte persoane interesate.

(3) Apelul se depune și se menționează în registrul comerțului unde s-a făcut înregistrarea. În termen de 3 zile de la data depunerii, oficiul registrului comerțului înaintează apelul curții de apel în a cărei rază teritorială se află sediul societății, iar în cazul sucursalelor înființate în alt județ, curții de apel în a cărei rază teritorială se află sediul sucursalei.

(4) Dispozițiile [Codului de procedură civilă](#) cu privire la procedura scrisă prealabilă judecării apelului se aplică în mod corespunzător.

(5) În cazul admiterii apelului, decizia instanței de apel va fi menționată în registrul comerțului, fiind aplicabile dispozițiile art. 48, 49 și 56-59.

[\(la data 15-feb-2013 Art. 60 din titlul II, capitolul V modificat de Art. 18, punctul 8. din titlul IV din Legea 76/2012 \)](#)

I. Calea de atac împotriva încheierilor judecătorului delegat la registrul comerțului

1.

Așa după cum am mai arătat în comentariile noastre asupra prevederilor legale cuprinse în capitolul consacrat înmatriculării societăților comerciale, încheierile judecătorului delegat referitoare la înmatriculări, precum și la alte tipuri de înregistrări, sunt executorii de drept și sunt supuse numai recursului. Aceste reguli sunt enunțate clar și concis de textul alin. (1) al art. 60.

Chiar dacă încheierile judecătorului delegat sunt pronunțate în materie comercială, materie în care, de regulă, litigiile sunt soluționate în trei grade de jurisdicție, legiuitorul român a optat pentru atribuirea caracterului definitiv și executoriu unor astfel de hotărâri judecătorești, din considerente care țin de celeritatea care trebuie să stea la baza înregistrărilor în registrul comerțului și având în vedere natura necontencioasă a procedurii de înregistrare în registrul comerțului. Într-adevăr, nevoia de informare rapidă și completă a comercianților care intră în contacte de afaceri unii cu alții, și nu numai a acestora, despre starea lor economică și juridică, impune soluții procedurale simple și rapide, tocmai în scopul de elimina cât mai rapid situațiile de incertitudine care pot afecta circuitul comercial. Mai mult decât atât, soluția este conformă cu regula consacrată de art. 336 alin. (1) C. proc. civ. pentru atacarea încheierilor judecătorești pronunțate în materie necontencioasă¹⁹¹. [... citește mai departe \(1-7\)](#)

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 61**

(1) Creditorii sociali și orice alte persoane prejudiciate prin hotărârile asociațiilor privitoare la modificarea actului constitutiv pot formula o cerere de opoziție prin care să solicite instanței judecătorești să oblige, după caz, societatea sau asociații la repararea prejudiciului cauzat, prevederile art. **57** fiind aplicabile.

(2) În sensul prezentei legi, prin hotărârea asociațiilor se înțelege și hotărârea organelor statutare ale societății, iar termenul asociați include și acționarii, în afară de cazul în care din context rezultă altfel.

Categoriile de persoane care pot utiliza instrumentul procedural al opoziției; categoriile de acte juridice care pot fi atacate cu cerere de opoziție; natura juridică a opoziției

1.

Potriviți prevederilor art. 61 alin. (1), pot utiliza o cerere de opoziție doar creditorii sociali, precum și orice alte persoane care sunt prejudiciate prin hotărârile asociațiilor privitoare la modificarea actului constitutiv. Astfel de persoane pot solicita instanței judecătorești competente, care este, în toate situațiile, tribunalul de la sediul societății, să oblige societatea sau pe asociați, după caz, să repare prejudiciul cauzat prin modificarea actelor constitutive.

În legătură cu ipotezele pe care le are în vedere alin. (1), alin. (2) al art. 61 aduce o importantă precizare cu privire la înțelesul noțiunilor de „hotărârea asociațiilor” și de „asociați”. Astfel, în sensul prevederilor alin. (1), prin hotărârea asociațiilor trebuie să se înțeleagă și hotărârea adunării generale a asociațiilor ori a acționarilor, în raport cu forma de societate pe care o avem în vedere, respectiv decizia consiliului de administrație ori de supraveghere, dacă acestor categorii de organe statutare le-a fost delegată competența de modificare a actelor constitutive ale unei anumite societăți (de altfel, o astfel de delegare de competență este admisibilă doar în cazul societăților pe acțiuni)... [citește mai departe \(1-6\)](#)

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 62**

(1) Opoziția se face în termen de 30 de zile de la data publicării hotărârii asociațiilor sau a actului adițional modificator în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, dacă prezenta lege nu prevede un alt termen. Ea se depune la oficiul registrului comerțului care, în termen de 3 zile de la data depunerii, o va menționa în registru și o va înainta instanței judecătorești competente.

(2) Dispozițiile art. **133** referitoare la suspendare se aplică în mod corespunzător. Opoziția se judecă în camera de consiliu, cu citarea părților, fiind aplicabile dispozițiile art. **114 alin. 5** din [Codul de procedură civilă](#).

(3) Hotărârea pronunțată asupra opoziției este supusă numai apelului.
(la data 15-feb-2013 Art. 62, alin. (3) din titlul II, capitolul V modificat de Art. 18, punctul 9. din titlul IV din [Legea 76/2012](#))

I. Termenul în care se poate formula cerere de opoziție și organul la care se depune și înregistrează opoziția

1.

Termenul în care se poate introduce o cerere de opoziție împotriva unei hotărâri a unui organ statutar de modificare a prevederilor actelor constitutive este unul mai lung decât cel de recurs, respectiv de 30 de zile, și care începe să curgă fie de la data publicării în Monitorul Oficial, Partea a IV-a, a hotărârii respective, fie a actului adițional întocmit în baza unei astfel de hotărâri, dacă printr-o dispoziție specială a legii nu se prevede un alt termen.

Cu privire la natura juridică a termenului de 30 de zile în care trebuie introdusă cererea de opoziție, suntem de părere că acesta este un termen de procedură imperativ, sancțiunea depășirii lui va fi decăderea din dreptul de a mai introduce o astfel de cerere, respectiv stingerea dreptului la cererea de opoziție, în sens procesual. O soluție contrară, în sensul că sancțiunea ar trebui să fie prescripția (stingerea dreptului la acțiune în sens material), ni se pare inacceptabilă având în vedere natura acestui tip special de acțiune în justiție: acțiune patrimonială în răspundere civilă delictuală de tip special. Dacă am admite teza prescripției ca sancțiune, am ajunge la situația ca, față de dreptul comun, termenul de prescripție de 3 ani să fie redus în mod nejustificat la doar 30 de zile, reducere care nu poate fi justificată, după părerea noastră, pe considerente de ordine publică, având în vedere și calitatea celor care pot promova astfel de cereri...
[citește mai departe \(1-6\)](#)

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 63**

Cererile și căile de atac prevăzute de prezenta lege, de competența instanțelor judecătorești, se soluționează de tribunalul în a cărui circumscripție își are societatea sediul principal.

*(la data 01-oct-2011 Art. 63 din titlul II, capitolul V modificat de Art. 10, punctul 3. din capitolul II, secțiunea 3 din **Legea 71/2011**)*

1.

Articolul 63 stabilește, în termeni imperativi, competența teritorială a instanțelor de judecată competente material, sesizate cu cereri și căi de atac reglementate de LSC. Astfel, în condițiile dispoziției legale citate, competența teritorială revine instanțelor de la locul unde societatea comercială în legătură cu care s-au formulat cereri și/sau căi de atac reglementate de LSC își are sediul principal. Așa fiind, în raport cu o astfel de normă de competență teritorială excepțională de ordine publică, nu sunt admisibile convenții de alegere a competenței teritoriale. Mai mult, prevederile art. 10. pct. 4 C. proc. civ., care stabilesc o competență teritorială alternativă în materie comercială, nu își găsesc aplicarea în litigiile societare.

Instanțele de control judiciar, respectiv de recurs, pot fi, după caz, tribunalele, atunci când competența în primă instanță revine judecătorilor, sau curțile de apel, atunci când competența în primă instanță revine tribunalelor. **... citește mai departe (1-2)**

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 64**

Citarea părților în fața judecătorului delegat și comunicarea actelor sale se fac, de către oficiul registrului comerțului, prin poștă, cu scrisoare recomandată, atașându-se recipisa la dosar, sau prin agenți ai oficiului registrului comerțului, ori în condițiile **Codului de procedură civilă**.

1.

Devenit instituție publică cu personalitate juridică de drept public, în temeiul LRC, astfel cum aceasta a fost modificată și completată, oficiul registrului comerțului funcționând în subordinea Ministerului Justiției și pe lângă fiecare tribunal, fără a fi o instanță de judecată sau măcar un alt organ cu activitate jurisdicțională, este obligat să efectueze și o anumită activitate de grefă și de secretariat specifică instanțelor de judecată, însă, doar pentru lucrările necesare judecătorilor delegați anual de către președintele fiecărui tribunal. Astfel de lucrări au în vedere: citarea părților în fața judecătorului delegat, comunicarea actelor emise de către acesta, și se realizează prin poștă, cu scrisoare recomandată, ori prin agenți ai oficiului, sau în condițiile de drept comun stabilite de Codul de procedură civilă.

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **TITLUL III: Funcționarea societăților comerciale**

☐ **CAPITOLUL I: Dispoziții comune**

☐ **Art. 65**

(1) În lipsă de stipulație contrară, bunurile constituite ca aport în societate devin proprietatea acesteia din momentul înmatriculării ei în registrul comerțului.

(2) Asociatul care întârzie să depună aportul social este răspunzător de daunele pricinuite, iar dacă aportul a fost stipulat în numerar este obligat și la plata dobânzilor legale din ziua în care trebuia să facă vărsământul.

I. Obligația de aport a asociaților

1.

LSC este organizată pe patru mari teme: constituirea (Titlul II), funcționarea (Titlul III), modificarea (Titlul IV și V) și încetarea existenței societății comerciale (Titlul VI și VII). Dintre acestea, problematicii funcționării societății îi sunt dedicate 169 de articole, adică aproape jumătate din întinderea legii, aspect numeric care evidențiază, și el, importanța pe care legiuitorul o atașează condițiilor în care societatea își desfășoară activitatea.

Acest Titlu III al legii debutează cu o serie de prevederi generale, cu o abordare aparent dispartă, care tratează situația juridică a aporturilor asociaților și a dividendelor convenite acestora dar și a puterilor și răspunderilor administratorilor precum și unele măsuri de publicitate restrânsă a actelor și operațiunilor societății comerciale.

2.

Un element specific al pactului societar constă în obligația asociaților de a transmite societății unele aporturi,

care să constituie elementele componente ale patrimoniului inițial al acesteia și, în același timp, o unitate de măsură a drepturilor și răspunderilor ce le revin. [... citește mai departe \(1-4\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 66

(1) Pe durata societății, creditorii asociatului pot să-și exercite drepturile lor numai asupra părții din beneficiile convenite asociatului după bilanțul contabil, iar după dizolvarea societății, asupra părții ce i s-ar cuveni prin lichidare.

(2) Creditorii prevăzuți la alin. (1) pot totuși popri, în timpul duratei societății, părțile ce s-ar cuveni asociaților prin lichidare sau pot sechestra și vinde acțiunile debitorului lor.

1.

Bunurile constituite ca aport devin proprietatea societății, dacă asociații nu au convenit altfel. Născută ca o ființă dotată cu personalitate juridică, odată cu înregistrarea în registrul comerțului, societatea comercială are un patrimoniu propriu, distinct de cel al asociaților. În consecință, ea nu poate fi ținută să răspundă cu patrimoniul propriu decât pentru obligațiile proprii, asumate în condițiile legii.

Asociații nu au un drept de proprietate asupra bunurilor din patrimoniul societății, ei exercitând doar un drept de creanță complex care, sub raport economic le permite să participe la distribuția profitului și, eventual, a rezultatului lichidării societății.

De aceea, pe durata existenței societății, creditorii personali ai asociatului nu pot să își exercite dreptul de creanță asupra societății în care acesta este asociat; ei au, în mod natural, dreptul de a urmări dividendele repartizate acestuia pe baza situațiilor financiare aprobate în condițiile legii precum și, la încheierea lichidării, asupra părții ce i se cuvine acestuia în temeiul calității sale de asociat. [... citește mai departe \(1-2\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 67

(1) Cota-parte din profit ce se plătește fiecărui asociat constituie dividend.

(2) Dividendele se distribuie asociaților proporțional cu cota de participare la capitalul social vărsat, dacă prin actul constitutiv nu se prevede altfel. Acestea se plătesc în termenul stabilit de adunarea generală a asociaților sau, după caz, stabilit prin legile speciale, dar nu mai târziu de 6 luni de la data aprobării situației financiare anuale aferente exercițiului financiar încheiat. În caz contrar, societatea comercială datorează, după acest termen, dobândă penalizatoare calculată conform art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. **13/2011** privind dobânda legală remuneratorie și penalizatoare pentru obligații bănești, precum și pentru reglementarea unor măsuri financiar-fiscale în domeniul bancar, aprobată prin Legea nr. **43/2012**, dacă prin actul constitutiv sau prin hotărârea adunării generale a acționarilor care a aprobat situația financiară aferentă exercițiului financiar încheiat nu s-a stabilit o dobândă mai mare.

[\(la data 06-sep-2012 Art. 67, alin. \(2\) din titlul III, capitolul I modificat de Art. IV din Ordonanța urgentă 47/2012 \)](#)

(3) Nu se vor putea distribui dividende decât din profituri determinate potrivit legii.

(4) Dividendele plătite contrar dispozițiilor alin. (2) și (3) se restituie, dacă societatea dovedește că asociații au cunoscut neregularitatea distribuirii sau, în împrejurările existente, trebuiau să o cunoască.

(5) Dreptul la acțiunea de restituire a dividendelor, plătite contrar prevederilor alin. (2) și (3), se prescrie în termen de 3 ani de la data distribuirii lor.

[\(la data 01-dec-2006 Art. 67, alin. \(5\) din titlul III, capitolul I modificat de Art. I, punctul 36. din Legea 441/2006 \)](#)

(6) Dividendele care se cuvin după data transmiterii acțiunilor aparțin cesionarului, în afară de cazul în care părțile au convenit altfel.

I. Distribuirea dividendelor

1.

Atunci când o societate realizează profit, ea are deschise două opțiuni: să reinvestească acest profit în circuitul comercial sau să îl distribuie asociaților, cu titlu de dividende. Derivând din cuvântul latin dividendus (care înseamnă, literalmente, de împărțit), dividendul constituie cota parte din profitul societății care se cuvine fiecărui asociat, de regulă proporțional cu cota lui de participare la capitalul social.

Potrivit legii, dividendele se distribuie pe baza situațiilor financiare aprobate de adunarea generală a asociaților. Ele se distribuie în numerar, reprezentând o sumă de bani aferentă fiecărei părți sociale sau acțiuni deținute de un asociat, dar pot fi distribuite și prin repartizarea de noi acțiuni, atunci când adunarea asociaților hotărăște majorarea capitalului cu sumele constituind profit net, ce urmează a fi repartizat asociaților.

2. [... citește mai departe \(1-12\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 68**

Aportul asociaților la capitalul social nu este purtător de dobânzi.

1.

Bunurile constituite ca aport, fie în numerar, fie în natură, devin proprietatea societății, în lipsa unei convenții contrare. Astfel, asociații nu creditează societatea cu sumele constituite ca aport ci transferă, cu titlu definitiv și irevocabil, drepturi al căror titular devine societatea. În schimb, în temeiul calității lor de asociați, ei devin titularii unui drept de creanță care le permite să primească dividende și să participe la rezultatul lichidării. În mod excepțional, ca efect al retragerii sau al excluderii lor, asociații sunt îndreptățiți să primească, pe durata existenței societății, o parte din patrimoniul societății sau o sumă de bani echivalentă, ambele corespunzătoare cotei lor de participare la capitalul societății, dacă asociații nu au convenit altfel.

În aceste condiții, deși au calitatea de creditori ai societății, asociații nu sunt îndreptățiți la plata unor dobânzi aferente valorii aportate la capitalul societății, întrucât dreptul lor de creanță, deși născut ca o consecință a transmiterii aportului, nu poartă asupra acestuia, ci asupra profitului sau a bunurilor ori sumelor rămase în urma lichidării patrimoniului societății comerciale. [... citește mai departe \(1-1\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 69**

Dacă se constată o pierdere a activului net, capitalul social subscris va trebui reîntregit sau redus înainte de a se putea face vreo repartizare sau distribuire de profit.

▶ (la data 30-apr-2008 Art. 69 din titlul III, capitolul I modificat de Art. I, punctul 1. din [Ordonanța urgentă 52/2008](#))

1.

Societatea comercială, constituită cu scopul de a realiza acte de comerț, necesită un capital de lucru care, inițial, se constituie din aporturile asociaților. Capitalul social – suma aporturilor asociaților – constituie, în același timp, pentru terți, un semnal serios privind credibilitatea societății comerciale, reflectând, prin dimensiunile sale, bunăstarea sau pauperitatea acesteia.

De aceea, pentru reflectarea corectă a situației financiare a societății, pentru protecția intereselor terților, dar și pentru interesul dezvoltării armonioase a societății, aceasta nu va putea repartiza profitul pentru alte destinații și nu va putea distribui dividende asociaților, înainte de a regulariza orice pierderi ale activului net. LSC utilizează conceptul de activ cu două semnificații distincte. Într-o primă accepțiune, mai largă și mai puțin elaborată, utilizată, de exemplu, în art. 16 alin. (5) LSC (asociații au dreptul să participe, potrivit actului constitutiv, la împărțirea beneficiilor și a activului social), activul este privit ca activ social și reprezintă averea societății comerciale (ansamblul drepturilor cu conținut economic prezente în patrimoniul acesteia), asupra căreia asociații își exercită drepturile societare. Într-o accepțiune mult mai restrictivă și mai tehnică, activul este privit ca activ net (în cadrul acestui articol sau în textul art. 153²⁴ LSC), reprezentând diferența între totalul activelor și totalul datoriilor societății, respectiv diferența dintre activul total sau activul social și datoriile externe ale societății comerciale.¹³ [... citește mai departe \(1-2\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 70**

(1) Administratorii pot face toate operațiunile cerute pentru aducerea la îndeplinire a obiectului de activitate al societății, afară de restricțiile arătate în actul constitutiv.

(2) Ei sunt obligați să ia parte la toate adunările societății, la consiliile de administrație și la organele de conducere similare acestora.

1.

Societatea comercială, ca persoană juridică, se caracterizează printr-o organizare de sine stătătoare, structurată pe mai multe niveluri de competență. Adunarea generală a asociațiilor este cea care discută și aprobă situațiile financiare ale societății pentru exercițiul încheiat și stabilește bugetul de venituri și cheltuieli precum și programul de activitate pentru exercițiul financiar următor. Ea evaluează și stabilește, deci, direcțiile majore de dezvoltare a societății și exercită un control general asupra organelor de conducere subordonate.

Administratorii societății, în concepția LSC, sunt cei însărcinați cu conducerea societății și, în această calitate se bucură, ca regulă, de plenitudine de competență, putând face toate operațiunile cerute pentru realizarea obiectului de activitate, dacă actul constitutiv nu prevede altfel.

Astfel, potrivit art. 75, art. 90 și art. 197 LSC, asociații reprezentând majoritatea capitalului societății în nume colectiv, societății în comandită simplă și societății cu răspundere limitată vor putea fixa sau limita puterile administratorilor, iar dreptul de a reprezenta societatea aparține fiecărui administrator, dacă actul constitutiv nu prevede altfel. Potrivit prevederilor art. 142 alin. (1), consiliul de administrație al societății pe acțiuni și al societății în comandită pe acțiuni este însărcinat cu îndeplinirea tuturor actelor necesare și utile pentru realizarea obiectului de activitate al societății, cu excepția celor rezervate de lege pentru adunarea generală a acționarilor. [... citește mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 70¹

Actele de dispoziție asupra bunurilor unei societăți comerciale pot fi încheiate în temeiul puterilor conferite reprezentanților legali ai societății, după caz, prin lege, actul constitutiv sau hotărârile organelor statutare ale societății adoptate în conformitate cu prevederile prezentei legi și ale actului constitutiv al societății, nefiind necesară o procură specială și în formă autentică în acest scop, chiar dacă actele de dispoziție trebuie încheiate în formă autentică.

[\(la data 30-apr-2008 Art. 70 din titlul III, capitolul I completat de Art. I, punctul 2. din Ordonanța urgentă 52/2008 \)](#)

1.

Înainte de explora semnificațiile acestui text de lege, este de menționat că el se completează cu dispozițiile art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2008, în vigoare de la 30 aprilie 2008 și care arată că „Sunt considerate ca fiind valabil încheiate actele de dispoziție asupra bunurilor unei societăți comerciale, încheiate de reprezentanții legali ai acesteia în temeiul puterilor de reprezentare rezultând din hotărârile sau împuternicirile întocmite sub semnătură privată, în conformitate cu regulile din actul constitutiv și cu celelalte reglementări interne ale societății comerciale, dacă respectiva împuternicire a fost acordată de către organele statutare ale societății, cu respectarea dispozițiilor Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, a actelor constitutive ale societății și a hotărârilor organelor statutare ale societății.” Puternica legătură existentă între aceste prevederi legale determină și utilitatea comentării lor împreună, într-o succesiune și, pe alocuri, întrepătrundere logică. [... citește mai departe \(1-4\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 71

(1) Administratorii care au dreptul de a reprezenta societatea nu îl pot transmite decât dacă această facultate li s-a acordat în mod expres.

(2) În cazul încălcării prevederilor alin. (1), societatea poate pretinde de la cel substituit beneficiile rezultate din operațiune.

(3) Administratorul care, fără drept, își substituie altă persoană răspunde solidar cu aceasta pentru eventualele pagube produse societății.

I. Dreptul de reprezentare al administratorilor

1.

Atribuțiile legale ce revin administratorilor pot fi descompuse în două categorii principale: de gestiune și de reprezentare. În principiu, atribuția de reprezentare revine fiecărui administrator al societății în nume colectiv, în comandită simplă sau cu răspundere limitată (art. 75, art. 90 și art. 197 LSC). La societățile pe acțiuni [art. 143² alin. (1) LSC] consiliul de administrație reprezintă societatea în raport cu terții și în justiție; în lipsa unei stipulații contrare în actul constitutiv, consiliul de administrație reprezintă societatea prin președintele său.

2.

Administratorii sunt mandatarii ai societății; dacă reprezentarea este de natura mandatului, ea nu este, totuși, de esența acestuia, astfel încât nu toți administratorii sunt, în mod obligatoriu, și reprezentanți ai societății. [... citește mai departe \(1-4\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 72

Obligațiile și răspunderea administratorilor sunt reglementate de dispozițiile referitoare la mandat și de cele special prevăzute în această lege.

I. Natura raportului dintre societate și administratori

1.

Natura raportului dintre societate și administratori este rezolvată, sumar, de acest articol, care le conferă acestora din urmă calitatea de mandatarii. În timp, doctrina juridică a oscilat în identificarea naturii raportului juridic dintre administratori și societate, argumentând fie teoria mandatului, fie pe cea a reprezentării (potrivit căreia mandatul administratorului reprezintă o formă specifică de manifestare a reprezentării), fie teoria organicistă (potrivit căreia administratorul este un organ al societății, parte integrantă a mecanismului societar).¹⁸

Ecouri ale acestei din urmă teorii răzbat încă în legea română care, în repetate rânduri, califică administratorii și consiliul de administrație ca fiind organe ale societății comerciale (de exemplu, art. 153²⁰, art. 153²¹ sau art. 177 LSC). [... citește mai departe \(1-6\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 73

(1) Administratorii sunt solidar răspunzători față de societate pentru:

- a) realitatea vărsămintelor efectuate de asociați;
- b) existența reală a dividendelor plătite;
- c) existența registrelor cerute de lege și corecta lor ținere;
- d) exacta îndeplinire a hotărârilor adunărilor generale;
- e) stricta îndeplinire a îndatoririlor pe care legea, actul constitutiv le impun.

(2) Acțiunea în răspundere împotriva administratorilor aparține și creditorilor societății, care o vor putea exercita numai în caz de deschidere a procedurii reglementate de Legea nr. [64/1995](#) privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată.

I. Răspunderea solidară a administratorilor. Cazuri în care poate interveni

1.

Potrivit prevederilor art. 42 C. com., în obligațiunile comerciale codebitorii sunt ținuți solidar, în afară de stipulație contrară. Urmând acest principiu și făcând aplicarea lui cu privire la obligațiile ce revin administratorilor, LSC stabilește că aceștia răspund solidar față de societate pentru îndeplinirea acestor obligații. Chiar dacă legea trece în revistă principalele obligații pentru care administratorii răspund solidar, această enumerare este una lipsită de semnificații deosebite, întrucât se încheie cu obligația generală de a îndeplini strict îndatoririle pe care legea și actul constitutiv le impun – deci, practic, răspunderea solidară a administratorilor se întinde asupra tuturor operațiunilor îndeplinite de ei, în temeiul atribuțiilor statutare sau legale ce le revin.

2. [... citește mai departe \(1-5\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 73¹

Persoanele care, potrivit art. [6 alin. \(2\)](#), nu pot fi fondatori nu pot fi nici administratori, directori, membri ai consiliului de supraveghere și ai directoratului, cenzori sau auditori financiari, iar dacă au fost alese, sunt decăzute din drepturi.

[\(la data 29-iun-2007 Art. 73¹ din titlul III, capitolul I modificat de Art. I, punctul 6. din Ordonanța urgentă 82/2007 \)](#)

1.

La începutul secolului trecut se observa deja că, în marile societăți comerciale, deținute public, se produce separarea proprietății asupra acțiunilor de controlul asupra activității societății. Această teorie fundamentată de Berle și Means într-una dintre cele mai celebre opere ale dreptului corporatist american²¹, subliniază importanța poziției societare a celor care conduc și dețin controlul asupra activității societății, poziție care

tinde să plaseze în umbră rolul acționarilor și reprezintă punctul de sprijin pe care se fundamentează necesitatea aplicării principiilor guvernării corporatiste.

De aceea, recunoscând importanța majoră a funcțiilor deținute de cei care au calitatea de administratori, directori, membri ai directoratului sau ai consiliului de supraveghere, cenzori sau auditori financiari, legea îi supune și pe aceștia incapacităților speciale prevăzute de art. 6 LSC pentru fondatorii societății comerciale; nu pot deci ocupa aceste poziții persoanele care sunt, potrivit legii, incapabile sau care au fost condamnate (a) pentru gestiune frauduloasă, abuz de încredere, fals, uz de fals, înșelăciune, delapidare, mărturie mincinoasă, dare sau luare de mită, (b) pentru infracțiunile prevăzute la art. 143-145 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, (c) pentru infracțiunile prevăzute de Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism, cu modificările și completările ulterioare sau (d) pentru infracțiunile speciale prevăzute de LSC.²² **... citește mai departe (1-2)**

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 74**

(1) În orice factură, ofertă, comandă, tarif, prospect și alte documente întrebuițate în comerț, emanând de la o societate, trebuie să se menționeze denumirea, forma juridică, sediul social, numărul din registrul comerțului și codul unic de înregistrare. Sunt exceptate bonurile fiscale emise de aparatele de marcat electronice, care vor cuprinde elementele prevăzute de legislația din domeniu.

(2) Dacă societatea pe acțiuni optează pentru un sistem dualist de administrare, în conformitate cu prevederile art. 153, documentele prevăzute la alin. (1) vor conține și mențiunea "societate administrată în sistem dualist".

(3) În documentele prevăzute la alin. (1), dacă acestea provin de la o societate cu răspundere limitată, se va menționa și capitalul social, iar dacă ele provin de la o societate pe acțiuni sau în comandită pe acțiuni, se vor menționa atât capitalul social subscris, cât și cel vărsat.

(4) În situația în care documentele prevăzute la alin. (1) sunt emise de o sucursală, acestea trebuie să menționeze și oficiul registrului comerțului la care a fost înregistrată sucursala și numărul ei de înregistrare.

(5) Dacă societatea deține o pagină de internet proprie, informațiile prevăzute la alin. (1) și (3) vor fi publicate și pe pagina de internet a societății.

*(la data 01-dec-2006 Art. 74 din titlul III, capitolul I modificat de Art. I, punctul 38. din **Legea 441/2006**)*

1.

LSC și Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului prevăd obligația societăților comerciale de a face publicitate actelor și operațiunilor lor, fie prin înregistrarea sau menționarea lor în registrul comerțului, fie prin publicarea lor în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a sau într-un ziar de largă circulație. Potrivit prevederilor Legii nr. 297/2004 privind piața de capital, societățile comerciale admise la tranzacționare pe o piață reglementată sunt și ele obligate să asigure publicitatea tuturor hotărârilor adunării generale a acționarilor.

Toate aceste măsuri de publicitate, prevăzute de legislația societăților comerciale, sunt aplicații speciale ale prevederilor Primei Directive a Consiliului din 9 martie 1968²³, care cere statelor membre să adopte măsurile necesare pentru a asigura publicitatea obligatorie a unor acte și informații privind societățile comerciale.

2. ... citește mai departe (1-2)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **CAPITOLUL II: Societățile în nume colectiv**

☐ **Art. 75**

Dreptul de a reprezenta societatea aparține fiecărui administrator, afară de stipulația contrară în actul constitutiv.

I. Caracteristicile societății în nume colectiv

1.

Societatea în nume colectiv este cea mai simplă formă de societate comercială: o societate de persoane, constituită în temeiul unor considerente subiective, cum are fi aprecierea și încrederea reciprocă, care guvernează raporturile asociaților; este prototipul societății constituite intuitu personae, unde elementul

afectiv – affectio societatis – este cel mai pregnant reprezentat. În consecință, inexorabil fundamentată pe un cerc restrâns de asociați, societatea în nume colectiv este una de tip închis, astfel încât cesiunea aportului social și penetrarea structurii societare din afară este restricționată și valabilă numai dacă a fost expres permisă prin actul constitutiv.

2.

Asociații în societatea în nume colectiv răspund nelimitat și solidar pentru obligațiile sociale. În consecință, creditorii societății se vor putea îndrepta împotriva acestor asociați, dacă societatea nu își achită obligațiile sociale în termen de cel mult 15 zile de la data punerii ei în întârziere [art. 3 alin. (2) LSC].[... citește mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 76

(1) Dacă actul constitutiv dispune ca administratorii să lucreze împreună, decizia trebuie luată în unanimitate; în caz de divergență între administratori, vor decide asociații care reprezintă majoritatea absolută a capitalului social.

(2) Pentru actele urgente, a căror neîndeplinire ar cauza o pagubă mare societății, poate decide un singur administrator în lipsa celorlalți, care se găsesc în imposibilitate, chiar momentană, de a lua parte la administrație.

I. Regula unanimității în luarea deciziilor de către administratorii societății în nume colectiv

1.

Având o structură organizatorică de mici dimensiuni și proiecte economice de amploare redusă, societatea în nume colectiv se bazează pe munca în comun a asociaților, care, de regulă, au și calitatea de administratori. De aceea, este normal ca regula dominantă să fie cea a unanimității, construcția societară fiind prea omogenă pentru a admite diversitatea proprie marilor societăți de capitaluri.

Acolo unde există o pluralitate de administratori, aceștia pot fi chemați să lucreze împreună, pentru că astfel se dă satisfacție intereselor asociaților de a participa la întreaga activitate a societății; această obligație a administratorilor de a lucra împreună ar putea fi un corolar al răspunderii nelimitate și solidare a asociaților, pentru că ar fi inechitabil ca fiecare asociat să răspundă cu întregul său patrimoniu, în timp ce conducerea societății să fie încredințată unor asociați care să lucreze separat, individual.[... citește mai departe \(1-2\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 77

(1) Asociații care reprezintă majoritatea absolută a capitalului social pot alege unul sau mai mulți administratori dintre ei, fixându-le puterile, durata însărcinării și eventuala lor remunerație, afară numai dacă prin actul constitutiv nu se dispune altfel.

(2) Cu aceeași majoritate asociații pot decide asupra revocării administratorilor sau asupra limitării puterilor lor, afară de cazul în care administratorii au fost numiți prin actul constitutiv.

1.

LSC nu reglementează o formă specifică de organizare a exprimării voinței asociaților societății în nume colectiv, cum ar fi cadrul unei adunări a asociaților, deși modul în care aceștia își fac simțită prezența în viața societății sugerează că ei se comportă ca un organ suprem al societății, cu atribuții deliberative²⁸. În repetate rânduri, LSC arată că asociații care reprezintă majoritatea absolută a capitalului social vor lua decizii privind aprobarea situațiilor financiare anuale, soluționarea divergențelor între administratori, numirea sau revocarea acestora ori pornirea acțiunii împotriva acestora. De aceea, nu este impropriu să ne referim la structura în care se iau deciziile asociaților societății în nume colectiv ca la adunarea asociaților. Această adunare a asociaților va decide, cu votul celor care reprezintă majoritatea absolută a capitalului social, cărora dintre asociați le încredințează sarcina de a administra societatea și le va fixa puterile, durata însărcinării și – spune legea – eventuala lor remunerație²⁹. Tot astfel, ei vor putea decide asupra revocării administratorilor sau cu privire la limitarea puterilor acordate acestora.[... citește mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 78

(1) Dacă un administrator ia inițiativa unei operațiuni ce depășește limitele operațiunilor obișnuite comerțului pe care îl exercită societatea, acesta trebuie să

înștiințeze pe ceilalți administratori, înainte de a o încheia, sub sancțiunea suportării pierderilor ce ar rezulta din aceasta.

(2)În caz de opoziție a vreunui dintre ei, vor decide asociații care reprezintă majoritatea absolută a capitalului social.

(3)Operațiunea încheiată în contra opoziției făcute este valabilă față de terții cărora nu li se va fi comunicat această opoziție.

1.

Astfel cum rezultă din interpretarea art. 76 LSC, administratorii societății în nume colectiv vor putea fi obligați să lucreze numai împreună – situație în care orice decizie sau act se iau sau se încheie numai cu unanimitate de voturi – sau pot să lucreze individual, separat, potrivit puterilor ce le sunt încredințate prin actul constitutiv sau, în lipsă, de asociați, cu votul celor care dețin majoritatea capitalului.

De aceea, ipoteza expusă de art. 78 LSC trebuie examinată dintr-o dublă perspectivă: dacă un administrator ia inițiativa unei operațiuni care depășește limitele obișnuite ale comerțului pe care îl exercită societatea, consecințele vor diferi după cum administratorul respectiv trebuia să lucreze împreună cu ceilalți sau putea să lucreze și separat.

Dacă actul constitutiv dispune ca administratorii să lucreze împreună, acesta nu poate lua o asemenea inițiativă decât cu acordul unanim al celorlalți administratori sau, în caz de divergență, cu acordul asociaților care reprezintă majoritatea capitalului. Orice abatere de la această regulă ar fi permisă numai în caz de urgență, pentru a evita o mare pagubă societății și dacă ceilalți administratori se găsesc în imposibilitate de a participa la administrație (art. 76 LSC). [... citește mai departe \(1-2\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 79

(1)Asociatul care, într-o operațiune determinată, are, pe cont propriu sau pe contul altuia, interese contrare acelorale societății, nu poate lua parte la nici o deliberare sau decizie privind această operațiune.

(2)Asociatul care contravine dispozițiilor alin. (1) este răspunzător de daunele cauzate societății, dacă, fără votul său, nu s-ar fi obținut majoritatea cerută.

1.

Conflictul de interese, adică situația în care interesele personale ale asociaților prevalează asupra celor de grup, este una dintre cauzele principale ale destrămării structurii societare. Momentul în care un asociat întrezărește un profit personal mai mare, lucrând împotriva intereselor societății, decât profitul ce îi revine în calitate de asociat, este un moment sensibil în existența societății și poate conduce la estomparea affectio societatis, în beneficiul afirmării intereselor personale.

De aceea, legea – acordând prioritate intereselor societății – restrânge și sancționează manifestarea conflictului de interese, impunând asociaților să declare acest conflict sau, cel puțin, atunci când acesta există, să se abțină de la orice intervenție în mecanismul decizional. Conflictul de interese apare și se manifestă cu privire la o operațiune determinată – cum ar fi o vânzare de mărfuri sau o prestare de servicii – în care unul dintre asociați are, direct sau indirect, interese contrare celor ale societății. Aceste interese contrare pot fi personale, pe cont propriu, sau pot fi ale unui terț, pentru care asociatul acționează ca mandatar, comisionar, agent sau în altă postură juridică de intermediere. [... citește mai departe \(1-2\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 80

Asociatul care, fără consimțământul scris al celorlalți asociați, întrebuințează capitalul, bunurile sau creditul societății în folosul său sau în acela al unei alte persoane este obligat să restituie societății beneficiile ce au rezultat și să plătească despăgubiri pentru daunele cauzate.

I. Drepturile asociaților de a utiliza capitalul, bunurile sau creditul societății. Condiții

1.

Situația particulară a societății în nume colectiv, dominată de personalitatea asociaților și de legături cvasifamiliale, este cel mai bine reflectată de permisivitatea art. 80 și 81 LSC care îngăduie asociaților libertăți de negândit în cazul unei societăți de capitaluri.

Astfel, actul constitutiv poate îngădui ca asociații să ia anumite sume pentru cheltuielile lor personale. Acestea pot fi privite ca un avans asupra dividendelor convenite acestora și ar trebui să fie regularizate la sfârșitul fiecărui exercițiu financiar. De asemenea, asociații pot lua din fondurile societății anumite sume

pentru a acoperi cheltuielile făcute sau pentru a plăti cheltuielile ce urmează a le face în interesul societății. Mai mult chiar, din interpretarea per a contrario a dispozițiilor art. 80 LSC, rezultă că, dacă au consimțământul celorlalți asociați, asociații societății în nume colectiv pot întrebuița capitalul, bunurile sau creditul societății în folosul lor sau în acela al unei alte persoane. [... citește mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 81

(1) Nici un asociat nu poate lua din fondurile societății mai mult decât i s-a fixat pentru cheltuielile făcute sau pentru cele ce urmează să le facă în interesul societății.

(2) Asociatul care contravine acestei dispoziții este răspunzător de sumele luate și de daune.

(3) Se va putea stipula, prin actul constitutiv, că asociații pot lua din casa societății anumite sume pentru cheltuielile lor particulare.

I. Drepturile asociaților de a utiliza capitalul, bunurile sau creditul societății. Condiții

1.

Situația particulară a societății în nume colectiv, dominată de personalitatea asociaților și de legături cvasifamiliale, este cel mai bine reflectată de permisivitatea art. 80 și 81 LSC care îngăduie asociaților libertăți de negândit în cazul unei societăți de capitaluri.

Astfel, actul constitutiv poate îngădui ca asociații să ia anumite sume pentru cheltuielile lor personale. Acestea pot fi privite ca un avans asupra dividendelor convenite acestora și ar trebui să fie regularizate la sfârșitul fiecărui exercițiu financiar. De asemenea, asociații pot lua din fondurile societății anumite sume pentru a acoperi cheltuielile făcute sau pentru a plăti cheltuielile ce urmează a le face în interesul societății. Mai mult chiar, din interpretarea per a contrario a dispozițiilor art. 80 LSC, rezultă că, dacă au consimțământul celorlalți asociați, asociații societății în nume colectiv pot întrebuița capitalul, bunurile sau creditul societății în folosul lor sau în acela al unei alte persoane. [... citește mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 82

(1) Asociații nu pot lua parte, ca asociați cu răspundere nelimitată, în alte societăți concurente sau având același obiect de activitate, nici să facă operațiuni în contul lor sau al altora, în același fel de comerț sau într-unul asemănător, fără consimțământul celorlalți asociați.

(2) Consimțământul se socotește dat dacă participarea sau operațiunile fiind anterioare actului constitutiv au fost cunoscute de ceilalți asociați și aceștia nu au interzis continuarea lor.

(3) În caz de încălcare a prevederilor alin. (1) și (2), societatea, în afară de dreptul de a exclude pe asociat, poate să decidă că acesta a lucrat în contul ei sau să ceară despăgubiri.

(4) Acest drept se stinge după trecerea a 3 luni din ziua când societatea a avut cunoștință, fără să fi luat vreo hotărâre.

I. Conținutul obligației de neconcurență a asociaților

1.

Societatea în nume colectiv nu este cea mai bine echipată formă de societate pentru a face față concurenței. De regulă, ea este o structură societară modestă, destinată unor operațiuni de mică anvergură economică, bazându-se mai puțin pe personalul societății și mai mult pe asociații acesteia. În fapt, asociații societății, care au acceptat răspunderea nelimitată și solidară pentru obligațiile sociale, sunt „activul” cel mai prețios al societății în nume colectiv. De aceea, societatea în nume colectiv este cu atât mai puțin pregătită pentru concurența neloială care ar putea să o submineze din interior.

În aceste condiții, LSC interzice asociaților societății în nume colectiv să dețină, fără acordul celorlalți asociați, calitatea de asociat cu răspundere nelimitată – a se citi asociat al unei alte societăți în nume colectiv sau asociat comandat – în alte societăți care au același obiect de activitate sau sunt concurente cu societatea de referință. [... citește mai departe \(1-6\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 83

Când aportul la capitalul social aparține mai multor persoane, acestea sunt obligate solidar față de societate și trebuie să desemneze un reprezentant comun pentru exercitarea drepturilor decurgând din acest aport.

1.

Ipoteza reglementată de acest articol este aceea a mai multor asociați care aduc un aport comun, situație în care aceștia răspund solidar față de societate. Această răspundere solidară față de societate nu trebuie confundată cu răspunderea solidară a asociațiilor pentru obligațiile asumate de societatea în nume colectiv față de terți.

Sumar exprimată, regula nu se regăsește nici în reglementarea societății civile (art. 1491 - 1531 C. civ.) și nici în fosta reglementare a societăților în nume colectiv din codul comercial (art. 105 - 113) și este dificil de interpretat.

2.

Răspunderea asociatului față de societate pentru aportul adus primește semnificații precise atunci când este în cauză un aport în creanțe - ce se liberează potrivit art. 84 LSC sau un aport în natură - un bun cu privire la care societatea ar putea fi evinsă. De aceea, este rezonabil ca atunci când un aport aparține mai multor persoane, care îl subscriu împreună, acestea să aibă o răspundere solidară față de societate. [... citeste mai departe \(1-4\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 84

(1) Asociatul care a depus ca aport una sau mai multe creanțe nu este liberat cât timp societatea nu a obținut plata sumei pentru care au fost aduse.

(2) Dacă plata nu s-a putut obține prin urmărirea debitorului cedat, asociatul, în afară de daune, răspunde de suma datorată, cu dobânda legală din ziua scadenței creanțelor.

1.

Potrivit prevederilor art. 16, asociații pot aduce la constituirea capitalului societății în nume colectiv și aporturi în creanțe, care vor avea regimul juridic al aporturilor în natură.

Creanțele, fiind drepturi personale în virtutea cărora creditorul poate pretinde debitorului să dea, să facă sau să nu facă ceva, pot fi aduse ca aport numai dacă pot fi evaluabile din punct de vedere economic și sunt vărsate prin transferarea drepturilor corespunzătoare. Aportul în creanțe se materializează deci într-o cesiune de drepturi în care societatea, în loc să plătească prețul, alocă subscriitorului părți de interes reprezentând o participare la capital, participare din care decurg o serie de alte drepturi societare.

2.

Dacă asociatul transmite o creanță, el nu este liberat de obligația de aport decât atunci când societatea a obținut plata sumei reprezentând echivalentul valorii pentru care au fost transmise creanțele. Pentru a determina consecința aplicării acestor dispoziții, trebuie să optăm între două interpretări posibile: fie calitatea de asociat și drepturile acestuia sunt afectate de o condiție suspensivă (aceea a realizării creanței), fie se consideră că acest aport a fost efectiv vărsat la data transferării dreptului către societate, dar fiind afectat de termen sau condiție, răspunderea asociatului față de societate subsistă până la data realizării dreptului de creanță transmis. [... citeste mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 85

(1) Asociații sunt obligați nelimitat și solidar pentru operațiunile îndeplinite în numele societății de persoanele care o reprezintă.

(2) Hotărârea judecătorească obținută împotriva societății este opozabilă fiecărui asociat.

1.

În conformitate cu prevederile art. 3 alin. (2) LSC, asociații în societatea în nume colectiv răspund nelimitat și solidar pentru obligațiile sociale. Pe de altă parte, potrivit art. 55 alin. (1) LSC, în raporturile cu terții, societatea este angajată prin actele organelor sale. Aplicând și particularizând aceste reguli cu valoare de principiu, art. 85 LSC stabilește că operațiunile îndeplinite în numele societății de către reprezentanții acesteia atrag răspunderea nelimitată și solidară a asociațiilor societății în nume colectiv.

Acest efect se produce numai dacă reprezentanții au îndeplinit actele în numele și în contul societății, chiar dacă actele depășesc obiectul de activitate al societății, în afară de cazul în care ea dovedește că terții cunoșteau sau, în împrejurările date, trebuiau să cunoască depășirea acestuia ori când actele astfel încheiate

depășesc limitele puterilor prevăzute de lege pentru organele respective.

Desigur că, dacă aceste acte au caracter fraudulos sau prejudiciază societatea, aceasta sau asociații vor putea să se îndrepte asupra reprezentanților, pentru repararea prejudiciului suferit. [... citeste mai departe \(1-2\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 86**

Pentru aprobarea situației financiare anuale și pentru deciziile referitoare la introducerea acțiunii în răspunderea administratorilor este necesar votul asociaților reprezentând majoritatea capitalului social.

(2) Formalitățile de publicitate cu privire la situațiile financiare anuale se vor efectua în conformitate cu prevederile art. [185](#).

▶ (la data 29-iun-2007 Art. 86, alin. (2) din titlul III, capitolul II modificat de Art. I, punctul 7. din [Ordonanța urgentă 82/2007](#))

I. Aprobarea situațiilor financiare anuale. Condiții referitoare la votul asociaților

1.

Luarea deciziilor asociaților în societatea în nume colectiv necesită fie unanimitatea voturilor asociaților, fie votul asociaților reprezentând majoritatea capitalului social. Unanimitatea este cerută pentru modificarea actului constitutiv sau pentru revocarea ori modificarea limitelor puterilor acordate unui administrator numit prin actul constitutiv [art. 77 alin. (2) LSC]. În ceea ce privește unanimitatea asociaților, aceasta cunoaște și o formă relativă, atunci când legea cere acordul „celorlalți asociați” (art. 78, art. 80 și art. 82 LSC).

Votul asociaților reprezentând majoritatea capitalului social este cerut pentru soluționarea divergențelor dintre administratorii cărora actul constitutiv le dispune să lucreze împreună (art. 76 LSC) sau a opoziției unui administrator la realizarea unei operațiuni ce depășește limitele obișnuite ale comerțului societății (art. 78 LSC), pentru alegerea și revocarea administratorilor care nu au fost numiți prin actul constitutiv precum și pentru aprobarea situației financiare anuale și pentru deciziile referitoare la introducerea acțiunii în răspundere împotriva administratorilor (art. 86 LSC). [... citeste mai departe \(1-4\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 87**

(1) Cesiunea aportului de capital social este posibilă dacă a fost permisă prin actul constitutiv.

(2) Cesiunea nu liberează pe asociatul cedent de ceea ce mai datorează societății din aportul său de capital.

(3) Față de terți, cedentul rămâne răspunzător potrivit art. [225](#).

(4) Când actul constitutiv prevede cazurile de retragere a unui asociat, se vor aplica dispozițiile art. [225](#) și [229](#).

I. Cesiunea aportului de capital. Condiții și efecte

1.

În principiu, aportul la capital adus de asociații societății în nume colectiv este incesibil. Cauza este răspunderea nelimitată și solidară a asociaților acestei societăți și caracterul intuitu personae al societății, ambele caracteristici care estompează semnificația valorii aportului social, în favoarea angajamentelor deosebit de puternice asumate de asociați prin constituirea societății în nume colectiv.

Într-adevăr, pentru terți, mărirea capitalului social este mai puțin relevantă atât timp cât ei își pot îndești creanțele pe seama averii asociaților; cu alte cuvinte, la societatea în nume colectiv limita de credibilitate este fixată nu de mărirea capitalului, ci de mărirea patrimoniului asociaților. Or, dacă cesiunea se face față de un asociat, mărirea valorilor patrimoniale care garantează obligațiile sociale scade; dacă cesiunea se face față de un terț, această valoare fluctuează și ea, în plus sau în minus, cu efecte favorabile sau defavorabile pentru credibilitatea societății. [... citeste mai departe \(1-5\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **CAPITOLUL III: Societățile în comandită simplă**

☐ **Art. 88**

Administrația societății în comandită simplă se va încredința unuia sau mai multor asociați comandați.

1.

Societatea în comandită simplă este caracterizată prin prezența a două categorii de asociați: asociații

comanditați, a căror răspundere nelimitată și solidară pentru obligațiile sociale urmează regimul juridic al asociațiilor societății în nume colectiv și asociații comanditari, care răspund numai în limita aportului subscris la capitalul social.

Evoluând din societatea în nume colectiv, reglementarea societății în comandită simplă introduce conceptul răspunderii limitate a unor asociați în opoziție cu răspunderea nelimitată a celorlalți; acest element de inechitate socială explică și discrepanțele dintre celelalte drepturi și obligații ale asociaților și modul în care este așezat raportul de forțe între aceștia.

2.

Astfel, administrarea societății în comandită simplă este întotdeauna încredințată unuia sau mai multor asociați comanditați. Asumarea răspunderii nelimitate și solidare, cu consecința că acești asociați își riscă întreaga lor avere, este argumentul pe care se sprijină exclusivitatea de administrare ce revine asociaților comanditați. **... citește mai departe (1-2)**

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 89**

(1) Comanditarul poate încheia operațiuni în contul societății numai pe baza unei procuri speciale pentru operațiuni determinate, dată de reprezentanții societății și înscrisă în registrul comerțului. În caz contrar, comanditarul devine răspunzător față de terți nelimitat și solidar, pentru toate obligațiunile societății contractate de la data operațiunii încheiate de el.

(2) Comanditarul poate îndeplini servicii în administrația internă a societății, poate face acte de supraveghere, poate participa la numirea și la revocarea administratorilor, în cazurile prevăzute de lege, sau poate acorda, în limitele actului constitutiv, autorizarea administratorilor pentru operațiunile ce depășesc puterile lor.

(3) Comanditarul are, de asemenea, dreptul de a cere copie de pe situațiile financiare anuale și de a controla exactitatea lor prin cercetarea registrelor comerciale și a celorlalte documente justificative.

1.

În principiu, comanditarul este un investitor care își încredințează resursele financiare, spre conservare și sporire, asociaților comanditați, singurii chemați să administreze patrimoniul societății în comandită simplă. Dar comanditarul este, în aceeași măsură, un asociat al societății în comandită simplă, poziție care îi conferă o serie de drepturi și obligații; el nu mai este doar un investitor extern, ci un element structural al ființei sociale.

Comanditarului îi este interzis să participe la administrarea societății, să își asume poziția de gerant și reprezentant general al societății. Această interdicție urmărește să evite orice confuzii în ceea ce privește poziția juridică a comanditarului și să îi protejeze pe terții care, în necunoștință de cauză, ar putea să se bizuie pe răspunderea nelimitată a reprezentanților societății.³⁶

Nerespectarea acestei interdicții are un efect dramatic asupra poziției comanditarului în cadrul societății; el pierde beneficiul răspunderii limitate și devine răspunzător față de terți nelimitat și solidar, pentru toate obligațiunile societății contractate de la data operațiunii încheiate de el cu încălcarea interdicției. Cu alte cuvinte, din comanditar el devine comanditar. **... citește mai departe (1-4)**

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 90**

Dispozițiile art. **75**, **76 alin. (1)**, art. **77**, **79**, **83**, **84**, **86** și **87** se vor aplica și societăților în comandită simplă, iar dispozițiile art. **80**, **81**, **82** și **85**, asociaților comanditați.

I. Administratorii societăților în comandită simplă

1.

Reglementarea aparent sumară a societății în comandită simplă este compensată de trimiterile pe care LSC le face la reglementările corespunzătoare ale societății în nume colectiv, a căror aplicare permite să se contureze o viziune încheiată asupra administratorilor, asupra asociaților și asupra celor două categorii de roluri pe care aceștia le joacă pe scena socială.

2.

Administrarea societății în comandită simplă presupune atât operațiuni de gestiune a patrimoniului (administrație internă) cât și reprezentarea societății în raporturile cu terții. În principiu, dreptul de a

reprezenta societatea în comandită simplă revine fiecăruia dintre administratori. Actul constitutiv poate însă să limiteze puterile acordate administratorilor, după cum aceeași decizie poate să o ia și adunarea asociaților, cu votul reprezentând majoritatea absolută a capitalului social, dacă administratorul nu a fost numit prin actul constitutiv. [... citește mai departe \(1-6\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **CAPITOLUL IV: Societățile pe acțiuni**

☐ **SECȚIUNEA I: Despre acțiuni**

☐ **Art. 91**

(1) În societatea pe acțiuni, capitalul social este reprezentat prin acțiuni emise de societate, care, după modul de transmitere, pot fi nominative sau la purtător.

(2) Felul acțiunilor va fi determinat prin actul constitutiv; în caz contrar ele vor fi nominative. Acțiunile nominative pot fi emise în formă materială, pe suport hârtie, sau în formă dematerializată, caz în care se înregistrează în registrul acționarilor.

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 91, alin. (3) din titlul III, capitolul IV, secțiunea I abrogat de Art. I, punctul 40. din [Legea 441/2006](#))

I. Acțiunea, cea mai reprezentativă modalitate de divizare și exprimare a drepturilor societare, în cadrul societăților pe acțiuni

1.

Alineatul (1) al art. 91 exprimă ideea că, în cazul societăților pe acțiuni, capitalul social, ca sumă a aporturilor în numerar și în natură subscrise de acționari, spre deosebire de celelalte forme de societăți comerciale, este divizat în anumite fracțiuni valorice, denumite generic acțiuni. Așadar, din textul citat, se desprinde concluzia că, în schimbul aporturilor subscrise și liberate de persoanele care au semnat actul constitutiv ori care au acceptat un anumit prospect de emisiune, după caz, societatea comercială al cărui capital social este divizat în acțiuni va emite niște instrumente de legitimare (dovedire) a calității de acționar, numite în mod specific acțiuni. Deci acțiunile, la modul cel mai general și originar, reprezintă valorile, respectiv bunurile pe care le dă (emite) societatea beneficiară a aportului la capital subscris de acționari, în contrapartidă cu valoarea aportului individual al fiecărui acționar. [... citește mai departe \(1-8\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 92**

(1) Acțiunile nu vor putea fi emise pentru o sumă mai mică decât valoarea nominală.

(2) Acțiunile neplătite în întregime sunt întotdeauna nominative.

(3) Capitalul social nu va putea fi majorat și nu se vor putea emite noi acțiuni până când nu vor fi fost complet plătite cele din emisiunea precedentă.

(4) Acțiunile nominative pot fi convertite în acțiuni la purtător și invers, prin hotărârea adunării generale extraordinare a acționarilor, luată în condițiile art. [115](#).

(5) Se pot emite titluri cumulative pentru mai multe acțiuni, când acestea sunt emise în formă materială.

I. Modul de emiterie a acțiunilor, titlurile cumulative și situația acțiunilor neplătite

1.

Societățile comerciale pe acțiuni, indiferent de forma în care se constituie, după înmatriculare nu pot să emită, respectiv să pună în circulație acțiuni pentru sume mai mici decât valoarea lor nominală, valoare înscrisă în actul constitutiv. Așadar, imediat după constituire, valoarea de emisiune a acțiunilor este identică cu valoarea rezultată din împărțirea capitalului social subscris de acționari la numărul de acțiuni în care este divizat acel capital.

Ulterior constituirii societății, începerii și derulării activităților economice statutare, în mod normal, crescând elementele de activ patrimonial, poate apărea necesară o majorare de capital și, deși valoarea nominală a acțiunilor va rămâne nemodificată, valoarea de emisiune pe care o va stabili AGEA să fie mai mare decât valoarea nominală, ca urmare a faptului că raportarea capitalului social la valoarea activului net contabil indică o anumită creștere față de valoarea nominală. Diferența pozitivă între valoarea nominală a acțiunilor și valoarea de emisiune, din punct de vedere financiar-contabil, poartă denumirea de primă de emisiune⁴⁶. [...](#)

[citește mai departe \(1-6\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 93**

(1) Valoarea nominală a unei acțiuni nu va putea fi mai mică de 0,1 lei.
(la data 01-dec-2006 Art. 93, alin. (1) din titlul III, capitolul IV, secțiunea I modificat de Art. I, punctul 41. din [Legea 441/2006](#))

☐ **(2)** Acțiunile vor cuprinde:

a) denumirea și durata societății;

b) data actului constitutiv, numărul din registrul comerțului sub care este înmatriculată societatea, codul unic de înregistrare și numărul Monitorului Oficial al României, Partea a IV-a, în care s-a făcut publicarea;

c) capitalul social, numărul acțiunilor și numărul lor de ordine, valoarea nominală a acțiunilor și vărsămintele efectuate;

d) avantajele acordate fondatorilor.

(3) Pentru acțiunile nominative se vor mai menționa: numele, prenumele, codul numeric personal și domiciliul acționarului persoană fizică; denumirea, sediul, numărul de înmatriculare și codul unic de înregistrare ale acționarului persoană juridică, după caz.

(4) Acțiunile trebuie să poarte semnătura a 2 membri ai consiliului de administrație, respectiv ai directoratului, sau, după caz, semnătura administratorului unic, respectiv a directorului general unic.

(la data 01-dec-2006 Art. 93, alin. (4) din titlul III, capitolul IV, secțiunea I modificat de Art. I, punctul 41. din [Legea 441/2006](#))

I. Acțiuni. Cerințe minime obligatorii

1.

Prevederile art. 93 au fost supuse unei modificări foarte puțin extinse, dar necesare, ținând seama de reforma monetară produsă în ultimii ani, precum și de modificările operate prin Legea nr. 441/2006 în ceea ce privește sistemele de administrare a societăților pe acțiuni. Astfel, valoarea nominală minimă la care poate fi emisă o acțiune nu mai este de 1000 lei vechi, ci de 0,10 lei noi, sau mai exact de 10 bani.

În legătură cu valoarea nominală a unei acțiuni, trebuie reținută și posibilitatea – utilizată la noi mai ales de societățile comerciale pe acțiuni provenite din cele cu capital de stat și ale căror acțiuni au făcut obiectul privatizării cu titlu gratuit, reglementate de fosta Lege nr. 55/1995 – de splitare a valorii unei acțiuni. Astfel, potrivit doctrinei de specialitate, splitarea acțiunilor „înseamnă că, prin hotărârea adunării generale extraordinare, o acțiune poate fi împărțită în mai multe părți egale generatoare de drepturi egale, a căror valoare constă în fracțiuni din valoarea acțiunii inițiale”⁴⁷. Spre exemplu, o acțiune de 5 lei noi se împarte în cinci acțiuni noi de câte un leu nou fiecare. ... [citeste mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 94**

(1) Acțiunile trebuie să fie de o egală valoare; ele acordă posesorilor drepturi egale.

(2) Se pot emite totuși în condițiile actului constitutiv categorii de acțiuni care conferă titularilor drepturi diferite, potrivit dispozițiilor art. [95](#) și [96](#).

Raportul valoric dintre acțiunile emise de către aceeași societate, drepturile pe care le conferă acționarilor, categoriile de acțiuni de același fel care pot fi emise de societate

1.

Alineatul (1) al art. 94 enunță un principiu de bază pentru configurarea raporturilor dintre acționarii unei anumite societăți, și anume acela că: toate acțiunile emise de către o anumită societate, la constituire sau ulterior, nu pot fi decât de aceeași valoare nominală pentru toți acționarii, indiferent că sunt acțiuni nominative sau la purtător, ordinare sau preferențiale/privilegiate. Cu alte cuvinte, indiferent de numărul de majorări de capital ori de calitatea acționarilor, fondatori ori subsecvenți, toate acțiunile emise de aceeași societate nu pot avea decât o singură valoare nominală. Astfel, spre exemplu, nu pot exista acțiuni, să le numim inițiale, cu o valoare nominală de 1 leu nou fiecare și acțiuni dintr-o serie ulterioară de 2 lei noi fiecare, sau acțiuni ordinare cu o valoare nominală de 2 lei noi fiecare și acțiuni preferențiale cu o valoare nominală de 3 lei noi fiecare, toate aceste acțiuni fiind emise de către aceeași societate. Consecința directă și imediată a respectării și aplicării unui astfel de principiu este aceea că fiecare acțiune din aceeași categorie sau clasă conferă drepturi egale deținătorilor lor. ... [citeste mai departe \(1-2\)](#)

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 95**

☐(1) Se pot emite acțiuni preferențiale cu dividend prioritar fără drept de vot, ce conferă titularului:

a) dreptul la un dividend prioritar prelevat asupra beneficiului distribuibil al exercițiului financiar, înaintea oricărei alte prelevări;

b) drepturile recunoscute acționarilor cu acțiuni ordinare, inclusiv dreptul de a participa la adunarea generală, cu excepția dreptului de vot.

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 95, alin. (1), litera B. din titlul III, capitolul IV, secțiunea I modificat de Art. I, punctul 42. din [Legea 441/2006](#))

(2) Acțiunile cu dividend prioritar, fără drept de vot, nu pot depăși o pătrime din capitalul social și vor avea aceeași valoare nominală ca și acțiunile ordinare.

(3) Administratorii, directorii, respectiv membrii directoratului și ai consiliului de supraveghere, precum și cenzorii societății nu pot fi titulari de acțiuni cu dividend prioritar fără drept de vot.

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 95, alin. (3) din titlul III, capitolul IV, secțiunea I modificat de Art. I, punctul 43. din [Legea 441/2006](#))

(4) În caz de întârziere a plății dividendelor, acțiunile preferențiale vor dobândi drept de vot, începând de la data scadenței obligației de plată a dividendelor ce urmează a fi distribuite în cursul anului următor sau, dacă în anul următor adunarea generală hotărăște că nu vor fi distribuite dividende, începând de la data publicării respectivei hotărâri a adunării generale, până la plata efectivă a dividendelor restante.

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 95, alin. (4) din titlul III, capitolul IV, secțiunea I modificat de Art. I, punctul 43. din [Legea 441/2006](#))

(5) Acțiunile preferențiale și acțiunile ordinare vor putea fi convertite dintr-o categorie în cealaltă prin hotărâre a adunării generale extraordinare a acționarilor, luată în condițiile art. **115.**

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 95 din titlul III, capitolul IV, secțiunea I completat de Art. I, punctul 44. din [Legea 441/2006](#))

I. Raportul valoric dintre acțiunile emise de către aceeași societate, drepturile pe care le conferă acționarilor, categoriile de acțiuni de același fel care pot fi emise de societate

1.

Este important de reținut că alin. (5) al art. 95 îngăduie AGEA să poată decide convertirea acțiunilor preferențiale în acțiuni ordinare și invers, oricând pe parcursul existenței societății, cu o majoritate calificată de 2/3 din totalul voturilor celor prezenți sau reprezentați, așa cum stabilește alin. (1) al art. 115 din LSC, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 441/2006. Pentru identitate de rațiune, comentariile și propunerile noastre pe marginea prevederilor alin. (4) al art. 92 sunt pe deplin valabile și pentru prevederile alin. (5) al art. 95.

II. Acțiunile ordinare și acțiunile preferențiale cu dividend prioritar

2. [... citește mai departe \(1-6\)](#)

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 96**

Titularii fiecărei categorii de acțiuni se reunesc în adunări speciale, în condițiile stabilite de actul constitutiv al societății. Orice titular al unor asemenea acțiuni poate participa la aceste adunări.

Adunările speciale ale deținătorilor de acțiuni din categorii diferite

1.

Articolul 96, în considerarea posibilității de a fi emise acțiuni de categorii diferite, consacră posibilitatea acționarilor deținând acțiuni preferențiale de a se reuni în adunări speciale, la care numai ei au dreptul să participe și să voteze. Despre astfel de adunări speciale ale acționarilor proprietari ai unor acțiuni preferențiale doctrina afirmă că ele nu sunt organe ale societăților pe acțiuni, iar deciziile pe care le pot lua nu au niciun efect asupra funcționării respectivelor societăți, decât dacă vor fi aprobate de adunările generale ale acționarilor proprietari ai acțiunilor ordinare⁵¹.

Condițiile de organizare și funcționare ar urma să fie stabilite prin actele constitutive ale societăților

emitente ale unor astfel de acțiuni. Din păcate, articolul menționat nu conține nicio prevedere privind condițiile în care pot fi convocate astfel de adunări speciale, precum și cu privire la competența acestora, respectiv la raporturile dintre hotărârile AGA și cele speciale. Examinând însă dispozițiile secțiunii 2 a acestui capitol, se poate reține că art. 116, articol care nu a fost modificat sau completat prin Legea nr. 441/2006, stabilește câteva reguli esențiale, de natură a lămuri cât de cât chestiunile pe care le-am enunțat... [citește mai departe \(1-1\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 97**

În cazul în care nu a emis și nu a eliberat acțiuni în formă materială, societatea, din oficiu sau la cererea acționarilor, le va elibera câte un certificat de acționar cuprinzând datele prevăzute la art. **93 alin. (2) și (3)** și, în plus, numărul, categoria și valoarea nominală a acțiunilor, proprietate a acționarului, poziția la care acesta este înscris în registrul acționarilor și, după caz, numărul de ordine al acțiunilor.

1.

Pentru situația – în fapt, cea mai frecventă – în care societatea pe acțiuni, prin actul său constitutiv ori prin hotărârea organului său suprem de conducere, va decide să nu emită acțiuni materializate, dreptul de proprietate asupra acțiunilor dematerializate se va putea dovedi printr-un înscris special, numit certificat de acționar.

Un astfel de înscris va fi emis din oficiu sau la cererea acționarilor de către societatea pe acțiuni, prin grija administratorilor, respectiv a membrilor directoratului, după caz, și va avea un anumit conținut minimal de informații. Acesta este un titlu de legitimare a calității de acționar și nu este un instrument negociabil, el având doar o valoare probatorie a respectivei calități⁵².

Certificatul de acționar

2.

Articolul 97, prin conținutul său – nemodificat, de altfel – ar fi trebuit să se regăsească fi sub forma unui nou alineat, poate al cincilea din cadrul art. 93, având în vedere obiectul comun de reglementare al celor două articole, sau chiar sub forma unui articol, dar care, într-o sistematizare normativă logică, ar fi trebuit să urmeze articolului 93... [citește mai departe \(1-2\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 98**

(1) Dreptul de proprietate asupra acțiunilor nominative emise în formă materială se transmite prin declarație făcută în registrul acționarilor și prin mențiunea făcută pe titlu, semnată de cedent și de cesionar sau de mandatarii lor. Dreptul de proprietate asupra acțiunilor nominative emise în formă dematerializată se transmite prin declarație făcută în registrul acționarilor, semnată de cedent și de cesionar sau de mandatarii lor. Prin actul constitutiv se pot prevedea și alte forme de transmitere a dreptului de proprietate asupra acțiunilor.

(2) Dreptul de proprietate asupra acțiunilor emise în formă dematerializată și tranzacționate pe o piață reglementată sau în cadrul unui sistem alternativ de tranzacționare se transmite potrivit prevederilor legislației pieței de capital.

(la data 01-dec-2006 Art. 98, alin. (2) din titlul III, capitolul IV, secțiunea I modificat de Art. I, punctul 45. din [Legea 441/2006](#))

(3) Subscriitorii și cesionarii ulteriori sunt răspunzători solidar de plata acțiunilor timp de 3 ani, socotiți de la data când s-a făcut mențiunea de transmitere în registrul acționarilor.

I. Mecanismul de transmitere a dreptului de proprietate asupra acțiunilor nominative materializate și dematerializate; libertatea contractuală și mecanismele de transmitere a dreptului de proprietate asupra acțiunilor

1.

Alineatul (1) teza întâi al art. 95 stabilește regula potrivit căreia dreptul de proprietate asupra acțiunilor nominative materializate se transmite prin declarație făcută în registrul acționarilor și prin mențiunea făcută pe titlu, semnată de cedent sau de mandatarii lor.

O primă întrebare pe care o poate genera, fără îndoială, în practica juridică, un astfel de enunț este aceea

dacă formalitățile enunțate de dispoziția legală citată instituie condiții de fond, de formă sau de opozabilitate față de terți a actelor juridice translative de proprietate referitoare la acțiunile nominative dematerializate. Pentru a putea formula un răspuns întemeiat, în gândirea noastră, este necesar să plecăm de la natura juridică a acțiunilor nominative materializate. Așa după cum am arătat cu ocazia comentariilor anterioare, astfel de acțiuni sunt considerate bunuri mobile incorporale. Așa fiind, după părerea noastră, LSC nu impune o anumită formalitate sau formalități pentru valabila transmitere a dreptului de proprietate, declarația scrisă de cedent și mențiunea făcută pe titlu cu privire la titlul cu care s-a făcut transmiterea dreptului de proprietate nu trebuie calificate decât ca niște cerințe ad probationem, iar obligația ca declarația scrisă de cedent și de cesionar ori de mandatarii lor în registrul acționarilor nu trebuie calificată decât ca o cerință de publicitate legală, necesară pentru a face opozabilă terților operațiunea respectivă, translativă de proprietate. Așadar, dreptul de proprietate asupra acțiunilor nominative materializate se va transmite valabil dacă actul juridic translativ de proprietate va fi încheiat cu respectarea cerințelor de fond și de formă cerute de lege pentru fiecare caz în parte, cerințe la care se vor adăuga, ca și cerințe speciale de probațiune și publicitate, declarația scrisă de cedent și de cesionar, înregistrată în registrul acționarilor. [... citeste mai departe \(1-6\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 99**

Dreptul de proprietate asupra acțiunilor la purtător se transferă prin simpla tradițiune a acestora.

Mecanismul de transfer al dreptului de proprietate asupra acțiunilor la purtător

1.

Articolul 99 instituie regula simplă, succintă și clară, în același timp, potrivit căreia dreptul de proprietate asupra acțiunilor la purtător se transmite de la cedent la cesionar prin simpla tradițiune a respectivelor titluri. Așadar, în cazul unei astfel de categorii de acțiuni, foarte apropiate ca natură și regim juridic cu efectele de comerț clasice, acțiuni pe care noi le calificăm ca încorporând anumite drepturi patrimoniale asupra societății emitente, nu este necesară nici o altă formalitate probatorie ori de publicitate legală decât faptul tradițiunii lor dintr-o mână în alta. Predarea sau tradițiunea unui bun fiind un fapt juridic, va putea fi dovedită prin orice mijloc de probă, inclusiv cu martori, nefiind necesară, în cazul acțiunilor la purtător, nicio mențiune pe titlu sau în registrul acționarilor. [... citeste mai departe \(1-1\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 99¹**

(1) Constituirea de ipotecă mobiliară asupra acțiunilor se face prin înscris sub semnătură privată, în care se vor arăta cuantumul datoriei, valoarea și categoria acțiunilor cu care se garantează, iar în cazul acțiunilor la purtător și nominative emise în formă materială, și prin menționarea ipotecii pe titlu, semnată de creditor și debitorul acționar sau de mandatarii acestora.

(2) Ipoteca se înregistrează în registrul acționarilor ținut de consiliul de administrație, respectiv de directorat, sau, după caz, de societatea independentă care ține registrul acționarilor. Creditorului în favoarea căruia s-a constituit ipoteca mobilă asupra acțiunilor i se eliberează o dovadă a înregistrării acesteia.

(3) Ipoteca devine opozabilă terților și dobândește rangul în ordinea de preferință a creditorilor de la data înregistrării în Arhiva Electronică de Garanții Reale Mobiliare.

(la data 01-oct-2011 Art. 99¹ din titlul III, capitolul IV, secțiunea I modificat de Art. 10, punctul 4. din capitolul II, secțiunea 3 din [Legea 71/2011](#))

I. Definiția și modul de constituire a garanțiilor reale mobiliare asupra acțiunilor

1.

Prevederile art. 99¹ au fost introduse în LSC prin Legea nr. 441/2006, în condițiile în care evoluția legislativă din ultimii ani la nivelul reglementărilor-cadru în materia garanțiilor reale mobiliare, dar mai ales utilizarea tot mai frecventă a acțiunilor ca și garanții reale mobiliare impunea consacrarea unuia sau mai multor articole în legea societăților comerciale care să particularizeze regimul juridic al utilizării unor astfel de bunuri în scopul garantării executării unor obligații civile ori comerciale contractuale. Problema cea mai importantă care se poate ivi, în plan practic, este aceea de a stabili în ce măsură prevederile art. 99¹ derogă de la prevederile dreptului comun. Sub acest aspect, în cele ce urmează vom releva doar câteva aspecte ale problemei menționate, fără pretenția de a le fi epuizat sau formulat cele mai potrivite soluții. [... citeste mai departe \(1-10\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 100

(1) Când acționarii nu au efectuat plata vărsămintelor pe care le datorează în termenele prevăzute la art. **9 alin. (2) lit. a) și b)** și la art. **21 alin. (1)**, societatea îi va invita să-și îndeplinească această obligație, printr-o somație colectivă, publicată de două ori, la un interval de 15 zile, în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, și într-un ziar de largă răspândire.

*(la data 29-iun-2007 Art. 100, alin. (1) din titlul III, capitolul IV, secțiunea I modificat de Art. I, punctul 8. din **Ordonanța urgentă 82/2007**)*

(2) În cazul în care nici în urma acestei somații acționarii nu vor efectua vărsămintele, consiliul de administrație, respectiv directoratul, va putea decide fie urmărirea acționarilor pentru vărsămintele restante, fie anularea acestor acțiuni nominative.

*(la data 01-dec-2006 Art. 100, alin. (2) din titlul III, capitolul IV, secțiunea I modificat de Art. I, punctul 47. din **Legea 441/2006**)*

(3) Decizia de anulare se va publica în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, cu specificarea numărului de ordine al acțiunilor anulate.

(4) În locul acțiunilor anulate vor fi emise noi acțiuni purtând același număr, care vor fi vândute.

(5) Sumele obținute din vânzare vor fi întrebuițate pentru acoperirea cheltuielilor de publicare și de vânzare, a dobânzilor de întârziere și a vărsămintelor neefectuate; restul va fi înapoiat acționarilor.

(6) Dacă prețul obținut nu este îndeșulător pentru acoperirea tuturor sumelor datorate societății sau dacă vânzarea nu are loc din lipsă de cumpărători, societatea va putea să se îndrepte împotriva subscriitorilor și cesionarilor, conform art. **98**.

(7) Dacă, în urma îndeplinirii acestor formalități, nu s-au realizat sumele datorate societății, se va proceda de îndată la reducerea capitalului social în proporție cu diferența dintre acesta și capitalul existent.

I. Tratatamentul juridic pe care societățile pe acțiuni trebuie să-l aplice acționarilor care nu sunt la curent cu vărsămintele datorate potrivit prevederilor actului constitutiv

1.

Articolul 100, prin cele 7 alineate ale sale, din care doar alin. (2) a fost modificat prin Legea nr. 441/2006, stabilește regulile de urmat de către societățile comerciale pe acțiuni, indiferent de modul în care au fost constituite, în cazul în care deși scadențele stabilite prin actul constitutiv au expirat, acționarii nu își îndeplinesc obligația de efectuare a vărsămintelor devenite exigibile.

În primul rând, este de observat că alin. (1) are în vedere, *expressis verbis*, doar situațiile în care, posterior constituirii legale a unei societăți comerciale, dar înainte de orice altă majorare a capitalului social, la expirarea scadențelor stabilite în limitele prevederilor art. 8 lit. d) (constituire simultană) și/sau 21 alin. (1) (constituire prin subscripție publică), după caz, ambele din LSC, persoanele fizice sau juridice proprietare ale acțiunilor nevărsate (neplătite față de societatea emitentă) nu își îndeplinesc o astfel de obligație. După părerea noastră, chiar dacă prevederea citată, strict literal, se referă doar la vărsămintele asumate prin actul constitutiv, pentru identitate de rațiune, procedura art. 100 ar putea fi aplicată, fără rezerve, și în cazul în care după înmatriculare și efectuarea vărsămintelor asumate prin actul constitutiv, la o majorare ulterioară de capital, acționarii care s-au angajat să participe la majorare nu-și îndeplinesc, la scadență, obligațiile asumate. ... **citeste mai departe (1-7)**

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 101

(1) Orice acțiune plătită dă dreptul la un vot în adunarea generală, dacă prin actul constitutiv nu s-a prevăzut altfel.

(2) Actul constitutiv poate limita numărul voturilor aparținând acționarilor care posedă mai mult de o acțiune.

(3) Exercițiul dreptului de vot este suspendat pentru acționarii care nu sunt la curent cu vărsămintele ajunse la scadență.

I. Dreptul de vot și principiul egalității în drepturi a acționarilor

1.

Articolul 101 reglementează o chestiune esențială care ține de statutul legal și cel convențional al tuturor acționarilor societăților comerciale, și anume chestiunea drepturilor de vot pe care le conferă fiecăruia dintre ei acțiunile pe care le dețin, ca și contraprestație a aporturilor lor. În acest sens, alin. (1) stabilește regula de bază potrivit căreia fiecare acțiune plătită dă dreptul la un vot în adunările generale ale acționarilor. O astfel de regulă, expresie a principiului egalității în drepturi a acționarilor, constituie și esența „democrației” economice care trebuie să caracterizeze viața societăților comerciale, în special a celor de capitaluri. Regula instituită de art. 101 alin. (1) nu este una imperativă, ci una flexibilă, părțile contractante având libertatea ca prin actul constitutiv, inclusiv prin acte adiționale ulterioare, să deroge de la ea într-un fel sau altul. [... citește mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐Art. 102

(1) Acțiunile sunt indivizibile.

(2) Când o acțiune nominativă devine proprietatea mai multor persoane, societatea nu este obligată să înscrie transmiterea atât timp cât acele persoane nu vor desemna un reprezentant unic pentru exercitarea drepturilor rezultând din acțiune.

(3) De asemenea, când o acțiune la purtător aparține mai multor persoane, acestea trebuie să desemneze un reprezentant comun.

(4) Atât timp cât o acțiune este proprietatea indiviză sau comună a mai multor persoane, acestea sunt răspunzătoare în mod solidar pentru efectuarea vărsămintelor datorate.

1.

Articolul 102 reglementează, în limitele celor 4 alineate ale sale, o problemă relativ complicată și destul de des întâlnită în activitatea practică, mai ales în situația acțiunilor dobândite pe calea succesiunii, în special legale, și anume problema modului de exercitare a drepturilor și de asumare a obligațiilor în situația în care o acțiune este deținută în stare de indiviziune ori proprietate comună de către două sau mai multe persoane. Deși textele art. 102 se referă, în mod expres, doar la problema exercitării drepturilor pe care le naște o acțiune deținută în coproprietate, noi suntem de părere că obligativitatea de a numi un reprezentant comun are în vedere și asumarea, prin intermediul unei astfel de persoane, și a obligațiilor pe care le presupune calitatea de acționar.

Regula de bază în astfel de situații, care, de altfel, constituie premisa majoră de la care se pleacă în reglementarea exercitării drepturilor și obligațiilor în astfel de cazuri, este aceea stabilită de alin. (1), potrivit căreia acțiunile, indiferent de tipul ori de clasa/categoria lor, sunt indivizibile. În opinia noastră, indivizibilitatea acțiunilor, în accepțiunea lor de bunuri mobile corporale ori incorporeale, după caz, este atât una naturală, cât, mai ales, una legală. Așa fiind, în situația în care o acțiune nominativă, materializată ori nu, sau o acțiune la purtător devine proprietatea comună sau în indiviziune a mai multor persoane, societatea emitentă a acelor acțiuni nu va putea fi obligată să înregistreze în registrul acționarilor transmiterea dreptului de proprietate care a condus la situația de coproprietate, până când coproprietarii nu vor proceda la numirea unui reprezentant comun, care va putea fi oricare dintre coproprietari, ori un terț. În cazul în care reprezentantul comun desemnat de către coproprietari va fi unul dintre ei, acea persoană va avea calitatea de mandatar sau reprezentant în interes comun. Mandatul încredințat în astfel de situații are natura unuia comercial, chiar dacă va fi cu titlu gratuit, prin voința expres manifestată în acest sens a coproprietarilor. [... citește mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐Art. 103

(1) Societatea nu poate subscrie propriile acțiuni.

(2) Dacă acțiunile unei societăți sunt subscribe de o persoană acționând în nume propriu, dar în contul societății în cauză, se consideră că subscriitorul a scris acțiunile pentru sine, fiind obligat să achite contravaloarea acestora.

(3) Fondatorii, în faza de constituire a societății, și membrii consiliului de administrație, respectiv ai directoratului, în cazul unei majorări a capitalului scris, sunt obligați să achite contravaloarea acțiunilor subscribe cu încălcarea alin. (1) și, în subsidiar, în raport cu subscriitorul, a acțiunilor subscribe în condițiile

alin.

(2).

[\(la data 01-dec-2006 Art. 103 din titlul III, capitolul IV, secțiunea I modificat de Art. I, punctul 48. din Legea 441/2006 \)](#)

I. Interdicția de a dobândi propriile acțiuni de către societatea comercială emitentă, atât în nume propriu, cât și prin persoane interpuse

1.

Articolul 103, astfel cum a fost modificat și completat prin Legea nr. 441/2006⁶⁸, instituie o regulă foarte importantă și în deplină concordanță cu principiile care guvernează materia raporturilor juridice dintre societățile comerciale pe acțiuni și acționarii acestora, respectiv aceea enunțată de alin. (1), potrivit căreia societatea nu-și poate subscrie propriile acțiuni. Sau, altfel spus, societatea comercială pe acțiuni emitentă a acțiunilor în care este divizat capitalul social nu are dreptul să le subscrie în vederea dobândirii în proprietate. Rațiunea unei astfel de dispoziții de principiu izvorăște chiar din specificul raporturilor juridice care se stabilesc între semnatarii contractului de societate necesar pentru constituirea oricărei societăți pe acțiuni, pe de o parte, și între acele persoane și societatea comercială pe care ei o constituie prin manifestarea lor de voință, în condițiile legii, pe de altă parte. [... citește mai departe \(1-6\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 103¹

(1) Unei societăți i se permite să dobândească propriile acțiuni, fie direct, fie prin intermediul unei persoane acționând în nume propriu, dar pe seama societății în cauză, cu respectarea următoarelor condiții:

a) autorizarea dobândirii propriilor acțiuni este acordată de către adunarea generală extraordinară a acționarilor, care va stabili condițiile acestei dobândiri, în special numărul maxim de acțiuni ce urmează a fi dobândite, durata pentru care este acordată autorizația și care nu poate depăși 18 luni de la data publicării hotărârii în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, și, în cazul unei dobândiri cu titlu oneros, contravaloarea lor minimă și maximă;

b) valoarea nominală a acțiunilor proprii dobândite de societate, inclusiv a celor aflate deja în portofoliul său, nu poate depăși 10% din capitalul social subscris;

c) tranzacția poate avea ca obiect doar acțiuni integral liberate;

d) plata acțiunilor astfel dobândite se va face numai din profitul distribuibil sau din rezervele disponibile ale societății, înscrise în ultima situație financiară anuală aprobată, cu excepția rezervelor legale.

(2) Dacă acțiunile proprii sunt dobândite pentru a fi distribuite angajaților societății, acțiunile astfel dobândite trebuie distribuite în termen de 12 luni de la data dobândirii.

[\(la data 01-dec-2006 Art. 103 din titlul III, capitolul IV, secțiunea I completat de Art. I, punctul 49. din Legea 441/2006 \)](#)

Ipotezele, condițiile, limitele și scopul în care pot fi dobândite, totuși, acțiuni de către societatea emitentă

1.

Prin derogare de la interdicțiile și incapacitățile severe pe care le instituie art. 103, art. 103¹, articol introdus prin Legea nr. 441/2006, se consacră și posibilitatea unei anumite societăți comerciale pe acțiuni ca, pentru motive temeinice și legitime, să poată decide să-și răscumpere propriile acțiuni, fie în nume și pe socoteala proprie, și/sau prin persoane interpuse. Așadar, este util de reținut că în situații de genul celor pe care le vom examina și comenta în continuare, dobândirea propriilor acțiuni se va putea face atât în mod fățiș, de către societate, cât și în mod ocult, prin simulație realizată prin interpunere de persoane.

Alineatul (1) al art. 103¹ instituie câteva condiții cumulative care trebuie îndeplinite de către societatea comercială care intenționează să dobândească propriile acțiuni. Astfel de condiții, raționale de altfel, sunt cele enumerate de prevederile lit. a)-d) ale alineatului citat și au la bază principiul că decizia de a dobândi propriile acțiuni trebuie să fie luată de adunarea generală extraordinară a acționarilor, cu cворumul și cu majoritatea legală sau statutară cerută pentru decizii de competența acestui organ. Totuși, așa după cum vom menționa la locul potrivit, pentru o situație de excepție nu este necesară aprobarea adunării generale extraordinare [a se vedea, spre exemplu, art. 104 alin. (1) lit. c)], dobândirea propriilor acțiuni fiind legitimată de o hotărâre judecătorească. [... citește mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 104

(1) Restricțiile prevăzute la art. 103¹ nu se aplică:

- a) acțiunilor dobândite în conformitate cu art. **207 alin. (1) lit. c)**, ca urmare a unei decizii a adunării generale de reducere a capitalului social;
- b) acțiunilor dobândite ca urmare a unui transfer cu titlu universal;
- c) acțiunilor integral liberate, dobândite prin efectul unei hotărâri judecătorești, într-o procedură de executare silită împotriva unui acționar, debitor al societății;
- d) acțiunilor integral liberate, dobândite cu titlu gratuit.

(2) Restricțiile prevăzute la art. 103¹, cu excepția celei prevăzute la art. 103¹ alin. (1) lit. d), nu se aplică acțiunilor dobândite în conformitate cu art. **134.**

*(la data 01-dec-2006 Art. 104 din titlul III, capitolul IV, secțiunea I modificat de Art. I, punctul 50. din **Legea 441/2006**)*

Excepția unor operațiuni de dobândire a propriilor acțiuni de la limitările impuse de art. 103¹

1.

Articolul 104, prin cele două alineate ale sale, astfel cum acesta fost modificat prin Legea nr. 441/2006, reglementează într-o manieră limitativă situațiile în care nu numai că se pot dobândi propriile acțiuni de către societățile emitente, dar limitările impuse de art. 103¹ nu se aplică acelor dobândiri.

Întrucât prevederile articolului citat sunt, în general, clare, și aplicarea lor nu ar comporta, în viziunea noastră, discuții și probleme deosebite, nu vom proceda la analiza detaliată a prevederilor fiecărei litere a alin. (1), ci ne vom limita doar la câteva observații care ar putea fi utile și de natură să contribuie la clarificarea unor posibile probleme practice.

2.

Prevederile lit. a) din cadrul alin. (1) se referă la situația în care societatea își dobândește propriile acțiuni în scopul de a reduce capitalul social, prin procedeul anulării acțiunilor astfel dobândite, situație reglementată și permisă de art. 207 alin. (1) lit. c) din LSC... **citeste mai departe (1-5)**

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 104¹

(1) Acțiunile dobândite cu încălcarea prevederilor art. 103¹ și **104** trebuie înstrăinate în termen de un an de la dobândire.

(2) Dacă valoarea nominală a propriilor acțiuni dobândite de către societate în conformitate cu prevederile art. **104 alin. (1) lit. b)-d)**, fie direct, fie prin intermediul unei persoane acționând în nume propriu, dar în contul societății, inclusiv valoarea nominală a acțiunilor proprii existente deja în portofoliul societății, depășește 10% din capitalul social subscris, acțiunile depășind acest procent vor fi înstrăinate în termen de 3 ani de la dobândire.

(3) În cazul în care acțiunile nu sunt înstrăinate în termenele prevăzute la alin. (1) și (2), aceste acțiuni trebuie anulate, societatea fiind obligată să își reducă în mod corespunzător capitalul social subscris.

*(la data 01-dec-2006 Art. 104 din titlul III, capitolul IV, secțiunea I completat de Art. I, punctul 51. din **Legea 441/2006**)*

I. Obligații speciale care revin societăților comerciale care-și dobândesc propriile acțiuni

1.

Articolul 104¹, astfel cum acesta a fost formulat și introdus în corpul LSC prin Legea nr. 441/2006, reglementează unele obligații speciale care revin societăților comerciale care-și dobândesc propriile acțiuni, fie cu nerespectarea restricțiilor impuse de art. 103¹ și 104, fie chiar cu respectarea lor, dar cu depășirea anumitor limite, calculate prin raportare la capitalul social subscris. De asemenea, reglementează, în mod util, și condițiile și termenii în care se vor aplica sancțiunile civil-comerciale pe care le implică nerespectarea acelor obligații speciale născute în urma operațiunilor excepționale de dobândire a propriilor acțiuni de către înseși societățile emitente.

În sensul acestor afirmații, să reținem că alin. (1) al articolului pe care-l comentăm prevede în mod imperativ și neechivoc că acțiunile pe care societatea le-a dobândit cu încălcarea restricțiilor impuse de lege trebuie înstrăinate în termen de un an de la data dobândirii lor ilicite; în caz contrar vor trebui anulate și redus capitalul social în mod corespunzător, potrivit obligației pe care o instituie alin. (3) al acestui articol. Noi suntem de părere că o astfel de obligație nu va mai subsista dacă în intervalul de un an de la data

dobândirii, AGEA va ratifica, printr-o hotărâre corespunzătoare, din punct de vedere legal, dobândirile în cauză... [citește mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 105**

(1) Acțiunile dobândite în conformitate cu dispozițiile art. 103¹ și **104** nu dau dreptul la dividende pe perioada deținerii lor de către societate.

(2) Dreptul de vot conferit de acțiunile prevăzute la alin. (1) va fi suspendat pe perioada deținerii lor de către societate.

(3) În cazul în care acțiunile sunt incluse în activul bilanțului, în pasivul bilanțului se prevede o rezervă de valoare egală, care nu poate fi distribuită.

▶(la data 01-dec-2006 Art. 105 din titlul III, capitolul IV, secțiunea I modificat de Art. I, punctul 52. din [Legea 441/2006](#))

1.

Articolul 105, astfel cum a fost modificat și completat prin Legea nr. 441/2006, prin prevederile sale reglementează chestiunea regimului juridic al unora din drepturile cu caracter patrimonial și nepatrimonial pe care le pot avea acționarii societăților comerciale, regim aplicabil în perioada în care aceasta deține în proprietate o anumită cantitate de acțiuni emise de ea. În această ordine de idei, să remarcăm împrejurarea că, potrivit dispozițiilor alin. (1) al art. 105, acțiunile dobândite de societate nu dau dreptul la dividende, adică nu sunt producătoare de venituri financiare în ceea ce privește societatea deținătoare, soluție care ni se pare a fi absolut firească, având în vedere că raportul obligațional dintre acționar și societatea la care și-a vărsat aportul, raport care-l îndreptățește să ceară repartizarea de profit sub formă de dividende, nu mai există. O astfel de amputare a efectelor patrimoniale pe care le poate pretinde un acționar va funcționa doar pentru perioada în care acele acțiuni se află în proprietatea societății emitente... [citește mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 105¹**

Consiliul de administrație va include în raportul ce însoțește situațiile financiare anuale următoarele informații cu privire la dobândirea sau înstrăinarea de către societate a propriilor acțiuni:

a) motivele dobândirilor efectuate pe durata exercițiului financiar;

b) numărul și valoarea nominală a acțiunilor dobândite și a celor înstrăinate pe durata exercițiului financiar și procentul din capitalul social subscris pe care acestea îl reprezintă;

c) în cazul dobândirii sau înstrăinării cu titlu oneros, contravaloarea acțiunilor;

d) numărul și valoarea nominală a tuturor acțiunilor dobândite și deținute de către societate și procentul din capitalul social subscris pe care acestea îl reprezintă.

▶(la data 01-dec-2006 Art. 105 din titlul III, capitolul IV, secțiunea I completat de Art. I, punctul 53. din [Legea 441/2006](#))

1.

Articolul 105¹, introdus în structura LSC prin Legea nr. 441/2006, impune consiliului de administrație – din păcate, numai acestuia, nu și altor organe de administrare, cum ar fi directoratul sau consiliul de supraveghere, fiind de părere că ne aflăm într-o altă situație de omisiune legislativă – o obligație specială de informare a celor interesați, în special a acționarilor societăților care și dobândesc propriile acțiuni. Această obligație constă în includerea, în rapoartele ce însoțesc situațiile financiare anuale, a unei serii de informații relevante relative la dobândirea și deținerea propriilor acțiuni, în perioada la care se referă acele rapoarte. Îndeplinirea unei astfel de obligații speciale de informare de către cei vizați de lege va permite acționarilor, dar și terților interesați, să facă o evaluare corespunzătoare a situației juridice a societății sub aspectul avut în vedere și să acționeze în consecință... [citește mai departe \(1-1\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 106**

(1) O societate nu poate să acorde avansuri sau împrumuturi și nici să constituie garanții în vederea subscrierii sau dobândirii propriilor sale acțiuni de către un terț.

(2) Dispozițiile alin. (1) nu se aplică tranzacțiilor efectuate în cadrul operațiunilor curente ale instituțiilor de credit și ale altor instituții financiare, nici tranzacțiilor efectuate în vederea dobândirii de acțiuni de către sau pentru salariații societății, cu condiția ca aceste tranzacții să nu determine diminuarea activelor nete sub valoarea cumulată a capitalului social subscris și a rezervelor care nu pot fi distribuite conform legii sau actului constitutiv.

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 106 din titlul III, capitolul IV, secțiunea I modificat de Art. I, punctul 54. din [Legea 441/2006](#))

I. Interdicția societăților de a acorda de avansuri sau împrumuturi ori alte înlesniri terților în scopul dobândirii propriilor acțiuni

1.

Articolul 106, al cărui conținut a fost modificat în mod substanțial prin Legea nr. 441/2006, instituie o nouă categorie de interdicții și incapacități speciale de folosință de care sunt afectate societățile comerciale în ceea ce privește acordarea de avansuri sau împrumuturi ori constituirea de garanții de natură diversă, toate aceste operațiuni dacă s-ar efectua în scopul dobândirii acțiunilor societății de către un terț. O astfel de interdicție este reglementată de alin. (1) al art. 106 și este limitată doar la situația în care un terț, față de societate ca persoană juridică și, apreciem noi, și față de acționarii acesteia, fondatori ori subsecvenți, ar intenționa să dobândească acțiuni emise de societate, dar solicită acesteia să acorde anumite avansuri ori împrumuturi pentru a-și asigura resursele necesare pentru plata acelor acțiuni. De asemenea, interdicția are în vedere și constituirea de garanții reale ori personale de către societatea emitentă în favoarea terțului, pentru ca acesta să-și procure, prin împrumuturi de la instituțiile financiare bancare ori nebancale sau de la terțe persoane care au dreptul să acorde împrumuturi, după caz. [... citeste mai departe \(1-2\)](#)

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 107**

(1) Constituirea de garanții reale asupra propriilor acțiuni de către societate, fie direct, fie prin intermediul unei persoane acționând în nume propriu, dar în contul societății, este considerată a fi dobândire în sensul art. 103¹, [104](#), 104¹, [105](#), 105¹ și [106](#).

(2) Dispozițiile alin. (1) nu se aplică în cazul operațiunilor curente ale băncilor și ale altor instituții financiare.

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 107 din titlul III, capitolul IV, secțiunea I modificat de Art. I, punctul 55. din [Legea 441/2006](#))

1.

Deși problema constituirii garanțiilor reale asupra acțiunilor emise de către societățile comerciale este reglementată de art. 99¹, articol pe care l-am comentat la momentul potrivit, art. 107, așa după cum a fost modificat și adoptat prin Legea nr. 441/2006, instituie câteva reguli în această materie, care sunt strâns legate de problema dobândirii propriilor acțiuni de către societatea comercială.

În acest sens, alin. (1) asimilează operațiunea de a consimți la constituirea de garanții reale – în drept, doar garanții reale mobiliare constituibile în condițiile art. 99¹ și ale Titlului VI al Legii nr. 99/1999 – asupra acțiunilor proprii ale societății, indiferent dacă constituirea se realizează în nume propriu sau prin intermediari, cu operațiunile de dobândire a propriilor acțiuni de către societatea comercială emitentă.

Din păcate, chiar și în noua sa redactare, textul alin. (1) ni se pare destul de neclar și imprecis, deoarece nu vedem cum s-ar putea constitui, de către o societate comercială, o garanție reală mobilă asupra unor acțiuni emise de ea, înainte de a le fi dobândit în mod legitim. În opinia noastră, prevederea citată ar putea avea un sens ori o justificare logică, doar în situația în care societatea a devenit, anterior constituirii garanției, proprietara acelor acțiuni în condițiile legii. Chiar și într-o astfel de ipoteză, ne întrebăm de ce ar trebui să se considere că acea constituire de garanție echivalează cu dobândirea propriilor acțiuni, atât timp cât acele acțiuni constituite în garanție erau deja dobândite de societate? Apreciem că dispoziția alin. (1) este incidentă și relevantă doar pentru a stabili limitele de dobândire și de deținere de către societate a propriilor acțiuni, operațiuni care se pot face atât în mod direct, în condițiile prevederilor art. 103¹, 104 și 104¹ din LSC, cât și în mod indirect, în condițiile art. 107. Astfel, spre exemplu, dacă anterior constituirii garanției, societatea dobândise o cotă de acțiuni reprezentând 7% din totalul capitalului social, iar ulterior constituirii garanției pe acele acțiuni, se ajunge la situația de a depăși 10% din totalul capitalului social, acțiunile care depășesc acea limită vor trebui înstrăinate, sub sancțiunile impuse de lege. [... citeste mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 107¹**

(1) Subscrierea, dobândirea sau deținerea de acțiuni ale unei societăți pe acțiuni de către o altă societate la care societatea pe acțiuni deține, direct sau indirect, majoritatea drepturilor de vot sau ale cărei decizii pot fi influențate în mod semnificativ de societatea pe acțiuni este considerată ca fiind efectuată de către societatea pe acțiuni însăși.

(2) Dispozițiile alin. (1) se vor aplica și atunci când societatea prin intermediul căreia se efectuează subscrierea, dobândirea sau deținerea de acțiuni menționată este guvernată de legea unui alt stat.

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 107 din titlul III, capitolul IV, secțiunea I completat de Art. I, punctul 56. din **Legea 441/2006**)

1.

Articolul 107¹, astfel cum acesta a fost redactat și adoptat prin Legea nr. 441/2006, în fapt și în esență, are semnificația reluării într-o altă formă și în cadrul unui alt articol a prevederilor fostului art. 103 alin. (8) din LSC, astfel cum acela era redactat anterior modificării menționate.

Prevederile alin. (1) vizează așa-numita subscriere, deținere ori dobândire „încrucișată”, operațiuni realizate de către societăți comerciale pe acțiuni și de alte forme de societăți, la care acele societăți pe acțiuni au o participare majoritară, ori care le permite un drept de vot decisiv (drept de control).

Deși textul alin. (1) este relativ prolix, fiind lipsit, după părerea noastră, de acuratețea gramaticală și lexicală necesară reglementării unei probleme juridice deosebit de subtile, suntem de părere că are în vedere ipoteze de următorul tip:

O societate comercială de orice formă – cu răspundere limitată, pe acțiuni etc. – subscrie, adică se angajează să plătească și să dobândească, ori doar dobândește direct sau numai deține, ca mandatar cu sau fără reprezentare al altei persoane (detentor precar), acțiuni emise de o societate comercială pe acțiuni, societate care, anterior unei astfel de operațiuni, deținea majoritatea drepturilor de vot (avea statutul unei firme-mamă) sau, deși nu era o „firmă mamă”, drepturile speciale pe care le deținea îi permiteau să exercite o influență decisivă asupra deciziilor acelei societăți (deținea controlul acelei societăți). În astfel de situații, printr-o ficțiune legală care, după părerea noastră, nu are o justificare temeinică și o finalitate clară, subscrierea, dobândirea ori doar deținerea, de către societatea fiică sau de cea controlată de societatea pe acțiuni, de acțiuni emise de aceasta, indiferent de cota de subscriere, are semnificația juridică a unei operațiuni de dobândire a propriilor acțiuni de către societatea emitentă. Așadar, deși din punct de vedere patrimonial-juridic cele două entități implicate în astfel de operațiuni sunt distincte și independente, fiecare dintre ele fiind subiect de drept emitent de titluri de legitimare societare specifice, ai căror beneficiari nu sunt numai ele însele – în mod reciproc – ci și alte categorii de persoane, dacă societatea fiică sau controlată va face investiții financiare la societatea mamă ori de control, aceasta din urmă ar putea fi afectată în mod semnificativ, în sensul încalcării dispozițiilor art. 103 și 103¹ din LSC, cu toate consecințele pe care le-am analizat și expus prin comentariile aferente acelor articole. ... **[citește mai departe \(1-2\)](#)**

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 108**

Acționarii care oferă spre vânzare acțiunile lor prin ofertă publică vor proceda conform legislației pieței de capital.

▶ (la data 29-iun-2007 Art. 108 din titlul III, capitolul IV, secțiunea I modificat de Art. I, punctul 9. din **Ordonanța urgentă 82/2007**)

1.

Ipoteza acestui articol este aceea în care acționarii unei societăți de tip închis fac o așa-numită ofertă secundară de acțiuni, instituție reglementată de legislația pieței de capital, ofertă care, dacă este încununată de succes, va determina așa-numita „deschidere a societății”, cu consecința supunerii ei, în continuare, Legii nr. 297/2004 și regulamentelor și instrucțiunilor emise în aplicarea acesteia de către C.N.V.M.⁷⁵

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 109**

Situația acțiunilor trebuie să fie cuprinsă în anexa la situația financiară anuală și, în mod deosebit, să se precizeze dacă ele au fost integral liberate și, după caz, numărul acțiunilor pentru care s-a cerut, fără rezultat, efectuarea vărsămintelor.

1.

Expresie a obligației de informare exactă, corectă și completă a acționarilor, dar și a terților interesați de situația patrimonială și juridică a societăților comerciale, prevederile art. 109, în cele mai multe cazuri, sunt ignorate de către administratorii societăților pe acțiuni cu prilejul întocmirii situațiilor financiare anuale, cu atât mai mult cu cât, după știința noastră, legislația actuală nu sancționează în niciun mod neîndeplinirea unei astfel de obligații de informare.

Secțiunea a II-a. Despre adunările generale

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **SECȚIUNEA II: Despre adunările generale**

☐ **Art. 110**

(1) Adunările generale sunt ordinare și extraordinare.

(2) Când actul constitutiv nu dispune altfel, ele se vor ține la sediul societății și în localul ce se va indica în convocare.

Tipurile de adunări generale ale acționarilor și locul unde trebuie să se desfășoare

1.

Referitor la prevederile art. 110, credem utile următoarele considerații de ordin general-conceptual și observații:

Adunările generale ale acționarilor ale unei societăți comerciale organizată sub această formă constituie organele deliberative cu caracter suprem, prin intermediul cărora se formează și se exprimă voința juridică a societății comerciale, privită ca persoană juridică, subiect de drept distinct de persoana celor care au constituit-o și/sau a celor care sunt acționari la momentul luării unei anumite hotărâri de către AGA. Într-o altă concepție „adunarea generală este colectivitatea organizată a asociaților, în cadrul căreia asociații își manifestă prin vot drepturile cu caracter colectiv aferente părților sociale sau acțiunilor”⁷⁶.

În fine, într-o altă viziune, „adunarea generală a acționarilor este organul de conducere și decizie al societății, prin intermediul căruia se asigură participarea tuturor la viața acesteia”⁷⁷. [... citește mai departe](#)

(1-3)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 111**

(1) Adunarea generală ordinară se întrunește cel puțin o dată pe an, în cel mult 5 luni de la încheierea exercițiului financiar.

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 111, alin. (1) din titlul III, capitolul IV, secțiunea II modificat de Art. I, punctul 57. din [Legea 441/2006](#))

☐ **(2)** În afară de dezbaterile altor probleme înscrise la ordinea de zi, adunarea generală este obligată:

a) să discute, să aprobe sau să modifice situațiile financiare anuale, pe baza rapoartelor prezentate de consiliul de administrație, respectiv de directorat și de consiliul de supraveghere, de cenzori sau, după caz, de auditorul financiar, și să fixeze dividendul;

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 111, alin. (2), litera A. din titlul III, capitolul IV, secțiunea II modificat de Art. I, punctul 58. din [Legea 441/2006](#))

b) să aleagă și să revoce membrii consiliului de administrație, respectiv ai consiliului de supraveghere, și cenzorii;

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 111, alin. (2), litera B. din titlul III, capitolul IV, secțiunea II modificat de Art. I, punctul 58. din [Legea 441/2006](#))

b¹) în cazul societăților ale căror situații financiare sunt auditate, să numească sau să demită auditorul financiar și să fixeze durata minimă a contractului de audit financiar;

▶ (la data 29-iun-2007 Art. 111, alin. (2), litera B¹. din titlul III, capitolul IV, secțiunea II modificat de Art. I, punctul 10. din [Ordonanța urgentă 82/2007](#))

c) să fixeze remunerația convenită pentru exercițiul în curs membrilor consiliului de administrație, respectiv membrilor consiliului de supraveghere, și cenzorilor, dacă nu a fost stabilită prin actul constitutiv;

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 111, alin. (2), litera C. din titlul III, capitolul IV, secțiunea II modificat de Art. I, punctul 58. din [Legea 441/2006](#))

d) să se pronunțe asupra gestiunii consiliului de administrație, respectiv a directoratului;

(la data 01-dec-2006 Art. 111, alin. (2), litera D. din titlul III, capitolul IV, secțiunea II modificat de Art. I, punctul 58. din [Legea 441/2006](#))

e) să stabilească bugetul de venituri și cheltuieli și, după caz, programul de activitate, pe exercițiul financiar următor;

f) să hotărască gajarea, închirierea sau desființarea uneia sau a mai multor unități ale societății.

Reguli privind întrunirea adunărilor generale ordinare și competența decizională a acestora

1.

Alineatul (1) al art. 111 instituie posibilitatea ca AGOA să se întrunească cel puțin o dată pe an, însă în termen de cel mult 5 luni de la data încheierii fiecărui exercițiu financiar (31 decembrie a fiecărui an).

Raportat la această prevedere legală, credem că sunt utile următoarele comentarii și observații:

AGOA se pot desfășura și ori de câte ori este nevoie, la convocarea celor îndreptățiți, dar cea privind aprobarea rezultatelor exercițiului financiar precedent nu va putea fi întrunită mai târziu de expirarea a 5 luni de la finele aceluși exercițiu financiar, sub sancțiunea atragerii răspunderii administratorilor pentru neconvocarea și organizarea lor într-un astfel de interval. Desigur, acționarii au dreptul să prevadă, prin actul constitutiv, o anumită periodicitate a AGOA, situație în care convocarea și organizarea ei la intervalele stabilite prin actul constitutiv este obligatorie pentru administratori. [... citeste mai departe \(1-5\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 112**

(1) Pentru validitatea deliberărilor adunării generale ordinare este necesară prezența acționarilor care să dețină cel puțin o pătrime din numărul total de drepturi de vot. Hotărârile adunării generale ordinare se iau cu majoritatea voturilor exprimate. Actul constitutiv poate prevedea cerințe mai ridicate de cvorum și majoritate.

(2) Dacă adunarea generală ordinară nu poate lucra din cauza neîndeplinirii condițiilor prevăzute la alin. (1), adunarea ce se va întruni la o a doua convocare poate să delibereze asupra punctelor de pe ordinea de zi a celei dintâi adunări, indiferent de cvorumul întrunit, luând hotărâri cu majoritatea voturilor exprimate. Pentru adunarea generală întrunită la a doua convocare, actul constitutiv nu poate prevedea un cvorum minim sau o majoritate mai ridicată.

(la data 01-dec-2006 Art. 112 din titlul III, capitolul IV, secțiunea II modificat de Art. I, punctul 60. din [Legea 441/2006](#))

Condițiile de cvorum cerute de lege pentru valabilitatea lucrărilor adunărilor generale ordinare ale acționarilor, precum și cele de majoritate necesară pentru legalitatea hotărârilor unor astfel de adunări

1.

Articolul 112, prin cele două alineate ale sale, astfel cum acestea au fost modificate și completate prin Legea nr. 441/2006, reglementează una dintre problemele fundamentale care stau la baza organizării și desfășurării AGOA, și anume problema cvorumului legal și cea a majorității necesare pentru ca adunările menționate să poată lua hotărâri valabile, prin care să se formeze și să se exprime voința socială, în scopul desfășurării activității.

În ceea ce privește cvorumul legal, alin. (1) al art. 112 statuează că pentru ca o AGOA să poată lucra valabil, adică să se poată considera a fi legal întrunită, este necesară, la prima convocare, prezența fizică și/sau prin reprezentare (în condițiile legii și/sau ale actului constitutiv) a acționarilor care dețin cel puțin o pătrime (respectiv, cel puțin 25%) din totalul drepturilor de vot pe care le au acționarii pe care îi are acea societate, iar la cea de-a doua convocare, presupunând că la prima nu s-a întrunit cvorumul menționat, fiind suficient orice număr de acționari prezenți sau reprezentați. [... citeste mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 113**

Adunarea generală extraordinară se întrunește ori de câte ori este necesar a se lua o hotărâre pentru:

a) schimbarea formei juridice a societății;

- b)** mutarea sediului societății;
 - c)** schimbarea obiectului de activitate al societății;
 - d)** înființarea sau desființarea unor sedii secundare: sucursale, agenții, reprezentanțe sau alte asemenea unități fără personalitate juridică, dacă prin actul constitutiv nu se prevede altfel;
 - e)** prelungirea duratei societății;
 - f)** majorarea capitalului social;
 - g)** reducerea capitalului social sau reîntregirea lui prin emisiune de noi acțiuni;
 - h)** fuziunea cu alte societăți sau divizarea societății;
 - i)** dizolvarea anticipată a societății;
 - i¹)** conversia acțiunilor nominative în acțiuni la purtător sau a acțiunilor la purtător în acțiuni nominative;
- (la data 01-dec-2006 Art. 113, litera I. din titlul III, capitolul IV, secțiunea II completat de Art. I, punctul 61. din **Legea 441/2006**)*
- j)** conversia acțiunilor dintr-o categorie în cealaltă;
 - k)** conversia unei categorii de obligațiuni în altă categorie sau în acțiuni;
 - l)** emisiunea de obligațiuni;
 - m)** oricare altă modificare a actului constitutiv sau oricare altă hotărâre pentru care este cerută aprobarea adunării generale extraordinare.

Reguli privind întrunirea adunărilor generale extraordinare și competența decizională a acestora
1.

Articolul 113, articol care constituie fundamentul reglementărilor legale privind AGEA, a fost supus doar unei singure și simple completări prin Legea nr. 441/2006, constând în introducerea literei i¹) privind competența acestui tip de AGA de a decide conversia acțiunilor nominative în acțiuni la purtător și invers. După părerea noastră, completarea este inutilă, întrucât prevederile lit. j) ar fi fost acoperitoare, sau, în cel mai rău caz, acestea ar fi putut fi modificate și completate cu prevederea că AGEA este competentă să decidă conversia unei clase (nu categorii, cum este în prezent) de acțiuni în alta (acțiuni ordinare în acțiuni preferențiale și invers) și a acțiunilor din categoria celor nominative în acțiuni la purtător și invers.

Să mai reținem că, spre deosebire de AGOA, AGEA nu trebuie să se întrunească cu o anumită regularitate, ci doar atunci când este necesară luarea vreunei hotărâri din cele enumerate la literele a)-m) ale art. 113, sau când tot LSC ori un alt act normativ atribuie – în mod expres – în competența acestui tip de adunare generală luarea unei anumite hotărâri într-o problemă concretă. **... citește mai departe (1-3)**

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 114**

(1) Exercițiul atribuțiilor prevăzute la art. **113 lit. b), c) și f)** va putea fi delegat consiliului de administrație, respectiv directoratului, prin actul constitutiv sau prin hotărâre a adunării generale extraordinare a acționarilor. Delegarea atribuțiilor prevăzute la art. **113 lit. c)** nu poate privi domeniul și activitatea principală a societății.

*(la data 29-iun-2007 Art. 114, alin. (1) din titlul III, capitolul IV, secțiunea II modificat de Art. I, punctul 11. din **Ordonanța urgentă 82/2007**)*

(2) În cazul în care consiliul de administrație, respectiv directoratul, este mandatat să îndeplinească măsura prevăzută la art. **113 lit. f)**, dispozițiile art. 220¹ se aplică deciziilor consiliului de administrație, respectiv celor ale directoratului, în mod corespunzător.

(3) În cazul în care consiliul de administrație, respectiv directoratul este mandatat să îndeplinească măsurile prevăzute de art. **113 lit. b) și c)**, dispozițiile art. **131 alin. (4) și (5)**, ale art. **132**, cu excepția alin. (6) și (7), precum și prevederile art. **133** se aplică deciziilor consiliului de administrație, respectiv celor ale directoratului, în mod corespunzător. Societatea va fi reprezentată în instanță de către persoana desemnată de președintele instanței dintre acționarii ei, care va

îndeplini mandatul cu care a fost însărcinată, până ce adunarea generală, convocată în acest scop, va alege o altă persoană.
▶(la data 29-iun-2007 Art. 114, alin. (3) din titlul III, capitolul IV, secțiunea II modificat de Art. I, punctul 11. din **Ordonanța urgentă 82/2007**)

Condițiile și limitele delegării unora din atribuțiile adunărilor generale extraordinare către consiliul de administrație sau către directorat

1.

Articolul 114, astfel cum acesta a fost modificat și completat prin Legea nr. 441/2006, reglementează o problemă de mare interes și responsabilitate, din punctul de vedere al echilibrului dintre acționarii societății și organele de gestiune, respectiv problema posibilității delegării de competențe de la AGEA către administratori sau către directorat, după caz.

În acest sens, alin. (1) reglementează categoriile de atribuțiuni care pot fi delegate, către ce organe și în ce limite. Dintr-un început, să remarcăm și să reținem că delegarea de atribuțiuni nu se va putea face către consiliul de supraveghere și nici față de directorii societăților care au optat pentru sistemul unitar de administrare, ci doar către administratori și către directorat... [citește mai departe \(1-4\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

▣**Art. 115**

(1) Pentru validitatea deliberărilor adunării generale extraordinare este necesară la prima convocare prezența acționarilor deținând cel puțin o pătrime din numărul total de drepturi de vot, iar la convocările următoare, prezența acționarilor reprezentând cel puțin o cincime din numărul total de drepturi de vot.

(2) Hotărârile sunt luate cu majoritatea voturilor deținute de acționarii prezenți sau reprezentați. Decizia de modificare a obiectului principal de activitate al societății, de reducere sau majorare a capitalului social, de schimbare a formei juridice, de fuziune, divizare sau de dizolvare a societății se ia cu o majoritate de cel puțin două treimi din drepturile de vot deținute de acționarii prezenți sau reprezentați.

(3) În actul constitutiv se pot stipula cerințe de cvorum și de majoritate mai mari.

▶(la data 01-dec-2006 Art. 115 din titlul III, capitolul IV, secțiunea II modificat de Art. I, punctul 63. din **Legea 441/2006**)

Condițiile de cvorum cerute de lege pentru valabilitatea lucrărilor adunărilor generale extraordinare ale acționarilor, precum și cele de majoritate necesară pentru legalitatea hotărârilor unor astfel de adunări

1.

Articolul 115, în formularea sa rezultată ca efect al modificării și completării lui prin Legea nr. 441/2006, reglementează cvorumul și majoritatea necesare pentru desfășurarea întrunirilor AGEA, respectiv pentru luarea hotărârilor în astfel de adunări. Remarcăm că pentru prima convocare este necesar un cvorum de o pătrime din totalul drepturilor de vot, mai exact spus 25% din totalul acțiunilor în care este divizat capitalul social, dar numai al aceluia care dau și dreptul de vot, nu al tuturor, iar la cea de-a doua convocare o cincime din drepturile de vot, cvorumuri mult mai reduse decât cele impuse de reglementarea anterioară. Ca și în cazul AGOA, alineatul al treilea permite acționarilor ca prin actul constitutiv să prevadă atât condiții de cvorum cât și de majoritate mai ridicate decât cele legale... [citește mai departe \(1-4\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

▣**Art. 116**

(1) Hotărârea unei adunări generale de a modifica drepturile sau obligațiile referitoare la o categorie de acțiuni nu produce efecte decât în urma aprobării acestei hotărâri de către adunarea specială a deținătorilor de acțiuni din acea categorie.

(2) Dispozițiile prezentei secțiuni privind convocarea, cvorumul și desfășurarea adunărilor generale ale acționarilor se aplică și adunărilor speciale.

(3) Hotărârile inițiate de adunările speciale vor fi supuse aprobării adunărilor generale corespunzătoare.

1.

Într-o secțiune anterioară (a se vedea comentariile pe marginea art. 95 și 96) am expus unele din considerațiile pe care ni le inspiră și prevederile art. 116, astfel încât, pentru a nu ne repeta, ne limităm aici

să subliniem ideea că hotărârile adunărilor generale speciale se condiționează reciproc sub aspectul posibilității de a-și produce efectele, iar procedura de convocare, cvorumul, majoritățile necesare și regulile de desfășurare a adunărilor speciale sunt comune cu cele pentru adunărilor acționarilor deținând acțiuni ordinare.

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 117

(1) Adunarea generală este convocată de consiliul de administrație, respectiv de directorat, ori de câte ori este necesar.

(2) Termenul de întrunire nu poate fi mai mic de 30 de zile de la publicarea convocării în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a.

(3) Convocarea se publică în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, și în unul dintre ziarurile de largă răspândire din localitatea în care se află sediul societății sau din cea mai apropiată localitate.

*(la data 29-iun-2007 Art. 117, alin. (3) din titlul III, capitolul IV, secțiunea II modificat de Art. I, punctul 12. din **Ordonanța urgentă 82/2007**)*

(4) Dacă toate acțiunile societății sunt nominative, convocarea poate fi făcută și numai prin scrisoare recomandată sau, dacă actul constitutiv permite, prin scrisoare transmisă pe cale electronică, având încorporată, atașată sau logic asociată semnătura electronică extinsă, expediată cu cel puțin 30 de zile înainte de data ținerii adunării, la adresa acționarului, înscrisă în registrul acționarilor. Schimbarea adresei nu poate fi opusă societății, dacă nu i-a fost comunicată în scris de acționar.

(5) Modulurile de convocare prevăzute la alin. (4) nu pot fi folosite dacă sunt interzise prin actul constitutiv al societății sau prin dispoziții legale.

(6) Convocarea va cuprinde locul și data ținerii adunării, precum și ordinea de zi, cu menționarea explicită a tuturor problemelor care vor face obiectul dezbaterilor adunării. În cazul în care pe ordinea de zi figurează numirea administratorilor sau a membrilor consiliului de supraveghere, în convocare se va menționa că lista cuprinzând informații cu privire la numele, localitatea de domiciliu și calificarea profesională ale persoanelor propuse pentru funcția de administrator se află la dispoziția acționarilor, putând fi consultată și completată de aceștia.

(7) Când pe ordinea de zi figurează propuneri pentru modificarea actului constitutiv, convocarea va trebui să cuprindă textul integral al propunerilor.

*(la data 01-dec-2006 Art. 117 din titlul III, capitolul IV, secțiunea II modificat de Art. I, punctul 64. din **Legea 441/2006**)*

(8) Pentru societățile listate se aplică dispozițiile relevante din legislația specifică pieței de capital.

*(la data 29-iun-2007 Art. 117 din titlul III, capitolul IV, secțiunea II completat de Art. I, punctul 13. din **Ordonanța urgentă 82/2007**)*

Reguli privind organele competente să convoace AGA, termenele și condițiile convocării, modalitățile de convocare, conținutul convocărilor

1.

Articolul 117, astfel cum a fost completat prin Legea nr. 441/2006 și O.U.G. nr. 82/2007, reglementează o problemă de maximă importanță pentru viața unei societăți comerciale pe acțiuni, dar mai ales pentru acționarii acesteia, și anume problema convocării tuturor tipurilor de adunări generale.

Doctrina a încercat să definească convocarea ca operațiune cu efecte juridice complexe, arătând că aceasta reprezintă „înștiințarea scrisă, adresată acționarilor de către consiliul de administrație, respectiv de directorat, de a participa la lucrările adunării generale, conform termenilor ordinii de zi, și de a exercita dreptul de vot cu privire la problematica ce va face obiectul adunării, în interesul general al societății pe acțiuni”⁹⁹. ... **citeste mai departe (1-10)**

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 117¹

(1) Au dreptul de a cere introducerea unor noi puncte pe ordinea de zi unul sau mai mulți acționari reprezentând, individual sau împreună, cel puțin 5% din capitalul social.

(2) Cererile se înaintează consiliului de administrație, respectiv directoratului, în cel mult 15 zile de la publicarea convocării, în vederea publicării și aducerii acestora la cunoștință celorlalți acționari. În cazul în care pe ordinea de zi figurează numirea administratorilor, respectiv a membrilor consiliului de supraveghere, și acționarii doresc să formuleze propuneri de candidaturi, în cerere vor fi incluse informații cu privire la numele, localitatea de domiciliu și calificarea profesională ale persoanelor propuse pentru funcțiile respective.

(3) Ordinea de zi completată cu punctele propuse de acționari, ulterior convocării, trebuie publicată cu îndeplinirea cerințelor prevăzute de lege și/sau de actul constitutiv pentru convocarea adunării generale, cu cel puțin 10 zile înaintea adunării generale, la data menționată în convocatorul inițial.

Condițiile și procedura de completare a proiectului ordinii de zi

1.

Articolul 117¹, astfel cum acesta a fost conceput și adoptat de către legiuitorul român, prin Legea nr. 441/2006, reglementează o problemă născută în activitatea practică a societăților comerciale din România contemporană, respectiv problema condițiilor și a procedurii pe baza cărora acționarii pot solicita introducerea în proiectul ordinii de zi a unei anumite AGA convocate de către administratori ori de către directorat, a unuia sau a mai multor puncte noi. Astfel, potrivit prevederilor alin. (1), au un astfel de drept doar acționarii care, singuri sau împreună cu alții, dețin cel puțin 5% din totalul capitalului social. Cererea celor îndreptățiți să propună completarea proiectului ordinii de zi trebuie adresată în termenele deficiente de lege organelor de gestiune competente, care nu au dreptul să o cenzureze ori să nu o publice decât dacă, după părerea noastră, privește probleme care nu sunt de competența AGA și/sau dacă au fost înaintate organelor respective mai târziu de 15 zile de la data convocării. [... citește mai departe \(1-1\)](#)

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 117²**

(1) Situațiile financiare anuale, raportul anual al consiliului de administrație, respectiv raportul directoratului și cel al consiliului de supraveghere, precum și propunerea cu privire la distribuirea de dividende se pun la dispoziția acționarilor la sediul societății, de la data convocării adunării generale. La cerere, acționarilor li se vor elibera copii de pe aceste documente. Sumele percepute pentru eliberarea de copii nu pot depăși costurile administrative implicate de furnizarea acestora.

(2) În cazul în care societatea deține o pagină de internet proprie, convocarea, orice alt punct adăugat pe ordinea de zi la cererea acționarilor, în conformitate cu art. 117¹, precum și documentele prevăzute la alin. (1) se publică și pe pagina de internet, pentru liberul acces al acționarilor.

(3) Fiecare acționar poate adresa consiliului de administrație, respectiv directoratului, întrebări în scris referitoare la activitatea societății, înaintea datei de desfășurare a adunării generale, urmând a i se răspunde în cadrul adunării. În cazul în care societatea deține o pagină de internet proprie, în lipsa unei dispoziții contrare în actul constitutiv, răspunsul se consideră dat dacă informația solicitată este publicată pe pagina de internet a societății, la secțiunea «Întrebări frecvente».

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 117 din titlul III, capitolul IV, secțiunea II completat de Art. I, punctul 65. din [Legea 441/2006](#))

Asigurarea dreptului acționarilor de acces la informațiile cuprinse în documentele care vor fi prezentate în AGA

1.

Articolul 117², conține o reglementare cu totul inedită, ca și art. 117¹ de altfel, introdusă în corpul LSC prin Legea nr. 441/2006, și instituie o serie de obligații speciale care revin organelor de gestiune în raport cu

acționarii, obligații care se nasc cu prilejul convocării AGA. Astfel de obligații speciale de furnizare de documente și informații către acționari sunt corelate dreptului acestora la informare completă, promptă și adecvată cu privire la situația economică, financiară și juridică a societății comerciale în care au efectuat investiții directe ori de portofoliu, după caz. Îndeplinirea exactă a unor astfel de obligații de informare se constituie într-o premisă majoră pentru participarea acționarilor în cunoștință de cauză la dezbaterile care au loc în AGA, precum și la luarea hotărârilor. Nu în ultimul rând, îndeplinirea unor astfel de obligații speciale se constituie și într-o importantă premisă a exercițiului dreptului de control al acționarilor asupra activității organelor de gestiune... [citește mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 118**

(1) În înștiințarea pentru prima adunare generală se va putea fixa ziua și ora pentru cea de-a doua adunare, când cea dintâi nu s-ar putea ține.

(2) A doua adunare generală nu se poate întruni în chiar ziua fixată pentru prima adunare.

(3) Dacă ziua pentru a doua adunare generală nu este menționată în înștiințarea publicată pentru prima adunare, termenul prevăzut la art. [117](#) va putea fi redus la 8 zile.

1.

Articolul 118, rămas oarecum la un loc al reglementării nepotrivit, ca efect al intercalării celor două articole 117¹ și 117², reglementează câteva reguli pe care noi le apreciem ca fiind de ordine publică, cu privire la conținutul convocatorului pentru prima întrunire a oricărei AGA și chiar pentru a doua, dacă prima nu se va putea realiza din lipsă de cvorum legal ori statutar.

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 119**

(1) Consiliul de administrație, respectiv directoratul, convoacă de îndată adunarea generală, la cererea acționarilor reprezentând, individual sau împreună, cel puțin 5% din capitalul social sau o cotă mai mică, dacă în actul constitutiv se prevede astfel și dacă cererea cuprinde dispoziții ce intră în atribuțiile adunării.

(2) Adunarea generală va fi convocată în termen de cel mult 30 de zile și se va întruni în termen de cel mult 60 de zile de la data primirii cererii.

(3) În cazul în care consiliul de administrație, respectiv directoratul, nu convoacă adunarea generală, instanța de la sediul societății, cu citarea consiliului de administrație, respectiv a directoratului, va putea autoriza convocarea adunării generale de către acționarii care au formulat cererea. Prin aceeași încheiere instanța aprobă ordinea de zi, stabilește data de referință prevăzută la art. [123 alin. \(2\)](#), data ținerii adunării generale și, dintre acționari, persoana care o va prezida.

(4) Costurile convocării adunării generale, precum și cheltuielile de judecată, dacă instanța aprobă cererea conform alin. (3), sunt suportate de societate.

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 119 din titlul III, capitolul IV, secțiunea II modificat de Art. I, punctul 66. din [Legea 441/2006](#))

I. Condițiile și procedura după care acționarii pot cere convocarea unei AGA

1.

Expresie a drepturilor pe care le presupune guvernarea corporatistă a societăților comerciale pe acțiuni, dispozițiile art. 119, astfel cum acestea au fost concepute și adoptate de legiuitorul român prin Legea nr. 441/2006, îngăduie unui acționar ori unui grup de acționari, care dețin împreună cel puțin 5% din capitalul social ori chiar mai puțin, dacă prin actul constitutiv s-a stabilit un nivel mai redus, să solicite organelor de gestiune competente să convoace orice AGA, cu condiția ca solicitarea lor să privească probleme care sunt de competența unui anumit tip de adunare generală (ordinară, extraordinară sau specială, după caz).

Persoanele solicitate nu au dreptul să refuze efectuarea convocării cerută de acționari în condițiile alin. (1), sub sancțiunile penale prevăzute de art. 275 alin. (1) pct. 2 din LSC. Emiterea convocatorului ar trebui să se facă de îndată, așa cum impune prevederea citată, cu toate că alin. (2) statuează că, în astfel de situații, convocarea se va face în termen de 30 de zile, iar întrunirea propriu-zisă a acționarilor trebuie să se

realizeze în termen de cel mult 60 de zile de la data primirii cererii de la acționarii îndreptățiți. [... citește mai departe \(1-6\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 120

Acționarii exercită dreptul lor de vot în adunarea generală, proporțional cu numărul acțiunilor pe care le posedă, cu excepția prevăzută la art. [101 alin. \(2\)](#).

1.

Articolul 120, rămas nemodificat prin Legea nr. 441/2006, instituie o regulă fundamentală pentru exercițiul drepturilor pe care le conferă calitatea de asociat al unei societăți pe acțiuni, în special a dreptului de vot. În raport cu numărul și cu ponderea procentuală în capitalul social a acțiunilor pe care le deține în proprietate, o anumită persoană va avea și un număr direct proporțional de voturi în AGA.

Literatura de specialitate a definit dreptul de a vota în cadrul adunării generale a acționarilor ca fiind „prerogativa de care se bucură o persoană, denumită acționar (sau asociat), de a-și manifesta opțiunea în privința problemelor analizate în cadrul ședinței adunării generale, prin aprobarea sau respingerea chestiunilor supuse dezbaterii (acestora) ori prin exprimarea abținerii”¹¹⁵. Același autor, preocupat de identificarea trăsăturilor caracteristice ale dreptului de vot al asociaților, apreciază că acesta este unul: nepatrimonial, inviolabil, personal, subiectiv absolut, accesoriu dreptului de proprietate asupra acțiunilor, afectat de condiția organizării unei întruniri AGA, drept care nu poate fi cesionat decât odată cu vânzarea acțiunilor și că el este o componentă fie a dreptului de uz, fie a celui de dispoziție¹¹⁶. [... citește mai departe \(1-5\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 121

Acționarii reprezentând întreg capitalul social vor putea, dacă nici unul dintre ei nu se opune, să țină o adunare generală și să ia orice hotărâre de competența adunării, fără respectarea formalităților cerute pentru convocarea ei.

1.

Articolul 121, după aprecierea mea greșit plasat, ca și conținut, după un alt articol care se ocupă de o altă problemă fundamentală a vieții societăților comerciale – dreptul la vot – reglementează o situație mai degrabă ipotetică, cel puțin în cazul societăților pe acțiuni care au un număr mare de acționari, răspândit pe o arie geografică mai întinsă, și anume aceea în care, fiind prezenți sau reprezentați toți acționarii la o anumită AGA, aceștia vor putea să țină acea adunare și să ia orice hotărâre, fără să fie nevoiți să respecte cerințele legale privind convocarea, ordinea de zi etc. Desigur, o astfel de ipoteză este condiționată de împrejurarea ca niciunul din cei prezenți să nu se opună la o astfel de decizie. Sau, altfel spus, niciunul dintre cei prezenți să nu-și exercite acest adevărat drept de veto.

Fără a ne lansa în comentarii mai ample pe marginea dispozițiilor art. 121, ne limităm în a face următoarea apreciere: posibilitatea de a deroga de la dispozițiile legale și/sau statutare, în condițiile avute în vedere de ipoteza acestui articol, pare a se constitui într-un puternic argument în favoarea acelora care susțin că normele legale privind convocarea AGA nu sunt imperative, ci dispozitive, părțile putând deroga de la ele prin convenția lor; posibilitatea tuturor acționarilor prezenți sau reprezentați de a deroga de la dispozițiile unei legi, are semnificația că acele norme reglementează și apără interese de grup, și nu unele publice. [... citește mai departe \(1-1\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 122

În cazul societăților închise cu acțiuni nominative, prin actul constitutiv se poate conveni ținerea adunărilor generale și prin corespondență.

1.

Acest articol, deși insuficient de extins ca arie de reglementare, vine să consacre o posibilitate pe care noi am afirmat că ar fi putut fi utilizată în materia societăților pe acțiuni, chiar și în condițiile în care în LSC, în ceea ce privește această formă de societăți, nu era consacrată expres. Facem aceste afirmații având în vedere următoarele argumente:

Exercitarea dreptului de vot prin corespondență, atât timp cât această modalitate de exprimare a votului este reglementată în mod corespunzător prin actele constitutive, nu putea aduce atingere vreunui interes public privind modul în care se exercită dreptul de vot într-o entitate de drept privat cu scop patrimonial, înființată de persoane de drept privat, și care sunt în măsură să aprecieze cel mai bine dacă un astfel de sistem de vot este sau nu apt să le permită să-și exprime opțiunile în legătură cu o problemă sau alta. Faptul că, anterior modificării și completării LSC prin Legea nr. 161/2003, dreptul de vot prin corespondență

era consacrat, ca posibilitate, doar pentru societățile de persoane, trebuie considerat ca o regretabilă și nejustificată omisiune de reglementare, în condițiile în care dreptul societar al multor state europene sau de pe alte continente conține reglementări privind votul prin corespondență, aplicabile mai ales societăților pe acțiuni, de foarte mult timp. [... citește mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 123**

(1) La adunările generale, acționarii care posedă acțiuni la purtător au drept de vot numai dacă le-au depus la locurile arătate prin actul constitutiv sau prin înștiințarea de convocare, cu cel puțin 5 zile înainte de adunare. Secretarul tehnic, desemnat potrivit art. [129 alin. \(5\)](#), va constata, printr-un proces-verbal, depunerea la timp a acțiunilor. Acțiunile vor rămâne depuse până după adunarea generală, dar nu vor putea fi reținute mai mult de 5 zile de la data acesteia.

▶ (la data 29-iun-2007 Art. 123, alin. (1) din titlul III, capitolul IV, secțiunea II modificat de Art. I, punctul 14. din [Ordonanța urgentă 82/2007](#))

(2) Consiliul de administrație, respectiv directoratul, va stabili o dată de referință pentru acționarii îndreptățiți să fie înștiințați și să voteze în cadrul adunării generale, dată ce va rămâne valabilă și în cazul în care adunarea generală este convocată din nou din cauza neîntrunirii cvorumului. Data de referință astfel stabilită va fi ulterioară publicării convocatorului și nu va depăși 60 de zile înainte de data la care adunarea generală este convocată pentru prima oară.

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 123, alin. (2) din titlul III, capitolul IV, secțiunea II modificat de Art. I, punctul 67. din [Legea 441/2006](#))

(3) Acționarii îndreptățiți să încaseze dividende sau să exercite orice alte drepturi sunt cei înscrși în evidențele societății sau în cele furnizate de registrul independent privat al acționarilor, corespunzătoare datei de referință.

I. Cerințe speciale privind participarea la AGA și pentru exercitarea dreptului de vot în cazul societăților ale căror acțiuni sunt la purtător

1.

Alineatul (1) al art. 123, articol care a fost modificat și completat prin Legea nr. 441/2006 și O.U.G. nr. 82/2007, stabilește în mod clar regulile de ordin legal pe care le au de urmat acționarii deținători de acțiuni la purtător care doresc să participe la o anumită AGA și care doresc să-și exercite dreptul de vot aferent, astfel încât apreciem că nu se impun comentarii ample în legătură cu această reglementare. Totuși, vom menționa că acțiunile la purtător, fiind titluri de legitimare, respectiv înscrieri care conferă un drept de proprietate asupra acțiunilor pe care le reprezintă și care circulă prin simpla tradițiune, fiind prezumat a fi proprietar cel care le posedă, este pe deplin firesc ca persoanele care le dețin să le depună, într-un depozit asemănător depozitului necesar – am aprecia noi – reglementat de Codul civil, în păstrarea societății emitente, pentru ca aceasta să le poată verifica și certifica drepturile de vot pe care le au cei care le-au depus. [... citește mai departe \(1-6\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 124**

▶ (la data 01-oct-2011 Art. 124, alin. (1) din titlul III, capitolul IV, secțiunea II abrogat de Art. 10, punctul 5. din capitolul II, secțiunea 3 din [Legea 71/2011](#))

(2) Dacă asupra acțiunilor sunt constituite garanții reale mobiliare, dreptul de vot aparține proprietarului.

1.

Articolul 124 stabilește căror categorii de persoane le revine dreptul de vot în situația în care asupra unor acțiuni s-a constituit un drept de uzufruct, precum și în situația în care asupra lor s-a constituit doar un drept de garanție reală mobilă. Astfel, alin. (1) dispune că, în situația dezmembrării dreptului de proprietate asupra acțiunilor prin instituirea unui drept de uzufruct, dreptul de vot se împarte între proprietar și uzufructuar după o regulă ce pare a fi echitabilă, deși la o analiză mai sumară nu ar exista motive evidente pentru o astfel de împărțire: pentru AGEA, dreptul de vot aparține proprietarului, iar pentru AGOA, uzufructuarului. Totuși, urmează a observa, în ipoteza reglementată de art. 124, că nu este vorba de acordarea către uzufructuar a unei împuterniciri de a vota în AGOA din partea proprietarului, ci pur și simplu de o cedare a dreptului de vot pentru întreaga durată a uzufructului către acea persoană, cedare limitată,

este adevărat, doar pentru AGOA. Așadar, proprietarului îi este rezervat dreptul de vot cu privire la chestiunile fundamentale care țin de organizarea și funcționarea societății emitente a acțiunilor... [citește mai departe \(1-2\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 125**

(1) Acționarii pot participa și vota în adunarea generală prin reprezentare, în baza unei împuterniciri acordate pentru respectiva adunare generală.

▶(la data 01-dec-2006 Art. 125, alin. (1) din titlul III, capitolul IV, secțiunea II modificat de Art. I, punctul 68. din [Legea 441/2006](#))

(2) Acționarii care nu au capacitate de exercițiu, precum și persoanele juridice pot fi reprezentați/reprezentate prin reprezentanții lor legali care, la rândul lor, pot da altor persoane împuternicire pentru respectiva adunare generală.

▶(la data 01-dec-2006 Art. 125, alin. (2) din titlul III, capitolul IV, secțiunea II modificat de Art. I, punctul 68. din [Legea 441/2006](#))

(3) Procurile vor fi depuse în original cu 48 de ore înainte de adunare sau în termenul prevăzut de actul constitutiv, sub sancțiunea pierderii exercițiului dreptului de vot în acea adunare. Procurile vor fi reținute de societate, făcându-se mențiune despre aceasta în procesul-verbal.

▶(la data 01-dec-2006 Art. 125, alin. (3) din titlul III, capitolul IV, secțiunea II modificat de Art. I, punctul 68. din [Legea 441/2006](#))

▶(la data 01-dec-2006 Art. 125, alin. (4) din titlul III, capitolul IV, secțiunea II abrogat de Art. I, punctul 69. din [Legea 441/2006](#))

(5) Membrii consiliului de administrație, directorii, respectiv membrii directoratului și ai consiliului de supraveghere, ori funcționarii societății nu îi pot reprezenta pe acționari, sub sancțiunea nulității hotărârii, dacă, fără votul acestora, nu s-ar fi obținut majoritatea cerută.

▶(la data 01-dec-2006 Art. 125, alin. (5) din titlul III, capitolul IV, secțiunea II modificat de Art. I, punctul 68. din [Legea 441/2006](#))

I. Condițiile în care dreptul de vot în AGA poate fi exercitat prin mandatar

1.

Alineatul (1) al art. 125, articol care a fost modificat și completat, în mod necesar, dar incomplet, după părerea noastră, prin Legea nr. 441/2006, recunoaște tuturor acționarilor, indiferent de tipul societății comerciale pe acțiuni, dreptul de a încredința exercițiul dreptului de vot în oricare tip de AGA unei terțe persoane fizice sau juridice. Operațiunea juridică de încredințare a exercițiului dreptului de vot unui terț mandatar se poate realiza prin intermediul unui instrument juridic clasic, respectiv al unui contract de mandat, care va îmbrăca forma unui înscris purtând denumirea de împuternicire ori de procură.

Față de enunțul alin. (1), așa cum se prezenta acesta înainte de modificarea lui prin Legea nr. 441/2006, forma lui actuală prezintă două elemente de noutate necesare și binevenite. Astfel, o primă noutate este aceea că s-a înlăturat interdicția ca reprezentarea să se poată realiza doar prin alți acționari sau coproprietari, după caz. Așa fiind, în deplină concordanță cu libertatea contractuală, în prezent orice acționar poate fi reprezentat prin orice altă persoană fizică, acționar sau non-acționar, însă având capacitate de exercițiu deplină, atât pentru ca ea să poată realiza o reprezentare conformă cu mandatul primit, dar și pentru că de cele mai multe ori votul în AGA presupune exprimarea acordului față de unele propuneri privind acte de dispoziție juridică... [citește mai departe \(1-9\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 126**

(1) Acționarii care au calitatea de membri ai consiliului de administrație, directoratului sau consiliului de supraveghere nu pot vota, în baza acțiunilor pe care le posedă, nici personal, nici prin mandatar, descărcarea gestiunii lor sau o problemă în care persoana sau administrația lor ar fi în discuție.

(2) Persoanele respective pot vota însă situația financiară anuală, dacă nu se poate forma majoritatea prevăzută de lege sau de actul constitutiv.

▶(la data 01-dec-2006 Art. 126 din titlul III, capitolul IV, secțiunea II modificat de Art. I, punctul 70. din [Legea 441/2006](#))

1.

Articolul 126 alin. (1), astfel cum a fost modificat și completat prin Legea nr. 441/2006, reglementează un alt tip de incapacitate relativă de a vota, de care sunt afectați acționarii care dețin și funcții în organele de gestiune sau în consiliul de supraveghere. Incapacitatea de a vota este una limitată și are în vedere doar anumite categorii de persoane și de probleme stabilite de legiuitor, într-o manieră destul de imprecisă, de altfel.

O primă mențiune pe care dorim să o facem vizează directorii cărora în sistemul unitar de administrare li s-a delegat anumite atribuțiuni ale consiliului de administrație, persoane care nu sunt vizate de această incapacitate, cel puțin pentru două motive: astfel de directori nu fac parte din categoria organelor de gestiune, fiind direct subordonați consiliului de administrație, putând fi revocați oricând din calitatea lor, și al doilea motiv este acela că ei nu sunt obligați să prezinte rapoarte AGA, astfel încât, în principiu, aprecierea cu privire la persoana sau activitatea lor, de lege lata, nu intră în sfera de competență a adunării generale a acționarilor. Așadar, directorii, în cadrul sistemului unitar, astfel cum această categorie de persoane este definită de art. 143 alin. (5) din LSC, de lege lata, nu sunt supuși incapacității instituite de alineatul pe care-l comentăm... [citește mai departe \(1-4\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 127**

(1) Acționarul care, într-o anumită operațiune, are, fie personal, fie ca mandatar al unei alte persoane, un interes contrar celui al societății, va trebui să se abțină de la deliberările privind acea operațiune.

(2) Acționarul care contravine acestei dispoziții este răspunzător de daunele produse societății, dacă, fără votul său, nu s-ar fi obținut majoritatea cerută.

1.

Articolul 127, cu cele două alineate ale sale, articol rămas nemodificat sau completat în urma adoptării Legii nr. 441/2006, instituie o regulă de foarte mare importanță pentru exercițiul dreptului de vot în adunările generale ale acționarilor, atât în ceea ce-l privește pe acționarul care votează în nume propriu și în baza acțiunilor pe care le deține în mod legitim, ca proprietar ori ca uzufructuar, după caz, cât și ca mandatar al unuia sau a mai multor alți acționari: principiul abținerii de la vot în cazul în care acționarul se află în conflict de interese, personal sau ca mandatar al unui alt acționar, cu societatea emitentă a acțiunilor pe care le deține ori pe al cărui titular îl reprezintă.

Rațiunea și fundamentul unui astfel de principiu nu pot fi înțelese, după părerea noastră, decât prin raportare la un alt principiu esențial pentru materia societăților comerciale, principiu care a fost reglementat și instituit, în mod salutar și binevenit, prin prevederile art. 136¹, articol introdus prin Legea nr. 441/2006. Potrivit principiului consacrat de articolul citat, „acționarii trebuie să își exercite drepturile cu bună-credință, cu respectarea drepturilor și intereselor legitime ale societății și ale celorlalți acționari”. Acest principiu, preluat de legiuitor din materia societății civile reglementate de Codul civil¹³⁰ și consacrat în materia societăților comerciale, pentru prima dată în dreptul român, mai întâi prin O.U.G. nr. 28/2002, și apoi prin Legea nr. 297/2004, exprimă esența spiritului societar care trebuie să-i anime pe asociați atât la constituirea societății, cât și pe întreg parcursul existenței sale: interesele legitime ale oricărei societăți comerciale nu pot fi puse, în nicio situație, mai prejos de interesele acționarilor. Cu alte cuvinte, în orice manifestare de voință vizând societatea, acționarii trebuie să urmărească binele economic și financiar al acesteia și să nu situeze interesele lor personale, patrimoniale sau nu, mai presus de cele ale societății cu care se află în raporturi juridice derivate din calitatea de acționar... [citește mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 128**

(1) Dreptul de vot nu poate fi cedat.

(2) Orice convenție prin care acționarul se obligă a exercita dreptul de vot în conformitate cu instrucțiunile date sau propunerile formulate de societate sau de persoanele cu atribuții de reprezentare este nulă.

(la data 01-dec-2006 Art. 128 din titlul III, capitolul IV, secțiunea II modificat de Art. I, punctul 71. din [Legea 441/2006](#))

1.

Acest articol, astfel cum el este redactat, în urma modificării și completării sale prin Legea nr. 441/2006, evocă și reglementează două probleme foarte dificile și puțin cercetate de către doctrina română, după știința noastră, și anume: problema caracterului incesibil al dreptului de vot și problema convențiilor cu privire la exercițiul dreptului de vot.

Cât privește prima problemă, am arătat deja atunci când am analizat și comentat articolele care se referă la dreptul de vot pe care-l conferă acțiunile că dreptul de vot, fiind necesarmente un accesoriu al dreptului de proprietate asupra acțiunilor datorită legăturii sale ontologice față de acțiune, nu poate fi înstrăinat (cedat) decât odată cu dreptul de proprietate sau de uzufruct, după caz, asupra acestui tip de bun mobil. Transmiterea fictivă a dreptului de proprietate asupra acțiunilor deținute de către o anumită persoană, doar cu scopul de a permite dobânditorului fictiv să exercite dreptul de vot într-o AGA, într-un mod convenabil intereselor sale, dar contrar interesului social și celui al celorlalți acționari, este un act juridic lovit de nulitate absolută pentru obiect și cauză ilicită. De aceeași sancțiune trebuie lovită și operațiunea de „abandonare” a dreptului de vot aferent unui număr de acțiuni de către un mandant în puterea mandatarului său, pentru că într-o astfel de situație nu mai putem vorbi de o exercitare a dreptului de vot prin procedeul reprezentării, ci doar de folosirea contractului de mandat ca un instrument juridic public care să deghizeze operațiunea reală (ocultă) a înțelegerii dintre acționar și cel cărui i se cedează dreptul de vot... [citește mai departe \(1-4\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 129**

(1) În ziua și la ora arătate în convocare, ședința adunării se va deschide de către președintele consiliului de administrație, respectiv al directoratului, sau de către acela care îi ține locul.

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 129, alin. (1) din titlul III, capitolul IV, secțiunea II modificat de Art. I, punctul 72. din [Legea 441/2006](#))

(2) Adunarea generală va alege, dintre acționarii prezenți, 1 până la 3 secretari, care vor verifica lista de prezență a acționarilor, indicând capitalul social pe care îl reprezintă fiecare, procesul-verbal întocmit de secretarul tehnic pentru constatarea numărului acțiunilor depuse și îndeplinirea tuturor formalităților cerute de lege și de actul constitutiv pentru ținerea adunării generale.

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 129, alin. (2) din titlul III, capitolul IV, secțiunea II modificat de Art. I, punctul 72. din [Legea 441/2006](#))

(3) Adunarea generală va putea hotărî ca operațiunile prevăzute în alineatul precedent să fie supravegheate sau îndeplinite de un notar public, pe cheltuiala societății.

(4) Unul dintre secretari întocmește procesul-verbal al ședinței adunării generale.

(5) Președintele va putea desemna, dintre angajații societății, unul sau mai mulți secretari tehnici, care să ia parte la executarea operațiunilor prevăzute la alineatele precedente.

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 129, alin. (5) din titlul III, capitolul IV, secțiunea II modificat de Art. I, punctul 72. din [Legea 441/2006](#))

(6) După constatarea îndeplinirii cerințelor legale și a prevederilor actului constitutiv pentru ținerea adunării generale, se intră în ordinea de zi.

(7) Nu pot fi adoptate hotărâri asupra unor puncte de pe ordinea de zi care nu au fost publicate în conformitate cu dispozițiile art. [117](#) și 117¹, cu excepția cazului în care toți acționarii au fost prezenți sau reprezentați și niciunul dintre aceștia nu s-a opus sau nu a contestat această hotărâre.

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 129 din titlul III, capitolul IV, secțiunea II completat de Art. I, punctul 73. din [Legea 441/2006](#))

I. Procedura de desfășurare a adunărilor generale ale acționarilor

1.

Alineatele (1) și (2) ale art. 129, astfel cum acestea au fost modificate și completate, stabilesc regulile care trebuie urmate de către participanții la orice AGA, înainte de a se supune aprobării proiectul ordinii de zi propuse de către cei care au efectuat convocarea, și eventual de către persoanele care au fost îndreptățite să ceară completarea ei.

Rolul primordial în organizarea și conducerea lucrărilor oricărei AGA îi revine, potrivit prevederilor alin. (1), președintelui consiliului de administrație ori celui al directoratului, persoane care au dreptul și chiar obligația să conducă lucrările. Desigur, în virtutea libertății contractuale, prin actele constitutive se pot stabili și alte categorii de persoane care pot fi desemnate să conducă lucrările unei anumite AGA, normele art. 129 fiind, după părerea noastră, dispozitive... [citește mai departe \(1-4\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 130

(1) Hotărârile adunărilor generale se iau prin vot deschis.

(2) Votul secret este obligatoriu pentru numirea sau revocarea membrilor consiliului de administrație, respectiv a membrilor consiliului de supraveghere, pentru numirea, revocarea ori demiterea cenzorilor sau auditorilor financiari și pentru luarea hotărârilor referitoare la răspunderea membrilor organelor de administrare, de conducere și de control ale societății.

(la data 29-iun-2007 Art. 130, alin. (2) din titlul III, capitolul IV, secțiunea II modificat de Art. I, punctul 15. din [Ordonanța urgentă 82/2007](#))

1.

Articolul 130 are ca obiect stabilirea modalităților în care va trebui exercitat dreptul de vot în adunările generale ale acționarilor. În acest sens, alin. (1) prevede ca regulă exercitarea votului în mod deschis, adică cu stabilirea unei legături precise între votanți și modul în care a votat fiecare dintre aceștia cu privire la fiecare din problemele înscrise pe ordinea de zi.

Prin excepție de la această regulă, din considerente ce țin de asigurarea protecției acționarilor împotriva unor măsuri de represii de natură diversă, la care pot recurge persoanele vizate de anumite măsuri severe dispuse de AGA prin votul acționarilor săi, alineatul al doilea impune obligativitatea votului secret în cazul alegerii și revocării membrilor organelor de gestiune și de control, precum și în situația în care se vor lua măsuri privitoare la antrenarea răspunderii unor astfel de persoane.

2. [... citeste mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 131

(1) Un proces-verbal, semnat de președinte și secretar, va constata îndeplinirea formalităților de convocare, data și locul adunării generale, acționarii prezenți, numărul acțiunilor, dezbaterea în rezumat, hotărârile luate, iar la cererea acționarilor, declarațiile făcute de ei în ședință.

(2) La procesul-verbal se vor anexa actele referitoare la convocare, precum și listele de prezență a acționarilor.

(3) Procesul-verbal va fi trecut în registrul adunărilor generale.

(4) Pentru a fi opozabile terților, hotărârile adunării generale vor fi depuse în termen de 15 zile la oficiul registrului comerțului, spre a fi menționate în registru și publicate în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a.

(la data 01-dec-2006 Art. 131, alin. (4) din titlul III, capitolul IV, secțiunea II modificat de Art. I, punctul 75. din [Legea 441/2006](#))

(5) La cerere, fiecare acționar va fi informat cu privire la rezultatele votului, pentru hotărârile luate în cadrul adunării generale. Dacă societatea deține o pagină de internet proprie, rezultatele se vor publica și pe această pagină, în termen de cel mult 15 zile de la data adunării generale.

(la data 01-dec-2006 Art. 131, alin. (5) din titlul III, capitolul IV, secțiunea II modificat de Art. I, punctul 75. din [Legea 441/2006](#))

I. Procesul-verbal al adunărilor generale; cerințe de formă și de fond

1.

Alineatul (1), (2), (3) și (5) ale art. 131, alineate din care primele 3 au rămas nemodificate, iar cel de-al cincilea a fost modificat prin Legea nr. 441/2006, reglementează într-un mod relativ sumar, dar precis, problematica proceselor-verbale ca înscrise constatatoare a tuturor actelor, faptelor și operațiilor petrecute la o anumită AGA, începând cu problema formalităților de convocare și terminând cu declarațiile făcute de acționari în ședințe. Procesul-verbal este un înscris olograf sau tehnoredactat, sub semnătura privată a președintelui AGA și a secretarului acestui organ desemnat în acest scop, document ale căror consemnări sunt valabile până la dovada înscrierii în fals, în ceea ce privește actele și faptele constatate personal de semnatarul lui și până la proba contrară, pentru declarațiile/manifestările de voință ale participanților. El trebuie întocmit de către secretarul desemnat de AGA dintre acționarii prezenți și face

proba în justiție și în fața oricăror alte autorități cu privire la realitatea actelor, faptelor și operațiunilor consemnate... [citește mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 132**

(1) Hotărârile luate de adunarea generală în limitele legii sau actului constitutiv sunt obligatorii chiar pentru acționarii care nu au luat parte la adunare sau au votat contra.

(2) Hotărârile adunării generale contrare legii sau actului constitutiv pot fi atacate în justiție, în termen de 15 zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, de oricare dintre acționarii care nu au luat parte la adunarea generală sau care au votat contra și au cerut să se insereze aceasta în procesul-verbal al ședinței.

(3) Când se invocă motive de nulitate absolută, dreptul la acțiune este imprescriptibil, iar cererea poate fi formulată și de orice persoană interesată.

(4) Membrii consiliului de administrație, respectiv ai consiliului de supraveghere, nu pot ataca hotărârea adunării generale privitoare la revocarea lor din funcție.

▶(la data 01-dec-2006 Art. 132, alin. (4) din titlul III, capitolul IV, secțiunea II modificat de Art. I, punctul 76. din [Legea 441/2006](#))

(5) Cererea se va soluționa în contradictoriu cu societatea, reprezentată prin consiliul de administrație, respectiv prin directorat.

▶(la data 01-dec-2006 Art. 132, alin. (5) din titlul III, capitolul IV, secțiunea II modificat de Art. I, punctul 76. din [Legea 441/2006](#))

(6) Dacă hotărârea este atacată de toți membrii consiliului de administrație, societatea va fi reprezentată în justiție de către persoana desemnată de președintele instanței dintre acționarii ei, care va îndeplini mandatul cu care a fost însărcinată, până ce adunarea generală, convocată în acest scop, va numi un reprezentant.

▶(la data 29-iun-2007 Art. 132, alin. (6) din titlul III, capitolul IV, secțiunea II modificat de Art. I, punctul 16. din [Ordonanța urgentă 82/2007](#))

(7) Dacă hotărârea este atacată de toți membrii directoratului, societatea va fi reprezentată în justiție de către consiliul de supraveghere.

▶(la data 01-dec-2006 Art. 132, alin. (7) din titlul III, capitolul IV, secțiunea II modificat de Art. I, punctul 76. din [Legea 441/2006](#))

(8) Dacă au fost introduse mai multe acțiuni în anulare, ele pot fi conexe.

(9) Cererea se va judeca în camera de consiliu. Hotărârea judecătorească pronunțată este supusă numai apelului.

▶(la data 15-feb-2013 Art. 132, alin. (9) din titlul III, capitolul IV, secțiunea II modificat de Art. 18, punctul 10. din titlul IV din [Legea 76/2012](#))

(10) Hotărârea definitivă de anulare va fi menționată în registrul comerțului și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a. De la data publicării ea este opozabilă tuturor acționarilor.

▶(la data 15-feb-2013 Art. 132, alin. (10) din titlul III, capitolul IV, secțiunea II modificat de Art. 18, punctul 10. din titlul IV din [Legea 76/2012](#))

I. Natura și forța juridică a hotărârilor AGA

1.

Am mai avut prilejul, în cadrul comentariilor unora din articolele anterioare, să formulez unele idei despre hotărârile AGA, atât ca rezultante ale unor deliberări ale acestui tip de organ statutar, dar și ca acte juridice emanând de la o anumită societate comercială. Ceea ce mi se pare esențial este faptul că, în concepția mea – bazată pe cercetarea fizionomiei acestei instituții a dreptului societar și a literaturii de specialitate relevante – oricare hotărâre AGA este un act juridic unilateral al societății comerciale, privită ca persoană juridică, distinctă de personalitatea celor care o compun, sub aspectul participării la capital inițiale ori subsecvente. Relativ la natura juridică a hotărârilor AGA, am reținut din cercetarea unui important număr de

lucrări de specialitate și de referință că nu este o unitate de opinii și concepții. Astfel, unii autori califică hotărârea AGA ca fiind un act juridic sui-generis care nu poate fi încadrat în niciuna din tipologiile cunoscute ale actelor juridice¹⁴¹, un altul ca fiind în esență sa „o pluralitate de acte juridice unilaterale care capătă natura unui contract (convenție)¹⁴². În fine, în concepția unui alt cercetător al domeniului, hotărârea AGA poate fi calificată ca un act juridic complex, „ce se constituie în izvor de obligații, specific dreptului comercial, a cărui natură juridică nu poate fi asimilată contractelor”¹⁴³. ... [citește mai departe \(1-13\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 133**

(1)O dată cu intentarea acțiunii în anulare, reclamantul poate cere instanței, pe cale de ordonanță președințială, suspendarea executării hotărârii atacate.

(2)Instanța, încuviințând suspendarea, îl poate obliga pe reclamant la o cauțiune.

▶(la data 15-feb-2013 Art. 133, alin. (2) din titlul III, capitolul IV, secțiunea II modificat de Art. 18, punctul 11. din titlul IV din [Legea 76/2012](#))

▶(la data 08-apr-2008 Art. 133, alin. (3) din titlul III, capitolul IV, secțiunea II a se vedea recurs in interesul legii [Decizia LXII/2007](#))

▶(la data 15-feb-2013 Art. 133, alin. (3) din titlul III, capitolul IV, secțiunea II abrogat de Art. 18, punctul 12. din titlul IV din [Legea 76/2012](#))

1.

Articolul 133, articol care a rămas nemodificat prin Legea nr. 441/2006, reglementează condițiile și procedura sub care se poate obține, de către cei care introduc acțiuni în anulare, suspendarea executării unei hotărâri AGA.

Pentru a analiza prevederile acestui articol, este necesar să plecăm de la premisa că hotărârile AGA, la fel ca actele administrative (facem această comparație ținând seama de faptul că ambele categorii de acte juridice sunt acte unilaterale, chiar dacă au natură juridică diferită), sunt executorii de drept, în principiu, nefiind necesare etape și formalități speciale pentru punerea lor în aplicare. Doar sub aspectul realizării opozabilității față de terți, este necesar ca fiecare hotărâre să fie depusă la registrul comerțului și publicată în Monitorul Oficial, Partea a IV-a, însă lipsa unei astfel de formalități nu condiționează executarea lor.

Având în vedere caracterul lor executoriu, acționarilor interesați ori persoanele interesate, după caz, în condițiile dreptului comun (art. 581 și urm. C. proc. civ.)¹⁵⁰, cu unele derogări, printr-o cerere de ordonanță președințială, formulată odată cu introducerea acțiunii în anulare [a se vedea alin. (1) al art. 133 din LSC], va putea cere instanței de judecată, cu sau fără citarea părților, suspendarea executării acelei hotărâri.

Judecata cererii de suspendare se va face de urgență și cu precădere, cu sau fără citarea părților, după cum va cere reclamantul și va aprecia instanța sesizată, iar pronunțarea se va putea amâna cu cel mult 24 de ore. În schimb, motivarea va trebui efectuată în 48 de ore de la pronunțare. Așadar, legiuitorul a creat și pus la îndemâna celor interesați un mijloc procesual adecvat pentru a stopa, cel puțin temporar, executarea unei hotărâri AGA nule sau anulabile. ... [citește mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 134**

☐**(1)**Acționarii care nu au votat în favoarea unei hotărâri a adunării generale au dreptul de a se retrage din societate și de a solicita cumpărarea acțiunilor lor de către societate, numai dacă respectiva hotărâre a adunării generale are ca obiect:

a) schimbarea obiectului principal de activitate;

b) mutarea sediului societății în străinătate;

c) schimbarea formei societății;

d) fuziunea sau divizarea societății.

(2) Dreptul de retragere poate fi exercitat în termen de 30 de zile de la data publicării hotărârii adunării generale în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, în cazurile prevăzute la alin. (1) lit. a)-c), și de la data adoptării hotărârii adunării generale, în cazul prevăzut la alin. (1) lit. d).

(2¹) În cazurile prevăzute de art. 246¹ și 246², acționarii care nu sunt în favoarea fuziunii/divizării își pot exercita dreptul de retragere în termen de 30 de zile de la data publicării proiectului de fuziune/divizare în condițiile art. 242 alin. (2) sau, după caz, art. 242 alin. (2¹).

▶(la data 02-mar-2012 Art. 134, alin. (2) din titlul III, capitolul IV, secțiunea II completat de Art. 1, punctul 2. din [Ordonanța urgentă 2/2012](#))

(3) Acționarii vor depune la sediul societății, alături de declarația scrisă de retragere, acțiunile pe care le posedă sau, după caz, certificatele de acționar emise potrivit art. 97.

(4) Prețul plătit de societate pentru acțiunile celui ce exercită dreptul de retragere va fi stabilit de un expert autorizat independent, ca valoare medie ce rezultă din aplicarea a cel puțin două metode de evaluare recunoscute de legislația în vigoare la data evaluării. Expertul este numit de judecătorul delegat în conformitate cu dispozițiile art. 38 și 39, la cererea consiliului de administrație, respectiv a directoratului.

▶ (la data 17-apr-2009 Art. 134, alin. (4) din titlul III, capitolul IV, secțiunea II modificat de Art. 1, punctul 2. din [Legea 88/2009](#))

(5) Costurile de evaluare vor fi suportate de societate.

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 134 din titlul III, capitolul IV, secțiunea II modificat de Art. I, punctul 77. din [Legea 441/2006](#))

I. Situațiile în care un acționar se poate retrage dintr-o societate pe acțiuni

1.

Societățile pe acțiuni fiind societăți de capitaluri, adică un tip de societăți comerciale în care legătura și încrederea reciprocă dintre asociați nu este decisivă în luarea hotărârii de asociere ori de a face investiții de portofoliu, după caz, retragerea unui acționar dintr-o astfel de structură societară nu este de conceput a se face în modalitățile foarte restrictive în care se poate face o astfel de operațiune în cazul societăților de persoane. În mod normal sau obișnuit, având în vedere că acțiunile sunt titluri de valoare liber negociabile, atunci când un acționar dorește să se retragă din societatea emitentă a acțiunilor pe care le deține, are dreptul să și le înstrăineze cui dorește, eventual cu respectarea unui drept de preferință ori de preempțiune acordat celorlalți acționari, și doar dacă un astfel de drept a fost instituit prin prevederile actului constitutiv... [citește mai departe \(1-8\)](#)

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 135 din titlul III, capitolul IV, secțiunea II abrogat de Art. I, punctul 78. din [Legea 441/2006](#))

☐ **Art. 136**

(1) Unul sau mai mulți acționari reprezentând, individual sau împreună, cel puțin 10% din capitalul social vor putea cere instanței să desemneze unul sau mai mulți experți, însărcinați să analizeze anumite operațiuni din gestiunea societății și să întocmească un raport, care să le fie înmănat și, totodată, predat oficial consiliului de administrație, respectiv directoratului și consiliului de supraveghere, precum și cenzorilor sau auditorilor interni ai societății, după caz, spre a fi analizat și a se propune măsuri corespunzătoare.

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 136, alin. (1) din titlul III, capitolul IV, secțiunea II modificat de Art. I, punctul 79. din [Legea 441/2006](#))

▶ (la data 23-dec-2011 Art. 136, alin. (1) din titlul III, capitolul IV, secțiunea II a se vedea recurs in interesul legii [Decizia 16/2011](#))

(1¹) Consiliul de administrație, respectiv directoratul, va include raportul întocmit în conformitate cu alin. (1) pe ordinea de zi a următoarei adunări generale a acționarilor.

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 136, alin. (1) din titlul III, capitolul IV, secțiunea II completat de Art. I, punctul 80. din [Legea 441/2006](#))

(2) Onorariile experților vor fi suportate de societate, cu excepția cazurilor în care sesizarea a fost făcută cu rea-credință.

I. Dreptul acționarilor semnificativi de a cere justiției efectuarea unei expertize judiciare de gestiune.

Procedura de numire a experților

1.

Articolul 136 care, după abrogarea expresă a prevederilor art. 135, într-o viitoare renumerotare a articolelor și republicare a LSC, ar trebui să aibă numărul 135, articol astfel cum a fost modificat și completat prin Legea nr. 441/2006, reglementează o chestiune de mare importanță pentru materializarea dreptului la

informare și chiar de control al acționarilor care dețin o anumită cotă minimă din capital, singuri sau împreună. Astfel de acționari, denumiți legal acționari semnificativi, au dreptul să se adreseze instanței de judecată competente, în baza unei proceduri de judecată contencioasă (cel puțin în anumite situații, pe care le voi indica ulterior) și nu necontencioasă (întotdeauna), cum s-ar părea și după cum s-a lăsat să se înțeleagă în doctrina relevantă¹⁷⁰, în contradictoriu cu societatea la care dețin acea participare, cu solicitarea de a se încuviința numirea unuia sau mai mulți experți care să aibă ca însărcinare efectuarea unor verificări de specialitate cu privire la anumite operațiuni efectuate de organele de gestiune, potrivit competențelor lor¹⁷¹. Cu alte cuvinte, acei experți au dreptul să efectueze așa-numita expertiză judiciară de gestiune, activitate despre care doctrina română – referindu-se la studiul jurisprudenței franceze – susține că suscită „un continuu și abundent contencios”¹⁷². Afirmția autorului citat este confirmată și de practica societară română pe care am avut posibilitatea să o cercetăm până la data elaborării acestei lucrări. [... citeste mai departe \(1-8\)](#)

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 136¹**

Acționarii trebuie să își exercite drepturile cu bună-credință, cu respectarea drepturilor și a intereselor legitime ale societății și ale celorlalți acționari.

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 136 din titlul III, capitolul IV, secțiunea II completat de Art. I, punctul 81. din [Legea 441/2006](#))

1.

Cu prilejul analizării prevederilor articolelor precedente, în special cele referitoare la modul de exercitare a dreptului de vot în adunările generale ale acționarilor, am formulat și unele considerații pe marginea textului acestui articol nou, de o excepțională importanță și utilitate, după părerea noastră, pentru asigurarea unui echilibru între interesele societății și cele ale acționarilor, articol care a fost introdus în structura LSC prin Legea nr. 441/2006. Inițiativa legiuitorului de a introduce și în legea generală aplicabilă în materia societăților comerciale de drept comun¹⁸¹ a principiului enunțat de articolul 136¹ – după ce anterior a fost introdus, pentru prima dată în dreptul românesc, prin art. 100 al fostei O.U.G. nr. 28/2002, act normativ abrogat prin Legea nr. 297/2004, dar care a preluat în art. 210 principiul în discuție – se va dovedi, în concepția noastră, nu numai în plan teoretic, dar și în plan practic, de o mare utilitate și va servi atât pentru prevenirea și reprimarea abuzurilor de majoritate care se pot înregistra în AGA ale unor societăți comerciale, cât și pentru înlăturarea abuzului de minoritate de care se pot face vinovați unii acționari care, deși minoritari, se opun în mod neîntemeiat și sistematic luării unor hotărâri necesare, dar care presupun o majoritate calificată care nu se poate realiza fără votul afirmativ al acelor acționari¹⁸². [... citeste mai departe \(1-2\)](#)

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **SECȚIUNEA III: Despre administrația societății**

☐ **SUBSECȚIUNEA I: Sistemul unitar**

☐ **Art. 137**

(1) Societatea pe acțiuni este administrată de unul sau mai mulți administratori, numărul acestora fiind totdeauna impar. Când sunt mai mulți administratori, ei constituie un consiliu de administrație.

(2) Societățile pe acțiuni ale căror situații financiare anuale fac obiectul unei obligații legale de auditare sunt administrate de cel puțin 3 administratori.

(3) Dispozițiile prezentei legi cu privire la consiliul de administrație și care nu privesc sau nu presupun pluralitatea administratorilor se aplică administratorului unic în mod corespunzător.

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 137 din titlul III, capitolul IV, secțiunea III, subsecțiunea I modificat de Art. I, punctul 83. din [Legea 441/2006](#))

I. Administrator. Sisteme de administrare a societății

1.

Societatea comercială, privită ca ființă, este organizată și funcționează pe modelul întreprinderii, care, dinamic, reprezintă o activitate metodic organizată, reunind riscul și inițiativa întreprinzătorului cu forțele de producție și de muncă aflate la dispoziția acestuia, iar static reprezintă o structură născută și întreținută pentru a fixa un tipar în care să evolueze aceste forțe.

Pe de altă parte, fiind dotată cu personalitate juridică, orice societate comercială trebuie să aibă o organizare de sine stătătoare și un patrimoniu propriu, adecvat și destinat îndeplinirii obiectului său de activitate; această organizare se exprimă prin intermediul organelor sale, care asigură formarea și exteriorizarea

voinței sociale, administrarea societății comerciale și controlul activității acesteia.

Potrivit unei definiții doctrinare¹⁸³, pe care o rezumăm în continuare, administratorul societății comerciale este persoana care, în baza împuternicirilor rezultate din mandatul încredințat și în condițiile legii, aduce la îndeplinire voința societății prin exercitarea operațiunilor cerute pentru aducerea la îndeplinire a obiectului de activitate. [... citeste mai departe \(1-9\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 137¹**

(1) Administratorii sunt desemnați de către adunarea generală ordinară a acționarilor, cu excepția primilor administratori, care sunt numiți prin actul constitutiv.

(2) Candidații pentru posturile de administrator sunt nominalizați de către membrii actuali ai consiliului de administrație sau de către acționari.

(3) Pe durata îndeplinirii mandatului, administratorii nu pot încheia cu societatea un contract de muncă. În cazul în care administratorii au fost desemnați dintre salariații societății, contractul individual de muncă este suspendat pe perioada mandatului.

(4) Administratorii pot fi revocați oricând de către adunarea generală ordinară a acționarilor. În cazul în care revocarea survine fără justă cauză, administratorul este îndreptățit la plata unor daune-interese.

I. Statutul profesional al administratorilor

1.

În cazul societății pe acțiuni, art. 8 lit. g) LSC impune ca actul constitutiv să cuprindă datele de identificare a primilor membri ai consiliului de administrație. După expirarea mandatului inițial al administratorilor numiți prin actul constitutiv sau în cazul revocării acestora sau renunțării lor la mandat, administratorii vor fi desemnați de către adunarea generală ordinară a acționarilor. Această dispoziție a art. 137¹ LSC este consonantă cu cea a art. 111 alin. (2) LSC care dă în competența adunării generale ordinare să aleagă și să revoce membrii consiliului de administrație.

2.

Desemnarea administratorilor este, de fapt, un proces de selecție și de opțiune, care se desfășoară în interesul societății și al acționarilor. De aceea, persoanele eligibile pentru această funcție sunt nominalizate de membrii în funcție, la data nominalizării, ai consiliului de administrație sau de către acționari. [... citeste mai departe \(1-8\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 137²**

(1) În caz de vacanță a unuia sau a mai multor posturi de administrator, dacă prin actul constitutiv nu se dispune altfel, consiliul de administrație procedează la numirea unor administratori provizorii, până la întrunirea adunării generale ordinare a acționarilor.

(2) Dacă vacanța prevăzută la alin. (1) determină scăderea numărului administratorilor sub minimul legal, administratorii rămași convoacă de îndată adunarea generală ordinară a acționarilor, pentru a completa numărul de membri ai consiliului de administrație.

(3) În cazul în care administratorii nu își îndeplinesc obligația de a convoca adunarea generală, orice parte interesată se poate adresa instanței pentru a desemna persoana însărcinată cu convocarea adunării generale ordinare a acționarilor, care să facă numirile necesare.

(4) Când este un singur administrator și acesta vrea să renunțe la mandat, el va trebui să convoace adunarea generală ordinară.

(5) În caz de deces sau de imposibilitate fizică de exercitare a funcției de administrator unic, numirea provizorie se va face de către cenzori, însă adunarea generală ordinară va fi convocată de urgență pentru numirea definitivă a administratorului.

(6)În cazul în care societatea nu are cenzori, orice acționar se poate adresa instanței care autorizează convocarea adunării generale de către acționarul care a formulat cererea sau de către alt acționar. Prin aceeași hotărâre, instanța aprobă ordinea de zi, stabilește data de referință prevăzută de art. **123 alin. (2)**, data ținerii adunării generale și, dintre acționari, persoana care o va prezida.

▶(la data 01-dec-2006 Art. 137 din titlul III, capitolul IV, secțiunea III, subsecțiunea I completat de Art. I, punctul 84. din **Legea 441/2006**)

I. Vacanța unui post de administrator în situația când sunt mai mulți administratori

1.

Funcția de organizare a societății comerciale este una esențială pentru activitatea acesteia; de aceea, orice perturbare în administrarea societății trebuie eliminată cu promptitudine, pentru a repune societatea în poziția de a-și urmări obiectivele cu maximă eficiență. Imposibilitatea exercitării funcției administrative în plenitudinea sa este o asemenea perturbare pentru remedierea căreia legiuitorul a reglementat mai multe măsuri.

Mandatul administratorilor societății pe acțiuni încetează (a) de drept, fie la expirarea acestuia, fie în condițiile stabilite de LSC [art. 155 alin. (4) – când adunarea generală decide să pornească acțiune împotriva administratorilor], (b) prin acordul părților, (c) prin renunțare la mandat din partea administratorilor (d) prin revocarea acestora de către adunarea generală ordinară a acționarilor sau (e) prin decesul, incapacitatea sau falimentul administratorilor... **citeste mai departe (1-6)**

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

▶(la data 01-dec-2006 Art. 138 din titlul III, capitolul IV, secțiunea III, subsecțiunea I abrogat de Art. I, punctul 85. din **Legea 441/2006**)

☐**Art. 138¹**

(1)În cazul în care într-o societate pe acțiuni are loc delegarea atribuțiilor de conducere către directori, conform art. **143**, majoritatea membrilor consiliului de administrație va fi formată din administratori neexecutivi.

(2)În înțelesul prezentei legi, membri neexecutivi ai consiliului de administrație sunt cei care nu au fost numiți directori, în conformitate cu art. **143**.

1.

Potrivit principiilor guvernării corporatiste enunțate de OECD, administrația societății trebuie să fie astfel organizată încât administratorul unic sau membrii consiliului de administrație să fie capabili să exercite o judecată obiectivă și independentă cu privire la afacerile corporatiste. De aceea, la societatea pe acțiuni care a optat pentru un sistem de administrație unitar sau monist, este important ca, în configurația funcției administrative, să fie dissociate atribuțiile de control și de management, pentru a conferi independență structurilor care exercită aceste atribuții.

Una dintre modalitățile prin care LSC urmărește atingerea acestui obiectiv este instituția delegării atribuțiilor de conducere, de la consiliul de administrație către directorii societății pe acțiuni (în condițiile art. 143 LSC). În această situație, consiliul de administrație păstrează anumite competențe de bază, enumerate de art. 142 alin. (2) LSC și exercită atribuția de supraveghere a activității directorilor societății pe acțiuni... **citeste mai departe (1-2)**

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 138²**

(1)Prin actul constitutiv sau prin hotărâre a adunării generale a acționarilor se poate prevedea că unul sau mai mulți membri ai consiliului de administrație trebuie să fie independenți.

☐**(2)**La desemnarea administratorului independent, adunarea generală a acționarilor va avea în vedere următoarele criterii:

a)să nu fie director al societății sau al unei societăți controlate de către aceasta și să nu fi îndeplinit o astfel de funcție în ultimii 5 ani;

b)să nu fi fost salariat al societății sau al unei societăți controlate de către aceasta ori să fi avut un astfel de raport de muncă în ultimii 5 ani;

c) să nu primească sau să fi primit de la societate ori de la o societate controlată de aceasta o remunerație suplimentară sau alte avantaje, altele decât cele corespunzând calității sale de administrator neexecutiv;

d) să nu fie acționar semnificativ al societății;

e) să nu aibă sau să fi avut în ultimul an relații de afaceri cu societatea ori cu o societate controlată de aceasta, fie personal, fie ca asociat, acționar, administrator, director sau salariat al unei societăți care are astfel de relații cu societatea, dacă, prin caracterul lor substanțial, acestea sunt de natură a-i afecta obiectivitatea;

f) să nu fie sau să fi fost în ultimii 3 ani auditor financiar ori asociat salariat al actualului auditor financiar al societății sau al unei societăți controlate de aceasta;

g) să fie director într-o altă societate în care un director al societății este administrator neexecutiv;

h) să nu fi fost administrator neexecutiv al societății mai mult de 3 mandate;

i) să nu aibă relații de familie cu o persoană aflată în una dintre situațiile prevăzute la lit. a) și d).

(la data 29-iun-2007 Art. 138², alin. (2) din titlul III, capitolul IV, secțiunea III, subsecțiunea I modificat de Art. I, punctul 17. din [Ordonanța urgentă 82/2007](#))

1.

Un consiliu de administrație ideal este, probabil, cel în care administratorii manifestă, în același timp, implicarea și diligența unui bun proprietar, adică a persoanei care lucrează pentru interesul personal, dar și detașarea și independența celui care lucrează pentru un scop abstract, fără a urmări interese personale. Cum un asemenea organism este imposibil de întâlnit în practică, LSC recomandă singura soluție decentă: din structura consiliului de administrație să facă parte unul sau mai mulți administratori independenți, care să contrabalanseze prezența și influența administratorilor executivi, care au și funcția de directori ai societății pe ațjuni.

Acest prim alineat are structura unei norme dispozitive, permițând fondatorilor – prin actul constitutiv– sau societății – prin hotărârea adunării generale a acționarilor– să opteze pentru includerea sau nu în consiliul de administrație a unor asemenea membri independenți. LSC nu precizează dacă o asemenea hotărâre este de competența adunării generale ordinare sau extraordinare; fiind în discuție o chestiune care privește alegerea administratorilor, înclinăm să credem că această opțiune este de competența adunării generale ordinare a acționarilor. Este adevărat însă că, dacă adoptarea unei asemenea hotărâri reprezintă și un act modificator al actului constitutiv, atunci competența ar trebui să aparțină adunării generale extraordinare a acționarilor. ... [citește mai departe \(1-2\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 139 din titlul III, capitolul IV, secțiunea III, subsecțiunea I abrogat de Art. I, punctul 87. din [Legea 441/2006](#))

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 140 din titlul III, capitolul IV, secțiunea III, subsecțiunea I abrogat de Art. I, punctul 87. din [Legea 441/2006](#))

☐ **Art. 140¹**

(1) Consiliul de administrație alege dintre membrii săi un președinte al consiliului. Prin actul constitutiv se poate stipula că președintele consiliului este numit de adunarea generală ordinară, care numește consiliul.

(2) Președintele este numit pentru o durată care nu poate depăși durata mandatului său de administrator.

(3) Președintele poate fi revocat oricând de către consiliul de administrație. Dacă președintele a fost numit de adunarea generală, va putea fi revocat numai de aceasta.

(4) Președintele coordonează activitatea consiliului și raportează cu privire la aceasta adunării generale a acționarilor. El veghează la buna funcționare a organelor societății.

(5)În cazul în care președintele se află în imposibilitate temporară de a-și exercita atribuțiile, pe durata stării respective de imposibilitate consiliul de administrație poate însărcina pe un alt administrator cu îndeplinirea funcției de președinte.

1.

Consiliul de administrație al societății pe acțiuni funcționează ca un organ colectiv cu rol deliberativ, compus din minimum 3 membri. Coordonarea activității acestui consiliu este încredințată prin lege unui președinte. Acesta, potrivit voinței fondatorilor, exprimată în actul constitutiv, poate fi numit de adunarea generală ordinară care alege consiliul de administrație sau poate fi ales chiar de consiliul de administrație, dintre membrii săi. Dacă pentru numirea primului președinte al consiliului de administrație, soluția desemnării sale prin actul constitutiv nu a fost avută în vedere de legiuitor, ea nici nu poate fi înlăturată, fiind cea mai rezonabilă și consonantă cu prevederile art. 137¹ alin. (1) LSC, care arată că primii administratori sunt numiți prin actul constitutiv al societății pe acțiuni.

Textul acestui prim alineat al art. 140¹ pare a sugera că, ulterior constituirii societății, alegerea acestui președinte de către consiliul de administrație este regula, în timp ce oportunitatea ca președintele să fie numit de adunarea generală ordinară este o derogare de la această regulă, ce trebuie stipulată expres în actul constitutiv... [citește mai departe \(1-5\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 140²**

(1) Consiliul de administrație poate crea comitete consultative formate din cel puțin 2 membri ai consiliului și însărcinate cu desfășurarea de investigații și cu elaborarea de recomandări pentru consiliu, în domenii precum auditul, remunerarea administratorilor, directorilor, cenzorilor și personalului sau nominalizarea de candidați pentru diferitele posturi de conducere. Comitetele vor înainta consiliului, în mod regulat, rapoarte asupra activității lor.

▶ (la data 29-iun-2007 Art. 140², alin. (1) din titlul III, capitolul IV, secțiunea III, subsecțiunea I modificat de Art. I, punctul 18. din [Ordonanța urgentă 82/2007](#))

(2) Cel puțin un membru al fiecărui comitet creat în temeiul alin. (1) trebuie să fie administrator neexecutiv independent. Comitetul de audit și cel de remunerare sunt formate numai din administratori neexecutivi. Cel puțin un membru al comitetului de audit trebuie să dețină experiență în aplicarea principiilor contabile sau în audit financiar.

▶ (la data 29-iun-2007 Art. 140², alin. (3) din titlul III, capitolul IV, secțiunea III, subsecțiunea I abrogat de Art. I, punctul 19. din [Ordonanța urgentă 82/2007](#))

1.

Consiliul de administrație, „centrul de comandă” al societății pe acțiuni, necesită, în funcție de complexitatea obiectivelor și puterilor ce îi revin, instrumente auxiliare care să îi fundamenteze deciziile ce îi revin; astfel, LSC îngăduie acestuia să creeze diverse comitete consultative, care să efectueze investigații, să elaboreze recomandări și să înainteze consiliului, periodic și regulat, rapoarte asupra activității lor. Aceste comitete sunt structuri interne, proprii consiliului, în sensul că ele sunt constituite din membri ai consiliului de administrație. Comitetele sunt compuse din cel puțin 2 membri – o precizare aproape inutilă, din moment ce sunt structuri colective – și își exercită competențele în domeniul auditului societății, remunerării membrilor organelor societății (administratori, directori, cenzori) și personalului acesteia, precum și în privința nominalizării candidaților pentru diferite posturi de conducere – cum ar fi nominalizarea directorilor societății pe acțiuni sau a unui administrator provizoriu... [citește mai departe \(1-2\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 141**

(1) Consiliul de administrație se întrunește cel puțin o dată la 3 luni.

(2) Președintele convoacă consiliul de administrație, stabilește ordinea de zi, veghează asupra informării adecvate a membrilor consiliului cu privire la punctele aflate pe ordinea de zi și prezidează întrunirea.

(3) Consiliul de administrație este, de asemenea, convocat la cererea motivată a cel puțin 2 dintre membrii săi sau a directorului general. În acest caz, ordinea de zi

este stabilită de către autorii cererii. Președintele este obligat să dea curs unei astfel de cereri.

(4) Convocarea pentru întrunirea consiliului de administrație va fi transmisă administratorilor cu suficient timp înainte de data întrunirii, termenul putând fi stabilit prin decizie a consiliului de administrație. Convocarea va cuprinde data, locul unde se va ține ședința și ordinea de zi. Asupra punctelor care nu sunt prevăzute pe ordinea de zi se pot lua decizii doar în cazuri de urgență. Actul constitutiv poate impune condiții mai stricte cu privire la aspectele reglementate în prezentul alineat.

(5) La fiecare ședință se va întocmi un proces-verbal, care va cuprinde numele participanților, ordinea deliberărilor, deciziile luate, numărul de voturi întrunite și opiniile separate. Procesul-verbal este semnat de către președintele de ședință și de către cel puțin un alt administrator.

(la data 01-dec-2006 Art. 141 din titlul III, capitolul IV, secțiunea III, subsecțiunea I modificat de Art. I, punctul 89. din [Legea 441/2006](#))

1.

Consiliul de administrație al societății pe acțiuni este o structură permanentă dar care își desfășoară activitatea în cadrul unor întâlniri periodice, ocazie cu care se manifestă mai ales funcțiile sale deliberative și decizionale. Frecvența acestor întâlniri este o chestiune de fapt, determinată de cerințele activității specifice ale fiecărei societăți; pentru protecția acționarilor și pentru a conferi o minimă continuitate și constanță în actul decizional, LSC impune ca aceste întâlniri ale consiliului de administrație să se desfășoare cel puțin odată la 3 luni. Legea nu prevede nicio sancțiune pentru nerespectarea acestui termen, dar este evident că adunarea generală poate sancționa, cu bun temei, lipsa de activitate colegială a administratorilor, prin revocarea lor.

2.

Convocarea consiliului de administrație este o atribuție ce revine președintelui acestuia, care o exercită fie din proprie inițiativă, fie la cererea motivată a cel puțin 2 membri ai colegiului de conducere sau a directorului general. [... citește mai departe \(1-5\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 141¹

Directorii și cenzorii sau, după caz, auditorii interni pot fi convocați la orice întrunire a consiliului de administrație, întruniri la care aceștia sunt obligați să participe. Ei nu au drept de vot, cu excepția directorilor care sunt și administratori.

(la data 01-dec-2006 Art. 141 din titlul III, capitolul IV, secțiunea III, subsecțiunea I completat de Art. I, punctul 90. din [Legea 441/2006](#))

1.

Consiliul de administrație al societății pe acțiuni este o structură permanentă dar care își desfășoară activitatea în cadrul unor întâlniri periodice, ocazie cu care se manifestă mai ales funcțiile sale deliberative și decizionale. Frecvența acestor întâlniri este o chestiune de fapt, determinată de cerințele activității specifice ale fiecărei societăți; pentru protecția acționarilor și pentru a conferi o minimă continuitate și constanță în actul decizional, LSC impune ca aceste întâlniri ale consiliului de administrație să se desfășoare cel puțin odată la 3 luni. Legea nu prevede nicio sancțiune pentru nerespectarea acestui termen, dar este evident că adunarea generală poate sancționa, cu bun temei, lipsa de activitate colegială a administratorilor, prin revocarea lor.

2.

Convocarea consiliului de administrație este o atribuție ce revine președintelui acestuia, care o exercită fie din proprie inițiativă, fie la cererea motivată a cel puțin 2 membri ai colegiului de conducere sau a directorului general. [... citește mai departe \(1-5\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 142

(1) Consiliul de administrație este însărcinat cu îndeplinirea tuturor actelor necesare și utile pentru realizarea obiectului de activitate al societății, cu excepția celor rezervate de lege pentru adunarea generală a acționarilor.

☐(2) Consiliul de administrație are următoarele competențe de bază, care nu pot fi delegate directorilor:

a) stabilirea direcțiilor principale de activitate și de dezvoltare ale societății;
b) stabilirea politicilor contabile și a sistemului de control financiar, precum și aprobarea planificării financiare;

▶(la data 30-apr-2008 Art. 142, alin. (2), litera B. din titlul III, capitolul IV, secțiunea III, subsecțiunea I modificat de Art. I, punctul 3. din [Ordonanța urgentă 52/2008](#))

c) numirea și revocarea directorilor și stabilirea remunerației lor;

d) supravegherea activității directorilor;

e) pregătirea raportului anual, organizarea adunării generale a acționarilor și implementarea hotărârilor acesteia;

f) introducerea cererii pentru deschiderea procedurii insolvenței societății, potrivit Legii nr. [85/2006](#) privind procedura insolvenței.

(3) De asemenea, nu pot fi delegate directorilor atribuțiile primite de către consiliul de administrație din partea adunării generale a acționarilor, în conformitate cu art. [114](#).

▶(la data 01-dec-2006 Art. 142 din titlul III, capitolul IV, secțiunea III, subsecțiunea I modificat de Art. I, punctul 91. din [Legea 441/2006](#))

1.

Deși consiliul de administrație ocupă un loc central în sistemul de management strategic al societății, LSC exprimă o anumită reticentă a legiuitorului de a stabili, cu precizie, rolul și atribuțiile acestuia. El optează, mai degrabă, pentru o atribuire plenară de competențe, arătând că acesta are însărcinarea de a îndeplini toate actele necesare și utile pentru realizarea obiectului de activitate al societății, cu excepția celor rezervate de lege pentru adunarea generală a acționarilor.

La o primă analiză, două observații se impun. În primul rând, exercitarea competențelor consiliului de administrație implică o operațiune de calificare și apreciere pentru a distinge, pe de o parte, între actele care sunt necesare și cele care sunt utile și, pe de altă parte, între acestea și cele care nu prezintă aceste atribute. Implicațiile deciziilor administratorilor, luate în exercitarea acestor atribuții, sunt relevate de prevederile art. 72 și art. 144¹ și 144² LSC. Astfel, aceștia răspund, potrivit regulilor mandatului, pentru prejudiciile aduse societății, atât pentru actele săvârșite cât și pentru omisiuni; administratorii se vor putea apăra de această răspundere dacă decizia lor de a lua sau a nu lua anumite măsuri cu privire la administrarea societății (decizia de afaceri) este, în mod rezonabil fundamentată pe interesul societății și pe informații adecvate. ... [citește mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 143**

(1) Consiliul de administrație poate delega conducerea societății unuia sau mai multor directori, numind pe unul dintre ei director general.

(2) Directorii pot fi numiți dintre administratori sau din afara consiliului de administrație.

(3) Dacă prin actul constitutiv sau printr-o hotărâre a adunării generale a acționarilor se prevede acest lucru, președintele consiliului de administrație al societății poate fi numit și director general.

(4) În cazul societăților pe acțiuni ale căror situații financiare anuale fac obiectul unei obligații legale de auditare financiară, delegarea conducerii societății în conformitate cu alin. (1) este obligatorie.

(5) În înțelesul prezentei legi, director al societății pe acțiuni este numai acea persoană careia i-au fost delegate atribuțiile de conducere a societății, în conformitate cu alin. (1). Orice altă persoană, indiferent de denumirea tehnică a postului ocupat în cadrul societății, este exclusă de la aplicarea normelor prezentei legi cu privire la directorii societății pe acțiuni.

▶(la data 01-dec-2006 Art. 143 din titlul III, capitolul IV, secțiunea III, subsecțiunea I modificat de Art. I, punctul 92. din [Legea 441/2006](#))

1.

Sistemul unitar de administrare al societății comerciale pe acțiuni este structurat pe un singur nivel de competențe, în care gestiunea și reprezentarea societății sunt încredințate consiliului de administrație în timp ce supravegherea și controlul activității acestuia revine atât adunării generale cât și unor organe exogene structurii societății – cenzorii sau, după caz, auditorii interni, precum și auditorii financiari. Puterea excesivă pe care consiliul de administrație o exercită în societățile pe acțiuni, unde proprietatea este separată de controlul și, implicit, managementul societății datorită dispersării sau chiar pulverizării acționariatului, a condus la recunoașterea necesității unor sisteme de control al managementului corporatist. Una dintre soluții este aceea a sistemului dualist, unde atribuțiile de supraveghere și management sunt împărțite între două structuri distincte (un consiliu de supraveghere și un directorat). O altă soluție a fost aceea a modernizării sistemului unitar, prin instituția delegării de atribuții de conducere... [citeste mai departe \(1-4\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societatilor comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 143¹**

(1) Directorii sunt responsabili cu luarea tuturor măsurilor aferente conducerii societății, în limitele obiectului de activitate al societății și cu respectarea competențelor exclusive rezervate de lege sau de actul constitutiv consiliului de administrație și adunării generale a acționarilor.

(2) Modul de organizare a activității directorilor poate fi stabilit prin actul constitutiv sau prin decizie a consiliului de administrație.

(3) Orice administrator poate solicita directorilor informații cu privire la conducerea operativă a societății. Directorii vor informa consiliul de administrație, în mod regulat și cuprinzător, asupra operațiunilor întreprinse și asupra celor avute în vedere.

(la data 29-iun-2007 Art. 143¹, alin. (3) din titlul III, capitolul IV, secțiunea III, subsecțiunea I modificat de Art. I, punctul 20. din [Ordonanța urgentă 82/2007](#))

(4) Directorii pot fi revocați oricând de către consiliul de administrație. În cazul în care revocarea survine fără justă cauză, directorul în cauză este îndreptățit la plata unor daune-interese.

1.

Este de notat că LSC, în art. 143, definește noțiunea de directori ai societății pe acțiuni (acea persoană căreia i-au fost delegate atribuții de conducere a societății), făcând distincție între aceștia și alte persoane care ar putea purta această titulatură de directori, într-un înțeles tehnic al expresiei. De aceea, atunci când, în loc să folosească expresia completă „directori ai societății pe acțiuni” LSC face trimitere, pur și simplu, la directori, este evident că textul are în vedere pe directorii societății pe acțiuni, singurii care au competențe de conducere a societății.

Fixând limitele competențelor de conducere ale societății delegate directorilor, de consiliul de administrație, LSC arată că aceștia sunt responsabili cu luarea tuturor măsurilor aferente conducerii societății, în limitele obiectului de activitate al societății. Dacă încredințarea „tuturor măsurilor aferente conducerii societății” reprezintă o formulă care sugerează plenitudinea de competențe ce revine acestor directori, LSC stabilește totuși că acestea trebuie exercitate cu respectarea competențelor exclusive rezervate de lege sau de actul constitutiv consiliului de administrație și adunării generale a acționarilor... [citeste mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societatilor comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 143²**

(1) Consiliul de administrație reprezintă societatea în raport cu terții și în justiție. În lipsa unei stipulații contrare în actul constitutiv, consiliul de administrație reprezintă societatea prin președintele său.

(2) Prin actul constitutiv, președintele și unul sau mai mulți administratori pot fi împuterniciți să reprezinte societatea, acționând împreună sau separat. O astfel de clauză este opozabilă terților.

(3) Prin acordul lor unanim, administratorii care reprezintă societatea doar acționând împreună pot împuternici pe unul dintre ei să încheie anumite operațiuni sau tipuri de operațiuni.

(4) În cazul în care consiliul de administrație delegă directorilor atribuțiile de conducere a societății în conformitate cu art. **143**, puterea de a reprezenta societatea aparține directorului general. Dispozițiile alin. (2) -(4) se aplică directorilor în mod corespunzător. Consiliul de administrație păstrează însă atribuția de reprezentare a societății în raporturile cu directorii.

(5) Consiliul de administrație înregistrează la registrul comerțului numele persoanelor împuternicite să reprezinte societatea, menționând dacă ele acționează împreună sau separat. Acestea depun la registrul comerțului specimene de semnătură.

▶(la data 01-dec-2006 Art. 143 din titlul III, capitolul IV, secțiunea III, subsecțiunea I completat de Art. I, punctul 93. din **Legea 441/2006**)

1.

Una dintre funcțiile importante ale consiliului de administrație este aceea de reprezentare și angajare a societății în raporturile cu terții și în justiție; aceasta, împreună cu funcția de gestiune a patrimoniului societății pe acțiuni, reprezintă cele două dimensiuni esențiale ale conceptului de administrare. Totuși, art. 142 alin. (2) LSC nu prezintă reprezentarea ca fiind o competență de bază a consiliului de administrație și care nu poate fi delegată directorilor societății pe acțiuni.

De regulă, în lipsa unei stipulații contrare în actul constitutiv, atribuția de reprezentare nu revine tuturor administratorilor, ci numai președintelui consiliului. Ceea ce înseamnă că, în mod obișnuit, ceilalți administratori au doar puteri legate de conducere a societății și de gestiune a patrimoniului acesteia. Actul constitutiv poate însă lărgi sfera membrilor consiliului de administrație care au drept de reprezentare, după cum poate decide ca reprezentarea societății să se facă printr-o altă persoană decât președintele consiliului de administrație. **... citește mai departe (1-3)**

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

▶(la data 01-dec-2006 Art. 144 din titlul III, capitolul IV, secțiunea III, subsecțiunea I abrogat de Art. I, punctul 94. din **Legea 441/2006**)

☐**Art. 144¹**

(1) Membrii consiliului de administrație își vor exercita mandatul cu prudența și diligența unui bun administrator.

(2) Administratorul nu încalcă obligația prevăzută la alin. (1), dacă în momentul luării unei decizii de afaceri el este în mod rezonabil îndreptățit să considere că acționează în interesul societății și pe baza unor informații adecvate.

(3) Decizie de afaceri, în sensul prezentei legi, este orice decizie de a lua sau de a nu lua anumite măsuri cu privire la administrarea societății.

(4) Membrii consiliului de administrație își vor exercita mandatul cu loialitate, în interesul societății.

(5) Membrii consiliului de administrație nu vor divulga informațiile confidențiale și secretele comerciale ale societății, la care au acces în calitate de administratori. Această obligație le revine și după încetarea mandatului de administrator.

(6) Conținutul și durata obligațiilor prevăzute la alin. (5) sunt stipulate în contractul de administrație.

▶(la data 29-iun-2007 Art. 144¹ din titlul III, capitolul IV, secțiunea III, subsecțiunea I modificat de Art. I, punctul 21. din **Ordonanța urgentă 82/2007**)

1.

Conducerea societății pe acțiuni reprezintă o activitate profesională complexă, de coordonare și supraveghere a personalului societății și de utilizare eficientă a resurselor financiare, tehnologice și naturale aflate la dispoziția acesteia, în scopul îndeplinirii obiectului de activitate al societății, în condițiile maximizării profitului acesteia.

În exercitarea atribuțiilor de conducere, administratorii (sau, după caz, directorii societății pe acțiuni) se află deseori în fața unor opțiuni, fiind nevoiți să încline spre cea soluție sau decizie care, în conformitate cu informațiile deținute și pe baza judecății lor, apare ca fiind cea mai profitabilă pentru societate. O asemenea hotărâre este denumită de LSC ca decizie de afaceri și este definită ca fiind orice decizie de a lua sau de a nu lua anumite măsuri cu privire la administrarea societății. Este de remarcat că această sumară dar

cuprinzătoare definiție este prima mențiune legală a unui concept juridic care se bucură de o largă dezbateră doctrinară și consacrare jurisprudțială în sistemul legislativ al altor state. ... [citește mai departe \(1-6\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 144²**

(1) Administratorii sunt răspunzători de îndeplinirea tuturor obligațiilor, potrivit prevederilor art. [72](#) și [73](#).

(2) Administratorii răspund față de societate pentru prejudiciile cauzate prin actele îndeplinite de directori sau de personalul încadrat, când dauna nu s-ar fi produs dacă ei ar fi exercitat supravegherea impusă de îndatoririle funcției lor.

(3) Directorii vor înștiința consiliul de administrație de toate neregulile constatate cu ocazia îndeplinirii atribuțiilor lor.

(4) Administratorii sunt solidar răspunzători cu predecesorii lor imediați dacă, având cunoștință de neregulile săvârșite de aceștia, nu le comunică cenzorilor sau, după caz, auditorilor interni și auditorului financiar.

(5) În societățile care au mai mulți administratori răspunderea pentru actele săvârșite sau pentru omisiuni nu se întinde și la administratorii care au făcut să se consemneze, în registrul deciziilor consiliului de administrație, împotrivirea lor și au încunoștințat despre aceasta, în scris, pe cenzori sau auditorii interni și auditorul financiar.

1.

Obligațiile și răspunderea administratorilor sunt guvernate atât de dispozițiile de drept comun care reglementează materia mandatului (art. 1532 și urm. C. civ. și art. 374 și urm. C. com.) cât și de dispozițiile speciale prevăzute de LSC. În temeiul prevederilor art. 73 alin. (1) LSC, administratorii răspund solidar pentru realitatea vărsămintelor efectuate de asociați, existența reală a dividendelor plătite, existența registrelor cerute de lege și corecta lor ținere, exacta îndeplinire a hotărârilor adunărilor generale și pentru stricta îndeplinire a îndatoririlor pe care legea și actul constitutiv le impun.

2.

Administratorii aduc la îndeplinire un mandat comercial, întrucât ei tratează afaceri comerciale pe seama și socoteala societății (mandantul). Ca urmare, în ceea ce privește răspunderea lor, regula este răspunderea solidară, potrivit prevederilor generale ale art. 42 C. com. și prevederilor speciale ale LSC. ... [citește mai departe \(1-4\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 144³**

(1) Administratorul care are într-o anumită operațiune, direct sau indirect, interese contrare intereselor societății trebuie să îi înștiințeze despre aceasta pe ceilalți administratori și pe cenzori sau auditori interni și să nu ia parte la nicio deliberare privitoare la această operațiune.

(2) Aceeași obligație o are administratorul în cazul în care, într-o anumită operațiune, știe că sunt interesate soțul sau soția sa, rudele ori afinii săi până la gradul al IV-lea inclusiv.

☐**(3)** Dacă prevederile actului constitutiv nu dispun altfel, interdicțiile stabilite la alin. (1) și (2), referitoare la participarea, la deliberarea și la votul administratorilor, nu sunt aplicabile în cazul în care obiectul votului îl constituie:

a) oferirea spre subscriere, către un administrator sau către persoanele menționate la alin. (2), de acțiuni sau obligațiuni ale societății;

b) acordarea de către administrator sau de persoanele menționate la alin. (2) a unui împrumut ori constituirea unei garanții în favoarea societății.

(4) Administratorul care nu a respectat prevederile alin. (1) și (2) răspunde pentru daunele care au rezultat pentru societate.

1.

În temeiul obligației de loialitate și a celei de acțiune în interesul societății, administratorii trebuie să

comunica acesteia, reprezentată prin ceilalți administratori și prin cenzori sau auditori interni, orice contrarietate de interese cu societatea și, pe cale de consecință, să se abțină de a lua parte la orice deliberare care privește o operațiune cu privire la care se manifestă astfel de interese.

Este de reținut că LSC se referă la interese contrare și nu la interese personale ale administratorului, interese care nu sunt, în mod necesar, opuse celor ale societății. Astfel, administratorul care este remunerat și printr-un procent din profitul societății are interesul personal ca acest profit să fie cât mai mare, interes care concordă cu cel al societății. În schimb, de exemplu, administratorul care este și acționar majoritar al unui furnizor de materii prime al societății se află într-un evident conflict de interese atunci când participă la deliberarea consiliului care privește încheierea unui contract multianual de furnizare cu societatea unde este acționar. [... citește mai departe \(1-2\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 144⁴**

☐ **(1)** Este interzisă creditarea de către societate a administratorilor acesteia, prin intermediul unor operațiuni precum:

a) acordarea de împrumuturi administratorilor;

b) acordarea de avantaje financiare administratorilor cu ocazia sau ulterior încheierii de către societate cu aceștia de operațiuni de livrare de bunuri, prestări de servicii sau executare de lucrări;

c) garantarea directă ori indirectă, în tot sau în parte, a oricăror împrumuturi acordate administratorilor, concomitentă ori ulterioară acordării împrumutului;

d) garantarea directă ori indirectă, în tot sau în parte, a executării de către administratori a oricăror alte obligații personale ale acestora față de terțe persoane;

e) dobândirea cu titlu oneros ori plata, în tot sau în parte, a unei creanțe ce are drept obiect un împrumut acordat de o terță persoană administratorilor ori o altă prestație personală a acestora.

(2) Prevederile alin. (1) sunt aplicabile și operațiunilor în care sunt interesați soțul sau soția, rudele ori afinii până la gradul al IV-lea inclusiv ai administratorului; de asemenea, dacă operațiunea privește o societate civilă sau comercială la care una dintre persoanele anterior menționate este administrator ori deține, singură sau împreună cu una dintre persoanele sus-menționate, o cotă de cel puțin 20% din valoarea capitalului social subscris.

☐ **(3)** Prevederile alin. (1) nu se aplică:

a) în cazul operațiunilor a căror valoare exigibilă cumulată este inferioară echivalentului în lei al sumei de 5.000 de euro;

b) în cazul în care operațiunea este încheiată de societate în condițiile exercitării curente a activității sale, iar clauzele operațiunii nu sunt mai favorabile persoanelor prevăzute la alin. (1) și (2) decât cele pe care, în mod obișnuit, societatea le practică față de terțe persoane.

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 144 din titlul III, capitolul IV, secțiunea III, subsecțiunea I completat de Art. I, punctul 95. din [Legea 441/2006](#))

1.

Loialitatea administratorilor față de societate implică o conduită onestă și sinceră, exercitarea cu bună credință a puterilor încredințate și eliminarea oricăror situații în care administratorul ar câștiga avantaje financiare sau de altă natură, în dauna societății. Pe de altă parte, scopul primordial al societății este exercitarea de acte de comerț, în vederea realizării de profit și a distribuirii lui către acționari, scop care ar putea fi afectat de oferirea unui tratament privilegiat și necomercial propriilor administratori. Din această perspectivă, creditarea de către societate a unor administratori poate reprezenta o sursă de avantaje nepermise pentru aceștia și poate genera un conflict de interese privind condițiile creditării, pe care beneficiarii operațiunii le-ar dori cât mai generoase.

2.

Pentru aceste motive, LSC interzice creditarea de către societate a administratorilor nu numai prin împrumuturi directe acordate acestora, ci și printr-o serie de operațiuni care au același efect (acordarea de

avantaje financiare, garantarea unor obligații ale administratorilor sau cumpărarea unor creanțe ale terților asupra acestora)... **[citește mai departe \(1-4\)](#)**

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

▶(la data 01-dec-2006 Art. 145 din titlul III, capitolul IV, secțiunea III, subsecțiunea I abrogat de Art. I, punctul 96. din **[Legea 441/2006](#)**)

▶(la data 01-dec-2006 Art. 146 din titlul III, capitolul IV, secțiunea III, subsecțiunea I abrogat de Art. I, punctul 96. din **[Legea 441/2006](#)**)

▶(la data 01-dec-2006 Art. 147 din titlul III, capitolul IV, secțiunea III, subsecțiunea I abrogat de Art. I, punctul 96. din **[Legea 441/2006](#)**)

▶(la data 01-dec-2006 Art. 148 din titlul III, capitolul IV, secțiunea III, subsecțiunea I abrogat de Art. I, punctul 96. din **[Legea 441/2006](#)**)

▶(la data 01-dec-2006 Art. 149 din titlul III, capitolul IV, secțiunea III, subsecțiunea I abrogat de Art. I, punctul 96. din **[Legea 441/2006](#)**)

☐**Art. 150**

(1) Dacă prin actul constitutiv nu se dispune altfel și sub rezerva dispozițiilor art. 44¹, sub sancțiunea nulității, administratorul va putea, în nume propriu, să înstrăineze, respectiv să dobândească, bunuri către sau de la societate, având o valoare de peste 10% din valoarea activelor nete ale societății, numai după obținerea aprobării adunării generale extraordinare, în condițiile prevăzute la art. **[115](#)**.

▶(la data 01-dec-2006 Art. 150, alin. (1) din titlul III, capitolul IV, secțiunea III, subsecțiunea I modificat de Art. I, punctul 97. din **[Legea 441/2006](#)**)

▶(la data 29-iun-2007 Art. 150, alin. (1[^]1) din titlul III, capitolul IV, secțiunea III, subsecțiunea I abrogat de Art. I, punctul 22. din **[Ordonanța urgentă 82/2007](#)**)

(2) Prevederile alin. (1) se aplică și operațiunilor de închiriere sau leasing.

(3) Valoarea prevăzută la alin. (1) se va calcula prin raportare la situația financiară aprobată pentru anul financiar precedent celui în care are loc operațiunea ori, după caz, la valoarea capitalului social subscris, dacă o asemenea situație financiară nu a fost încă prezentată și aprobată.

(4) Prevederile prezentului articol sunt aplicabile și operațiunilor în care una dintre părți este soțul administratorului ori rudă sau afin, până la gradul al patrulea inclusiv, al acestuia; de asemenea, dacă operațiunea este încheiată cu o societate civilă sau comercială la care una dintre persoanele anterior menționate este administrator sau director ori deține, singură sau împreună, o cotă de cel puțin 20 % din valoarea capitalului social subscris, cu excepția cazului în care una dintre societățile comerciale respective este filiala celeilalte.

1.

Pentru a proteja interesele societății și, prin aceasta, ale tuturor acționarilor și persoanelor interesate, LSC permite ca administratorii să înstrăineze sau să dobândească bunuri, în nume propriu, de la societate numai în anumite condiții.

Astfel, potrivit alin. (1) al acestui articol, administratorii vor putea înstrăina, în nume propriu, bunuri către societate sau să dobândească, în nume propriu, bunuri de la societate, dacă acestea au o valoare mai mare de 10% din valoarea activelor nete ale societății, numai cu aprobarea adunării generale extraordinare. Valoarea activelor nete ale societății se va raporta fie la situația financiară depusă de societate pentru anul precedent, fie, în cazul societăților nou-înființate și care nu au depus încă aceste situații financiare, la valoarea capitalului social subscris.

2.

Nerespectarea acestor dispoziții lovește cu nulitate orice operațiune de dobândire sau înstrăinare contemplată de prevederile alin. (1) al acestui articol.²¹⁵ **[... citește mai departe \(1-3\)](#)**

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

▶(la data 01-dec-2006 Art. 151 din titlul III, capitolul IV, secțiunea III, subsecțiunea I abrogat de Art. I, punctul 99. din **[Legea 441/2006](#)**)

☐**Art. 152**

(1) Directorii sunt răspunzători pentru neîndeplinirea îndatoririlor lor. Prevederile art. 137¹ alin. (3), ale art. 144¹, 144³, 144⁴, **150** și ale art. 153¹² alin. (4) se aplică directorilor în aceleași condiții ca și administratorilor.

(2) Remunerația directorilor, obținută în temeiul contractului de mandat, este asimilată din punct de vedere fiscal veniturilor din salarii și se impozitează potrivit legislației în materie.

(3) Prin derogare de la art. **5** din Legea nr. **19/2000** privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare, remunerația directorilor obținută în temeiul contractului de mandat este asimilată salariului, din punctul de vedere al obligațiilor decurgând pentru director și societatea comercială din legislația privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, inclusiv dreptul de asigurare pentru accidente de muncă și boli profesionale, legislația privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă, precum și din legislația privind asigurările de sănătate.

▶ (la data 29-iun-2007 Art. 152 din titlul III, capitolul IV, secțiunea III, subsecțiunea I modificat de Art. I, punctul 23. din **Ordonanța urgentă 82/2007**)

1.

Răspunderea directorilor societății pe acțiuni, la fel ca și cea a administratorilor, este guvernată de regulile mandatului. Numeroase dispoziții ale LSC echivalează, de altfel, regimul răspunderii celor două categorii de dirigenți ai societății. Este suficient însă să menționăm prevederile art. 144² LSC, care fac trimitere la art. 72 LSC (trimitere indirectă la mandat) și pe cele ale art. 143¹ alin. (4) LSC, care permit ca directorii să fie revocați oricând – revocare ce subliniază existența unui raport de mandat – și nu de altă natură – între societatea pe acțiuni și directorii acesteia.

Aceasta este rațiunea pentru care, în loc să creeze un regim juridic propriu acestei categorii de manageri ai societății, legiuitorul a preferat să îl contureze pe baza similitudinii de statut existente între aceștia și administratori. Astfel, LSC prevede că și directorilor le se aplică dispozițiile privind (a) interdicția încheierii unui raport de muncă cu societatea [art. 137¹ alin. (3) LSC], (b) obligațiile de prudență, diligență, loialitate și confidențialitate (art. 144¹ LSC), (c) conflictul de interese cu societatea (art. 144³ LSC), (e) interdicția de a primi credite de la societate (art. 144⁴ LSC), (f) interdicția de a încheia cu societatea operațiuni de dobândire sau înstrăinare a unor bunuri, în absența aprobării adunării generale extraordinare a acționarilor (art. 150 LSC) și (g) obligația de a încheia o asigurare de răspundere profesională (art. 153¹² LSC)....

citeste mai departe (1-2)

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

▣ **Art. 152¹**

Microîntreprinderile și întreprinderile mici, în sensul art. **4 alin. (1) lit. a) și b)** din Legea nr. **346/2004** privind stimularea înființării și dezvoltării întreprinderilor mici și mijlocii, cu modificările și completările ulterioare, pot deroga de la prevederile art. **137 alin. (2)**, art. 138¹ alin. (1), art. 140² alin. (2) și ale art. **143 alin. (4)**.

▶ (la data 29-iun-2007 Art. 152¹ din titlul III, capitolul IV, secțiunea III, subsecțiunea I modificat de Art. I, punctul 24. din **Ordonanța urgentă 82/2007**)

1.

Potrivit prevederilor art. 3 din Legea nr. 346/2004 privind stimularea înființării și dezvoltării întreprinderilor mici și mijlocii, acestea sunt acele întreprinderi care îndeplinesc cumulativ anumite condiții: au un număr mediu anual de salariați mai mic de 250; realizează o cifră de afaceri anuală netă de până la 50 milioane euro, echivalent în lei, sau dețin active totale care nu depășesc echivalentul în lei a 43 milioane euro, conform ultimei situații financiare aprobate (prin active totale se înțelege active imobilizate plus active circulante plus cheltuieli în avans).

Aceste microîntreprinderi (care au până la 9 salariați și realizează o cifră de afaceri anuală netă sau dețin active totale de până la 2 milioane euro, echivalent în lei) și întreprinderi mici (care au între 10 și 49 de salariați și realizează o cifră de afaceri anuală netă sau dețin active totale de până la 10 milioane euro, echivalent în lei) vor putea deroga de la prevederile LSC care instituie (a) obligativitatea formării unui consiliu de administrație din minimum 3 administratori la societățile pe acțiuni ale căror situații financiare anuale fac obiectul unei obligații legale de auditare [art. 137 alin. (2) LSC], (b) obligativitatea existenței unei majorități a administratorilor neexecutivi în rândul membrilor consiliului de administrație, atunci când s-a

produs delegarea atribuțiilor de conducere către directori [art. 138¹ alin. (1) LSC], (c) obligativitatea prezenței a cel puțin unui administrator neexecutiv independent în cadrul fiecărui comitet consultativ de consiliul de administrație precum și formării comitetului de audit și de remunerare numai din administratori neexecutivi, cu mențiunea că cel puțin un membru al comitetului de audit trebuie să dețină experiență în aplicarea principiilor contabile sau în audit financiar [art. 140² alin. (2) LSC] și d) obligativitatea delegării conducerii către directorii societății, în cazul societăților pe acțiuni ale căror situații financiare anuale fac obiectul unei obligații legale de auditare financiară [art. 143 alin. (4) LSC].[... citește mai departe \(1-1\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **SUBSECȚIUNEA II: Sistemul dualist**

☐ **Art. 153**

(1) Prin actul constitutiv se poate stipula că societatea pe acțiuni este administrată de un directorat și de un consiliu de supraveghere, în conformitate cu prevederile prezentei subsecțiuni.

(2) Actul constitutiv poate fi modificat în cursul existenței societății prin hotărâre a adunării generale extraordinare a acționarilor, în vederea introducerii sau a eliminării unei astfel de prevederi.

(3) Prevederile prezentei legi privitoare la cenzori nu sunt aplicabile societăților care optează pentru sistemul dualist de administrare.

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 153 din titlul III, capitolul IV, secțiunea III, subsecțiunea II modificat de Art. I, punctul 103. din [Legea 441/2006](#))

1.

Sistemul dualist de administrare reprezintă reacția legiuitorului la exigențele transparenței și responsabilității managementului, în vederea protejării acționarilor și a promovării încrederii lor în organele de conducere ale societății. Sistemul dualist (two-tier) este promovat, îndeobște, de legislația germană²¹⁸ (dar și de alte state continentale)²¹⁹ și este unul dintre cele două sisteme de management promovate și de Principiile OECD privind guvernarea corporatistă.

Ceea ce în sistemul unitar reprezintă, de regulă, doar o posibilitate și, prin excepție, o obligație – delegarea puterilor de conducere de la consiliul de administrație către un corp de manageri profesioniști, și anume directorii societății pe acțiuni, devine regulă în sistemul dualist și îmbracă forma unui mecanism bine conturat de conducere și monitorizare, structurat pe două niveluri de competențe: directoratul și consiliul de supraveghere.[... citește mai departe \(1-2\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **PARTEA A: Directoratul**

☐ **Art. 153¹**

(1) Conducerea societății pe acțiuni revine în exclusivitate directoratului, care îndeplinește actele necesare și utile pentru realizarea obiectului de activitate al societății, cu excepția celor rezervate de lege în sarcina consiliului de supraveghere și a adunării generale a acționarilor.

(2) Directoratul își exercită atribuțiile sub controlul consiliului de supraveghere.

(3) Directoratul este format din unul sau mai mulți membri, numărul acestora fiind totdeauna impar.

(4) Când este un singur membru, acesta poartă denumirea de director general unic. În acest caz, dispozițiile art. [137 alin. \(3\)](#) se aplică în mod corespunzător.

(5) În cazul societăților pe acțiuni ale căror situații financiare anuale fac obiectul unei obligații legale de auditare, directoratul este format din cel puțin 3 membri.

Componența și competența directoratului

1.

Aceste două articole (art. 153¹ și art. 153² LSC) au și rostul de a defini relația dintre directorat și consiliul de supraveghere: directoratul asigură, în exclusivitate, conducerea societății, în timp ce consiliul îi desemnează pe membrii directoratului și exercită supravegherea și controlul asupra modului în care directoratul își îndeplinește atribuțiile.

La fel ca și consiliul de administrație în sistemul unitar, directoratul are plenitudine de puteri și exclusivitate în conducerea societății, fiind chemat să îndeplinească toate actele necesare și utile pentru realizarea

obiectului societății, cu respectarea competențelor legale exclusive ale consiliului de supraveghere și ale adunării generale a acționarilor.

Ambele structuri societare își desfășoară activitatea și răspund față de societate potrivit regulilor mandatului, fapt subliniat, cel puțin în privința directoratului, prin dese mențiuni ale acestor două articole și prin trimiterea la art. 144² alin. (1) LSC, care, la rândul lui trimite la art. 72 LSC, suportul legal al răspunderii tuturor organelor societății care lucrează în baza raporturilor de mandat... [citește mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

▣Art. 153²

(1) Desemnarea membrilor directoratului revine consiliului de supraveghere, care atribuie totodată unuia dintre ei funcția de președinte al directoratului.

(2) Actul constitutiv determină durata mandatului directoratului, în limitele prevăzute la art. 153¹².

(3) Membrii directoratului nu pot fi concomitent membri ai consiliului de supraveghere.

(4) Membrii directoratului pot fi revocați oricând de către consiliul de supraveghere. Actul constitutiv poate prevedea că ei pot fi revocați și de către adunarea generală ordinară a acționarilor. Dacă revocarea lor survine fără justă cauză, membrii directoratului sunt îndreptățiți la plata unor daune-interese.

(5) În caz de vacanță a unui post de membru al directoratului, consiliul de supraveghere va proceda fără întârziere la desemnarea unui nou membru, pe durata rămasă până la expirarea mandatului directoratului.

(6) Cu privire la drepturile și obligațiile membrilor directoratului, art. 137¹ alin. (3), art. 144¹, art. 144² alin. (1), (4) și (5), art. 144³, art. 144⁴, art. [150](#) și art. [152](#) se aplică în mod corespunzător.

(la data 29-iun-2007 Art. 153², alin. (6) din titlul III, capitolul IV, secțiunea III, subsecțiunea II, partea 1 modificat de Art. I, punctul 25. din [Ordonanța urgentă 82/2007](#))

I. Numirea și revocarea membrilor directoratului

1.

Mandatul membrilor directoratului este determinat prin actul constitutiv și este limitată la cel mult 4 ani. Membrii directoratului sunt reeligibili și pot exercita, în lipsa oricărei interdicții legale, un număr nelimitat de mandate.

În situația unei vacanțe a unui post de membru al directoratului, consiliul de supraveghere va desemna un alt membru, fără întârziere. Acesta nu va fi un membru provizoriu, ci își va exercita atribuțiile corespunzătoare postului vacantat, până la expirarea mandatului directoratului.

Membrii directoratului nu pot exercita, în același timp, și calitatea de membru al consiliului de supraveghere, prin aceasta producându-se o separare completă, și sub raport subiectiv, între funcțiile interne de control și conducere. Per a contrario, rezultă că LSC nu interzice ca un fost membru al consiliului de supraveghere să devină membru al directoratului și invers, legea neprezumând aici un conflict de interese, deși ar trebui să interzică, cel puțin, ca un membru al consiliului de supraveghere să se pronunțe asupra activității directoratului, al cărui membru era în perioada analizată... [citește mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

▣Art. 153³

(1) Directoratul reprezintă societatea în raport cu terții și în justiție.

(2) În lipsa unei stipulații contrare în actul constitutiv, membrii directoratului reprezintă societatea doar acționând împreună.

(3) În situația în care membrii directoratului reprezintă societatea doar acționând împreună, prin acordul lor unanim, aceștia îl pot împuternici pe unul dintre ei să încheie anumite operațiuni sau tipuri de operațiuni.

(4) Consiliul de supraveghere reprezintă societatea în raporturile cu directoratul.

(5) Directoratul înregistrează la registrul comerțului numele membrilor săi, menționând dacă ei acționează împreună sau separat. Aceștia vor depune la registrul comerțului specimene de semnătură.

▶(la data 29-iun-2007 Art. 153³, alin. (5) din titlul III, capitolul IV, secțiunea III, subsecțiunea II, partea 1 modificat de Art. I, punctul 26. din **Ordonanța urgentă 82/2007**)

Asigurând, în exclusivitate, conducerea societății, directoratul este cel îndreptățit să reprezinte societatea în raporturile cu terții și în justiție. Această competență nu revine fiecărui membru în parte, ci este un atribut colectiv al directoratului; în lipsa unor stipulații contrare în actul constitutiv, membrii directoratului reprezintă societatea doar împreună.

Pentru operativitate și pentru a conferi suplețe acestui mecanism de conducere, LSC permite ca membrii directoratului, cu vot unanim, să desemneze, dintre ei (cel mai probabil, pe președintele directoratului), o persoană împuternicită să încheie în numele și pe seama societății, anumite operațiuni sau tipuri de operațiuni. Nu este un mandat general, ci unul special, restrâns la anumite acte.

La fel ca și în sistemul unitar, în care s-a produs delegarea conducerii către directori, directoratul (echivalentul directorilor) reprezintă societatea în exterior, în timp ce consiliul de supraveghere (echivalentul consiliului de administrație) reprezintă societatea în interior, în raporturile cu directoratul... **citeste mai departe (-)**

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

▣**Art. 153⁴**

(1) Cel puțin o dată la 3 luni, directoratul prezintă un raport scris consiliului de supraveghere cu privire la conducerea societății, cu privire la activitatea acesteia și la posibila sa evoluție.

(2) Pe lângă informarea periodică prevăzută la alin. (1), directoratul comunică în timp util consiliului de supraveghere orice informație cu privire la evenimentele ce ar putea avea o influență semnificativă asupra situației societății.

(3) Consiliul de supraveghere poate solicita directoratului orice informații pe care le consideră necesare pentru exercitarea atribuțiilor sale de control și poate efectua verificări și investigații corespunzătoare.

(4) Fiecare membru al consiliului de supraveghere are acces la informațiile transmise consiliului.

1.

Directoratul exercită conducerea exclusivă a societății pe acțiuni care a optat pentru sistemul dualist; dar această conducere se realizează prin acte și operațiuni supuse monitorizării realizate de consiliul de supraveghere. Acest control realizat de consiliul de supraveghere se manifestă pe un dublu palier: nu există doar un drept al membrilor acestuia de a supraveghea activitatea directoratului, ci și obligația acestuia de a furniza consiliului toate informațiile și actele care să permită efectuarea eficientă a monitorizării.

Directoratul are o obligație de transparență și informare pe care o realizează, în relația sa cu consiliul de supraveghere, pe trei niveluri de comunicare:

- periodic, cel puțin o dată la trei luni, prezintă o informare care arată modul în care a fost condusă activitatea societății și perspectivele de evoluție ale acesteia;

- comunică, în timp util, orice informație care ar putea influența semnificativ evoluția societății, fie că privește factori interni sau exogeni;... **citeste mai departe (1-2)**

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

▣**Art. 153⁵**

(1) Directoratul înaintează consiliului de supraveghere situațiile financiare anuale și raportul său anual, imediat după elaborarea acestora.

(2) Totodată, directoratul înaintează consiliului de supraveghere propunerea sa detaliată cu privire la distribuirea profitului rezultat din bilanțul exercițiului financiar, pe care intenționează să o prezinte adunării generale.

(3) Dispozițiile art. 153⁴ alin. (4) se aplică în mod corespunzător.

1.

Directoratul exercită conducerea exclusivă a societății pe acțiuni care a optat pentru sistemul dualist; dar această conducere se realizează prin acte și operațiuni supuse monitorizării realizate de consiliul de supraveghere. Acest control realizat de consiliul de supraveghere se manifestă pe un dublu palier: nu există doar un drept al membrilor acestuia de a supraveghea activitatea directoratului, ci și obligația acestuia de a furniza consiliului toate informațiile și actele care să permită efectuarea eficientă a monitorizării.

Directoratul are o obligație de transparență și informare pe care o realizează, în relația sa cu consiliul de

supraveghere, pe trei niveluri de comunicare:

- periodic, cel puțin o dată la trei luni, prezintă o informare care arată modul în care a fost condusă activitatea societății și perspectivele de evoluție ale acesteia;
- comunică, în timp util, orice informație care ar putea influența semnificativ evoluția societății, fie că privește factori interni sau exogeni; [... citește mai departe \(1-2\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **PARTEA B: Consiliul de supraveghere**

☐ **Art. 153⁶**

- (1)** Membrii consiliului de supraveghere sunt numiți de către adunarea generală a acționarilor, cu excepția primilor membri, care sunt numiți prin actul constitutiv.
- (2)** Candidații pentru posturile de membru în consiliul de supraveghere sunt nominalizați de către membrii existenți ai consiliului sau de către acționari.
- (3)** Numărul membrilor consiliului de supraveghere este stabilit prin actul constitutiv. Acesta nu poate fi mai mic de 3 și nici mai mare de 11.
- (4)** Membrii consiliului de supraveghere pot fi revocați oricând de adunarea generală a acționarilor, cu o majoritate de cel puțin două treimi din numărul voturilor acționarilor prezenți.
- (5)** Consiliul de supraveghere alege dintre membrii săi un președinte al consiliului.

1.

Sistemul dualist de administrare a societății comerciale se fundamentează pe bipolaritatea directorat – consiliu de supraveghere și pe împărțirea între acestea a atribuțiilor de conducere și monitorizare a activității societății pe acțiuni.

În dreptul german, care reprezintă sursa de inspirație a reglementării sistemului dualist și în dreptul român, consiliul de supraveghere exercită controlul permanent al gestiunii patrimoniului societății, îi numește, îi supraveghează și îi consiliază pe membrii directoratului și este direct implicat în deciziile fundamentale ale activității societății, monitorizându-le nu numai sub aspectul legalității ci și al oportunității lor.²²⁵

LSC preia aceste competențe de principiu ale consiliului de supraveghere, stabilind că acesta exercită controlul permanent asupra conducerii societății de către directorat, numește și revocă membrii directoratului, verifică legalitatea operațiunilor de conducere a societății și, fără a se încredința atribuții de conducere, în condițiile actului constitutiv, se pronunță și își dă acordul cu privire la anumite tipuri de operațiuni. Consiliul de supraveghere are și atribuții de reprezentare internă, el reprezentând societatea în raporturile cu directoratul. [... citește mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 153⁷**

- (1)** În cazul vacanței unui post de membru în consiliul de supraveghere, consiliul poate proceda la numirea unui membru provizoriu, până la întrunirea adunării generale.
- (2)** Dacă vacanța menționată la alin. (1) determină scăderea numărului membrilor consiliului de supraveghere sub minimul legal, directoratul trebuie să convoace fără întârziere adunarea generală pentru completarea locurilor vacante.
- (3)** În cazul în care directoratul nu își îndeplinește obligația de a convoca adunarea generală în conformitate cu alin. (2), orice parte interesată se poate adresa instanței pentru a desemna persoana însărcinată cu convocarea adunării generale ordinare a acționarilor, care să facă numirile necesare.

1.

Pentru a-și putea îndeplini eficient competențele de supraveghere, consiliul trebuie să lucreze în prezența cât mai multor membri, mai ales având în vedere natura sa deliberativă și faptul că legea nu le permite să lucreze separat. De aceea, vacanța unui post de membru în consiliul de supraveghere trebuie suplinită, fără întârziere, prin numirea unui membru provizoriu, al cărui mandat se întinde până la desemnarea unuia prin hotărârea adunării generale. Desigur că, în situația în care postul vacant era ocupat de un membru independent al consiliului de supraveghere sau de o persoană care, fiind membru al comitetului de audit, deținea experiență relevantă în aplicarea principiilor contabile sau în audit financiar, membrul provizoriu numit de consiliul de supraveghere va trebui să corespundă aceluiași exigențe de independență sau condiții

profesionale.

2.

Dacă vacantarea unor posturi conduce la scăderea numărului membrilor consiliului de supraveghere sub minimul legal (3 membri), atunci posturile nu vor mai fi ocupate provizoriu de membri numiți de consiliul de administrație, ci de alți membri, desemnați de adunarea generală ordinară a acționarilor. [... citește mai departe \(1-2\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 153⁸**

(1) Membrii consiliului de supraveghere nu pot fi concomitent membri ai directoratului. De asemenea, ei nu pot cumula calitatea de membru în consiliul de supraveghere cu cea de salariat al societății.

(2) Prin actul constitutiv sau prin hotărâre a adunării generale a acționarilor se pot stabili condiții specifice de profesionalism și independență pentru membrii consiliului de supraveghere. În aprecierea independenței unui membru al consiliului de supraveghere vor fi avute în vedere criteriile prevăzute la art. 138² alin. (2).

▶ (la data 17-apr-2009 Art. 153⁸, alin. (2) din titlul III, capitolul IV, secțiunea III, subsecțiunea II, partea 2 modificat de Art. 1, punctul 3. din [Legea 88/2009](#))

(3) Cu privire la drepturile și obligațiile membrilor consiliului de supraveghere, dispozițiile art. 144¹, art. 144² alin. (1) și (5), ale art. 144³, 144⁴ și **150** se aplică în mod corespunzător.

1.

Justificarea structurii sistemului dualist constă în separarea, atât sub raport funcțional cât și compartimental, a competențelor de conducere, de control și de execuție proprii activității societății pe acțiuni. De aceea, membrii consiliului de supraveghere nu pot fi, concomitent, membri ai directoratului²²⁶ și nu pot cumula calitatea de membru al consiliului de supraveghere cu cea de salariat al societății.

Scopul acestei interdicții este acela de a conserva independența membrilor consiliului de supraveghere, care nu trebuie să cumuleze poziții distincte sau venituri ori avantaje suplimentare din partea societății, cu excepția celor care le revin în virtutea funcției lor.

2.

În acest sens, actul constitutiv poate prevedea condiții de calificare și capacitate profesională precum și de independență, condiții ce trebuie să fie îndeplinite de orice candidat la postul de membru al consiliului de supraveghere. Aprecierea independenței unui membru al consiliului de supraveghere se face prin raportare la criteriile minimale stabilite de 138² alin. (2) LSC (de exemplu, candidatul să nu fie sau să nu fi fost acționar semnificativ, salariat sau director al societății, să nu fi primit remunerații sau avantaje suplimentare de la societate, să nu fi avut cu aceasta relații de afaceri și altele asemenea).²²⁷ [... citește mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 153⁹**

☐ **(1)** Consiliul de supraveghere are următoarele atribuții principale:

a) exercită controlul permanent asupra conducerii societății de către directorat;

b) numește și revocă membrii directoratului;

c) verifică conformitatea cu legea, cu actul constitutiv și cu hotărârile adunării generale a operațiunilor de conducere a societății;

d) raportează cel puțin o dată pe an adunării generale a acționarilor cu privire la activitatea de supraveghere desfășurată.

(2) În cazuri excepționale, când interesul societății o cere, consiliul de supraveghere poate convoca adunarea generală a acționarilor.

(3) Consiliului de supraveghere nu îi pot fi transferate atribuții de conducere a societății. Cu toate acestea, în actul constitutiv se poate prevedea că anumite tipuri de operațiuni nu pot fi efectuate decât cu acordul consiliului. În cazul în care consiliul nu își dă acordul pentru o astfel de operațiune, directoratul poate cere acordul adunării generale ordinare. Hotărârea adunării generale cu privire la un asemenea acord este dată cu o majoritate de 3 pătrimi din numărul voturilor

acționarilor prezenți. Actul constitutiv nu poate stabili o altă majoritate și nici stipula alte condiții.

1.

Atribuțiile principale ale consiliului de supraveghere sunt cele proprii activității de control și monitorizare a activității de conducere a societății:

a) exercită controlul permanent asupra conducerii societății de către directorat. Acest control nu se suprapune controlului de natură preponderent financiară realizat de cenzorii sau, după caz, auditorii societății precum și în cadrul auditului situațiilor financiare al societății. Suntem în prezența unui control supraordonat, realizat de un organ cu atribuții de decizie și care are putere de a desemna și revoca membrii directoratului. Acest control se exercită atât prin accesul la informarea periodică făcută de directorat (cel puțin o dată la 3 luni) și la informările punctuale prezentate cu privire la evenimentele ce ar putea avea o influență semnificativă asupra activității și rezultatelor societății, cât și prin cererile de informații, verificările și investigațiile pe care are dreptul de a le dispune sau efectua consiliul de supraveghere. [... citește mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 153¹⁰**

(1) Consiliul de supraveghere poate crea comitete consultative, formate din cel puțin 2 membri ai consiliului și însărcinate cu desfășurarea de investigații și cu elaborarea de recomandări pentru consiliu, în domenii precum auditul, remunerarea membrilor directoratului și ai consiliului de supraveghere și a personalului, sau nominalizarea de candidați pentru diferitele posturi de conducere. Comitetele vor înainta consiliului în mod regulat rapoarte asupra activității lor.

(2) Președintele directoratului poate fi numit membru în comitetul de nominalizare creat de consiliul de supraveghere, fără ca prin aceasta să dobândească calitatea de membru în consiliu.

(3) Cel puțin un membru al fiecărui comitet creat în temeiul alin. (1) trebuie să fie membru independent al consiliului de supraveghere. Cel puțin un membru al comitetului de audit trebuie să dețină experiență relevantă în aplicarea principiilor contabile sau în audit financiar.

▶ (la data 17-apr-2009 Art. 153¹⁰, alin. (4) din titlul III, capitolul IV, secțiunea III, subsecțiunea II, partea 2 abrogat de Art. 1, punctul 3. din [Legea 88/2009](#))

1.

La fel ca și consiliul de administrație, care exercită atribuții oarecum asemănătoare în sistemul unitar de administrare al societății pe acțiuni, consiliul de supraveghere poate să se sprijine, în activitatea sa, prin verificările, investigațiile și recomandările unor comitete cu rol consultativ, formate din cel puțin doi membri ai consiliului, dintre care unul trebuie să fie, în mod obligatoriu, independent, în condițiile art. 138² alin. (2) LSC.

Ca regulă, constituirea acestor comitete este facultativă iar domeniile în care aceste comitete își pot desfășura activitatea sunt doar sugerate de legiuitor – auditul, remunerarea sau nominalizarea unor candidați pentru posturi de conducere. Propunerile și rezultatele activității acestor comitete sunt cuprinse în rapoarte ce se înaintează regulat consiliului de supraveghere.

2.

Președintele directoratului poate fi cooptat în comitetul de nominalizare, fără a deveni, evident, membru al consiliului. Această soluție, de compromis, are în vedere că, deși consiliul de supraveghere este cel care numește și revocă membrii directoratului, acesta este condus de președintele său, care este cel mai în măsură să sugereze componența echipei cu care va lucra – de exemplu, în cazul vacanței unui post, când este desemnat un alt membru al directoratului. [... citește mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 153¹¹**

(1) Consiliul de supraveghere se întrunește cel puțin o dată la 3 luni. Președintele convoacă consiliul de supraveghere și prezidează întrunirea.

(2) Consiliul de supraveghere este convocat în orice moment la cererea motivată a cel puțin 2 dintre membrii consiliului sau la cererea directoratului. Consiliul se va întruni în cel mult 15 zile de la convocare.

▶(la data 29-iun-2007 Art. 153¹¹, alin. (2) din titlul III, capitolul IV, secțiunea III, subsecțiunea II, partea 2 modificat de Art. I, punctul 27. din **Ordonanța urgentă 82/2007**)

(3) Dacă președintele nu dă curs cererii de convocare a consiliului în conformitate cu dispozițiile alin. (2), autorii cererii pot convoca ei înșiși consiliul, stabilind ordinea de zi a ședinței.

(4) Membrii directoratului pot fi convocați la întrunirile consiliului de supraveghere. Ei nu au drept de vot în consiliu.

(5) La fiecare ședință se va întocmi un proces-verbal, care va cuprinde numele participanților, ordinea de zi, ordinea deliberărilor, deciziile luate, numărul de voturi întrunite și opiniile separate. Procesul-verbal este semnat de către președintele de ședință și de către cel puțin un alt membru prezent al consiliului.

▶(la data 01-dec-2006 Art. 153 din titlul III, capitolul IV, secțiunea III, subsecțiunea II completat de Art. I, punctul 104. din **Legea 441/2006**)

1.

La fel ca și consiliul de administrație, consiliul de supraveghere se întrunește cel puțin o dată la trei luni. Convocarea consiliului este o atribuție a președintelui acestuia, dar ea poate fi realizată și la cererea motivată a cel puțin 2 membri ai consiliului sau la cererea directoratului.²³⁰ Președintele consiliului stabilește și ordinea de zi, atunci când ședința acestuia se ține urmare convocării făcute de el, din proprie inițiativă sau la cererea celor îndreptățiți; atunci când președintele refuză sau omite să dea curs cererii motivate de convocare, ședința consiliului va fi convocată de autorii cererii, care stabilesc și ordinea de zi a ședinței.

2.

Ședința consiliului se va ține în termen de cel mult 15 zile de la data convocării și, în toate situațiile, va fi prezidată de președintele consiliului. La ședință pot fi convocați și participa și membrii directoratului, pentru a da lămuriri și informații cu privire la problemele dezbătute la ordinea de zi și pentru a lua cunoștință, în mod direct, de deciziile adoptate. **... citește mai departe (1-2)**

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

▶(la data 01-dec-2006 Art. 154 din titlul III, capitolul IV, secțiunea III, subsecțiunea II abrogat de Art. I, punctul 108. din **Legea 441/2006**)

☐ SUBSECȚIUNEA III: Dispoziții comune pentru sistemul unitar și sistemul dualist

▶(la data 01-dec-2006 Art. 156 din titlul III, capitolul IV, secțiunea III, subsecțiunea III abrogat de Art. I, punctul 111. din **Legea 441/2006**)

▶(la data 01-dec-2006 Art. 157 din titlul III, capitolul IV, secțiunea III, subsecțiunea III abrogat de Art. I, punctul 111. din **Legea 441/2006**)

▶(la data 01-dec-2006 Art. 158 din titlul III, capitolul IV, secțiunea III, subsecțiunea III abrogat de Art. I, punctul 111. din **Legea 441/2006**)

☐ Art. 153¹²

(1) Durata mandatului administratorilor, respectiv al membrilor directoratului și ai consiliului de supraveghere, este stabilită prin actul constitutiv, ea neputând depăși 4 ani. Ei sunt reeligibili, când prin actul constitutiv nu se dispune altfel.

(2) Durata mandatului primilor membri ai consiliului de administrație, respectiv al primilor membri ai consiliului de supraveghere, nu poate depăși 2 ani.

(3) Pentru ca numirea unui administrator, respectiv a unui membru al directoratului sau al consiliului de supraveghere, să fie valabilă din punct de vedere juridic, persoana numită trebuie să o accepte în mod expres.

(4) Persoana numită în una dintre funcțiile prevăzute la alin. (3) trebuie să fie asigurată pentru răspundere profesională.

▶(la data 29-iun-2007 Art. 153¹², alin. (4) din titlul III, capitolul IV, secțiunea III, subsecțiunea III modificat de Art. I, punctul 28. din **Ordonanța urgentă 82/2007**)

1.

Cele două sisteme distincte de administrare a societății pe acțiuni prezintă, nu întâmplător, o serie de similitudini. Sistemul unitar este prototipul sistemului de administrare eficientă, sistemul tradițional; sistemul dualist este, în primul rând, o dezvoltare a sistemului unitar, în încercarea de modernizare și

transformare a acestuia din urmă într-un instrument apt să răspundă exigențelor guvernării corporatiste. În practică, sistemul dualist și sistemul unitar, urmăresc ținte și folosesc metode convergente, motiv pentru care ele prezintă, deopotrivă, atractivitate pentru întreprinzători.

Chiar dacă, în teorie, cele două sisteme sunt croite pe criterii distincte, ele răspund aceluiași cerințe și pot fi utilizate, deopotrivă, pentru a oferi protecția și transparența urmărite atât de acționari cât și de terți: în sistemul unitar, consiliul de administrație care a delegat competențele de conducere a societății către directori exercită asupra acestora o supraveghere asemănătoare monitorizării pe care consiliul de supraveghere o practică asupra activității directoratului. La rândul lor, directorii societății pe acțiuni și membrii directoratului sunt însărcinați cu conducerea activității societății pe acțiuni, chiar dacă primii exercită puteri delegate iar ceilalți îndeplinesc atribuții proprii și exclusive... [citește mai departe \(1-4\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 153¹³**

(1) Directorii societății pe acțiuni, în sistemul unitar, respectiv membrii directoratului, în sistemul dualist, sunt persoane fizice.

(2) O persoană juridică poate fi numită administrator sau membru al consiliului de supraveghere al unei societăți pe acțiuni. Odată cu această numire, persoana juridică este obligată să își desemneze un reprezentant permanent, persoană fizică. Acesta este supus aceluiași condiții și obligații și are aceeași răspundere civilă și penală ca și un administrator sau membru al consiliului de supraveghere, persoană fizică, ce acționează în nume propriu, fără ca prin aceasta persoana juridică pe care o reprezintă să fie exonerată de răspundere sau să i se micșoreze răspunderea solidară. Când persoana juridică își revocă reprezentantul, ea are obligația să numească în același timp un înlocuitor.

1.

Exercițiul conducerii societății pe acțiuni se identifică, sub raport subiectiv, cu exercițiul puterii în cadrul structurii societare și în raporturile acesteia cu acționarii, personalul, clienții, colaboratorii sau terții propriuziși. O asemenea putere decurge nu numai din legitimitatea ei legală sau statutară, ci rezidă și în personalitatea conducătorului, angajamentul său sau țelul propus, în responsabilitatea personală ce revine acestuia.

De aceea, pentru a conferi consistență și omogenitate actului de conducere, LSC stabilește că cei care exercită conducerea, atât în sistemul unitar cât și în cel dualist, respectiv directorii societății pe acțiuni și membrii directoratului, trebuie să fie persoane fizice – eliminând astfel posibilitatea ca în aceste poziții să fie numite persoane juridice, care să exercite conducerea societății prin diverse persoane fizice, cu prezență efemeră pe scena societară.

2. ... [citește mai departe \(1-2\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

▶ (la data 29-iun-2007 Art. 153¹⁴ din titlul III, capitolul IV, secțiunea III, subsecțiunea III abrogat de Art. I, punctul 29. din [Ordonanța urgentă 82/2007](#))

☐**Art. 153¹⁵**

Directorii unei societăți pe acțiuni, în sistemul unitar, și membrii directoratului, în sistemul dualist, nu vor putea fi, fără autorizarea consiliului de administrație, respectiv a consiliului de supraveghere, directori, administratori, membri ai directoratului ori ai consiliului de supraveghere, cenzori sau, după caz, auditori interni ori asociați cu răspundere nelimitată, în alte societăți concurente sau având același obiect de activitate, nici nu pot exercita același comerț sau altul concurent, pe cont propriu sau al altei persoane, sub pedeapsa revocării și răspunderii pentru daune.

1.

Potrivit dispozițiilor art. 144¹, art. 152 și art. 153² alin. (6) LSC, cei îndreptățiți să exercite conducerea societății, respectiv directorii societății pe acțiuni (în sistemul unitar) și membrii directoratului (în sistemul dualist), au față de societate obligații de prudență și diligență, precum și de loialitate și confidențialitate, în sensul că trebuie să lucreze în interesul societății, pe baza unor informații adecvate.

Respectarea acestor obligații înseamnă, indubitabil, eliminarea sau limitarea oricărui conflict de interese între aceste persoane și societatea comercială. De aceea, LSC interzice acestor persoane ca, fără autorizarea

societății, să ocupe poziții similare, de decizie, conducere și control în alte societăți comerciale, care desfășoară același gen de activitate sau chiar o activitate concurentă cu cea a societății unde dețin funcția de director sau de membru al directoratului. [... citește mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 153¹⁶

(1) O persoană fizică poate exercita concomitent cel mult 5 mandate de administrator și/sau de membru al consiliului de supraveghere în societăți pe acțiuni al căror sediu se află pe teritoriul României. Această prevedere se aplică în aceeași măsură persoanei fizice administrator sau membru al consiliului de supraveghere, cât și persoanei fizice reprezentant permanent al unei persoane juridice administrator ori membru al consiliului de supraveghere.

(2) Interdicția prevăzută la alin. (1) nu se referă la cazurile când cel ales în consiliul de administrație sau în consiliul de supraveghere este proprietar a cel puțin o pătrime din totalul acțiunilor societății sau este membru în consiliul de administrație ori în consiliul de supraveghere al unei societăți pe acțiuni ce deține pătrea arătată.

(3) Persoana care încalcă prevederile prezentului articol este obligată să demisioneze din funcțiile de membru al consiliului de administrație sau al consiliului de supraveghere care depășesc numărul maxim de mandate prevăzute la alin. (1), în termen de o lună de la data apariției situației de incompatibilitate. La expirarea acestei perioade, el va pierde mandatul obținut prin depășirea numărului legal de mandate, în ordinea cronologică a numirilor, și va fi obligat la restituirea remunerației și a altor beneficii primite către societatea în care a exercitat acest mandat. Deliberările și deciziile la care el a luat parte în exercitarea mandatului respectiv rămân valabile.

I. Interdicția de a exercita concomitent mai mult 5 mandate de administrator și/sau de membru al consiliului de supraveghere în societăți pe acțiuni al căror sediu se află pe teritoriul României

1.

Examinând dispozițiile acestui articol prin raportare la cele ale articolului precedent, constatăm că LSC nu manifestă aceeași exigență, sporită, față de administratorii societății pe acțiuni (în sistemul unitar) sau, după caz, față de membrii consiliului de supraveghere ai societății pe acțiuni (în sistemul dualist). Cu alte cuvinte, chiar dacă sunt ținuți de obligațiile de prudență și diligență precum și de loialitate față de societate și de raportare a oricăror interese contrare intereselor societății, cu consecința abținerii de la deliberările care privesc operațiuni cu privire la care au asemenea interese [art. 144¹, art. 144³ alin. (1) și art. 153⁸ alin. (3) LSC], aceștia nu sunt afectați de o interdicție expresă de a fi membri în consiliul de administrație sau de supraveghere al unei societăți concurente sau care are același obiect de activitate cu cel al societății în care aceștia exercită atribuții de conducere sau supraveghere. [... citește mai departe \(1-4\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 153¹⁷

Înainte de a fi numită director sau administrator, respectiv membru al directoratului sau al consiliului de supraveghere într-o societate pe acțiuni, persoana nominalizată va informa organul societății însărcinat cu numirea sa cu privire la orice aspecte relevante din perspectiva prevederilor art. 153¹⁵ și 153¹⁶.

[▶\(la data 29-iun-2007 Art. 153¹⁷ din titlul III, capitolul IV, secțiunea III, subsecțiunea III modificat de Art. I, punctul 30. din Ordonanța urgentă 82/2007 \)](#)

1.

Potrivit prevederilor Secțiunii a VI-a a Principiilor OECD privind guvernarea corporatistă, membrii organelor de conducere și supraveghere au o obligație de informare și transparență, atât față de societate cât și față de acționarii acesteia. Această obligație, care într-un sens larg este acoperită de obligația de loialitate reglementată de prevederile art. 144¹ LSC, constă în raportarea oricărui conflict de interese între aceștia și societate (art. 144³ LSC), în transmiterea unor rapoarte periodice, întocmite în mod regulat și cuprinzător, asupra operațiunilor întreprinse și asupra celor avute în vedere (art. 143¹ LSC) sau în comunicarea oricăror

informații care pot avea o influență semnificativă asupra situației societății (art. 153⁴ LSC).

Ca o aplicație specială și anticipativă a acestor obligații de informare și transparență, candidații pentru funcțiile de membri ai organelor de conducere și supraveghere ale societății pe acțiuni au obligația de a comunica societății, reprezentată, după caz, prin adunarea generală a acționarilor sau consiliul de administrație (în sistemul unitar) ori consiliul de supraveghere (în sistemul dualist), informații privind (a) orice posibil conflict de interese, (b) funcții deținute în cadrul unor societăți concurente sau având același obiect de activitate, (c) calitatea lor de asociat cu răspundere nelimitată în asemenea societăți, (d) orice comerț concurent sau asemănător celui exercitat de societatea la care sunt nominalizați sau (e) numărul de mandate deținute concomitent ca membru al consiliului de administrație sau de supraveghere al altor societăți comerciale pe acțiuni, care își au sediul în România. [... citește mai departe \(1-1\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 153¹⁸**

(1) Remunerația membrilor consiliului de administrație sau ai consiliului de supraveghere este stabilită prin actul constitutiv sau prin hotărâre a adunării generale a acționarilor.

(2) Remunerația suplimentară a membrilor consiliului de administrație sau ai consiliului de supraveghere însărcinați cu funcții specifice în cadrul organului respectiv, precum și remunerația directorilor, în sistemul unitar, ori a membrilor directoratului, în sistemul dualist, sunt stabilite de consiliul de administrație, respectiv de consiliul de supraveghere. Actul constitutiv sau adunarea generală a acționarilor fixează limitele generale ale tuturor remunerațiilor acordate în acest fel.

(3) Orice alte avantaje pot fi acordate numai în conformitate cu alin. (1) și (2).

(4) Adunarea generală, respectiv consiliul de administrație sau consiliul de supraveghere și, dacă este cazul, comitetul de remunerare se vor asigura, la stabilirea remunerațiilor sau a altor avantaje, că acestea sunt justificate în raport cu îndatoririle specifice ale persoanelor respective și cu situația economică a societății.

1.

Remunerația membrilor organelor de conducere și supraveghere a activității societății pe acțiuni reprezintă una dintre principalele motivații ale îndeplinirii, de către aceștia, a sarcinilor ce le revin, în condiții corespunzătoare. Pentru a evita un subiectivism inerent, legea atribuie sarcina stabilirii acestei remunerații organelor ierarhic superioare celor astfel remunerați.

Remunerația directorilor (în sistemul unitar) și a membrilor directoratului (în sistemul dualist) este stabilită de consiliul de administrație [art. 142 alin. (2) LSC] și respectiv de consiliul de supraveghere [art. 153¹⁰ alin. (1) LSC]. Remunerația administratorilor sau ai membrilor consiliului de supraveghere se stabilește fie prin hotărârea adunării generale a acționarilor [art. 111 alin. (2) lit. c) LSC] fie prin prevederile actului constitutiv.

Stabilirea acestor remunerații reprezintă un demers care trebuie să asigure echilibrul între posibilitățile financiare ale societății, prezente și previzibile pe termen mediu și necesitatea motivării membrilor acestor organe, corespunzător sarcinilor și responsabilităților ce le revin. [... citește mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 153¹⁹**

Consiliul de administrație va solicita oficiului registrului comerțului înregistrarea numirii directorilor, precum și a oricărei schimbări în persoana administratorilor sau directorilor și publicarea acestor date în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a. Aceeași obligație revine directoratului cu privire la înregistrarea primilor membri ai directoratului și a oricărei schimbări în persoana membrilor directoratului sau a membrilor consiliului de supraveghere.

1.

Societatea pe acțiuni are obligația legală de a efectua publicitatea anumitor acte care privesc viața societară, inclusiv numirea sau revocarea reprezentanților săi. Potrivit prevederilor art. 54 alin. (2) LSC, societatea nu poate invoca față de terți numirea reprezentanților sau a membrilor organelor societății sau încetarea acestor funcții, dacă acestea nu au fost publicate în conformitate cu legea. Mai mult, nicio neregularitate în numirea acestor reprezentanți sau membri nu poate fi opusă terților, după ce această numire a fost publicată în conformitate cu legea, cu excepția situației în care terții cunoșteau această neregularitate. În

fine, reprezentanții societății sunt obligați, potrivit prevederilor art. 45 alin. (1) LSC, să depună la oficiul registrului comerțului semnăturile lor.

Tot acest ansamblu de prevederi creează un regim propriu unei obligații legale de publicitate, ce revine societăților comerciale și care se întregește, în ceea ce privește societatea pe acțiuni, cu prevederile acestui articol, care impune acestora să îndeplinească publicitatea legală a numirii sau schimbării unei categorii întregi de reprezentanți ai societății sau membri ai organelor acesteia. [... citește mai departe \(1-4\)](#)

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 153²⁰

(1) Pentru validitatea deciziilor consiliului de administrație, ale directoratului sau ale consiliului de supraveghere este necesară prezența a cel puțin jumătate din numărul membrilor fiecăruia dintre aceste organe, dacă prin actul constitutiv nu se prevede un număr mai mare.

(2) Deciziile în cadrul consiliului de administrație, al directoratului sau al consiliului de supraveghere se iau cu votul majorității membrilor prezenți. Deciziile cu privire la numirea sau revocarea președinților acestor organe se iau cu votul majorității membrilor consiliului.

(3) Membrii consiliului de administrație, ai directoratului sau ai consiliului de supraveghere pot fi reprezentați la întrunirile organului respectiv doar de către alți membri ai săi. Un membru prezent poate reprezenta un singur membru absent.

(4) Actul constitutiv poate dispune că participarea la reuniunile consiliului de administrație, ale directoratului sau ale consiliului de supraveghere poate avea loc și prin intermediul mijloacelor de comunicare la distanță, precizând felul acestora. Totodată, actul constitutiv poate limita felul deciziilor care pot fi luate în aceste condiții și poate prevedea un drept de a se opune la o astfel de procedură în favoarea unui număr determinat de membri ai organului respectiv.

(5) Mijloacele de comunicare la distanță prevăzute la alin. (4) trebuie să îndeplinească condițiile tehnice necesare pentru identificarea participanților, participarea efectivă a acestora la ședința consiliului și retransmiterea deliberărilor în mod continuu.

(6) Dacă actul constitutiv nu dispune altfel, președintele consiliului de administrație sau al consiliului de supraveghere va avea votul decisiv în caz de paritate a voturilor. Nu poate avea vot decisiv președintele consiliului de administrație care este, în același timp, director al societății.

(7) Dacă președintele în funcție al consiliului de administrație, al directoratului sau al consiliului de supraveghere nu poate sau îi este interzis să participe la vot în cadrul organului respectiv, ceilalți membri vor putea alege un președinte de ședință, având aceleași drepturi ca președintele în funcție.

(8) În caz de paritate de voturi și dacă președintele nu beneficiază de vot decisiv, propunerea supusă votului se consideră respinsă.

I. Participarea la ședințele organelor societății

1.

Consiliul de administrație, consiliul de supraveghere și directoratul, fiind, de principiu, organe colegiale ale societății care adoptă hotărâri prin exercitarea votului membrilor lor, au obligația legală de a se întruni, periodic, în ședințe în care desfășoară activități de analiză, discutare, deliberare și votare a chestiunilor înscrise la ordinea de zi.

Potrivit prevederilor art. 141 alin. (1) și art. 153¹¹ LSC, consiliul de administrație și consiliul de supraveghere se întrunesc cel puțin o dată la 3 luni, în timp ce directoratul, organ de conducere al societății pe acțiuni, are întâlniri cu o frecvență mai ridicată, trebuind, potrivit art. 153⁴ alin. (1) LSC, să prezinte rapoarte scrise cel puțin o dată la 3 luni. Președintele acestor organe le convoacă și prezidează întrunirea lor.

Directorii societății pe acțiuni, cărora, în sistemul unitar, li s-a delegat conducerea societății pe acțiuni, nu alcătuiesc un organ colegial de conducere, cel puțin nu la nivel formal, astfel că legea nu reglementează obligativitatea întrunirii acestora în ședințe, la anumite intervale. [... citește mai departe \(1-10\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societatiilor comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 153²¹

(1) Actul constitutiv poate dispune că, în cazuri excepționale, justificate prin urgența situației și prin interesul societății, deciziile consiliului de administrație sau ale directoratului pot fi luate prin votul unanim exprimat în scris al membrilor, fără a mai fi necesară o întrunire a respectivului organ.

(2) Nu se poate recurge la procedura prevăzută la alin. (1) în cazul deciziilor consiliului de administrație sau ale directoratului referitoare la situațiile financiare anuale ori la capitalul autorizat.

I. Participarea la ședințele organelor societății

1.

Consiliul de administrație, consiliul de supraveghere și directoratul, fiind, de principiu, organe colegiale ale societății care adoptă hotărâri prin exercitarea votului membrilor lor, au obligația legală de a se întruni, periodic, în ședințe în care desfășoară activități de analiză, discutare, deliberare și votare a chestiunilor înscrise la ordinea de zi.

Potrivit prevederilor art. 141 alin. (1) și art. 153¹¹ LSC, consiliul de administrație și consiliul de supraveghere se întrunesc cel puțin o dată la 3 luni, în timp ce directoratul, organ de conducere al societății pe acțiuni, are întâlniri cu o frecvență mai ridicată, trebuind, potrivit art. 153⁴ alin. (1) LSC, să prezinte rapoarte scrise cel puțin o dată la 3 luni. Președintele acestor organe le convoacă și prezidează întrunirea lor.

Directorii societății pe acțiuni, cărora, în sistemul unitar, li s-a delegat conducerea societății pe acțiuni, nu alcătuiesc un organ colegial de conducere, cel puțin nu la nivel formal, astfel că legea nu reglementează obligativitatea întrunirii acestora în ședințe, la anumite intervale. [... citeste mai departe \(1-10\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societatiilor comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 153²²

Consiliul de administrație, respectiv directoratul, va putea să încheie acte juridice în numele și în contul societății, prin care să dobândească bunuri pentru aceasta sau să înstrăineze, să închirieze, să schimbe ori să constituie în garanție bunuri aflate în patrimoniul societății, a căror valoare depășește jumătate din valoarea contabilă a activelor societății la data încheierii actului juridic, numai cu aprobarea adunării generale a acționarilor, dată în condițiile art. [115](#).

1.

Enunțul acestui articol urmărește să definească și să contureze capacitatea juridică a organelor societății pe acțiuni de a încheia anumite operațiuni juridice în numele acesteia. Enumerarea organelor societății cărora li se aplică aceste interdicții este deficitară, întrucât ignoră cele două alternative de conducere a societății pe acțiuni în sistemul unitar de administrare; în ipoteza în care consiliul de administrare își păstrează toate atribuțiile de conducere și reprezentare, enunțul este corect; în ipoteza în care consiliul de administrare delegă conducerea societății, textul îi omite pe directorii societății pe acțiuni, cei care reprezintă societatea și încheie acte în numele acesteia; pe de altă parte, în aceeași ipoteză, în care consiliul de administrație a delegat conducerea societății către directori, menționarea consiliului de administrație este inutilă, acesta nemaivând puteri de reprezentare în exterior și, în consecință, nemaifiind îndreptățit să încheie acte în numele și în contul societății. [... citeste mai departe \(1-5\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societatiilor comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 153²³

Directorii și membrii consiliului de administrație, respectiv membrii directoratului și cei ai consiliului de supraveghere, sunt obligați să participe la adunările generale ale acționarilor.

1.

Toți membrii organelor de conducere și supraveghere a societății pe acțiuni au obligația de a participa la adunările generale ale acționarilor. Nu este o atribuție sau un drept, ci o obligație legală, a cărei nerespectare este, fără îndoială, un exemplu de justă cauză pentru revocarea acestora. Rațiunea instituirii acestei obligații este simplă: acești membri sunt cei care participă la convocarea adunării generale, la stabilirea ordinii de zi, la pregătirea materialelor supuse adunării generale și a rapoartelor prezentate acesteia, astfel încât este imperios necesar ca aceștia să fie prezenți la prezentarea materialelor aflate la ordinea de zi, pentru a putea susține măsurile propuse și a oferi clarificările și explicațiile cerute de acționari.

Art. 153²⁴

(1) Dacă consiliul de administrație, respectiv directoratul, constată că, în urma unor pierderi, stabilite prin situațiile financiare anuale aprobate conform legii, activul net al societății, determinat ca diferență între totalul activelor și totalul datoriilor acesteia, s-a diminuat la mai puțin de jumătate din valoarea capitalului social subscris, va convoca de îndată adunarea generală extraordinară pentru a decide dacă societatea trebuie să fie dizolvată.

(2) Prin actul constitutiv se poate stabili ca adunarea generală extraordinară să fie convocată chiar și în cazul unei diminuări a activului net mai puțin semnificativă decât cea prevăzută la alin. (1), stabilindu-se acest nivel minim al activului net prin raportare la capitalul social subscris.

(3) Consiliul de administrație, respectiv directoratul, va prezenta adunării generale extraordinare întrunite potrivit alin. (1) un raport cu privire la situația patrimonială a societății, însoțit de observații ale cenzorilor sau, după caz, ale auditorilor interni. Acest raport trebuie depus la sediul societății cu cel puțin o săptămână înainte de data adunării generale, pentru a putea fi consultat de orice acționar interesat. În cadrul adunării generale extraordinare, consiliul de administrație, respectiv directoratul, îi va informa pe acționari cu privire la orice fapte relevante survenite după redactarea raportului scris.

(4) Dacă adunarea generală extraordinară nu hotărăște dizolvarea societății, atunci societatea este obligată ca, cel târziu până la încheierea exercițiului financiar ulterior celui în care au fost constatate pierderile și sub rezerva dispozițiilor art. 10, să procedeze la reducerea capitalului social cu un quantum cel puțin egal cu cel al pierderilor care nu au putut fi acoperite din rezerve, dacă în acest interval activul net al societății nu a fost reconstituit până la nivelul unei valori cel puțin egale cu jumătate din capitalul social.

(5) În cazul neîntrunirii adunării generale extraordinare în conformitate cu alin. (1) sau dacă adunarea generală extraordinară nu a putut delibera valabil nici în a doua convocare, orice persoană interesată se poate adresa instanței pentru a cere dizolvarea societății. Dizolvarea poate fi cerută și în cazul în care obligația impusă societății potrivit alin. (4) nu este respectată. În oricare dintre aceste cazuri instanța poate acorda societății un termen ce nu poate depăși 6 luni pentru regularizarea situației. Societatea nu va fi dizolvată dacă reconstituirea activului net până la nivelul unei valori cel puțin egale cu jumătate din capitalul social are loc până în momentul rămânerii definitive a hotărârii judecătorești de dizolvare.

*(la data 15-feb-2013 Art. 153²⁴, alin. (5) din titlul III, capitolul IV, secțiunea III, subsecțiunea III modificat de Art. 18, punctul 13. din titlul IV din **Legea 76/2012**)*

1.

Funcționarea în condiții propice a societății pe acțiuni depinde, în mod direct, de resursele financiare care îi stau la dispoziție. Cum capitalul social constituie cea mai ieftină sursă de finanțare și cum societatea pe acțiuni este constituită, de regulă, tocmai pentru a mobiliza asemenea resurse, LSC manifestă o preocupare constantă pentru menținerea și dezvoltarea capitalului social, care reprezintă și o limită de credibilitate a societății în raporturile cu terții.

Atunci când acest capital se restrânge de o manieră dramatică, nu prin voința asociaților ci pe calea unor pierderi suferite de societate, legea impune societății să reacționeze, în primul rând, prin organele care asigură conducerea societății (în speță, consiliul de administrație sau directoratul).

Atunci când acestea constată, pe baza situațiilor financiare anuale, că activul net al societății a scăzut sub jumătate din valoarea capitalului social subscris, au obligația de a convoca de îndată adunarea generală extraordinară a acționarilor. Având în vedere ca organul competent să aprobe situațiile financiare anuale este adunarea generală ordinară a acționarilor, înseamnă că o eventuală constatare a scăderii activului net

al societății sub limita prevăzută de acest text se va putea realiza, de consiliul de administrație sau, după caz, directoratul societății pe acțiuni, numai după ținerea acestei adunări... [citește mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 155**

(1) Acțiunea în răspundere contra fondatorilor, administratorilor, directorilor, respectiv a membrilor directoratului și consiliului de supraveghere, precum și a cenzorilor sau auditorilor financiari, pentru daune cauzate societății de aceștia prin încălcarea îndatoririlor lor față de societate, aparține adunării generale, care va decide cu majoritatea prevăzută la art. [112](#).

(2) Adunarea generală desemnează cu aceeași majoritate persoana însărcinată să exercite acțiunea în justiție.

(3) Când adunarea generală decide cu privire la situația financiară anuală, poate lua o hotărâre referitoare la răspunderea administratorilor sau directorilor, respectiv a membrilor directoratului și consiliului de supraveghere, chiar dacă această problemă nu figurează pe ordinea de zi.

(4) Dacă adunarea generală decide să pornească acțiune în răspundere contra administratorilor, respectiv a membrilor directoratului, mandatul acestora încetează de drept de la data adoptării hotărârii și adunarea generală, respectiv consiliul de supraveghere, va proceda la înlocuirea lor.

(5) Dacă acțiunea se pornește împotriva directorilor, aceștia sunt suspendați de drept din funcție până la rămânerea definitivă a hotărârii.

(la data 15-feb-2013 Art. 155, alin. (5) din titlul III, capitolul IV, secțiunea III, subsecțiunea III modificat de Art. 18, punctul 14. din titlul IV din [Legea 76/2012](#))

(6) Dacă adunarea generală decide să pornească acțiune în răspundere contra membrilor consiliului de supraveghere cu majoritatea prevăzută la art. [115 alin.](#)

(1), mandatul membrilor respectivi ai consiliului de supraveghere încetează de drept. Adunarea generală va proceda la înlocuirea lor.

(7) Acțiunea în răspundere împotriva membrilor directoratului poate fi exercitată și de către consiliul de supraveghere, în urma unei decizii a consiliului însuși. Dacă decizia este luată cu o majoritate de două treimi din numărul total de membri ai consiliului de supraveghere, mandatul membrilor respectivi ai directoratului încetează de drept, consiliul de supraveghere procedând la înlocuirea lor.

1.

Potrivit prevederilor art. 72 LSC, obligațiile și răspunderea administratorilor sunt reglementate de dispozițiile referitoare la mandat și de cele special prevăzute în această lege. Acționând ca mandatar cu reprezentare, împuterniciți să încheie acte juridice în numele și pe seama societății, membrii organelor de conducere a societății realizează, în același timp, gestiunea patrimoniului acestuia și sunt astfel răspunzători atât pentru prejudiciile create prin actele încheiate cât și pentru cele care provin din gestiunea lor sau, în anumite condiții, a celor care i-au precedat.

Această răspundere revine nu numai conducătorilor societății – administratori, directori, membri ai directoratului – ci și fondatorilor, membrilor consiliului de supraveghere, cenzorilor sau auditorilor financiari, pentru daunele cauzate societății de aceștia prin încălcarea îndatoririlor lor față de societate.

2. ... [citește mai departe \(1-6\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 155¹**

(1) Dacă adunarea generală nu introduce acțiunea în răspundere prevăzută la art. [155](#) și nici nu dă curs propunerii unuia sau mai multor acționari de a iniția o asemenea acțiune, acționarii reprezentând, individual sau împreună, cel puțin 5% din capitalul social au dreptul de a introduce o acțiune în despăgubiri, în nume propriu, dar în contul societății, împotriva oricărei persoane prevăzute la art. [155 alin. \(1\)](#).

(2) Persoanele care exercită dreptul prevăzut la alin. (1) trebuie să fi avut deja calitatea de acționar la data la care a fost dezbătută în cadrul adunării generale problema introducerii acțiunii în răspundere.

(3) Cheltuielile de judecată vor fi suportate de acționarii care au introdus acțiunea. În caz de admitere, acționarii au dreptul la rambursarea de către societate a sumelor avansate cu acest titlu.

(4) După rămânerea definitivă a hotărârii instanței de admitere a acțiunii prevăzute la alin. (1), adunarea generală a acționarilor, respectiv consiliul de supraveghere va putea decide încetarea mandatului administratorilor, directorilor și membrilor consiliului de supraveghere, respectiv al membrilor directoratului, și înlocuirea acestora.

▶(la data 15-feb-2013 Art. 155¹, alin. (4) din titlul III, capitolul IV, secțiunea III, subsecțiunea III modificat de Art. 18, punctul 15. din titlul IV din Legea 76/2012)

1.

Acțiunea în răspundere împotriva membrilor organelor de conducere, supraveghere sau control ale societății pe acțiuni este o acțiune socială, care este fundamentată pe principiul răspunderii mandatarilor pentru daunele cauzate mandatului în cursul și în legătură cu exercițiul mandatului lor.

De aceea, acțiunea în răspundere nu aparține, de principiu, acționarilor ci adunării generale, care o exercită în interesul societății și nu al unui grup sau altul de acționari. Dacă totuși, din varii motive²⁵¹, adunarea generală nu exercită această acțiune, acționarii reprezentând cel puțin 5% din capitalul social au dreptul de a introduce o acțiune în despăgubiri, în nume propriu, dar pe seama societății.

Câteva precizări sunt utile pentru relevarea corectă a semnificațiilor acestui text. Acționarii care au vocația de a introduce această acțiune sunt cei care dețin 5% din capital, singuri sau împreună. În acest din urmă caz, ei vor fi cu toți reclamânți în acțiunea în răspundere, dar vor putea încredința un mandat de reprezentare unuia dintre ei. Deși legea nu arată în mod expres aceasta, capitalul social la care trebuie să se raporteze cota de 5% este cel subscris și nu cel vărsat, primul fiind fix iar celălalt variabil, în cadrul termenului legal acordat pentru vărsare... citeste mai departe (1-4)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

▣ **SECȚIUNEA IV: Auditul financiar, auditul intern și cenzorii**

▣ **Art. 159**

▶(la data 01-dec-2006 Art. 159, alin. (5) din titlul III, capitolul IV, secțiunea IV abrogat de Art. I, punctul 112. din Legea 441/2006)

(1) Societatea pe acțiuni va avea 3 cenzori și un supleant, dacă prin actul constitutiv nu se prevede un număr mai mare. În toate cazurile, numărul cenzorilor trebuie să fie impar.

(2) Cenzorii sunt aleși de adunarea generală a acționarilor. Durata mandatului lor este de 3 ani și pot fi realeși.

(3) Cenzorii trebuie să își exercite personal mandatul.

(4) La societățile pe acțiuni cu capital majoritar de stat, unul dintre cenzori este, în mod obligatoriu, reprezentant al Ministerului Economiei și Finanțelor.

▶(la data 29-iun-2007 Art. 159 din titlul III, capitolul IV, secțiunea IV modificat de Art. I, punctul 31. din Ordonanța urgentă 82/2007)

I. Controlul gestiunii societăților pe acțiuni prin cenzori

1.

În mod tradițional, controlul gestiunii realizate de către organele statutare în cadrul societăților pe acțiuni trebuie să se efectueze de către una sau mai multe persoane special desemnate în acest scop, de către adunarea generală constitutivă sau, ulterior constituirii, de către AGA, pe parcursul existenței societății pe acțiuni²⁵². Aceste persoane sunt desemnate sub denumirea de cenzori, dintre acționari sau dintre terțe persoane și au ca principală misiune supravegherea și controlul activității pe care organele de gestiune ale societăților pe acțiuni care nu sunt supuse unei obligații legale de auditare a conturilor lor o desfășoară într-un anumit exercițiu financiar. Așadar, cenzorii au natura juridică și funcțiile unui organ legal și statutar de supraveghere și control a gestiunii societăților la care legea impune obligația creării unor astfel de organe... citeste mai departe (1-6)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 160

(1) Situațiile financiare ale societăților comerciale supuse obligației legale de auditare vor fi auditate de către auditori financiari - persoane fizice sau persoane juridice -, în condițiile prevăzute de lege.

(la data 01-dec-2006 Art. 160, alin. (1) din titlul III, capitolul IV, secțiunea IV modificat de Art. I, punctul 113. din [Legea 441/2006](#))

(1¹) Societățile pe acțiuni care optează, în temeiul art. [153](#), pentru sistemul dualist de administrare sunt supuse auditului financiar.

(1²) Societățile pe acțiuni ale căror situații financiare sunt supuse auditului financiar, potrivit legii sau opțiunii, în acest sens, a acționarilor pot să nu aplice prevederile art. [159 alin. \(1\)](#), hotărârea în acest sens fiind luată de adunarea generală a acționarilor.

(la data 29-iun-2007 Art. 160, alin. (1²) din titlul III, capitolul IV, secțiunea IV modificat de Art. I, punctul 32. din [Ordonanța urgentă 82/2007](#))

(2) Societățile comerciale ale căror situații financiare anuale sunt supuse auditului financiar, potrivit legii sau hotărârii acționarilor, vor organiza auditul intern potrivit normelor elaborate de Camera Auditorilor Financiari din România.

(la data 29-iun-2007 Art. 160, alin. (2) din titlul III, capitolul IV, secțiunea IV modificat de Art. I, punctul 33. din [Ordonanța urgentă 82/2007](#))

(3) La societățile comerciale ale căror situații financiare anuale nu sunt supuse, potrivit legii, auditului financiar, adunarea generală ordinară a acționarilor va hotărî contractarea auditului financiar sau numirea cenzorilor, după caz.

I. Categoriile de societăți comerciale la care auditarea situațiilor financiare trebuie să se facă de către auditorii financiari (statutari) și nu de către cenzori

1.

Articolul 160, astfel cum acesta a fost modificat și completat prin Legea nr. 441/2006 și O.U.G. nr. 82/2007, are ca obiect de reglementare problema societăților și a condițiilor în care anumite societăți trebuie să ia măsurile necesare pentru ca situațiile financiare să fie auditate de auditori financiari (statutari) și nu de cenzori. În comentariile articolului 159 am anticipat și am determinat pe baza dispozițiilor legale speciale categoriile de societăți comerciale care au astfel de obligații, așa încât nu apreciem necesar a se reveni asupra lor. Să reținem totuși că, potrivit prevederilor alin. (1¹) al art. 160, introdus prin Legea nr. 441/2006, s-a instituit regula că nu numai reglementările financiare impun regula auditului financiar (statutar), dar chiar și prevederile proprii ale actelor constitutive impun o astfel de cerință atunci când, de exemplu, societatea va opta pentru sistemul dualist de administrare, în condițiile art. 153 din LSC. [... citește mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 160¹

Consiliul de administrație, respectiv directoratul, înregistrează la registrul comerțului orice schimbare a cenzorilor, respectiv auditorilor financiari.

(la data 29-iun-2007 Art. 160¹ din titlul III, capitolul IV, secțiunea IV modificat de Art. I, punctul 34. din [Ordonanța urgentă 82/2007](#))

1.

Acest articol introdus prin Legea nr. 441/2006 și modificat prin O.U.G. nr. 82/2007 instituie în competența organelor de gestiune o obligație civil-comercială de a solicita, în termen de 15 zile de la data luării hotărârii (acest termen rezultă din Legea nr. 26/1990), înregistrarea în registrul comerțului în care este înmatriculată societatea a mențiunilor privind numirea ori schimbarea persoanelor care ocupă funcțiile de cenzori și/sau de auditori financiar (statutar), cu scopul de a le face opozabile terților, în condițiile legii. Prevederea la care ne referim este utilă din punct de vedere practic întrucât consacră ideea că cenzorii și auditorii financiari (statutari) sunt organe de supraveghere și control reprezentative ale societății care trebuie cunoscute de către acționari și de către terți pentru a putea fi contactate ori sesizate cu diverse probleme vizând societatea comercială care le-a numit în respectivele funcții.

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 161

(1) Cenzorii pot fi acționari, cu excepția cenzorului expert contabil, care poate fi terț ce exercită profesia individual ori în forme asociative.

▶(la data 29-iun-2007 Art. 161, alin. (1) din titlul III, capitolul IV, secțiunea IV modificat de Art. I, punctul 35. din **Ordonanța urgentă 82/2007**)

☐**(2)** Nu pot fi cenzori, iar dacă au fost aleși, decad din mandatul lor:

a) rudele sau afinii până la al patrulea grad inclusiv sau soții administratorilor;

b) persoanele care primesc sub orice formă, pentru alte funcții decât aceea de cenzor, un salariu sau o remunerație de la administratori sau de la societate sau ai căror angajatori sunt în raporturi contractuale sau se află în concurență cu aceasta;

c) persoanele cărora le este interzisă funcția de membru al consiliului de administrație, respectiv al consiliului de supraveghere și al directoratului, în temeiul art. 73¹;

▶(la data 17-apr-2009 Art. 161, alin. (2), litera C. din titlul III, capitolul IV, secțiunea IV modificat de Art. 1, punctul 4. din **Legea 88/2009**)

d) persoanele care, pe durata exercitării atribuțiilor conferite de această calitate, au atribuții de control în cadrul Ministerului Finanțelor Publice sau al altor instituții publice, cu excepția situațiilor prevăzute expres de lege.

(3) Cenzorii sunt remunerați cu o indemnizație fixă, determinată prin actul constitutiv sau de adunarea generală care i-a numit.

1.

Acest articol, supus unei ușoare – dar necesare – modificări atât prin Legea nr. 441/2006, în ceea ce privește conținutul alin. (2), lit. c) ca efect al reformei sistemelor de administrare realizate prin legea citată, cât și prin O.U.G. nr. 82/2007, respectiv prin Legea nr. 88/2009 pentru aprobarea menționatei ordonanțe, are ca obiect al reglementărilor condițiile pe care trebuie să le îndeplinească o persoană pentru a deveni cenzor precum și incompatibilitățile de care sunt afectate, respectiv sancțiunile de care sunt atinse aceste categorii de persoane.

Față de claritatea reglementărilor precum și față de faptul că anterior am mai comentat unele din prevederile alineatelor acestui articol, în acest loc facem doar precizarea că reglementarea pe care o conțin alin. (2) și (3) ale acestui articol pune în evidență preocuparea legiuitorului de evita orice situație în care imparțialitatea și independența cenzorilor ar putea și știrbită ori pusă la îndoială. Sancțiunile nerespectării interdicțiilor și incompatibilităților reglementate de alin. (2) al art. 161 sunt atât civile – decăderea din mandat, adică încetarea de drept a mandatului primit, ca sancțiune legală – cât și penale, potrivit prevederilor art. 277 din LSC... **citeste mai departe (1-2)**

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 162**

(1) În caz de deces, împiedicare fizică sau legală, încetare ori renunțare la mandat a unui cenzor, acesta va fi înlocuit de supleant.

(2) În situația prevăzută la alin. (1), precum și în situația în care numărul cenzorilor nu se poate completa prin înlocuirea cu supleanți ori nu mai rămâne în funcție niciun cenzor, administratorii vor convoca de urgență adunarea generală în vederea desemnării unui nou cenzor.

▶(la data 29-iun-2007 Art. 162 din titlul III, capitolul IV, secțiunea IV modificat de Art. I, punctul 36. din **Ordonanța urgentă 82/2007**)

1.

Articolul 162, rămas neatins de modificările și completările aduse de Legea nr. 441/2006 dar, în mod fericit, modificat și completat prin prevederile art. I din O.U.G. nr. 82/2007 reglementează, într-o manieră dispozitivă dar precisă, procedurile de urmat în cazul în care din motive obiective sau subiective un cenzor titular nu poate să-și exercite mandatul sau renunță la exercitarea lui. Pentru situația în care a devenit vacant un post de cenzor chiar dacă acea persoană a fost înlocuită de către supleant ori dacă nu mai rămâne în funcțiune niciun cenzor, chiar și în urma completării postului vacant prin supleantul desemnat de AGA, administratorii sunt obligați să convoace AGA pentru desemnarea unui nou cenzor.

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 163**

(1) Cenzorii sunt obligați să supravegheze gestiunea societății, să verifice dacă situațiile financiare sunt legal întocmite și în concordanță cu registrele, dacă acestea din urmă sunt ținute regulat și dacă evaluarea elementelor patrimoniale s-a făcut conform regulilor stabilite pentru întocmirea și prezentarea situațiilor financiare.

▶(la data 29-iun-2007 Art. 163, alin. (1) din titlul III, capitolul IV, secțiunea IV modificat de Art. I, punctul 37. din **Ordonanța urgentă 82/2007**)

(2) Despre toate acestea, precum și asupra propunerilor pe care le vor considera necesare cu privire la situațiile financiare și repartizarea profitului, cenzorii vor prezenta adunării generale un raport amănunțit. Modalitatea și procedura de raportare a auditorilor interni se stabilesc potrivit normelor elaborate de Camera Auditorilor Financiar din România.

▶(la data 29-iun-2007 Art. 163, alin. (2) din titlul III, capitolul IV, secțiunea IV modificat de Art. I, punctul 37. din **Ordonanța urgentă 82/2007**)

(3) Adunarea generală poate aproba situațiile financiare anuale numai dacă acestea sunt însoțite de raportul cenzorilor sau, după caz, al auditorilor financiar.

▶(la data 01-dec-2006 Art. 163, alin. (4) din titlul III, capitolul IV, secțiunea IV abrogat de Art. I, punctul 119. din **Legea 441/2006**)

(5) Cenzorii sau, după caz, auditorii interni vor aduce la cunoștință membrilor consiliului de administrație neregulile în administrație și încălcările dispozițiilor legale și ale prevederilor actului constitutiv pe care le constata, iar cazurile mai importante le vor aduce la cunoștință adunării generale.

▶(la data 01-dec-2006 Art. 163, alin. (5) din titlul III, capitolul IV, secțiunea IV modificat de Art. I, punctul 118. din **Legea 441/2006**)

I. Competențele cenzorilor și ale auditorilor interni

1.

În noua sa redactare, introdusă prin Legea nr. 441/2006 precum și prin O.U.G. nr. 82/2007, articolul 163 stabilește o serie de atribuțiuni de supraveghere și de control, în competența cenzorilor, evident acolo unde această categorie de organe poate funcționa în mod legal și statutar, iar în ceea ce-i privește pe auditorii interni se delegă competența de reglementare a modalităților și procedurilor de raportare către Camera Auditorilor Financiar din România. Examinarea conținutului respectivelor atribuțiuni [a se vedea prevederile alin. (1)] pune în evidență faptul că cenzorii, spre deosebire de auditorii financiar, trebuie să realizeze o serie de activități pe care aceștia din urmă nu au dreptul să le efectueze.

Apreciem că, în cazul societăților la care locul cenzorilor este luat în mod obligatoriu de auditorul financiar (statutar ori de firma de audit), atribuțiile – măcar în parte – pe care le au cenzorii în societățile în care situațiile financiare anuale nu trebuie auditate, trebuie exercitate de către auditorul intern și nu de către cel financiar (statutar).... **citeste mai departe (1-4)**

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

▣**Art. 164**

(1) Cenzorii au dreptul să obțină în fiecare lună de la administratori o situație despre mersul operațiunilor.

▶(la data 01-dec-2006 Art. 164, alin. (2) din titlul III, capitolul IV, secțiunea IV abrogat de Art. I, punctul 120. din **Legea 441/2006**)

(3) Este interzis cenzorilor să comunice acționarilor în particular sau terților datele referitoare la operațiunile societății, constatate cu ocazia exercitării mandatului lor.

1.

Articolul 164, în structura în care acesta a rămas după abrogarea prevederilor alin. (2) prin Legea nr. 441/2006, reglementează, prin prevederile alin. (1), dreptul pe care-l au cenzorii – evident doar în cazul societăților la care această categorie de organe de supraveghere și control ar trebui să existe – de a solicita administratorilor o informare (situație) cu privire la starea economico-financiară a respectivei societăți. Sau, altfel spus, aceste organe, în scopul îndeplinirii obligațiilor legale și statutare ce le revin, au dreptul să ceară organului de gestiune deliberativ să-i pună la dispoziție toate datele și informațiile necesare despre mersul operațiunilor economico-financiare pe care le desfășoară societatea ai căror acționari i-au numit în funcție. Un astfel de drept la informare este o consecință firească și necesară pentru îndeplinirea mandatului pe care cenzorii îl primesc de la AGA care-i numește.... **citeste mai departe (1-2)**

☐**Art. 164¹**

(1) Orice acționar are dreptul să reclame cenzorilor faptele despre care crede că trebuie cenzurate, iar aceștia le vor avea în vedere la întocmirea raportului către adunarea generală.

(2) În cazul în care reclamația este făcută de acționari reprezentând, individual sau împreună, cel puțin 5% din capitalul social sau o cotă mai mică, dacă actul constitutiv prevede astfel, cenzorii sunt obligați să o verifice. Dacă vor aprecia că reclamația este întemeiată și urgentă, sunt obligați să convoace imediat adunarea generală și să prezinte acesteia observațiile lor. În caz contrar, ei trebuie să pună în discuție reclamația la prima adunare. Adunarea generală trebuie să ia o hotărâre asupra celor reclamate.

(3) În cazul societăților în care au fost desemnați auditori interni, potrivit legii, orice acționar are dreptul să reclame acestora faptele despre care cred că trebuie verificate. Auditorii interni le vor avea în vedere la întocmirea raportului către consiliul de administrație, respectiv consiliul de supraveghere. În cazul în care reclamația este făcută de acționari reprezentând, individual sau împreună, cel puțin 5% din capitalul social ori o cotă mai mică, dacă actul constitutiv prevede astfel, auditorii interni sunt obligați să verifice faptele reclamate, iar în cazul în care sunt confirmate, fiind consemnate într-un raport ce va fi comunicat consiliului de administrație, respectiv consiliului de supraveghere, și pus la dispoziție adunării generale; în acest caz, consiliul de administrație, respectiv consiliul de supraveghere, este obligat să convoace adunarea generală.

☛(la data 01-dec-2006 Art. 164 din titlul III, capitolul IV, secțiunea IV completat de Art. I, punctul 121. din **Legea 441/2006**)

I. Dreptul acționarilor deținând orice cotă de capital, precum și a celor care dețin, singuri sau împreună cu alții, cel puțin 5% din totalul capitalului social, de a reclama cenzorilor ori auditorilor interni, după caz, fapte despre care ei cred că trebuie cenzurate

1.

Articolul 164¹, astfel cum acesta a fost conceput, redactat și introdus în structura LSC prin Legea nr. 441/2006, reglementează într-o manieră destul de precisă drepturile speciale de a reclama organelor de supraveghere statutare, drepturi acordate diferitelor categorii de acționari, care apreciază că anumite fapte despre care ei au luat cunoștință trebuie verificate, evaluate și tratate în conformitate cu exigențele legale. În acest sens, alin. (1) al articolului pe care-l comentăm are în vedere ipoteza în care reclamația este făcută de către orice acționar care acționează individual și care deține sub 5% din totalul capitalului social, și respectiv de către unul sau mai mulți acționari, care singuri sau împreună dețin cel puțin 5%, sau chiar o cotă mai mică, dacă actul constitutiv prevede o astfel de posibilitate (îngăduită de lege, de altfel)... **[citeste mai departe \(1-5\)](#)**

☐**Art. 165**

(1) Pentru îndeplinirea obligației prevăzute la art. **163 alin. (2)**, cenzorii vor delibera împreună; ei însă vor putea face, în caz de neînțelegere, rapoarte separate, care vor trebui să fie prezentate adunării generale.

(2) Pentru celelalte obligații impuse de lege, cenzorii vor putea lucra separat.

(3) Cenzorii vor trece într-un registru special deliberările lor, precum și constatările făcute în exercițiul mandatului lor.

1.

Articolul 165, rămas nemodificat prin Legea nr. 441/2006, reglementează modul în care trebuie să lucreze cenzorii atunci când efectuează operațiuni de supraveghere ori de control sau când elaborează rapoarte cu privire la situațiile financiare anuale întocmite de către administratori. Pentru îndeplinirea atribuțiilor conferite de prevederile art. 163 alin. (2), cenzorii trebuie să ajungă la un consens, deci trebuie să lucreze ca un organ colegial și deliberativ care trebuie să ia hotărâri cu unanimitate de voturi [alin. (1)]. Atunci când

acest lucru nu este posibil, fiecare dintre ei are dreptul să întocmească rapoarte separate și să le prezinte, ca atare, adunării generale a acționarilor, care va decide în consecință.

2.

Pentru îndeplinirea acelor atribuții ale cenzorilor care nu presupun hotărâri prin consens, ci simple operațiuni tehnico-materiale, membrii acestui tip de organ statutar vor putea lucra separat [alin. (2)] și sunt obligați să consemneze într-un registru special toate constatările făcute pe parcursul mandatului lor [alin. (3)]. De asemenea, membrii acestui organ au obligația de a consemna în același registru special și toate lucrările întrunirilor lor, precum și deciziile pe care le vor lua, în calitatea lor de organe colegiale deliberative. ...

[citește mai departe \(1-2\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 166**

(1) Întinderea și efectele răspunderii cenzorilor sunt determinate de regulile mandatului.

(2) Revocarea lor se va putea face numai de adunarea generală, cu votul cerut la adunările extraordinare.

(3) Dispozițiile art. **73** și 153¹⁶ se aplică și cenzorilor.

(la data 17-apr-2009 Art. 166, alin. (3) din titlul III, capitolul IV, secțiunea IV modificat de Art. 1, punctul 5. din [Legea 88/2009](#))

I. Despre natura juridică a raporturilor dintre cenzori și societatea comercială

1.

Articolul 166 stabilește câteva reguli esențiale pentru conturarea și elucidarea problemei naturii raporturilor juridice dintre cenzori și societățile comerciale pe acțiuni. Deși, așa după cum sperăm că vom putea demonstra în cele ce urmează, problema nu este simplă, din păcate LSC, nici chiar prin substanțiala reformă realizată prin Legea nr. 441/2006, nu a dobândit nicio prevedere cu privire la natura juridică a raporturilor dintre auditorii interni și societățile la care aceștia sunt numiți, fie în locul cenzorilor, fie alături de auditorii financiari, după caz. Nici cu privire la raporturile dintre această ultimă categorie de persoane și societățile ale căror situații financiare anuale trebuie să le auditeze, LSC și nici chiar O.U.G. nr. 75/1999 nu conțin necesarele precizări. În pofida unei astfel de situații normative, vom încerca să abordăm și aceste ultime categorii de probleme și să formulăm opiniile noastre, cu intenția de lansa doar o invitație la studierea și aprofundarea unei astfel de probleme cu importante implicații practice. ... [citește mai departe \(1-10\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **SECȚIUNEA V: Despre emiterea de obligațiuni**

☐ **Art. 167**

(1) Valoarea nominală a unei obligațiuni nu poate fi mai mică de 2,5 lei.

(la data 01-dec-2006 Art. 167, alin. (1) din titlul III, capitolul IV, secțiunea V modificat de Art. 1, punctul 122. din [Legea 441/2006](#))

(2) Obligațiunile din aceeași emisiune trebuie să fie de o valoare egală și acordă posesorilor lor drepturi egale.

(3) Obligațiunile pot fi emise în formă materială, pe suport hârtie, sau în formă dematerializată, prin înscriere în cont.

1.

Secțiunea 5 a Capitolului IV, dedicat societăților pe acțiuni, are ca obiect al reglementărilor sale problematica specială, dar foarte importantă, a posibilității emiterii, de către societățile comerciale pe acțiuni, de obligațiuni. Din păcate, niciuna din prevederile LSC nu se referă la vreo definiție a noțiunii de obligațiune ori la vreo situație care îndreptățește societățile pe acțiuni să emită obligațiuni. Ilustrativ în acest sens este faptul că art. 167, prin cele trei alineate ale sale, enumeră doar condițiile generale pe care trebuie să le îndeplinească o obligațiune, sub diverse aspecte.

Înainte de a trece la analiza propriu-zisă a prevederilor art. 167, articol al cărui alineat a fost modificat și reformulat prin Legea nr. 441/2006, găsim util să menționăm că, potrivit doctrinei economico-financiare, obligațiunea este un titlu de credit cu venit fix care îndeplinește funcțiunea de mobilizare de capitaluri pe termen lung, pentru sprijinirea realizării unor obiective precizate ale statului sau ale unor particulari; el este, deci, un împrumut, purtător al unei dobânzi plătibile periodic, realizat prin intermediul unor hârtii de valoare în favoarea statului sau unei societăți, care se obligă la o prestație oarecare, de obicei în bani, la un termen specificat. Împrumutul se poate realiza în monedă națională, caz în care împrumutul este intern, sau într-o monedă străină, caz în care este vorba despre un împrumut extern²⁵⁹. ... [citește mai departe \(1-2\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

▶(la data 01-dec-2006 Art. 168 din titlul III, capitolul IV, secțiunea V abrogat de Art. I, punctul 123. din **Legea 441/2006**)

▶(la data 01-dec-2006 Art. 169 din titlul III, capitolul IV, secțiunea V abrogat de Art. I, punctul 123. din **Legea 441/2006**)

☐**Art. 170**

(1)Subscripția obligațiunilor va fi făcută pe exemplarele prospectului de emisiune.

(2)Valoarea obligațiunilor subscrise trebuie să fie integral vărsată.

(3)Titlurile obligațiunilor trebuie să cuprindă datele prevăzute în legislația pieței de capital.

▶(la data 01-dec-2006 Art. 170, alin. (3) din titlul III, capitolul IV, secțiunea V modificat de Art. I, punctul 124. din **Legea 441/2006**)

(4)Titlurile vor fi semnate în conformitate cu dispozițiile art. **93 alin. (4)**.

(5)Valoarea nominală a obligațiunilor convertibile în acțiuni va trebui să fie egală cu cea a acțiunilor.

1.

În opinia noastră, abrogarea totală a art. 168 și 169 prin Legea nr. 441/2006 se pare că nu reprezintă cea mai inspirată soluție normativă, atât timp cât actuala Lege nr. 297/2004 a pieței de capital nu acordă o atenție specială și suficientă, după părerea noastră, emisiunii de obligațiuni de către societățile comerciale. Noi credem că prevederile celor două articole abrogate ar fi putut fi supuse unei restructurări care ar fi permis celor interesați să cunoască de la început ce au de făcut, în cazul în care doresc să se lanseze într-o inițiativă de genul emisiunii de obligațiuni. De asemenea, noi credem că ar fi fost utilă precizarea legală dacă emisiunea de obligațiuni se poate realiza doar prin ofertă publică de valori mobiliare, așa cum aceasta este definită de art. 2 alin. (1) pct. 18 din Legea nr. 297/2004²⁶³, sau se poate face și printr-un plasament privat. În prezent, actuala redactare pe care o are art. 170, chiar dacă alin. (3) a fost ușor modificat prin Legea nr. 441/2006, întrucât textul alin. (1) se referă la subscripția obligațiunilor pe exemplarele prospectului de emisiune, ne îngăduie prezumția că o emisiune de obligațiuni nu se va putea face decât prin ofertă publică, cu respectarea prevederilor Titlului V, Capitolul I al Legii nr. 297/2004 și ale regulamentelor C.N.V.M. emise în aplicarea acesteia.... **citeste mai departe (1-4)**

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 171**

(1)Deținătorii de obligațiuni se pot întruni în adunare generală, pentru a delibera asupra intereselor lor.

(2)Adunarea va fi convocată pe cheltuiala societății care a emis obligațiunile, la cererea unui număr de deținători care să reprezinte a patra parte din titlurile emise și nerambursate sau, după numirea reprezentanților deținătorilor de obligațiuni, la cererea acestora.

(3)Dispozițiile prevăzute pentru adunarea ordinară a acționarilor se aplică și adunării deținătorilor de obligațiuni, în ce privește formele, condițiile, termenele convocării, depunerea titlurilor și votarea.

(4)Societatea emitentă nu poate participa la deliberările adunării deținătorilor de obligațiuni, în baza obligațiunilor pe care le posedă.

(5)Deținătorii de obligațiuni vor putea fi reprezentați prin mandatar, alții decât administratorii, directorii, respectiv membrii directoratului, ai consiliului de supraveghere ori cenzorii sau funcționarii societății.

▶(la data 01-dec-2006 Art. 171, alin. (5) din titlul III, capitolul IV, secțiunea V modificat de Art. I, punctul 125. din **Legea 441/2006**)

1.

Articolul 171, prin textele celor 5 alineate ale sale, din care doar alin. (5) a fost modificat și completat prin Legea nr. 441/2006, reglementează problematica adunărilor generale speciale ale deținătorilor de obligațiuni, într-o manieră relativ asemănătoare cu cea realizată de art. 96 și 116 din LSC, articole pe care le-am comentat în cele precedente.

Alineatul (2) prevede că, în toate situațiile în care convocarea adunărilor speciale este obligatorie pentru organele de gestiune sesizate, cheltuielile vor fi suportate de societate, la fel ca și în cazul adunărilor

generale ale acționarilor, soluție care pune în evidență preocuparea legiuitorului de a asigura un tratament egal tuturor categoriilor de persoane având interese speciale și legitime față de o anumită societate comercială.

Alineatul (3) al acestui articol stabilește, fără echivoc, faptul că regulile prevăzute de prezenta lege privind formele, condițiile, termenele convocării, obligațiile de a depune obligațiunile sunt cele aplicabile, prin asimilare, adunărilor generale ale acționarilor... [citește mai departe \(1-1\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 172**

☐**(1)** Adunarea deținătorilor de obligațiuni legal constituită poate:

a) să numească un reprezentant al deținătorilor de obligațiuni și unul sau mai mulți supleanți, cu dreptul de a-i reprezenta față de societate și în justiție, fixându-le remunerația; aceștia nu pot lua parte la administrarea societății, dar vor putea asista la adunările sale generale;

b) să îndeplinească toate actele de supraveghere și de apărare a intereselor lor comune sau să autorizeze un reprezentant cu îndeplinirea lor;

c) să constituie un fond, care va putea fi luat din dobânzile cuvenite deținătorilor de obligațiuni, pentru a face față cheltuielilor necesare apărării drepturilor lor, stabilind, în același timp, regulile pentru gestiunea acestui fond;

d) să se opună la orice modificare a actului constitutiv sau a condițiilor împrumutului, prin care s-ar putea aduce o atingere drepturilor deținătorilor de obligațiuni;

e) să se pronunțe asupra emiterii de noi obligațiuni.

(2) Hotărârile adunării vor fi aduse la cunoștință societății, în termen de cel mult 3 zile de la adoptarea lor.

I. Competențele adunărilor generale ale deținătorilor de obligațiuni

1.

Alineatul (1) al acestui articol stabilește competențele pe care le au adunările generale ale deținătorilor de obligațiuni (ADGO), în raport cu societatea comercială emitentă a unor astfel de titluri de valoare ori de credit. Printre drepturile și atribuțiile enumerate de prevederile lit. a)-e) se remarcă, în concepția noastră, dreptul consacrat de lit. a) de a numi un reprezentant al obligatarilor, care trebuie să fie, după părerea noastră, doar unul dintre deținătorii de obligațiuni, persoană fizică sau juridică care va avea calitatea și va acționa ca un mandatar în interes comun al obligatarilor, întrucât ADGO nu are personalitate juridică, ea fiind un organ colectiv de decizie a acestei categorii de investitori. Desigur, în condițiile libertății contractuale și ale dreptului la asociere, nimic nu-i împiedică pe obligatari să se constituie într-o asociație non-profit care să le apere și să promoveze interesele, în condițiile O.G. nr. 26/2000, cu modificările și completările ulterioare... [citește mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 173**

Pentru validitatea deliberărilor prevăzute la art. [172 alin. \(1\) lit. a\), b\) și c\)](#) hotărârea se ia cu o majoritate reprezentând cel puțin o treime din titlurile emise și nerambursate; în celelalte cazuri este necesară prezența în adunare a deținătorilor reprezentând cel puțin două treimi din titlurile nerambursate și votul favorabil a cel puțin patru cincimi din titlurile reprezentate la adunare.

1.

Articolul 173 reglementează în mod benefic condițiile de cvorum și de majoritate pentru desfășurarea ADGO, în scopul luării hotărârilor necesare exercitării atribuțiilor și a drepturilor conferite de art. 172. Să remarcăm faptul că avem de-a face cu niște cvorumuri și majorități calificate, stabilite în corelație cu importanța și efectele pe care le pot avea problemele enumerate de lit. a)-d) ale art. 171.

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 174**

(1) Hotărârile luate de adunarea deținătorilor de obligațiuni sunt obligatorii și pentru deținătorii care nu au luat parte la adunare sau au votat contra.

(2) Hotărârile adunării deținătorilor de obligațiuni pot fi atacate în justiție de către deținătorii care nu au luat parte la adunare sau au votat contra și au cerut să se însereze aceasta în procesul-verbal al ședinței, în termenul și cu efectele arătate în art. **132** și **133**.

1.

Acest articol conține câteva reglementări foarte importante și utile, de natură să configureze regimul juridic al hotărârilor ADGO, în acest sens fiind relevantă asimilarea lor cu hotărârile AGA.

Problema care se poate naște în activitatea practică legată de atacarea în justiție a unor astfel de hotărâri ale deținătorilor de obligațiuni este aceea de a ști cine are calitate procesuală pasivă atunci când acțiunea în anulare este introdusă de un acționar care a votat împotriva ori care nu a fost prezent sau reprezentat la o anumită adunare. Pentru că o astfel de hotărâre nu este un act juridic emanând de la societate, așa cum este orice altă hotărâre AGA, calitate procesuală pasivă nu poate avea, în niciun caz, societatea emitentă de obligațiuni. O astfel de calitate trebuie să o aibă obligatarii care au votat pentru luarea hotărârii, persoane care vor putea fi reprezentate în justiție, de regulă, prin reprezentantul desemnat în condițiile art. 172 alin. (1) pct. a) din LSC, sau prin oricare altă persoană. Desigur, nu excludem nici posibilitatea să fie chemați în judecată toți obligatarii care au votat pentru, dar dacă numărul lor este mare, judecătorul îi va putea obliga pe pârâți să-și desemneze un reprezentant comun, în condițiile art. 144 alin. (5) din C. proc. civ. [... citeste mai departe \(1-2\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 175

Acțiunea în justiție a deținătorului de obligațiuni împotriva societății nu este admisibilă dacă are același obiect cu al acțiunii intentate de reprezentantul deținătorilor de obligațiuni sau este contrară unei hotărâri a adunării deținătorilor de obligațiuni.

1.

Cu intenția, foarte probabilă, a legiuitorului de a evita, prin dispoziții normative, situațiile paralele în care unul dintre obligatari, altul decât reprezentantul special desemnat de către ADGO, se va adresa instanței de judecată competente cu o acțiune în anularea unei hotărâri AGA ilegală și contrară intereselor obligatarilor, înainte, în același timp ori după introducerea aceleiași acțiuni de către reprezentantul autorizat, art. 175 instituie un caz de inadmisibilitate a unei astfel de acțiuni, caz care se poate constitui într-un adevărat fine de neprimire a unei astfel de acțiuni, dacă aceasta are același obiect cu cel al acțiunii pe care o intentează reprezentantul deținătorilor de obligațiuni. O astfel de soluție trebuie să se pronunțe de către instanța sesizată cu astfel de acțiuni și în cazul în care obligatarul care a luat inițiativa introducerii unei acțiuni, dar care este contrară unei alte hotărâri a adunării deținătorilor de acțiuni. În mod evident, într-o astfel de situație, obligatarul în cauză are dreptul să atace acea hotărâre, dacă își poate justifica calitatea procesuală și dacă mai este în termen să o facă. [... citeste mai departe \(1-1\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 176

(1) Obligațiunile se rambursează de societatea emitentă la scadență.

(2) Înainte de scadență, obligațiunile din aceeași emisiune și cu aceeași valoare pot fi rambursate, prin tragere la sorți, la o sumă superioară valorii lor nominale, stabilită de societate și anunțată public cu cel puțin 15 zile înainte de data tragerii la sorți.

(3) Obligațiunile convertibile pot fi preschimbate în acțiuni ale societății emitente, în condițiile stabilite în prospectul de ofertă publică.

I. Condițiile în care pot și trebuie rambursate obligațiunile

1.

Într-o exprimare foarte laconică, dar precisă, alin. (1) al art. 176 reglementează obligația oricărei societăți comerciale emitentă de obligațiuni de a restitui împrumuturile primite prin intermediul emisiunii de obligațiuni, la scadența convenită. Așadar, ca oricare alt împrumutat, societatea care și-a procurat fondurile prin acest mecanism de investiții financiare – privit din punctul de vedere al cumpărătorilor obligațiunilor – este obligată să restituie împrumutul primit celor care, la scadență sau ulterior acesteia, dar în termenul de prescripție general, vor solicita restituirea lui, plus dobânda promisă prin prospectele de emisiune (cererea de ofertă de a împrumuta). Obligația de restituire are ca temelie de drept comun art. 1584 și art. 1586 C. civ.,

iar ca temei de drept special, art.176 alin.(1) din LSC.

Pentru că obligațiunile sunt titluri de valoare ori de credit care sunt liber negociabile, în mod similar acțiunilor, este posibil ca, la scadență, cel care solicită restituirea să fie o altă persoană decât cel care a dobândit inițial obligațiunile. O astfel de situație, fără a fi interzisă de lege sau de prospectul de emisiune, va trebui notificată societății emitente anterior scadenței de către noul dobânditor ori de către vechiul proprietar, prin declarație scrisă de cedent și de cesionar, declarație care se înregistrează în registrul obligațiunilor. În cazul obligațiunilor la purtător, deținătorul lor nu are nicio obligație în a-i face opozabilă societății emitente o eventuală dobândire anterioară de la un obligatar inițial, simpla tradițiune a înscrisului constator și posesia lui valorând publicitatea legală necesară pentru circulația unor astfel de categorii de bunuri mobile. [... citește mai departe \(1-5\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

SECTIUNEA VI: Despre registrele societății și despre situațiile financiare anuale

Art. 177

(1) În afară de evidențele prevăzute de lege, societățile pe acțiuni trebuie să țină:

a) un registru al acționarilor care să arate, după caz, numele și prenumele, codul numeric personal, denumirea, domiciliul sau sediul acționarilor cu acțiuni nominative, precum și vărsămintele făcute în contul acțiunilor. Evidența acțiunilor tranzacționate pe o piață reglementată/sistem alternativ de tranzacționare se realizează cu respectarea legislației specifice pieței de capital;

(la data 01-dec-2006 Art. 177, alin. (1), litera A. din titlul III, capitolul IV, secțiunea VI modificat de Art. I, punctul 126. din [Legea 441/2006](#))

b) un registru al ședințelor și deliberărilor adunărilor generale;

c) un registru al ședinței și deliberărilor consiliului de administrație, respectiv ale directoratului și consiliului de supraveghere;

(la data 01-dec-2006 Art. 177, alin. (1), litera C. din titlul III, capitolul IV, secțiunea VI modificat de Art. I, punctul 126. din [Legea 441/2006](#))

(la data 01-dec-2006 Art. 177, alin. (1), litera D. din titlul III, capitolul IV, secțiunea VI abrogat de Art. I, punctul 127. din [Legea 441/2006](#))

e) un registru al deliberărilor și constatărilor făcute de cenzori și, după caz, de auditori interni, în exercitarea mandatului lor;

(la data 01-dec-2006 Art. 177, alin. (1), litera E. din titlul III, capitolul IV, secțiunea VI modificat de Art. I, punctul 126. din [Legea 441/2006](#))

f) un registru al obligațiunilor, care să arate totalul obligațiunilor emise și al celor rambursate, precum și numele și prenumele, denumirea, domiciliul sau sediul titularilor, când ele sunt nominative. Evidența obligațiunilor emise în formă dematerializată și tranzacționate pe o piață reglementată sau printr-un sistem alternativ de tranzacționare va fi ținută conform legislației specifice pieței de capital;

(la data 01-dec-2006 Art. 177, alin. (1), litera F. din titlul III, capitolul IV, secțiunea VI modificat de Art. I, punctul 126. din [Legea 441/2006](#))

g) orice alte registre prevăzute de acte normative speciale.

(la data 01-dec-2006 Art. 177, alin. (1) din titlul III, capitolul IV, secțiunea VI completat de Art. I, punctul 128. din [Legea 441/2006](#))

(2) Registrele prevăzute la alin. (1) lit. a), b) și f) vor fi ținute prin grija consiliului de administrație, respectiv a directoratului, cel prevăzut la lit. c) prin grija organului în cauză, iar cel prevăzut la lit. e) prin grija cenzorilor sau, după caz, a auditorilor interni; registrele prevăzute la alin. (1) lit. g) vor fi ținute în condițiile prevăzute de actele normative respective.

(la data 01-dec-2006 Art. 177, alin. (2) din titlul III, capitolul IV, secțiunea VI modificat de Art. I, punctul 129. din [Legea 441/2006](#))

1.

Articolul 177, prin cele două alineate ale sale, astfel cum au fost modificate și completate prin Legea nr.

441/2006, reglementează, la modul general, obligația profesională a comercianților societăți comerciale, organizați sub diverse forme, de a ține, prin grija organelor de gestiune și de control statutare [a se vedea, în acest sens, prevederile alin. (2), care enumeră respectivele categorii de organe], o serie de evidențe speciale numite registre, evidențe care trebuie să servească unor scopuri diverse dar, în principal, unui probatoriu și care sunt diferite, ca temei legal și ca funcție, față de registrele comerciale pe care le evocă art. 22 din C. com., și respectiv Legea nr. 82/1991 a contabilității, act normativ care a modificat însă prevederile art. 22 din codul menționat.

Din examinarea denumirii, precum și a conținutului categoriilor de registre pe care le enumeră alin. (1), se poate desprinde concluzia că, față de registrele de contabilitate care reflectă operațiuni patrimoniale, registrele reglementate de art. 177 au ca scop să consemneze operațiuni tehnico-materiale, dar și importante acte juridice, precum și activitatea și deciziile luate de către organele de conducere, gestiune și de control, specifice fiecărei forme de societate. Acele registre, ca regulă, nu sunt registre publice, accesul la conținutul lor avându-l doar acționarii, respectiv obligatarii, asociații, sau alte persoane care pot justifica un interes legitim, după caz. [... citește mai departe \(1-4\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

▣**Art. 178**

(1) Administratorii, respectiv membrii directoratului, sau, după caz, entitățile care țin evidența acționariatului conform prevederilor legale au obligația să pună la dispoziția acționarilor și a oricăror alți solicitanți informații privind structura acționariatului respectivei societăți și să le elibereze, la cerere, pe cheltuiala lor, certificate privind aceste date.

▶ (la data 29-iun-2007 Art. 178, alin. (1) din titlul III, capitolul IV, secțiunea VI modificat de Art. I, punctul 39. din [Ordonanța urgentă 82/2007](#))

(2) De asemenea, sunt obligați să pună la dispoziția acționarilor și a deținătorilor de obligațiuni, în aceleași condiții, registrele prevăzute la art. [177 alin. \(1\) lit. b\) și f\)](#).

1.

Articolul 178, astfel cum a fost modificat și completat [alin. (1)] prin Legea nr. 441/2006 precum și prin O.U.G. nr. 82/2007, art. I, pct. 39 (prin această modificare, printre altele, s-a renunțat la expresia de „societate de registru independent” aceasta fiind înlocuită cu expresia „entități care țin evidența acționariatului”, probabil cu intenția de a marca noile soluții legislative privind competența de ținere a evidenței de către subiecte de drept specializate) consacră dreptul acționarilor și, după caz, al deținătorilor de obligațiuni, de a obține extrase și informații de la cei însărcinați cu ținerea respectivelor registre, pe cheltuiala solicitanților.

Sfera categoriilor de persoane care pot fi îndreptățite să solicite date, informații și extrase din registrele acționarilor se extinde și la alte categorii de persoane care, deși nu sunt acționari, pot justifica un interes legitim în acest sens.

În legătură cu interesul legitim pe care trebuie să-l justifice alți solicitanți, deși această cerință nu este prevăzută de lege, credem că ea se impune cu necesitate, întrucât, așa cum am arătat anterior, registrul acționarilor nu este un document public. [... citește mai departe \(1-1\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

▣**Art. 179**

Registrul acționarilor și registrul obligațiunilor se pot ține manual sau în sistem computerizat.

1.

Articolul 179 conține o reglementare cadru care permite societăților emitente de acțiuni și de obligațiuni să opteze între a ține evidența acelor valori, precum și a deținătorilor lor într-un sistem clasic sau într-unul computerizat, iar prevederile alin. (1) și (2) ale art. 180 oferă posibilitatea ca societatea interesată să opteze, pentru cazul în care dorește să țină evidența în sistem computerizat, la serviciile profesionale ale unei societăți comerciale specializate și autorizate în acest sens de către C.N.V.M., numită societate comercială de registru independent. De altfel, în condițiile în care acțiunile și/sau obligațiunile emise de o societate comercială sunt tranzacționate pe o piață reglementată și supravegheată de C.N.V.M., registrele acționarilor și ale obligațiunilor este obligatoriu a fi ținute de către o societate de registru independent, în sistem computerizat, așa cum prevede alin. (3) al art. 180. Astfel de societăți comerciale specializate care țin evidențe computerizate ale acțiunilor și obligațiunilor vor emite extrase de cont, în locul certificatelor de acționar/obligatar, așa cum prevăd reglementările emise de CNMV, în acest sens, respectiv Regulamentul 13/2005. Un astfel de document trebuie să aibă un conținut minimal de informații și are aceeași valoare

probatorie cu certificatul de acționar despre care face vorbire LSC. În ceea ce privește societățile comerciale ale căror acțiuni sunt tranzacționate prin Bursa de Valori București, în conformitate cu reglementările C.N.V.M. și cu prevederile alin. (4) al art. 146 al Legii nr. 297/2004 privind piața de capital, evidența respectivelor acțiuni trebuie ținută de către o societate comercială specializată desemnată sub denumirea de depozitarul central, societate care, printre alte funcții, o îndeplinește și pe aceea specifică societăților de registru independent. [... citește mai departe \(1-1\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☒ **Art. 180**

(1) Societatea comercială poate contracta cu o societate de registru independent privat ținerea registrului acționarilor în sistem computerizat și efectuarea înregistrărilor și a altor operațiuni legate de acest registru.

(2) Dispozițiile alineatului precedent sunt aplicabile, în mod corespunzător, și în ceea ce privește registrul obligațiunilor.

(3) Ținerea registrului acționarilor și/sau a registrului obligațiunilor de către o societate de registru independent autorizat este obligatorie în cazurile prevăzute de lege.

(4) În cazul în care registrul acționarilor este ținut de către o societate de registru independent autorizată, este obligatorie menționarea în registrul comerțului a firmei și a sediului acesteia, precum și a oricăror modificări intervenite cu privire la aceste elemente de identificare.

1.

Articolul 179 conține o reglementare cadru care permite societăților emitente de acțiuni și de obligațiuni să opteze între a ține evidența acelor valori, precum și a deținătorilor lor într-un sistem clasic sau într-unul computerizat, iar prevederile alin. (1) și (2) ale art. 180 oferă posibilitatea ca societatea interesată să opteze, pentru cazul în care dorește să țină evidența în sistem computerizat, la serviciile profesionale ale unei societăți comerciale specializate și autorizate în acest sens de către C.N.V.M., numită societate comercială de registru independent. De altfel, în condițiile în care acțiunile și/sau obligațiunile emise de o societate comercială sunt tranzacționate pe o piață reglementată și supravegheată de C.N.V.M., registrele acționarilor și ale obligațiunilor este obligatoriu a fi ținute de către o societate de registru independent, în sistem computerizat, așa cum prevede alin. (3) al art. 180. Astfel de societăți comerciale specializate care țin evidențe computerizate ale acțiunilor și obligațiunilor vor emite extrase de cont, în locul certificatelor de acționar/obligatar, așa cum prevăd reglementările emise de CNMV, în acest sens, respectiv Regulamentul 13/2005. Un astfel de document trebuie să aibă un conținut minimal de informații și are aceeași valoare probatorie cu certificatul de acționar despre care face vorbire LSC. În ceea ce privește societățile comerciale ale căror acțiuni sunt tranzacționate prin Bursa de Valori București, în conformitate cu reglementările C.N.V.M. și cu prevederile alin. (4) al art. 146 al Legii nr. 297/2004 privind piața de capital, evidența respectivelor acțiuni trebuie ținută de către o societate comercială specializată desemnată sub denumirea de depozitarul central, societate care, printre alte funcții, o îndeplinește și pe aceea specifică societăților de registru independent. [... citește mai departe \(1-2\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☒ **Art. 181**

Consiliul de administrație, respectiv directoratul, trebuie să prezinte cenzorilor, respectiv auditorilor interni și auditorilor financiari, cu cel puțin 30 de zile înainte de ziua stabilită pentru ședința adunării generale situația financiară anuală pentru exercițiul financiar precedent, însoțită de raportul lor și de documentele justificative.

(la data 01-dec-2006 Art. 181 din titlul III, capitolul IV, secțiunea VI modificat de Art. I, punctul 131. din [Legea 441/2006](#))

1.

Articolul 181, astfel cum a fost modificat și completat prin Legea nr. 441/2006, instituie obligația organelor de gestiune statutare de a elabora și înainta organelor de control și de audit desemnate potrivit legii și actelor constitutive, într-un termen rezonabil, situațiile financiare anuale aferente exercițiilor financiare încheiate, situații impuse de Legea nr. 82/1991 cu modificările și completările ulterioare, precum și de reglementările secundare emise în aplicarea acesteia de către Guvern ori de către Ministerul Finanțelor Publice. Acele situații trebuie întocmite conform legilor speciale [a se vedea trimiterea pe care o face, în

acest sens, art. 182 alin. (1)] și vor fi însoțite, în mod necesar, și de rapoartele organelor de gestiune care le întocmesc, în scopul ca cenzorii și auditorii interni și cei statutari, după caz, să le poată audita, așa după cum impune legea [a se vedea prevederile art. 182 alin. (2) din LSC]... [citește mai departe \(1-2\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

▣**Art. 182**

- (1) Situațiile financiare anuale se vor întocmi în condițiile prevăzute de lege.
- (2) Situațiile financiare anuale ale societăților comerciale vor fi verificate sau auditate, potrivit legii.

1.

Articolul 181, astfel cum a fost modificat și completat prin Legea nr. 441/2006, instituie obligația organelor de gestiune statutare de a elabora și înainta organelor de control și de audit desemnate potrivit legii și actelor constitutive, într-un termen rezonabil, situațiile financiare anuale aferente exercițiilor financiare încheiate, situații impuse de Legea nr. 82/1991 cu modificările și completările ulterioare, precum și de reglementările secundare emise în aplicarea acestora de către Guvern ori de către Ministerul Finanțelor Publice. Acele situații trebuie întocmite conform legilor speciale [a se vedea trimiterea pe care o face, în acest sens, art. 182 alin. (1)] și vor fi însoțite, în mod necesar, și de rapoartele organelor de gestiune care le întocmesc, în scopul ca cenzorii și auditorii interni și cei statutari, după caz, să le poată audita, așa după cum impune legea [a se vedea prevederile art. 182 alin. (2) din LSC]... [citește mai departe \(1-2\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

▣**Art. 183**

- (1) Din profitul societății se va prelua, în fiecare an, cel puțin 5 % pentru formarea fondului de rezervă, până ce acesta va atinge minimum a cincea parte din capitalul social.
- (2) Dacă fondul de rezervă, după constituire, s-a micșorat din orice cauză, va fi completat, cu respectarea prevederilor alin. (1).
- (3) De asemenea, se include în fondul de rezervă, chiar dacă acesta a atins suma prevăzută la alin. (1), excedentul obținut prin vânzarea acțiunilor la un curs mai mare decât valoarea lor nominală, dacă acest excedent nu este întrebuințat la plata cheltuielilor de emisiune sau destinat amortizărilor.
- (4) Fondatorii vor participa la profit, dacă acest lucru este prevăzut în actul constitutiv ori, în lipsa unor asemenea prevederi, a fost aprobat de adunarea generală extraordinară.
- (5) În toate cazurile, condițiile participării se vor stabili de adunarea generală, pentru fiecare exercițiu financiar.

1.

Acest articol, rămas nemodificat sau completat prin Legea nr. 441/2006, conține câteva dispoziții cu aplicabilitate financiară de maximă importanță pentru corecta administrare a unei societăți comerciale pe acțiuni. Avem în vedere fondul de rezervă, fond a cărei constituire este obligatorie, cel puțin la nivelul minim prevăzut de alin. (1). Acel fond de rezervă, denumit și rezerva legală, nu poate fi utilizat decât în strictă concordanță cu legea și numai atunci când se înregistrează pierderi de capital sau de activ net. În niciun caz el nu poate fi utilizat pentru majorarea capitalului social, și va trebui reînnoit ori de câte ori se va reduce sub minimul special.

2.

Alineatul (3) stabilește destinația excedentului de valoare care s-ar putea obține de către o societate comercială, în cazul în care aceasta și-ar vinde acțiunile la un preț mai mare decât valoarea lor nominală, fără a preciza în niciun mod dacă o astfel de vânzare este avută în vedere numai atunci când este vorba de vânzarea acțiunilor răscumpărate sau și atunci când se vând acțiunile nou emise în cadrul unei majorări de capital, cu sau fără o ofertă publică. Excedentul de valoare care s-ar putea obține în astfel de condiții se va vira obligatoriu în fondul de rezervă legală, chiar dacă acesta, prin prelevările anuale repetate, a atins nivelul minim impus de lege... [citește mai departe \(1-4\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

▣**Art. 184**

(1) Raportul cenzorilor sau, după caz, al auditorului financiar rămâne depus la sediul societății și la cel al sucursalelor în cele 15 zile care preced întrunirea adunării generale, pentru a fi consultate de acționari.

(2) La cerere, consiliul de administrație, respectiv directoratul, eliberează acționarilor copii de pe aceste documente. Sumele percepute pentru eliberarea de copii nu pot depăși costurile administrative implicate de furnizarea acestora.

(la data 01-dec-2006 Art. 184 din titlul III, capitolul IV, secțiunea VI modificat de Art. I, punctul 132. din [Legea 441/2006](#))

1.

Acest articol, astfel cum a fost modificat și completat prin Legea nr. 441/2006, creează obligația, pentru cenzori și auditorii financiari (statutari), de a depune rapoartele lor la sediul societății și la sediul eventualelor sucursale cu cel puțin 15 zile înainte de data AGA, pentru a putea fi consultate anterior acesteia în mod direct și chiar de a obține copii, în condiții lesnicioase, de la membrii organelor de gestiune.

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 185

(1) În condițiile prevăzute de Legea contabilității nr. [82/1991](#), republicată, consiliul de administrație, respectiv directoratul, este obligat să depună la unitățile teritoriale ale Ministerului Finanțelor Publice, în format hârtie și în format electronic sau numai în formă electronică, având atașată o semnătură electronică extinsă, situațiile financiare anuale, raportul lor, raportul cenzorilor sau raportul auditorilor financiari, după caz.

(2) Consiliul de administrație, respectiv directoratul societății-mamă, definită astfel de reglementările contabile aplicabile, este obligat să depună la unitățile teritoriale ale Ministerului Finanțelor Publice copii ale situațiilor financiare anuale consolidate, prevederile alin. (1) urmând a fi aplicate în mod corespunzător.

(3) În vederea efectuării publicității legale, Ministerul Finanțelor Publice transmite, electronic, la Oficiul Național al Registrului Comerțului copii de pe următoarele acte, în formă electronică: situațiile financiare anuale și, după caz, situațiile financiare anuale consolidate, raportul și, după caz, raportul consolidat al consiliului de administrație, respectiv al directoratului, raportul cenzorilor sau raportul auditorilor financiari, precum și indicatorii economico-financiari necesari efectuării publicității legale. Publicitatea legală se realizează prin menționarea în registrul comerțului a depunerii situațiilor financiare anuale, însoțite de raportul consiliului de administrație, respectiv al directoratului, raportul cenzorilor sau raportul auditorilor financiari, precum și prin publicarea indicatorilor economico-financiari extrași din acestea.

(4) Societățile comerciale care au o cifră anuală de afaceri de peste 10 milioane lei au obligația de a publica în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, un anunț prin care se confirmă depunerea actelor prevăzute la alin. (1).

(5) Pentru societățile comerciale a căror cifră anuală de afaceri nu depășește 10 milioane lei, anunțul prevăzut la alin. (4) va fi publicat, pentru acces gratuit, pe pagina de internet a Oficiului Național al Registrului Comerțului.

(6) Ministerul Finanțelor Publice și Oficiul Național al Registrului Comerțului vor încheia un protocol de colaborare, în vederea transmiterii, în format electronic, a copiilor și informațiilor prevăzute la alin. (3) și (5).

(la data 04-oct-2010 Art. 185 din titlul III, capitolul IV, secțiunea VI modificat de Art. I, punctul 1. din [Ordonanța urgentă 90/2010](#))

*) De la data de 1 ianuarie 2011, situațiile financiare anuale și documentele anexate acestora, prevăzute la art. [185](#) se depun numai la unitățile teritoriale ale

▶(la data 04-oct-2010 Art. 185 din titlul III, capitolul IV, secțiunea VI a se vedea referințe de aplicare din Art. III din **Ordonanța urgentă 90/2010**)

1.

Articolul 185, astfel cum a fost modificat și completat prin Legea nr. 441/2006 și prin O.U.G. nr. 82/2007, creează premisele de ordin legal, în baza cărora terții interesați și nu numai această categorie de persoane, vor putea cerceta situațiile financiare anuale precum și rapoartele organelor de control și audit statutar pe marginea acestora, inclusiv procesele-verbale aferente fiecărei AGA de aprobare a unor astfel de documente. În acest scop, organele de gestiune au obligația să le depună la registrul comerțului în care este înregistrată societatea și să ceară menționarea lor în registru.

Depunerea documentelor menționate se va putea realiza și în format electronic, dar numai cu certificarea autenticității semnăturilor electronice (extinse). Și în legătură cu această problemă legiuitorul a instituit cerința dublei publicități, prin registrul comerțului și prin Monitorul Oficial, Partea a IV-a, dar această din urmă cerință de publicitate revine doar societăților care au o cifră anuală de afaceri de cel puțin 10 milioane lei. Pentru toate celelalte, cu o cifră de afaceri sub 10 milioane, anunțul va fi publicat pentru a putea fi accesat prin internet pe situl oficiului registrului comerțului. **... citește mai departe (1-2)**

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 186**

Aprobarea situațiilor financiare anuale de către adunarea generală nu împiedică exercitarea acțiunii în răspundere, în conformitate cu prevederile art. **155.**

▶(la data 01-dec-2006 Art. 186 din titlul III, capitolul IV, secțiunea VI modificat de Art. I, punctul 134. din **Legea 441/2006**)

1.

Acest articol, și el supus unei modificări necesare, de altfel, prin Legea nr. 441/2006, printr-un enunț foarte lapidar stabilește o regulă de foarte mare importanță și rezonanță în ceea ce privește raporturile dintre societatea comercială și organele sale de gestiune, control și audit, adică în raport cu acele categorii de persoane care exercită un anumit tip de mandat din partea societății, în mod direct, și din partea acționarilor, în mod indirect. Astfel, legiuitorul, prudent cu regimul juridic al răspunderii organelor de gestiune, control și audit, a rezervat dreptul acționarilor care vor putea constata, în oricare din modalitățile permise de lege, după ce și-au dat votul cu privire la aprobarea situațiilor financiare și după ce au dat descărcarea de gestiune anuală, anumite acte și fapte ilicite și prejudiciante, să decidă declanșarea acțiunii în răspundere contractuală sau delictuală. Așadar, aprobarea situațiilor financiare și acordarea descărcării de gestiune anuală nu are semnificația și nu produce un efect de exonerare de răspundere absolut, în sensul că descoperirea ulterioară a unor acte și fapte ilicite și prejudiciante, dar în limita termenului de prescripție, păstrează neafectat dreptul acționarilor de a-i trage la răspundere pe cei vinovați. **... citește mai departe (1-2)**

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**CAPITOLUL V: Societățile în comandită pe acțiuni**

☐**Art. 187**

Dispozițiile prezentului capitol se completează cu normele privind societățile pe acțiuni, cu excepția celor referitoare la sistemul dualist de administrare.

▶(la data 29-iun-2007 Art. 187 din titlul III, capitolul V modificat de Art. I, punctul 41. din **Ordonanța urgentă 82/2007**)

1.

Societatea în comandită pe acțiuni prezintă o particularitate care se relevă chiar din denumirea formei sale juridice: este o societate în comandită și este o societate pe acțiuni. Structura sa compozită, de proiect nedesăvârșit până la ultimele consecințe, este completată de prezența a două tipuri de asociați: unii cu răspundere nelimitată, a căror poziție juridică este asemănătoare asociaților societății în nume colectiv și unii cu răspundere limitată, al căror regim, cu mici deosebiri, este asemănător celui al acționarilor societății pe acțiuni.

Astfel, societatea în comandită pe acțiuni se prezintă ca o societate în comandită simplă, ai cărei asociați comandați răspund ca și asociații societății în nume colectiv și care este reglementată, în mod substanțial, de prevederile aplicabile societății pe acțiuni – un cocteil de prevederi legale. De altfel, este de remarcat oscilația legiuitorului în referirile pe care le face la asociații societății în comandită pe acțiuni: aceștia sunt numiți când asociați (art. 189 LSC), când acționari (art. 190 LSC); fără îndoială că, utilizând denumirea generică de asociat comanditat sau asociat comanditar, legiuitorul a dorit să sublinieze faptul că regimul

personal al acestor asociații este mai apropiat de cel al asociațiilor societății în comandită sau în nume colectiv, decât de cel al acționarilor societății pe acțiuni, dorind să evite o confuzie între aceștia din urmă și asociații societății în comandită pe acțiuni. [... citește mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 188**

(1) Administrarea societății este încredințată unuia sau mai multor asociații comanditați.

(2) Asociaților comanditați li se vor aplica dispozițiile prevăzute la art. **80-83**, iar asociaților comanditari cele din art. **89** și **90**.

I. Sistemul de administrare al societăților în comandită pe acțiuni

1.

Spre deosebire de situația administratorilor societății pe acțiuni, administratorii societății în comandită pe acțiuni nu vor putea fi aleși decât dintre asociații comanditați. Asociații vor putea alege, astfel, în cadrul adunării generale ordinare, unul sau mai mulți administratori, numărul acestora fiind întotdeauna impar; când sunt mai mulți administratori, aceștia vor constitui un consiliu de administrație. La societatea în comandită pe acțiuni ale cărei situații financiare fac obiectul unei obligații legale de audit se va forma, în mod obligatoriu, un consiliu de administrație compus din cel puțin trei administratori.

Societatea în comandită pe acțiuni va aplica, în mod inevitabil, sistemul unitar de administrare al societății, întrucât LSC arată că acestea nu i se aplică dispozițiile privind sistemul dualist de administrare. Potrivit regulilor sistemului unitar, consiliul de administrație va putea să delege competențele de conducere unor directori ai societății și va fi obligat să facă această delegare dacă situațiile financiare ale societății fac obiectul unei obligații legale de audit. [... citește mai departe \(1-5\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 189**

(1) În societatea în comandită pe acțiuni, administratorii vor putea fi revocați de adunarea generală a acționarilor, printr-o hotărâre luată cu majoritatea stabilită pentru adunările extraordinare.

(2) Adunarea generală, cu aceeași majoritate, alege altă persoană în locul administratorului revocat, decedat sau care a încetat exercitarea mandatului său.

▶ (la data 29-iun-2007 Art. 189, alin. (2) din titlul III, capitolul V modificat de Art. I, punctul 42. din Ordonanța urgentă 82/2007)

(3) Numirea trebuie aprobată și de ceilalți administratori, dacă sunt mai mulți.

(4) Noul administrator devine asociat comanditat.

(5) Administratorul revocat rămâne răspunzător nelimitat față de terți pentru obligațiile pe care le-a contractat în timpul administrației sale, putând însă exercita acțiune în regres împotriva societății.

1.

Administratorii societății în comandită pe acțiuni trebuie să aibă, în mod obligatoriu, calitatea de asociați comanditați. Ei sunt legați de societate, astfel, printr-o dublă legătură: (a) aceea care se fundamentează pe affectio societatis, proprie oricărui asociat, dar care, la asociații cu răspundere nelimitată, este dominantă și (b) un raport profesional, un raport de mandat comercial care le cere performanță, prudența și diligența unui bun administrator, loialitate, judecată independentă și observarea intereselor societății.

De aceea, performanța acestor administratori nu este numai o condiție a menținerii lor în funcție ci și izvorul beneficiilor societății, la a căror distribuție participă ca asociați.

Pentru toate aceste motive, chiar dacă societatea în comandită pe acțiuni nu este dominată de regula unanimității sau a majorității absolute a capitalului, specifice formelor de societate din care a evoluat, revocarea administratorilor, numiți prin actul constitutiv sau prin hotărârea adunării generale a acționarilor, se va face în condiții mai riguroase decât a administratorilor societății pe acțiuni. [... citește mai departe \(1-2\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 190**

Asociații comanditați, care sunt administratori, nu pot lua parte la deliberările adunărilor generale pentru alegerea cenzorilor sau, după caz, a auditorului financiar, chiar dacă posedă acțiuni ale societății.

► (la data 01-dec-2006 Art. 190 din titlul III, capitolul V modificat de Art. I, punctul 136. din [Legea 441/2006](#))

1.

Probabil, pentru a evita un conflict de interese sau posibilitatea ca administratorii să influențeze, prin poziția lor dominantă în cadrul structurilor de conducere și decizie, alegerea organelor care monitorizează și controlează activitatea societății, LSC interzice acestora să participe la orice deliberare a adunărilor generale pentru alegerea cenzorilor sau, după caz, a auditorului financiar.

Dispoziția este prezentă în corpul LSC încă de la prima formă a acesteia și, în mod surprinzător, nu a suferit decât o infimă cosmetizare prin modificarea adusă de Legea nr. 441/2006 (referirea la alegerea auditorului financiar), deși redactarea ei este, cel puțin, deficitară.

Astfel, mențiunea finală a acestui articol este inutilă iar trimiterea la asociații comanditați, care sunt și administratori, dar care nu pot vota alegerea unor organe de control, „chiar dacă posedă acțiuni ale societății” este rizibilă, deținerea de acțiuni fiind de esența calității de asociat al societății în comandită pe acțiuni: nu poate fi acționar o persoană care nu deține acțiuni și nu poate fi administrator al societății în comandită pe acțiuni decât o persoană care este acționar comanditat. ... [citeste mai departe \(1-1\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **CAPITOLUL VI: Societățile cu răspundere limitată**

☐ **Art. 191**

(1) Hotărârile asociațiilor se iau în adunarea generală.

(2) Prin actul constitutiv se va putea stabili că votarea se poate face și prin corespondență.

1.

Societatea cu răspundere limitată este una dintre formele moderne de societate, rod al unei evoluții îndelungate a conceptului de societate. Cunoscută în Germania din 1892, preluată în Austria în 1906, introdusă în Franța în 1925 și apoi în Belgia în 1935, ea nu a fost legiferată în România antebelică și nu s-a bucurat de o reglementare proprie în codul comercial român, LSC conținând primul ansamblu de norme juridice care au consacrat și orânduit acest tip de societatea comercială în planul dreptului român.

Modernitatea și atractivitatea acestei forme de societate, care îmbină trăsături proprii unor forme diverse de societate, atât de persoane cât și de capitaluri, sunt grăitor demonstrate de prezența ei masivă în viața comercială: la sfârșitul lunii august 2009, din cele 1.929.775 societăți comerciale constituite în România, începând cu decembrie 1990, exact 1.327.774 erau societăți cu răspundere limitată, reprezentând 68,80% din totalul societăților comerciale²⁷⁵. ... [citeste mai departe \(1-8\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 192**

(1) Adunarea generală decide prin votul reprezentând majoritatea absolută a asociațiilor și a părților sociale, în afară de cazul când în actul constitutiv se prevede altfel.

(2) Pentru hotărârile având ca obiect modificarea actului constitutiv este necesar votul tuturor asociațiilor, în afară de cazul când legea sau actul constitutiv prevede altfel.

1.

Societatea cu răspundere limitată este una dintre formele moderne de societate, rod al unei evoluții îndelungate a conceptului de societate. Cunoscută în Germania din 1892, preluată în Austria în 1906, introdusă în Franța în 1925 și apoi în Belgia în 1935, ea nu a fost legiferată în România antebelică și nu s-a bucurat de o reglementare proprie în codul comercial român, LSC conținând primul ansamblu de norme juridice care au consacrat și orânduit acest tip de societatea comercială în planul dreptului român.

Modernitatea și atractivitatea acestei forme de societate, care îmbină trăsături proprii unor forme diverse de societate, atât de persoane cât și de capitaluri, sunt grăitor demonstrate de prezența ei masivă în viața comercială: la sfârșitul lunii august 2009, din cele 1.929.775 societăți comerciale constituite în România, începând cu decembrie 1990, exact 1.327.774 erau societăți cu răspundere limitată, reprezentând 68,80% din totalul societăților comerciale²⁷⁶. ... [citeste mai departe \(1-8\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 193**

(1) Fiecare parte socială dă dreptul la un vot.

(2) Un asociat nu poate exercita dreptul său de vot în deliberările adunărilor asociațiilor referitoare la aporturile sale în natură sau la actele juridice încheiate între ele și societate.

(3) Dacă adunarea legal constituită nu poate lua o hotărâre valabilă din cauza neîntrunirii majorității cerute, adunarea convocată din nou poate decide asupra ordinii de zi, oricare ar fi numărul de asociați și partea din capitalul social reprezentată de asociații prezenți.

1.

Capitalul societății cu răspundere limitată este împărțit în părți sociale, cu o valoare nominală minimă de 10 lei. Părțile sociale sunt repartizate asociaților în schimbul și proporțional cu valoarea aportului subscris și vărsat la capitalul social.

Fiecare parte socială dă dreptul la un vot. Această echivalență (o parte socială = un vot) este o consecință a faptului că toate părțile sociale emise de societate sunt egale ca valoare și conferă drepturi egale asociaților. Chiar dacă o parte socială este deținută de mai multe persoane – situație de excepție, dar posibilă – acestea nu vor putea exprima decât un singur vot, prin intermediul unui reprezentant comun, desemnat în acest sens.

Legea nu reglementează nicio situație în care o parte socială ar putea fi emisă fără drept de vot – cum este cazul acțiunilor preferențiale cu dividend prioritar fără drept de vot (art. 95 LSC). De asemenea, LSC nu reglementează exercițiul dreptului de vot atunci când asupra unei părți sociale s-a constituit o garanție reală mobilă [art. 6 alin. (5) lit. d) din Titlul VI al Legii nr. 99/1999 privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice]. În lipsa unor dispoziții derogatorii ale LSC, opinim că votul aparține titularului părții sociale, în cazul instituirii unei garanții reale mobiliare, uzufructuarului în situațiile în care legea cere majoritatea pentru luarea unei hotărâri și nudului proprietar, atunci când se votează pentru modificarea actului constitutiv, în condițiile de aplicare a regulii unanimității... [citeste mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 194

(1) Adunarea generală a asociațiilor are următoarele obligații principale: [▶\(la data 01-dec-2006 Art. 194, alin. \(1\) din titlul III, capitolul VI modificat de Art. I, punctul 137. din **Legea 441/2006** \)](#)

a) să aprobe situația financiară anuală și să stabilească repartizarea profitului net;

b) să desemneze administratorii și cenzorii, să îi revoce/demită și să le dea descărcare de activitate, precum și să decidă contractarea auditului financiar, atunci când acesta nu are caracter obligatoriu, potrivit legii;

[▶\(la data 29-iun-2007 Art. 194, alin. \(1\), litera B. din titlul III, capitolul VI modificat de Art. I, punctul 43. din **Ordonanța urgentă 82/2007** \)](#)

c) să decidă urmărirea administratorilor și cenzorilor pentru daunele pricinuite societății, desemnând și persoana însărcinată să o exercite;

[▶\(la data 29-iun-2007 Art. 194, alin. \(1\), litera C. din titlul III, capitolul VI modificat de Art. I, punctul 43. din **Ordonanța urgentă 82/2007** \)](#)

d) să modifice actul constitutiv.

(2) În acest din urmă caz, dacă în actul constitutiv se prevede dreptul de retragere a asociatului pentru că nu este de acord cu modificările aduse acestuia, se aplică dispozițiile art. [224](#) și [225](#).

I. Competențele adunării generale a asociațiilor

1.

Reprezentând o evoluție față de organizarea societăților de persoane, în cadrul societății cu răspundere limitată există a distribuție legală a competențelor și răspunderilor diverselor organe ale societății.

Deși își păstrează plenitudinea de competențe proprii adunării asociațiilor din societatea în nume colectiv, adunarea generală a societății cu răspundere limitată are și o serie de obligații instituite legal, care au un caracter principal și a căror îndeplinire se impune chiar dacă asociații nu le-au reglementat în actul constitutiv.

Acestea pot fi repartizate în trei mari categorii de obligații și răspunderi: (a) urmărirea, evaluarea, discutarea și aprobarea situației financiare a societății și stabilirea și repartizarea profitului net, pe diversele destinații legale și statutare, (b) numirea, revocarea, stabilirea remunerației, supravegherea, descărcarea

sau tragerea la răspundere a persoanelor care exercită atribuții de conducere și control a activității societății și (c) modificarea actului constitutiv. [... citește mai departe \(1-5\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 195**

(1) Administratorii sunt obligați să convoace adunarea asociaților la sediul social, cel puțin o dată pe an sau de câte ori este necesar.

(2) Un asociat sau un număr de asociați, ce reprezintă cel puțin o pătrime din capitalul social, va putea cere convocarea adunării generale, arătând scopul acestei convocări.

(3) Convocarea adunării se va face în forma prevăzută în actul constitutiv, iar în lipsa unei dispoziții speciale, prin scrisoare recomandată, cu cel puțin 10 zile înainte de ziua fixată pentru ținerea acesteia, arătându-se ordinea de zi.

1.

Adunarea generală a asociaților trebuie să se întrunească cel puțin o dată pe an, pentru aprobarea situațiilor financiare și repartizarea profitului; în plus, ea se poate întruni de câte ori este necesar pentru a soluționa alte probleme de competența sa. De regulă, adunarea se va întruni la sediul social dar, dacă actul constitutiv permite, ea va putea să-și desfășoare lucrările și în altă locație.

Adunarea generală va fi convocată de administratori, cu arătarea ordinii de zi, prin scrisoare recomandată, dacă actul constitutiv nu prevede altă formă. Convocarea se face fie din inițiativa administratorilor, în îndeplinirea obligațiilor lor statutare, fie la cererea motivată (arătând scopul convocării) formulată de un asociat sau un grup de asociați care deține părți sociale reprezentând cel puțin o pătrime din capitalul social. Convocarea trebuie emisă cu cel puțin 10 zile înainte de ziua fixată pentru întrunire.²⁸⁰ [... citește mai departe \(1-2\)](#)

[departe \(1-2\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 196**

Dispozițiile prevăzute pentru societățile pe acțiuni, în ce privește dreptul de a ataca hotărârile adunării generale, se aplică și societăților cu răspundere limitată, termenul de 15 zile prevăzut la art. **132 alin. (2)** urmând să curgă de la data la care asociatul a luat cunoștință de hotărârea adunării generale pe care o atacă.

1.

Hotărârile luate în adunarea generală exprimă voința socială a societății, formată în prezența și cu votul asociaților acesteia. În evoluția sa, conceptul de societate comercială s-a abstractizat tot mai mult, abandonând elementele subiective pe care se fundamenta în favoarea celor obiective, care dau consistență funcțiilor moderne ale societății. Astfel, principiul unanimității în luarea hotărârilor adunării generale a asociaților a lăsat locul celui, mai pragmatic și mai eficient, al majorității de voturi.

În aceste condiții, hotărârile adoptate de asociați, cu unanimitate sau majoritate de voturi, astfel cum legea sau actul constitutiv cere, sunt opozabile și obligatorii pentru toți asociații. Dacă ele sunt contrare legii sau actului constitutiv, vor putea fi atacate oricând (dacă se invocă motive de nulitate absolută) sau în termen de cel mult 15 zile de la data la care asociatul a luat cunoștință de hotărârea adunării generale pe care o atacă (atunci când în cauză se invocă motive de nulitate relativă). Textul art. 196 LSC consacră nu numai dreptul asociaților societății cu răspundere limitată de a ataca hotărârile adunării generale, în aceleași condiții cu acționarii societății pe acțiuni, ci și o derogare de la regulile art. 132 LSC, potrivit cărora termenul de 15 zile în care pot fi atacate aceste hotărâri curge de la data publicării lor în Monitorul Oficial al României. Explicația acestei derogări constă în faptul că LSC nu reglementează [ca în cazul societăților pe acțiuni – art. 131 alin. (4)] o obligație generală de publicitate a hotărârilor adunării generale ale asociaților societății cu răspundere limitată. O asemenea obligație este prevăzută doar pentru situații expres indicate de legiuitor, cum ar fi, de exemplu, modificarea actului constitutiv [art. 204 alin. (5) LSC], dizolvarea societății sau revenirea asupra hotărârii de dizolvare (art. 231 și 232 LSC). De aceea, legiuitorul a fixat curgerea acestui termen de 15 zile nu de la data unei eventuale și ipotetice publicări a hotărârii adunării generale în Monitorul Oficial al României, ci de la data la care cel interesat face dovada (prin orice mijloace de probă) că a luat cunoștință de hotărârea atacată. [... citește mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 196¹**

(1) În cazul societăților cu răspundere limitată cu asociat unic, acesta va exercita atribuțiile adunării generale a asociaților societății.

(2) Asociatul unic va consemna de îndată, în scris, orice decizie adoptată în conformitate cu alin. (1).

(3) Asociatul unic poate avea calitatea de salariat al societății cu răspundere limitată al căruia asociat unic este.

▶(la data 29-iun-2007 Art. 196¹, alin. (3) din titlul III, capitolul VI modificat de Art. 1, punctul 44. din **Ordonanța urgentă 82/2007**)

▶(la data 17-apr-2009 Art. 196¹, alin. (4) din titlul III, capitolul VI abrogat de Art. 1, punctul 6. din **Legea 88/2009**)

1.

Prin abatere de la regula pluralității fondatorilor și asociaților, LSC permite funcționarea unei societăți comerciale cu răspundere limitată în care toate părțile sociale să aparțină unei singure persoane, denumită asociat unic. În această situație se poate ajunge fie prin constituirea societății de către un singur fondator, fie prin retragerea, excluderea, decesul, falimentul sau incapacitatea unuia sau mai multor asociați ai societății cu răspundere limitată, astfel încât, rămasă cu un singur asociat și confruntată cu spectrul dizolvării, societatea este reorganizată ca o societate cu asociat unic, fie prin transformarea unei alte forme de societate, care nu poate exista cu un singur asociat și care, din motivele menționate mai sus, optează pentru forma societății cu răspundere limitată cu asociat unic.

2.

Asociatul unic – acest demiurg al societății cu răspundere limitată – este un adevărat om-orchestra care are vocația de a interpreta toate partiturile și toate rolurile sociale: el ține loc de adunarea generală a asociaților, poate fi administrator unic sau unul dintre administratorii societății și poate avea și calitatea de salariat al societății ale cărei asociat unic este... **citeste mai departe (1-4)**

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 197**

(1) Societatea este administrată de unul sau mai mulți administratori, asociați sau neasociați, numiți prin actul constitutiv sau de adunarea generală.

(2) Administratorii nu pot primi, fără autorizarea adunării asociaților, mandatul de administrator în alte societăți concurente sau având același obiect de activitate, nici să facă același fel de comerț ori altul concurent pe cont propriu sau pe contul altei persoane fizice sau juridice, sub sancțiunea revocării și răspunderii pentru daune.

(3) Dispozițiile art. **75, 76, 77 alin. (1)** și **79** se aplică și societăților cu răspundere limitată.

(4) Dispozițiile privitoare la administrarea societăților pe acțiuni nu sunt aplicabile societăților cu răspundere limitată, indiferent dacă sunt sau nu supuse obligației de auditare.

▶(la data 17-apr-2009 Art. 197, alin. (3) din titlul III, capitolul VI completat de Art. 1, punctul 7. din **Legea 88/2009**)

1.

Spre deosebire de situația consemnată la societățile în nume colectiv sau în comandită simplă, în cazul societății cu răspundere limitată, administrarea acesteia poate fi încredințată atât asociaților cât și unor persoane care nu au această calitate. Astfel, calitatea de asociat, criteriu suprem pentru eligibilitatea și desemnarea administratorilor la societățile de persoane, a fost abandonată în favoarea profesionalismului unor manageri exteriori structurii societare.

Societatea cu răspundere limitată va putea să fie administrată de unul sau mai mulți administratori, numiți prin actul constitutiv sau desemnați de adunarea generală a asociaților. În acest context, este de menționat că art. 196¹ alin. (3) cuprinde o remarcabilă și singulară mențiune care privește consiliul de administrație al societății cu răspundere limitată, sugerând, astfel că, dacă societatea are mai mulți administratori, cărora actul constitutiv le impune să lucreze împreună, atunci ei vor forma un consiliu de administrație... **citeste mai departe (1-6)**

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 198**

(1) Societatea trebuie să țină, prin grija administratorilor, un registru al asociaților, în care se vor înscrie, după caz, numele și prenumele, denumirea, domiciliul sau

sediul fiecărui asociat, partea acestuia din capitalul social, transferul părților sociale sau orice altă modificare privitoare la acestea.

(2) Administratorii răspund personal și solidar pentru orice daună pricinuită prin nerespectarea prevederilor de la alin. (1).

(3) Registrul poate fi cercetat de asociați și creditori.

1.

Obligațiile legale de publicitate a actelor și faptelor comercianților se asigură atât prin înregistrarea unor mențiuni în registrul comerțului sau publicarea în Monitorul Oficial al României a unor hotărâri ale societății sau acte ale asociațiilor, cât și prin mijloace de evidență și publicitate restrânsă a datelor care prezintă un interes public.

Astfel este și registrul pe care administratorii societății cu răspundere limitată sunt obligați să-l țină și în care vor înscrie toate datele de identificare aparținând asociațiilor – cuprinse, de altfel, și în actul constitutiv, potrivit dispozițiilor imperative ale art. 7 LSC – dar și orice date privind transferul părților sociale sau modificări privitoare la acestea.

Acest registru poate fi oricând consultat de asociați – ca o expresie a dreptului general de control pe care aceștia îl au asupra actelor și faptelor care interesează societatea – dar și de către creditori, motiv pentru care am privit acest registru și ca un instrument de publicitate restrânsă, destinată unei anumite categorii de persoane. [... citește mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

▣ **Art. 199**

(1) Dispozițiile art. **160 alin. (1)**, alin. (1²) și alin. (2), precum și ale art. 160¹ se aplică în mod corespunzător.

▶ (la data 29-iun-2007 Art. 199, alin. (1) din titlul III, capitolul VI modificat de Art. I, punctul 46. din **Ordonanța urgentă 82/2007**)

(2) La societățile comerciale care nu se încadrează în prevederile art. **160 alin. (1)**, adunarea asociaților poate numi unul sau mai mulți cenzori ori un auditor financiar.

▶ (la data 29-iun-2007 Art. 199, alin. (2) din titlul III, capitolul VI modificat de Art. I, punctul 46. din **Ordonanța urgentă 82/2007**)

(3) Dacă numărul asociaților trece de 15, numirea cenzorilor este obligatorie.

(4) Dispozițiile prevăzute pentru cenzorii societăților pe acțiuni se aplică și cenzorilor din societățile cu răspundere limitată.

(5) În lipsă de cenzori sau, după caz, de auditor financiar, fiecare dintre asociați, care nu este administrator al societății, va exercita dreptul de control pe care asociații îl au în societățile în nume colectiv.

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 199, alin. (5) din titlul III, capitolul VI modificat de Art. I, punctul 139. din **Legea 441/2006**)

1.

Controlul actelor și al activității societății cu răspundere limitată este un drept ce revine fiecărui asociat, în temeiul calității sale și a interesului său legitim de a cunoaște situația financiară și evoluția patrimonială a societății. Acest drept de control este expres reglementat de art. 199 alin. (5) LSC, în favoarea fiecărui asociat care nu are și calitatea de administrator iar conținutul acestui drept este similar dreptului de control pe care asociații îl au în societățile în nume colectiv.²⁸⁵

Asociații pot exercita acest drept, în condițiile statutare, fie direct, fie recurgând, de o manieră structurată și organizată, la calificarea profesională a unor specialiști – cenzori, auditori interni sau auditori financiari, potrivit distincțiilor făcute de lege și prezentate mai jos (a-b).

a) La societățile cu răspundere limitată care nu sunt supuse obligației legale de auditare, adunarea asociaților poate numi unul sau mai mulți cenzori ori un auditor financiar (statutar).²⁸⁶ Acest drept al asociaților de a numi cenzori se transformă într-o obligație, acolo unde numărul asociaților societății cu răspundere limitată este mai mare de 15. Este o soluție legală rezonabilă, întrucât efectuarea unui control direct de către un număr mare de asociați poate interfera de o manieră nedorită cu activitatea curentă a societății, perturbând funcționarea acesteia. [... citește mai departe \(1-1\)](#)

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

▣ **Art. 200**

Societatea cu răspundere limitată nu poate emite obligațiuni.

1.

Societatea cu răspundere limitată nu este o societate de persoane dar nu este nici o societate de capitaluri, caracteristica ei fiind aceea că îmbină într-o filozofie pragmatică și – de cele mai multe ori – în chip fericit, o serie de trăsături atrăgătoare, specifice fiecărei categorii de societăți menționate mai sus.

Capitalul societății cu răspundere limitată nu poate fi reprezentat de titluri negociabile; art. 11 alin. (2) LSC arată, în mod expres că părțile sociale nu pot fi reprezentate prin titluri negociabile iar art. 275 alin. (1) califică drept infracțiune fapta administratorului care emite titluri negociabile reprezentând părți sociale ale unei societăți cu răspundere limitată. În consecință, societatea cu răspundere limitată nu poate emite titluri negociabile, motiv pentru care ea nu va putea emite nici obligațiuni, care – la rândul lor – nu sunt altceva decât titluri de valoare negociabile.

Această interdicție se explică prin funcția obligațiunilor emise de societățile comerciale – aceea de a mobiliza, de pe piață, resurse financiare, pe calea unui împrumut acordat de public, prin achiziționarea de titluri comerciale de valoare. Obligațiunile sunt valori mobiliare emise cu dobândă, prin care emitentul se obligă să achite titularului, periodic, o anumită sumă de bani iar la scadență să restituie titularului valoarea pentru care acestea au fost emise. Obligațiunile conferă titularului lor calitatea de creditor al societății comerciale, atât pentru dobânda promisă cât și pentru valoarea intrinsecă a obligației... [citeste mai departe \(1-1\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 201**

(1) Situațiile financiare vor fi întocmite după normele prevăzute pentru societatea pe acțiuni. În urma aprobării lor de către adunarea generală a asociaților, administratorii vor depune la registrul comerțului, în termen de 15 zile de la data adunării generale, copii ale situațiilor financiare anuale, în conformitate cu prevederile Legii contabilității nr. [82/1991](#), republicată, spre a fi publicate în conformitate cu art. [185](#).

(la data 01-dec-2006 Art. 201, alin. (1) din titlul III, capitolul VI modificat de Art. I, punctul 140. din [Legea 441/2006](#))

(2) Dispozițiile prevăzute pentru fondurile de rezervă la societatea pe acțiuni, ca și acelea privitoare la reducerea capitalului social, se aplică și societăților cu răspundere limitată.

I. Procedura întocmirii situațiilor financiare

1.

LSC enunță principiul potrivit căruia situațiile financiare ale societății cu răspundere limitată vor fi întocmite potrivit regulilor aplicabile societății pe acțiuni. În realitate, LSC cuprinde o singură dispoziție privind modul în care se vor întocmi situațiile financiare ale societății pe acțiuni, dispoziție cuprinsă în art. 182. alin. (1) și care arată că „situațiile financiare anuale se vor întocmi în condițiile prevăzute de lege”.²⁸⁷

De aceea, credem că legiuitorul a urmărit să reglementeze un regim de similitudine între societatea cu răspundere limitată și societatea pe acțiuni nu numai privind întocmirea situațiilor financiare ci și cu referire la procedura de adoptare, depunere și efectuare a publicității legale a acestor situații financiare.

2.

Astfel, administratorii trebuie să prezinte cenzorilor, respectiv auditorilor interni și auditorilor financiari, cu cel puțin 30 de zile înainte de ziua stabilită pentru ședința adunării generale a asociaților, situația financiară anuală pentru exercițiul financiar precedent, însoțită de raportul lor și de documentele justificative... [citeste mai departe \(1-5\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 202**

(1) Părțile sociale pot fi transmise între asociați.

(2) Transmiterea către persoane din afara societății este permisă numai dacă a fost aprobată de asociați reprezentând cel puțin trei pătrimi din capitalul social.

(2¹) Hotărârea adunării asociaților, adoptată în condițiile alin. (2), se depune în termen de 15 zile la oficiul registrului comerțului, spre a fi menționată în registru și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a.

(2²)Oficiul registrului comerțului va transmite de îndată, pe cale electronică, hotărârea prevăzută la alin. (2¹) Agenției Naționale de Administrare Fiscală și direcțiilor generale ale finanțelor publice județene și a municipiului București.

(2³)Creditorii sociali și orice alte persoane prejudiciate prin hotărârea asociațiilor privitoare la transmiterea părților sociale pot formula o cerere de opoziție prin care să solicite instanței judecătorești să oblige, după caz, societatea sau asociații la repararea prejudiciului cauzat, precum și, dacă este cazul, atragerea răspunderii civile a asociatului care intenționează să își cedeze părțile sociale. Dispozițiile art. **62** se aplică în mod corespunzător.

(2⁴)Transmiterea părților sociale va opera, în lipsa unei opoziții, la data expirării termenului de opoziție prevăzut la art. **62**, iar dacă a fost formulată o opoziție, la data comunicării hotărârii de respingere a acesteia.

*(la data 23-iun-2010 Art. 202, alin. (2) din titlul III, capitolul VI completat de Art. XIII, punctul 2. din **Ordonanta urgenta 54/2010**)*

(3)În cazul dobândirii unei părți sociale prin succesiune, prevederile alin. (2) nu sunt aplicabile dacă prin actul constitutiv nu se dispune altfel; în acest din urmă caz, societatea este obligată la plata părții sociale către succesori, conform ultimului bilanț contabil aprobat.

(4)În cazul în care s-ar depăși maximul legal de asociați din cauza numărului succesorilor, aceștia vor fi obligați să desemneze un număr de titulari ce nu va depăși maximul legal.

1.

Societățile de persoane sunt caracterizate prin puternicul element afectiv care îi leagă pe asociați și care face ca separarea acestora să constituie un eveniment excepțional, încărcat de restricții și de un formalism excesiv. De aceea, la societatea în nume colectiv, cesiunea părții de capital este permisă numai dacă este admisă de actul constitutiv și poate fi realizată numai cu acordul tuturor asociaților.

Societatea cu răspundere limitată, deși părțile sociale emise de ea nu pot fi reprezentate prin titluri negociabile, cunoaște un regim mai relaxat de circulație a părților sociale, LSC enunțând principiul liberei lor circulații între asociați și restricționând – fără a-l interzice – transferul lor către terți.

2.

Astfel, părțile sociale pot fi transmise între asociați iar către terți numai dacă a fost aprobată de asociați reprezentând cel puțin trei pătrimi din capitalul social. Sensul acestor dispoziții relevă că transferul părților sociale este liber între asociați și supus condiției aprobării a cel puțin trei pătrimi dintre asociați, atunci când cesionarul este o persoană din afara societății.²⁸⁸... **citeste mai departe (1-5)**

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 203**

(1)Transmiterea părților sociale trebuie înscrisă în registrul comerțului și în registrul de asociați al societății.

(2)Transmiterea are efect față de terți numai din momentul înscrierii ei în registrul comerțului.

(3)Actul de transmitere a părților sociale și actul constitutiv actualizat cu datele de identificare a noilor asociați vor fi depuse la oficiul registrului comerțului, fiind supuse înregistrării în registrul comerțului potrivit dispozițiilor art. **204 alin. (4)**.

*(la data 23-iun-2010 Art. 203, alin. (2) din titlul III, capitolul VI completat de Art. XIII, punctul 3. din **Ordonanta urgenta 54/2010**)*

1.

Tratând cesiunea părților sociale ca pe o modificare a actului constitutiv, LSC cere ca această operațiune să fie înscrisă în registrul comerțului dar și în registrul de asociați al societății, dispoziție concordantă și cu prevederile art. 198 alin. (1) care cere ca în registrul asociațiilor să fie înscrise mențiuni privind partea din capitalul social ce revine fiecărui asociat, transferul părților sociale sau orice altă modificare privitoare la acestea.

Cu privire la forma actului de cesiune, acesta trebuie să îmbrace forma unei convenții de cesiune sub

semnătură privată, iar atunci când cesiunea se face față de un terț (persoană din afara societății), actul de cesiune va fi aprobat prin hotărârea adunării generale luată cu votul a cel puțin trei pătrimi dintre asociați. După modificarea actului constitutiv, administratorii vor depune la registrul comerțului, în termen de 15 zile, actul modificator și textul complet al actului constitutiv, actualizat cu toate modificările, care vor fi înregistrate în temeiul hotărârii judecătorului-delegat. [... citește mai departe \(1-2\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **TITLUL IV: Modificarea actului constitutiv**

☐ **CAPITOLUL I: Dispoziții generale**

☐ **Art. 204**

(1) Actul constitutiv poate fi modificat prin hotărâre a adunării generale ori a Consiliului de administrație, respectiv directoratului, adoptată în temeiul art. **114 alin. (1)**, sau prin hotărârea instanței judecătorești, în condițiile art. **223 alin. (3)** și ale art. **226 alin. (2)**.

▶ (la data 29-iun-2007 Art. 204, alin. (1) din titlul IV, capitolul I modificat de Art. I, punctul 47. din [Ordonanța urgentă 82/2007](#))

☐ **(2)** Forma autentică a actului modificator adoptat de asociați este obligatorie atunci când are ca obiect:

a) majorarea capitalului social prin subscrierea ca aport în natură a unui imobil;
▶ (la data 01-oct-2011 Art. 204, alin. (2), litera A. din titlul IV, capitolul I modificat de Art. 10, punctul 6. din capitolul II, secțiunea 3 din [Legea 71/2011](#))

b) modificarea formei juridice a societății într-o societate în nume colectiv sau în comandită simplă;

c) majorarea capitalului social prin subscripție publică.

(3) Dispozițiile art. **17 alin. (1)** se aplică și în cazul schimbării denumirii ori în cel al continuării societății cu răspundere limitată cu asociat unic.

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 204, alin. (3) din titlul IV, capitolul I modificat de Art. I, punctul 141. din [Legea 441/2006](#))

(4) După fiecare modificare a actului constitutiv, administratorii, respectiv directoratul vor depune la registrul comerțului actul modificator și textul complet al actului constitutiv, actualizat cu toate modificările, care vor fi înregistrate în temeiul încheierii judecătorului-delegat, cu excepția situațiilor stipulate la art. 223 alin. (3) și la art. 226 alin. (2), când înregistrarea va fi efectuată pe baza hotărârii definitive de excludere sau de retragere.

▶ (la data 15-feb-2013 Art. 204, alin. (4) din titlul IV, capitolul I modificat de Art. 18, punctul 16. din [titlul IV din Legea 76/2012](#))

(5) Oficiul registrului comerțului va înainta din oficiu actul modificator astfel înregistrat și o notificare asupra depunerii textului actualizat al actului constitutiv către Regia Autonomă «Monitorul Oficial», spre a fi publicate în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, pe cheltuiala societății.

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 204, alin. (5) din titlul IV, capitolul I modificat de Art. I, punctul 141. din [Legea 441/2006](#))

(6) Actul modificator al actului constitutiv al unei societăți în nume colectiv sau în comandită simplă, în formă autentică, se depune la oficiul registrului comerțului, cu respectarea prevederilor alin. (4), și se menționează în acest registru, fără a fi obligatorie publicarea lui în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a.

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 204, alin. (6) din titlul IV, capitolul I modificat de Art. I, punctul 141. din [Legea 441/2006](#))

(7) În forma actualizată potrivit alin. (4) se pot omite numele sau denumirea și celelalte date de identificare a fondatorilor și a primilor membri ai organelor societății.

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 204, alin. (7) din titlul IV, capitolul I modificat de Art. I, punctul 141. din [Legea 441/2006](#))

▶(la data 29-iun-2007 Art. 204, alin. (8) din titlul IV, capitolul I abrogat de Art. I, punctul 48. din **Ordonanta urgenta 82/2007**)

(9) Omisiunea este permisă numai dacă au trecut cel puțin 5 ani de la data înmatriculării societății și numai dacă actul constitutiv nu prevede altfel.

I. Modalități de modificare a actului constitutiv

1.

Funcționarea societății comerciale, subsumată comandamentului obținerii de profit, este supusă unei continue adaptări a structurii societare condițiilor fluctuante ale mediului economic în care societatea își desfășoară activitatea. Reacția societății la exigențele adaptării este concretizată prin modificarea anumitor elemente ale actului constitutiv, care nu mai corespund fie scopului societății, fie gradului de dezvoltare a activității acesteia, fie, pur și simplu, voinței asociaților. În acest context, modificările ce pot fi aduse actului constitutiv sunt fie expres reglementate de lege, fie pot fi deduse din prevederile acesteia, ele vizând acele elemente esențiale ale actului constitutiv, prevăzute de art. 7 și art. 8 LSC.

Titlul IV al LSC, impropriu intitulat „Modificarea actului constitutiv”¹, reprezintă sediul materiei în domeniul condițiilor de formă privind modificarea actului constitutiv, dar menționează sau reglementează doar o parte din modificările ce pot fi aduse actului constitutiv al societății comerciale: schimbarea formei juridice a societății, prelungirea duratei acesteia și modificarea capitalului social (reducerea și majorarea acestuia)... **[citește mai departe \(1-7\)](#)**

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

▣**Art. 205**

Schimbarea formei societății, prelungirea duratei ei sau alte modificări ale actului constitutiv al societății nu atrag crearea unei persoane juridice noi.

1.

Prevederile art. 205 au un caracter lămuritor, reprezentând o reacție a legiuitorului față de unele discuții doctrinare și care au culminat chiar în soluții jurisprudențiale contradictorii; înainte de introducerea acestui text prin prevederile O.U.G. nr. 32/1997, s-au înregistrat, totuși, mai multe decizii al instanței supreme și chiar un aviz al comisiei de drept comercial organizată, la nivel național, pe lângă Camera de Comerț și Industrie a României, care au enunțat același principiu: modificarea actului constitutiv al societății comerciale nu conduce la nașterea unui nou subiect de drept.⁵

Modificările aduse actului constitutiv al unei societăți comerciale, cu excepția celor care culminează cu lichidarea și radierea acesteia, nu conduc la încetarea personalității juridice și nici la nașterea unui nou subiect de drept. Societatea comercială își continuă existența, chiar dacă în alte coordonate juridice, care îi afectează identitatea, forma juridică, obiectul, durata sau sediul... **[citește mai departe \(1-1\)](#)**

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

▣**Art. 206**

(1) Creditorii particulari ai asociaților dintr-o societate în nume colectiv, în comandită simplă sau cu răspundere limitată pot face opoziție, în condițiile art. **62**, împotriva hotărârii adunării asociaților de prelungire a duratei societății peste termenul fixat inițial, dacă au drepturi stabilite printr-un titlu executoriu anterior hotărârii.

(2) Când opoziția a fost admisă, asociații trebuie să decidă, în termen de o lună de la data la care hotărârea a rămas definitivă, dacă înțeleg să renunțe la prelungire sau să îl excludă din societate pe asociatul debitor al oponentului.

▶(la data 15-feb-2013 Art. 206, alin. (2) din titlul IV, capitolul I modificat de Art. 18, punctul 17. din titlul IV din **Legea 76/2012**)

(3) În acest din urmă caz, drepturile cuvenite asociatului debitor vor fi calculate pe baza ultimului bilanț contabil aprobat.

1.

Prelungirea duratei unei societăți comerciale nu este o operațiune reglementată unitar de LSC, nici ca procedură și nici sub aspectul efectelor. Trimiteri la această extindere a existenței unei societăți comerciale, constituite pentru o perioadă de timp limitată, se regăsesc în mai multe articole ale legii.

Potrivit prevederilor legale, competența aprobării prelungirii duratei societății aparține adunării generale a asociaților iar, în cazul societății pe acțiuni, aparține adunării generale extraordinare, potrivit art. 113 lit. e) LSC; aceste adunări pot lua oricând o asemenea decizie, înaintea expirării termenului stabilit pentru

încetarea existenței societății. Dacă o asemenea decizie nu este luată, art. 227 alin. (2) LSC impune consiliului de administrație sau, după caz, directoratului, să organizeze, cu cel puțin 3 luni înainte de expirarea duratei societății, o consultare a asociaților cu privire la eventuala prelungire a duratei societății. [... citește mai departe \(1-5\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **CAPITOLUL II: Reducerea sau majorarea capitalului social**

☐ **Art. 207**

☐ **(1)** Capitalul social poate fi redus prin:

- a)** micșorarea numărului de acțiuni sau părți sociale;
- b)** reducerea valorii nominale a acțiunilor sau a părților sociale;
- c)** dobândirea propriilor acțiuni, urmată de anularea lor.

☐ **(2)** Capitalul social mai poate fi redus, atunci când reducerea nu este motivată de pierderi, prin:

- a)** scutirea totală sau parțială a asociaților de vărsămintele datorate;
- b)** restituirea către acționari a unei cote-părți din aporturi, proporțională cu reducerea capitalului social și calculată egal pentru fiecare acțiune sau parte socială;
- c)** alte procedee prevăzute de lege.

1.

În timp ce patrimoniul societății este un concept dinamic, valoarea lui fluctuând în raport de eficiența activității acesteia, capitalul social reprezintă o componentă a patrimoniului caracterizată prin fixitate, în sensul că el se modifică numai prin acte de decizie a adunării generale a asociaților sau, după caz, în condițiile art. 114 LSC, ale consiliului de administrație sau ale directoratului.

Reducerea capitalului social reprezintă o modalitate de adaptare a capitalului social la constrângerile unei situații financiare deficitare sau la restrângerea obiectului de activitate al societății. Ea poate fi determinată de considerente de ordin strategic (dobândirea și anularea propriilor acțiuni, pentru a evita preluarea societății de alte persoane), de neîndeplinirea angajamentelor asumate de unii asociați (care nu au vărsat la scadență aportul subscris) sau, în unele situații, de retragerea unui asociat sau acționar sau de excluderea unui asociat (dacă asociații sau instanța competentă nu au hotărât altfel cu privire la structura participării la capital a celorlalți asociați). [... citește mai departe \(1-4\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 208**

(1) Reducerea capitalului social va putea fi făcută numai după trecerea a două luni din ziua în care hotărârea a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a.

(2) Hotărârea va trebui să respecte minimul de capital social, atunci când legea îl fixează, să arate motivele pentru care se face reducerea și procedeul ce va fi utilizat pentru efectuarea ei.

(3) Creditorii societății, ale căror creanțe sunt anterioare publicării hotărârii, vor fi îndreptățiți să obțină garanții pentru creanțele care nu au devenit scadente până la data respectivei publicări. Aceștia au dreptul de a face opoziție împotriva acestei hotărâri, în conformitate cu art. **62.**

[\(la data 01-dec-2006 Art. 208, alin. \(3\) din titlul IV, capitolul II modificat de Art. I, punctul 142. din Legea 441/2006 \)](#)

(4) Reducerea capitalului social nu are efect și nu se fac plăți în beneficiul acționarilor până când creditorii nu vor fi obținut realizarea creanțelor lor ori garanții adecvate sau până la data la care instanța a respins cererea creditorilor ca inadmisibilă ori, apreciind că societatea a oferit creditorilor garanții adecvate sau că, luându-se în considerare activul societății, garanțiile nu sunt necesare, a respins cererea creditorilor ca neîntemeiată, iar hotărârea judecătorească a rămas definitivă.

▶(la data 15-feb-2013 Art. 208, alin. (4) din titlul IV, capitolul II modificat de Art. 18, punctul 18. din titlul IV din **Legea 76/2012**)

(5)La cererea creditorilor societății, ale căror creanțe sunt anterioare publicării hotărârii, instanța poate obliga societatea la acordarea de garanții adecvate dacă, în mod rezonabil, se poate aprecia că reducerea capitalului social afectează șansele de acoperire a creanțelor, iar societatea nu a acordat garanții creditorilor, potrivit prevederilor alin. (3).

▶(la data 23-nov-2008 Art. 208 din titlul IV, capitolul II completat de Art. 1 din **Legea 284/2008**)

1.

Pentru reducerea capitalului social adunarea generală va adopta o hotărâre, cu cворumul și majoritatea impuse de lege și de reglementările statutare și cu respectarea minimumului legal de capital, după forma juridică a societății (200 lei pentru societatea cu răspundere limitată și 90.000 lei pentru societățile pe acțiuni și în comandită pe acțiuni); hotărârea va arăta motivele pentru care se face reducerea (constatarea unei pierderi financiare, restrângerea activității, retragerea sau excluderea unui asociat și altele asemenea) precum și procedeul ce va fi aplicat pentru realizarea ei [conform precizărilor art. 207 alin. (1) și (2) LSC]. Hotărârea astfel adoptată se depune la oficiul registrului comerțului pentru menționare în registru și publicare în Monitorul Oficial, Partea a IV-a. Hotărârea nu va putea fi însă executată, decât după trecerea unui termen de două luni de la data publicării ei în Monitorul Oficial. **... citește mai departe (1-6)**

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

▣**Art. 209**

Când societatea a emis obligațiuni, nu se va putea proceda la reducerea capitalului social prin restituiri făcute acționarilor din sumele rambursate în contul acțiunilor, decât în proporție cu valoarea obligațiunilor rambursate.

1.

Potrivit prevederilor art. 167-176 LSC, societatea pe acțiuni și societatea în comandită pe acțiuni pot emite obligațiuni, titluri financiare reprezentând un drept de creanță al deținătorului acesteia asupra emitentului ei, creanță rezultată în urma unui împrumut pentru care societatea plătește periodic o dobândă, de regulă fixă, urmând să răscompere obligațiunea peste un anumit termen⁷.

Dacă societatea a emis obligațiuni, atunci ea trebuie să aplice deținătorilor de obligațiuni un tratament echitabil și transparent, aceștia având dreptul de a se opune oricărei modificări a actului constitutiv (deci, inclusiv reducerii capitalului) care le-ar putea afecta drepturile derivate din deținerea de obligațiuni [art. 172 alin. (1) lit. d) LSC]. De aceea, potrivit acestui art. 209 LSC, orice reducere a capitalului „prin restituiri făcute acționarilor din sumele rambursate în contul acțiunilor” nu se va putea face decât în proporție cu valoarea obligațiunilor rambursate. **... citește mai departe (1-1)**

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

▣**Art. 210**

(1)Capitalul social se poate mări prin emisiunea de acțiuni noi sau prin majorarea valorii nominale a acțiunilor existente în schimbul unor noi aporturi în numerar și/sau în natură.

(2)De asemenea, acțiunile noi sunt liberate prin încorporarea rezervelor, cu excepția rezervelor legale, precum și a beneficiilor sau a primelor de emisiune, ori prin compensarea unor creanțe lichide și exigibile asupra societății cu acțiuni ale acesteia.

(3)Diferențele favorabile din reevaluarea patrimoniului vor fi incluse în rezerve, fără a majora capitalul social.

(4)Mărirea capitalului social prin majorarea valorii nominale a acțiunilor poate fi hotărâtă numai cu votul tuturor acționarilor, în afară de cazul când este realizată prin încorporarea rezervelor, beneficiilor sau primelor de emisiune.

1.

Eficiența activității societății comerciale depinde, printre mai mulți alți factori, și de resursele financiare care stau la dispoziția acesteia. Dintre diversele surse de finanțare care stau la dispoziția societății – noi aporturi ale asociațiilor, credite, emitere de obligațiuni, venituri din realizarea unor acte de comerț – majorarea capitalului este cea mai ieftină și deci cea mai benefică pentru societate.

Cu titlu de chestiune prealabilă, consemnăm faptul că textul acestui articol se referă exclusiv la societatea pe acțiuni, întrucât legiuitorul nu utilizează decât noțiunea de „acțiuni”, fără a menționa părțile de interes sau părțile sociale. El se aplică însă și majorării capitalului societății cu răspundere limitată, în temeiul normei de trimitere reglementată de art. 221 LSC.

Având în vedere generalitatea textului art. 210 LSC precum și faptul că LSC nu reglementează alte procedee specifice pentru majorarea capitalului, aplicabile celorlalte forme de societate comercială, credem, alături de alți autori⁸, că acest articol și, prin aceasta, procedeele și sursele de majorare a capitalului social aici prevăzute, se aplică tuturor formelor de societate reglementate de LSC. De lege ferenda, credem că se impune reformularea acestui articol, astfel încât generalitatea aplicării sale, la toate formele de societate, să fie explicită. ... **citește mai departe (1-8)**

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

▶(la data 29-iun-2007 Art. 211 din titlul IV, capitolul II abrogat de Art. I, punctul 49. din **Ordonanța urgentă 82/2007**)

☐**Art. 212**

(1)Societatea pe acțiuni își va putea majora capitalul social, cu respectarea dispozițiilor prevăzute pentru constituirea societății.

☐**(2)** În caz de subscripție publică, prospectul de emisiune, purtând semnăturile autentice a 2 dintre membrii consiliului de administrație, respectiv dintre membrii directoratului, va fi depus la registrul comerțului pentru îndeplinirea formalităților prevăzute la art. **18** și va cuprinde: ▶(la data 29-iun-2007 Art. 212, alin. (2) din titlul IV, capitolul II modificat de Art. I, punctul 50. din **Ordonanța urgentă 82/2007**)

a) data și numărul înmatriculării societății în registrul comerțului;

b) denumirea și sediul societății;

c) capitalul social subscris și vărsat;

d) numele și prenumele administratorilor, respectiv ale membrilor directoratului și consiliului de supraveghere, cenzorilor sau, după caz, auditorului financiar, și domiciliul lor;

▶(la data 01-dec-2006 Art. 212, alin. (2), litera D. din titlul IV, capitolul II modificat de Art. I, punctul 144. din **Legea 441/2006**)

e) ultima situație financiară aprobată, raportul cenzorilor sau raportul auditorilor financiari;

f) dividendele plătite în ultimii 5 ani sau de la constituire, dacă, de la această dată, au trecut mai puțin de 5 ani;

g) obligațiunile emise de societate;

h) hotărârea adunării generale privitoare la noua emisiune de acțiuni, valoarea totală a acestora, numărul și valoarea lor nominală, felul lor, relații privitoare la aporturi, altele decât în numerar, și avantajele acordate acestora, precum și data de la care se vor plăti dividendele.

(3) Acceptorul va putea invoca nulitatea prospectului de emisiune ce nu cuprinde toate mențiunile arătate, dacă nu a exercitat în nici un mod drepturile și obligațiile sale de acționar.

1.

Acest articol deschide seria unor reglementări care se aplică exclusiv societății pe acțiuni și enunță un principiu general valabil, aplicabil în situația tuturor formelor de societate, potrivit căruia societatea își va putea majora capitalul cu respectarea dispozițiilor prevăzute pentru constituirea societății. Capitalul societății pe acțiuni se poate majora în aceleași modalități prin care se și formează, la constituirea societății: prin subscriere simultană sau prin subscriere continuată, respectiv prin subscripția publică. Opțiunea metodei de majorare nu are nicio legătură cu modul cum s-a format societatea; cu alte cuvinte, o societate constituită prin subscripție publică poate opta pentru o subscriere simultană, cu participarea numai a acționarilor, iar o societate constituită prin subscripție simultană poate opta să își majoreze capitalul social printr-o ofertă publică.

2.

În cazul subscrierii publice, prospectul de emisiune, semnat, în formă autentică, de cel puțin doi administratori sau doi membri ai directoratului, va cuprinde o serie de mențiuni necesare pentru a prezenta

terților o imagine reală asupra identității societății (data și numărul de înmatriculare, denumirea, sediul, datele de identificare prevăzute de art. 81 LSC pentru administratorii sau, după caz, membrii directoratului, pentru membrii consiliului de supraveghere, cenzori sau auditorul financiar), asupra stării sale financiare (capitalul social subscris și vărsat, ultima situație financiară, raportul cenzorilor sau al auditorului financiar, dividendele plătite în ultimii 5 ani, obligațiunile emise de societate) precum și cu privire la condițiile în care se face majorarea (prevederile hotărârii adunării generale privitoare la noua emisiune de acțiuni, valoarea totală a acestora, numărul, felul și valoarea lor nominală, relații privitoare la aporturi, altele decât în numerar, și avantajele acordate acestora, precum și data de la care se vor plăti dividendele).[... citește mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 213

Majorarea capitalului social al unei societăți prin ofertă publică de valori mobiliare și/sau prin acordarea posibilității acționarilor de a-și tranzacționa drepturile de preferință pe piața de capital este supusă prevederilor legislației specifice pieței de capital.

[\(la data 01-dec-2006 Art. 213 din titlul IV, capitolul II modificat de Art. I, punctul 145. din **Legea 441/2006** \)](#)

1.

Articolele 213-214 vizează majorarea capitalului societății pe acțiuni prin ofertă publică, definită de art. 2 alin. (1) pct. 18 din Legea nr. 297/2004 privind piața de capital ca fiind „comunicarea adresată unor persoane, făcută sub orice formă și prin orice mijloace, care prezintă informații suficiente despre termenii ofertei și despre valorile mobiliare oferite, astfel încât să permită investitorului să adopte o decizie cu privire la vânzarea, cumpărarea sau subscrierea respectivelor valori mobiliare.”

Cu alte cuvinte, în sens larg, oferta publică este un instrument prin care se apelează la subscripția publică a acțiunilor unei societăți comerciale; chiar dacă cele două noțiuni (ofertă publică – subscripție publică) nu sunt sinonime, ele reprezintă componente ale aceluiași mecanism – subscrierea unor acțiuni în condițiile pieței de capital.

Întrucât – prin dispozițiile Legii nr. 297/2004 – piața de capital precum și operațiunile ce privesc emitenții de valori mobiliare beneficiază de o reglementare specială, derogatorie de la prevederile LSC, care constituie reglementarea de drept comun în materia societăților comerciale, este evident că majorarea capitalului social prin ofertă publică de valori mobiliare și/sau prin acordarea posibilității acționarilor de a-și tranzacționa drepturile de preferință pe piața de capital, este supusă prevederilor legislației specifice pieței de capital.[... citește mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 214

În caz de majorare a capitalului social prin ofertă publică, administratorii, respectiv membrii directoratului, sunt solidar răspunzători pentru exactitatea celor arătate în prospectul de emisiune, în publicațiile făcute de societate sau în cererile adresate oficiului registrului comerțului, în conformitate cu prevederile legislației privind piața de capital.

[\(la data 29-iun-2007 Art. 214 din titlul IV, capitolul II modificat de Art. I, punctul 51. din **Ordonanța urgentă 82/2007** \)](#)

1.

Articolele 213-214 vizează majorarea capitalului societății pe acțiuni prin ofertă publică, definită de art. 2 alin. (1) pct. 18 din Legea nr. 297/2004 privind piața de capital ca fiind „comunicarea adresată unor persoane, făcută sub orice formă și prin orice mijloace, care prezintă informații suficiente despre termenii ofertei și despre valorile mobiliare oferite, astfel încât să permită investitorului să adopte o decizie cu privire la vânzarea, cumpărarea sau subscrierea respectivelor valori mobiliare.”

Cu alte cuvinte, în sens larg, oferta publică este un instrument prin care se apelează la subscripția publică a acțiunilor unei societăți comerciale; chiar dacă cele două noțiuni (ofertă publică – subscripție publică) nu sunt sinonime, ele reprezintă componente ale aceluiași mecanism – subscrierea unor acțiuni în condițiile pieței de capital.

Întrucât – prin dispozițiile Legii nr. 297/2004 – piața de capital precum și operațiunile ce privesc emitenții de valori mobiliare beneficiază de o reglementare specială, derogatorie de la prevederile LSC, care constituie reglementarea de drept comun în materia societăților comerciale, este evident că majorarea capitalului social prin ofertă publică de valori mobiliare și/sau prin acordarea posibilității acționarilor de a-și

tranzacționa drepturile de preferință pe piața de capital, este supusă prevederilor legislației specifice pieței de capital. [... citește mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 215**

(1) Dacă majorarea capitalului social se face prin aporturi în natură, adunarea generală care a hotărât aceasta va propune judecătorului-delegat numirea unuia sau mai multor experți pentru evaluarea acestor aporturi, în condițiile art. **38** și **39**.

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 215, alin. (1) din titlul IV, capitolul II modificat de Art. I, punctul 147. din [Legea 441/2006](#))

(1¹) În cazul în care majorarea capitalului social este efectuată pentru realizarea unei fuziuni sau divizări și pentru efectuarea, dacă este cazul, a plăților în numerar către acționarii/asociații societății comerciale absorbite sau divizate, nu este necesară întocmirea raportului prevăzut la alin. (1), dacă proiectul de fuziune sau divizare a fost supus examinării unui expert independent potrivit dispozițiilor art. 243³ alin. (1)-(4).

▶ (la data 02-mar-2012 Art. 215, alin. (1) din titlul IV, capitolul II completat de Art. 1, punctul 3. din [Ordonanța urgentă 2/2012](#))

(2) Aporturi în creanțe nu sunt admise.

(3) După depunerea raportului de expertiză, adunarea generală extraordinară convocată din nou, având în vedere concluziile experților, poate hotărî majorarea capitalului social.

(4) Hotărârea adunării generale trebuie să cuprindă descrierea aporturilor în natură, numele persoanelor ce le efectuează și numărul acțiunilor ce se vor emite în schimb.

1.

La constituirea societății comerciale, sunt admise aporturi în numerar, în natură și în creanțe (numai la societățile în nume colectiv, în comandită simplă și pe acțiuni).

La majorarea capitalului social, LSC permite numai aporturi în numerar și în natură și interzice expres atât aporturile în creanțe cât și prestațiile în muncă sau servicii, care nu pot constitui aport nici la formarea capitalului social¹⁷.

Aporturile în numerar sunt obligatorii la constituirea oricărei forme de societate [art. 16 alin. (1) LSC] dar nu sunt indispensabile la majorarea capitalului, care poate fi fundamentată pe alte rațiuni decât sporirea lichidităților societății comerciale.

Aporturile în natură, la fel ca și la constituirea societății, sunt admise la toate formele de societate și sunt transmise societății prin transferarea drepturilor corespunzătoare și prin predarea efectivă către societate a bunurilor aflate în stare de utilizare. [... citește mai departe \(1-4\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 216**

(1) Acțiunile emise pentru majorarea capitalului social vor fi oferite spre subscriere, în primul rând acționarilor existenți, proporțional cu numărul acțiunilor pe care le posedă.

(2) Exercițarea dreptului de preferință se va putea realiza numai în interiorul termenului hotărât de adunarea generală sau de consiliul de administrație, respectiv directorat, în condițiile art. 220¹ alin. (4), dacă actul constitutiv nu prevede alt termen. În toate situațiile, termenul acordat pentru exercițarea drepturilor de preferință nu poate fi mai mic de o lună de la data publicării hotărârii adunării generale, respectiv a deciziei consiliului de administrație/directoratului, în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a. După expirarea acestui termen, acțiunile vor putea fi oferite spre subscriere publicului.

▶ (la data 29-iun-2007 Art. 216, alin. (2) din titlul IV, capitolul II modificat de Art. I, punctul 52. din [Ordonanța urgentă 82/2007](#))

(3) Orice majorare a capitalului social efectuată cu încălcarea prezentului articol este anulabilă.

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 216 din titlul IV, capitolul II modificat de Art. I, punctul 148. din [Legea 441/2006](#))

Dreptul de preferință al acționarilor asupra acțiunilor noi emise de societate prin majorarea capitalului social

1.

Atunci când societatea pe acțiuni își majorează capitalul social, acționarii existenți se bucură de un drept de preferință. În termenii utilizați chiar de art. 216 LSC, dreptul de preferință este dreptul ce revine acționarilor existenți de a li se oferi spre subscriere, în primul rând, proporțional cu numărul acțiunilor pe care le posedă, acțiunile emise pentru majorarea capitalului social.²⁰

Dreptul de preferință (cunoscut în dreptul englez ca drept de preempțiune²¹, în dreptul francez ca drept preferențial de subscriere²² și în dreptul italian ca drept de primă opțiune²³) urmărește, în contextul majorării capitalului, să evite diminuarea participației fondatorilor și acționarilor existenți (asigurându-le, astfel, posibilitatea de a-și menține cota de participare la capital și, prin aceasta, cota de participare la distribuția profitului) și să ofere acestora posibilitatea subscrierii unor aporturi noi, potrivit strategiei determinate prin exprimarea voinței sociale. [... citește mai departe \(1-5\)](#)

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 216¹**

Acționarii au un drept de preferință și atunci când societatea emite obligațiuni convertibile în acțiuni. Dispozițiile art. **216** se aplică în mod corespunzător.

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 216 din titlul IV, capitolul II completat de Art. I, punctul 149. din [Legea 441/2006](#))

Dreptul de preferință asupra obligațiilor emise de societatea pe acțiuni, atunci când aceste obligațiuni sunt convertibile în acțiuni

1.

Dreptul de preferință al acționarilor existenți se întinde nu numai asupra acțiunilor noi emise de societate prin majorarea capitalului social, ci și asupra obligațiilor emise de aceasta, atunci când aceste obligațiuni sunt convertibile în acțiuni.

Prin acest procedeu – al convertirii obligațiilor în acțiuni – se produce o majorare de capital care nu a fost avută în vedere, în mod expres, la redactarea art. 210 LSC dar care, în linii mari, ar putea fi asimilată cu conversia datoriilor societății în acțiuni (definită în LSC ca fiind „compensarea unor creanțe lichide și exigibile asupra societății cu acțiuni ale acesteia”).

Într-adevăr, obligațiunile emise de o societate comercială – definite ca instrumente financiare sau valori mobiliare prin care emitentul se obligă să plătească deținătorului, la anumite intervale de timp, o anumită sumă de bani precum și să restituie la scadență valoarea nominală – sunt titluri de credit care încorporează creanța și care pot fi convertite în acțiuni. [... citește mai departe \(1-1\)](#)

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 217**

(1) Dreptul de preferință al acționarilor poate fi limitat sau ridicat numai prin hotărârea adunării generale extraordinare a acționarilor.

(2) Consiliul de administrație, respectiv directoratul, va pune la dispoziție adunării generale extraordinare a acționarilor un raport scris, prin care se precizează motivele limitării sau ridicării dreptului de preferință. Acest raport va explica, de asemenea, modul de determinare a valorii de emisiune a acțiunilor.

(3) Hotărârea va fi luată în prezența acționarilor reprezentând trei părți din capitalul social subscris, cu majoritatea voturilor acționarilor prezenți.

(4) Hotărârea va fi depusă la oficiul registrului comerțului de către consiliul de administrație, respectiv de către directorat, spre menționare în registrul comerțului și publicare în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a.

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 217 din titlul IV, capitolul II modificat de Art. I, punctul 150. din [Legea 441/2006](#))

1.

Dreptul de preferință al acționarilor pentru subscrierea noilor acțiuni emise pentru majorarea capitalului nu poate fi restrâns sau eliminat prin actul constitutiv; o asemenea eliminare sau limitare nu ar putea avea

decât un caracter generic și ar echivala cu o încălcare a dispozițiilor imperative ale LSC.

Legea permite însă, în anumite situații, pe baza propunerilor consiliului de administrație, respectiv ale directoratului, ca adunarea generală extraordinară să restrângă sau să ridice acest drept. Această limitare sau suprimare a dreptului de preferință se produce în aceleași condiții, independent de faptul că majorarea se produce prin aporturi în numerar sau în natură.

Pentru a lua o asemenea hotărâre, adunarea generală va examina raportul scris prezentat de cei îndreptățiți, raport care trebuie să justifice, prin argumente economice, strategice sau conjuncturale, interesul societății în limitarea sau ridicarea – totală sau parțială – a acestui drept. De asemenea, raportul administratorilor sau membrilor directoratului va explica modul de determinare a valorii de emisiune a acțiunilor – legiuitorul urmărind să indice aici că, în aceste circumstanțe extraordinare și pentru protecția acționarilor existenți, majorarea capitalului fără acordarea dreptului de preferință trebuie să aibă în vedere o valoare de emisiune diferită de valoarea nominală a acțiunilor (valoare de emisiune care ar putea să fie valoarea de piață sau cea care rezultă pe baza activului net contabil).... [citește mai departe \(1-6\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

▶(la data 01-dec-2006 Art. 218 din titlul IV, capitolul II abrogat de Art. I, punctul 151. din [Legea 441/2006](#))

☐**Art. 219**

(1) Hotărârea adunării generale privind majorarea capitalului social produce efecte numai în măsura în care este adusă la îndeplinire în termen de un an de la data adoptării.

(2) Dacă majorarea de capital propusă nu este subscrisă integral, capitalul va fi majorat în cuantumul subscrierilor primite doar dacă condițiile de emisiune prevăd această posibilitate.

▶(la data 01-dec-2006 Art. 219 din titlul IV, capitolul II modificat de Art. I, punctul 152. din [Legea 441/2006](#))

1.

Capitalul social este o componentă a patrimoniului caracterizată prin stabilitate, de unde și funcția acestuia de limită de credibilitate și gaj general al creditorilor. De aceea, orice variație a acestuia trebuie să fie adusă la îndeplinire într-un termen rezonabil, pentru a nu induce nesiguranță terților – creditori sau persoane interesate – cu privire la starea financiară a societății.

Pentru aceste motive, LSC prevede obligativitatea societății comerciale de a aduce la îndeplinire hotărârea de majorare a capitalului în termen de cel mult un an de la data adoptării. Această cerință se referă la majorarea capitalului societății pe acțiuni și ea nu se referă la vărsarea capitalului subscris (operațiune care se poate întinde și pe 3 ani de la data publicării hotărârii – art. 220 LSC), ci la durata termenului acordat pentru exercițiul dreptului de preferință și în care acționarii trebuie să opteze pentru subscriere.

Pentru a ajunge la această concluzie este necesar să examinăm semnificația sintagmei „aducere la îndeplinire”. Este evident că ea marchează momentul de la care hotărârea produce efecte iar acest moment nu poate fi altul decât cel al înregistrării în registrul comerțului a hotărârii de majorare a capitalului subscris. Dacă avem în vedere că majorarea capitalului social cu acordarea unui drept de preferință pentru acționarii existenți se produce prin două hotărâri ale adunării generale extraordinare – una de principiu și una de aprobare a subscrierilor efective, rezultă că „aducerea la îndeplinire” înseamnă subscrierea acțiunilor nou emise în cadrul majorării capitalului, fie de către acționarii existenți, fie de către public, operațiune care trebuie să se încheie în termen de cel mult un an de la adoptarea primei hotărâri... [citește mai departe \(1-2\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 220**

(1) Acțiunile emise în schimbul aporturilor în numerar vor trebui plătite, la data subscrierii, în proporție de cel puțin 30 % din valoarea lor nominală și, integral, în termen de cel mult 3 ani de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, a hotărârii adunării generale.

(2) În același termen vor trebui plătite acțiunile emise în schimbul aporturilor în natură.

(3) Când s-a prevăzut o primă de emisiune, aceasta trebuie integral plătită la data subscrierii.

(4) Dispozițiile art. [98 alin. \(3\)](#) și ale art. [100](#) rămân aplicabile.

1.

Spre deosebire de alte forme de societate, la societatea pe acțiuni noțiunile de capital subscris și capital vărsat au o semnificație reală, coexistând pe parcursul formării și majorării capitalului. Dacă la societățile în nume colectiv, în comandită simplă și cu răspundere limitată, asociații au obligația de vărsa integral aporturile promise, la constituirea sau la majorarea capitalului, astfel încât capitalul subscris și cel vărsat au o valoare identică, la societățile pe acțiuni capitalul subscris poate fi vărsat ulterior subscrierii, într-o perioadă de timp ale cărei limite maxime sunt stabilite prin lege:

– la constituirea societății, capitalul social vărsat nu va putea fi mai mic de 30% din cel subscris iar diferența de capital social subscris va fi vărsată în termen de 12 luni pentru acțiunile emise pentru un aport în numerar și de 2 ani pentru acțiunile emise pentru un aport în natură (ambele termene curg de la data înmatriculării societății); **... citește mai departe (1-3)**

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 220¹

(1) Prin actul constitutiv, consiliul de administrație, respectiv directoratul, poate fi autorizat ca, într-o anumită perioadă, ce nu poate depăși 5 ani de la data înmatriculării societății, să majoreze capitalul social subscris până la o valoare nominală determinată (capital autorizat), prin emiterea de noi acțiuni în schimbul aporturilor.

(2) O astfel de autorizare poate fi acordată și de adunarea generală a acționarilor, printr-o modificare a actului constitutiv, pentru o anumită perioadă, ce nu poate depăși 5 ani de la data înregistrării modificării. Actul constitutiv poate majora cerințele de cvorum pentru o astfel de modificare.

(3) Valoarea nominală a capitalului autorizat nu poate depăși jumătate din capitalul social subscris, existent în momentul autorizării.

(4) Prin autorizarea acordată conform alin. (1)-(3), consiliului de administrație, respectiv directoratului, îi poate fi conferită și competența de a decide restrângerea sau ridicarea dreptului de preferință al acționarilor existenți. Această autorizare se acordă consiliului de administrație, respectiv directoratului, de către adunarea generală, în condițiile de cvorum și majoritate prevăzute la art. **217 alin. (3)**. Decizia consiliului de administrație, respectiv a directoratului, cu privire la restrângerea sau ridicarea dreptului de preferință se depune la oficiul registrului comerțului, spre menționare în registrul comerțului și publicare în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a.

(la data 29-iun-2007 Art. 220¹, alin. (4) din titlul IV, capitolul II modificat de Art. I, punctul 53. din Ordonanța urgentă 82/2007)

1.

Noțiunea de capital autorizat exprimă quantumul capitalului pe care, potrivit actului constitutiv sau hotărârii adunării generale, o societate pe acțiuni poate fi autorizată să îl formeze, într-o anumită perioadă de timp; este definit și ca totalul acțiunilor pe care o societate le poate emite și distribui într-o anumită perioadă.

Noțiunea este menționată și de art. 25 din Directiva a II-a a Consiliului Europei (Directiva nr. 77/91/EEC din 13 decembrie 1977) care arată că actul constitutiv sau adunarea generală pot autoriza o creștere a capitalului subscris până la un quantum maxim, urmând ca creșterea efectivă să fie aprobată, în limitele fixate, de organul societății împuternicit în acest sens.

Preluând aceste reglementări comunitare, LSC reglementează în art. 220¹ condițiile determinării capitalului autorizat al societății pe acțiuni; din coroborarea acestor prevederi cu cele ale art. 8 lit. d) LSC, rezultă că acesta poate fi determinat atât în faza constituirii (LSC) cât și în aceea a majorării capitalului subscris. **... citește mai departe (1-6)**

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 221

Societatea cu răspundere limitată își poate majora capitalul social, în modalitățile și din sursele prevăzute de art. **210**.

(la data 29-iun-2007 Art. 221 din titlul IV, capitolul II modificat de Art. I, punctul 54. din Ordonanța urgentă 82/2007)

1.

Societatea cu răspundere limitată care își majorează capitalul trebuie să respecte toate condițiile de formă și de fond prevăzute pentru constituirea sa. Pe lângă acestea sunt aplicabile, fără îndoială, dispozițiile art. 204 LSC privind forma actului modificator, cerințele înregistrării și publicării acestuia precum și actualizarea actului constitutiv.

De asemenea, sunt aplicabile și dispozițiile art. 210 LSC privind procedeele și sursele de majorare a capitalului, chiar dacă legiuitorul se referă, în cuprinsul acestui text, numai la acțiuni și nu și la părți sociale. În consecință, capitalul societății cu răspundere limitată se poate mări prin emisiunea de noi părți sociale sau prin majorarea valorii nominale a părților sociale existente, în schimbul unor noi aporturi în numerar și/sau în natură, precum și prin încorporarea rezervelor (cu excepția rezervelor legale), a beneficiilor sau a primelor de emisiune, ori prin compensarea unor creanțe lichide și exigibile asupra societății cu părți sociale emise de aceasta și repartizate creditorilor. ... [citește mai departe \(1-1\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **TITLUL V: Excluderea și retragerea asociaților**

☐ **Art. 222**

☐ **(1)** Poate fi exclus din societatea în nume colectiv, în comandită simplă sau cu răspundere limitată:

a) asociatul care, pus în întârziere, nu aduce aportul la care s-a obligat;

b) asociatul cu răspundere nelimitată în stare de faliment sau care a devenit legalmente incapabil;

c) asociatul cu răspundere nelimitată care se amestecă fără drept în administrație ori contravine dispozițiilor art. **80** și **82**;

d) asociatul administrator care comite fraudă în dauna societății sau se servește de semnătura socială sau de capitalul social în folosul lui sau al altora.

(2) Dispozițiile acestui articol se aplică și comanditaților în societatea în comandită pe acțiuni.

1.

Societatea comercială este, sub raport convențional, produsul acordului de voință al mai multor persoane, acord armonizat de valențele elementului afectiv – affectio societatis, exprimând dorința viitorilor asociați de a conlucra în cadrul societății comerciale. Dacă înființarea societății comerciale este manifestarea armoniei și a consensului asociaților, încetarea acestei stări de convergență a intereselor asociaților se produce, deseori, pe un fond conflictual.

De aceea, dând curs preocupării sale fundamentale în materia societăților comerciale – și anume prezervarea ființei societății – legiuitorul a reglementat, printr-un ansamblu de norme dispozitive și imperative, anumite mecanisme de separare a asociaților, a căror punere în operă este concepută de așa manieră încât interesele divergențe ale asociaților să nu afecteze existența societății.

Separarea asociaților reprezintă, deseori, singurul tratament juridic care permite stingerea divergențelor apărute între aceștia. Acest tratament se concretizează fie în mecanisme de separare amiabilă (cum ar fi cesiunea părților sociale ori a acțiunilor deținute de un asociat sau retragerea unui asociat), fie în mecanisme de separare judiciară, care exportă conflictul din interiorul societății în exteriorul acesteia, încredințând soluționarea diferendului instanței competente (retragerea pe cale judiciară și excluderea asociaților)¹. ... [citește mai departe \(1-7\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 223**

(1) Excluderea se pronunță prin hotărâre judecătorească la cererea societății sau a oricărui asociat.

(2) Când excluderea se cere de către un asociat, se vor cita societatea și asociatul pârât.

(3) Ca urmare a excluderii, instanța judecătorească va dispune, prin aceeași hotărâre, și cu privire la structura participării la capitalul social a celorlalți asociați.

(3¹) Hotărârea prin care instanța se pronunță asupra cererii de excludere este supusă numai apelului.

►(la data 15-feb-2013 Art. 223, alin. (3) din titlul V completat de Art. 18, punctul 19. din titlul IV din **Legea 76/2012**)

(4) Hotărârea definitivă de excludere se depune, în termen de 15 zile, la oficiul registrului comerțului pentru a fi înscrisă în registru, iar dispozitivul hotărârii se publică, la cererea societății, în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a.

►(la data 15-feb-2013 Art. 223, alin. (4) din titlul V modificat de Art. 18, punctul 20. din titlul IV din **Legea 76/2012**)

1.

Pentru aplicarea sancțiunii excluderii nu este suficientă expresia voinței sociale, pentru că excluderea este o formă conflictuală de separare a asociațiilor, care dă naștere unui contencios între aceștia sau între cel exclus și societate. De aceea, LSC stabilește, cu titlu imperativ, că excluderea se pronunță prin hotărâre judecătorească, ea fiind deci rezultatul unui proces. Calitatea procesuală activă o au societatea precum și orice asociat al societății, indiferent de motivul pentru care se cere aplicarea sancțiunii excluderii.

2.

Potrivit alin. (2) al art. 223, atunci când excluderea se cere de un asociat, se vor cita societatea și asociatul pârât. Această precizare este inutilă – pentru că societatea și asociatul pârât se citează și atunci când excluderea se cere de societate – dar are meritul de a suscita unele discuții privind procesul decizional în cadrul căruia se formează voința socială privind excluderea precum și cu privire la reprezentarea societății și la sfera părților în procesul de excludere. **... citește mai departe (1-5)**

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 224**

(1) Asociatul exclus răspunde de pierderi și are dreptul la beneficii până în ziua excluderii sale, însă nu va putea cere lichidarea lor până ce acestea nu sunt repartizate conform prevederilor actului constitutiv.

(2) Asociatul exclus nu are dreptul la o parte proporțională din patrimoniul social, ci numai la o sumă de bani care să reprezinte valoarea acesteia.

1.

Consecințele excluderii pentru asociatul exclus sunt reglementate de art. 224 și art. 225 din LSC, care stabilesc drepturile și obligațiile acestuia, sub raportul răspunderii față de societate și față de terți.

2.

Determinarea momentului excluderii din societate este esențial pentru a stabili când încetează drepturile și obligațiile asociatului exclus – atât față de societate cât și față de terți, având în vedere că excluderea vizează și asociați cu răspundere nelimitată. LSC privește acest moment dintr-o dublă perspectivă: a încetării drepturilor și obligațiilor asociatului față de societate și a răspunderii față de terți. Astfel, asociatul exclus răspunde de pierderi și are dreptul la beneficii „până în ziua excluderii sale” însă, față de terți, rămâne obligat „până în ziua rămânerii definitive a hotărârii de excludere”.

Aceste formulări necesită clarificarea momentului în care, din toate punctele de vedere, se produce excluderea asociatului din societate. Pentru alegerea acestui moment se pot lua în considerație fie „ziua excluderii”, fie data rămânerii definitive a hotărârii de excludere, fie data înregistrării în registrul comerțului a actului modificator. „Ziua excluderii” ar putea fi data adoptării de către asociați a unei hotărâri de excludere sau ar putea fi data rămânerii irevocabile a hotărârii judecătorești de excludere – momentul de la care efectele acesteia se produc iremediabil. Chiar dacă legiuitorul a fixat momentul încetării răspunderii față de terți la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești de excludere, trebuie să observăm că această dată este irelevantă – fiind pronunțată în materie comercială, hotărârea este executorie și deci își produce efectele de la data pronunțării sale în primă instanță. **... citește mai departe (1-6)**

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 225**

(1) Asociatul exclus rămâne obligat față de terți pentru operațiunile făcute de societate, până în ziua rămânerii definitive a hotărârii de excludere.

(2) Dacă, în momentul excluderii, sunt operațiuni în curs de executare, asociatul este obligat să suporte consecințele și nu-și va putea retrage partea ce i se cuvine decât după terminarea acelor operațiuni.

1.

LSC enunță și principiul răspunderii asociatului față de terți, pentru operațiunile făcute de societate. Credem că exprimarea legală este deficitară aici, întrucât nu face o distincție, necesară, între răspunderea asociațiilor

cu răspundere nelimitată și cei cu răspundere limitată.

Primii răspund nelimitat și solidar pentru obligațiile sociale și această răspundere se întinde asupra întregului lor patrimoniu. Este o răspundere care se manifestă și în raport cu societatea dar și cu terții, creditorii ai societății, care, în condițiile art. 3 alin. (2) LSC, se vor putea îndrepta împotriva acestor asociați, dacă societatea nu le plătește creanța în termen de cel mult 15 zile de la data punerii în întârziere. De asemenea, creditorii societății comerciale aflate în insolvență vor putea, în cazul în care bunurile care alcătuiesc averea unei societăți în nume colectiv sau în comandită nu sunt suficiente pentru plata creanțelor înregistrate în tabelul definitiv consolidat de creanțe, să ceară judecătorului-sindic să autorizeze executarea silită, în condițiile legii, împotriva asociaților cu răspundere nelimitată (art. 126 din Legea nr. 85/2006). Acest drept revine numai creditorilor care au depus cererea de admitere a creanțelor, în cadrul procedurii, în termen legal.... [citește mai departe \(1-1\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 226

(1) Asociatul în societatea în nume colectiv, în comandită simplă sau în societatea cu răspundere limitată se poate retrage din societate:

a) în cazurile prevăzute în actul constitutiv;

a¹) în cazurile prevăzute la art. 134;
(la data 02-mar-2012 Art. 226, alin. (1), litera A. din titlul V completat de Art. 1, punctul 4. din [Ordonanța urgentă 2/2012](#))

b) cu acordul tuturor celorlalți asociați;

c) în lipsa unor prevederi în actul constitutiv sau când nu se realizează acordul unanim asociatul se poate retrage pentru motive temeinice, în baza unei hotărâri a tribunalului, supusă numai apelului.

(la data 15-feb-2013 Art. 226, alin. (1), litera C. din titlul V modificat de Art. 18, punctul 21. din titlul IV din [Legea 76/2012](#))

(1¹) Dreptul de retragere poate fi exercitat, în cazurile prevăzute la alin. (1) lit. a) și b), în termen de 30 de zile de la data publicării hotărârii adunării generale a asociaților în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a. Dispozițiile art. 134 alin. (2¹) se aplică în mod corespunzător.

(la data 02-mar-2012 Art. 226, alin. (1) din titlul V completat de Art. 1, punctul 5. din [Ordonanța urgentă 2/2012](#))

(2) În situația prevăzută la alin. (1) lit. c), instanța judecătorească va dispune, prin aceeași hotărâre, și cu privire la structura participării la capitalul social a celorlalți asociați.

(3) Drepturile asociatului retras, convenite pentru părțile sale sociale, se stabilesc prin acordul asociaților ori de un expert desemnat de aceștia sau, în caz de neînțelegere, de tribunal. Costurile de evaluare vor fi suportate de societate.

(la data 02-mar-2012 Art. 226, alin. (3) din titlul V modificat de Art. 1, punctul 6. din [Ordonanța urgentă 2/2012](#))

1.

Instituția retragerii asociaților societății comerciale își găsește o reglementare sumară în LSC, consacrată, în principal, societăților în nume colectiv, în comandită simplă și cu răspundere limitată (art. 226 LSC) și, cu titlu excepțional, societăților pe acțiuni (art. 134 LSC).

2.

Astfel, un asociat se poate retrage din societățile în nume colectiv, în comandită simplă și cu răspundere limitată în cazurile prevăzute în actul constitutiv¹⁸ sau cu acordul tuturor celorlalți asociați. Dacă aceste condiții nu sunt îndeplinite, atunci asociatul care dorește să se retragă, din cauze care constituie motive temeinice, va trebui să se adreseze tribunalului, pentru a obține o hotărâre judecătorească care să autorizeze retragerea.

Legea reglementează deci atât o retragere amiabilă, prin convenția asociaților, cât și una judiciară, conflictuală, supusă aprecierii instanței competente. Este de reținut că retragerea poate deveni judiciară chiar și atunci când actul constitutiv cuprinde dispoziții privind cazurile în care se poate retrage un asociat, dar nu există un acord concret al asociaților în acest sens. De exemplu, actul constitutiv prevede că un asociat se poate retrage cu acordul majorității asociaților și o asemenea majoritate nu este realizată. În opinia noastră, o asemenea situație reprezintă un motiv temeinic pentru ca cel în cauză să se adreseze

instanței competente, pentru autorizarea retragerii. Practica judiciară a mai constatat că un motiv temeinic de retragere a unui asociat rezidă și în neînțelegerile dintre asociații soți, neînțelegeri care au condus la divortul acestora.¹⁹... [citește mai departe \(1-8\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, **Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu**

☐ **TITLUL VI: Dizolvarea, fuziunea și divizarea societăților comerciale**

☐ **CAPITOLUL I: Dizolvarea societăților**

☐ **Art. 227**

☐ **(1)** Societatea se dizolvă prin:

a) trecerea timpului stabilit pentru durata societății;

b) imposibilitatea realizării obiectului de activitate al societății sau realizarea acestuia;

c) declararea nulității societății;

d) hotărârea adunării generale;

e) hotărârea tribunalului, la cererea oricărui asociat, pentru motive temeinice, precum neînțelegerile grave dintre asociați, care împiedică funcționarea societății;

f) falimentul societății;

g) alte cauze prevăzute de lege sau de actul constitutiv al societății.

(2) În cazul prevăzut la alin. (1) lit. a), asociații trebuie să fie consultați de către consiliul de administrație, respectiv de directorat, cu cel puțin 3 luni înainte de expirarea duratei societății, cu privire la eventuala prelungire a acesteia. În lipsă, la cererea oricărui dintre asociați, tribunalul poate dispune, prin încheiere, efectuarea consultării conform art. [119 alin. \(3\)](#).

☛ (la data 01-dec-2006 Art. 227, alin. (2) din titlul VI, capitolul I modificat de Art. I, punctul 154. din [Legea 441/2006](#))

(3) Dacă procedura prevăzută la alin. (2) nu este îndeplinită, la expirarea duratei menționate în actul constitutiv orice persoană interesată sau Oficiul Național al Registrului Comerțului poate sesiza judecătorul-delegat pentru constatarea dizolvării societății.

(4) Lichidarea și radierea societății se efectuează potrivit dispozițiilor art. [237 alin. \(6\)-\(10\)](#).

☛ (la data 30-apr-2008 Art. 227 din titlul VI, capitolul I completat de Art. I, punctul 4. din [Ordonanța urgentă 52/2008](#))

I. Încetarea existenței societății comerciale

1.

Constituirea unei societăți comerciale se identifică, în finalitatea sa, cu nașterea unui subiect colectiv de drepturi și obligații, a cărui menire este să participe la circuitul comercial și la viața comunității, în anumite condiții, riguros reglementate prin lege și actul constitutiv. Meticulozitatea și exigența cu care legiuitorul reglementează constituirea, organizarea și funcționarea societăților comerciale se datorează implicațiilor profunde produse de prezența societății comerciale în mediul economic, ca principal vector al vieții comerciale.

Această rigoare se justifică, cu atât mai mult, în situația dispariției subiectului de drept care este societatea comercială; acoperirea obligațiilor societății comerciale, disoluția patrimoniului acesteia, distribuția între asociați a rezultatelor lichidării și încetarea personalității juridice, moment care constituie punctul final al existenței societății comerciale, nu se pot produce haotic, la voia întâmplării, întrucât ele reprezintă operațiuni juridice care interesează nu numai pe asociați, ci și pe terți, în calitate de creditori ai societății...
[citește mai departe \(1-10\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, **Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu**

☐ **Art. 228**

☐ **(1)** Societatea pe acțiuni se dizolvă:

a) în cazul și în condițiile prevăzute la art. 153²⁴;

b) în cazul și în condițiile prevăzute la [art. 10 alin. \(3\)](#).

(2)Prevederile alin. (1) lit. a) se aplică în mod corespunzător și societății cu răspundere limitată.

(la data 29-iun-2007 Art. 228 din titlul VI, capitolul I completat de Art. I, punctul 55. din Ordonanta urgenta 82/2007)

1.

Pe lângă situațiile de dizolvare enumerate în rândul cauzelor generale, societatea pe acțiuni se mai dizolvă în situațiile reglementate de art. 153²⁴ și art. 10 alin. (3) LSC și anume:

– atunci când situațiile financiare ale societății arată că, în urma unor pierderi, activul net al societății s-a diminuat la mai puțin de jumătate din valoarea capitalului social subscris și când adunarea generală extraordinară optează pentru dizolvarea societății, alternativele fiind reducerea capitalului social sau reconstituirea activului net al societății până la nivelul unei valori cel puțin egale cu jumătate din capitalul social; în această situație, dizolvarea poate fi pronunțată și de instanța competentă, la cererea oricărei persoane interesate, dacă societatea nu a adoptat nicio hotărâre cu privire la opțiunile menționate mai sus; aceste dispoziții se aplică și societății cu răspundere limitată.⁵... [citește mai departe \(1-4\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 229

(1)Societățile în nume colectiv sau cu răspundere limitată se dizolvă prin falimentul, incapacitatea, excluderea, retragerea sau decesul unuia dintre asociați, când, datorită acestor cauze, numărul asociaților s-a redus la unul singur.

(2)Se exceptează cazul când în actul constitutiv există clauză de continuare cu moștenitorii sau când asociatul rămas hotărăște continuarea existenței societății sub forma societății cu răspundere limitată cu asociat unic.

(3)Dispozițiile alineatelor precedente se aplică și societăților în comandită simplă sau în comandită pe acțiuni, dacă acele cauze privesc pe singurul asociat comanditar sau comanditar.

1.

În societățile de persoane, constituite intuitu personae, elementul subiectiv este predominant; de aceea, LSC reglementează, în cazul acestora, unele situații specifice de dizolvare a societății, fundamentate pe ideea dezintegrării structurii asociative. Astfel, societățile în nume colectiv și societățile cu răspundere limitată se dizolvă prin falimentul, incapacitatea, excluderea, retragerea sau decesul unuia dintre asociați, când, datorită acestor cauze, numărul asociaților s-a redus la unul singur.

Falimentul sau incapacitatea unui asociat cu răspundere nelimitată constituie o cauză de excludere a acestuia din societate [art. 222 alin. (1) lit. b) LSC], astfel încât toate cauzele enumerate mai sus sunt cauze care au ca efect reducerea efectivului de asociați; atunci când prin survenirea acestor cauze, numărul asociaților se reduce la unul singur, este evident că însuși conceptul de societate, care implică pluralitatea de asociați, este afectat, astfel încât dizolvarea societății este doar consacrarea legală a disoluției de fapt a structurii societare.... [citește mai departe \(1-7\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 230

(1)În societățile în nume colectiv, dacă un asociat decedează și dacă nu există convenție contrară, societatea trebuie să plătească partea ce se cuvine moștenitorilor, după ultimul bilanț contabil aprobat, în termen de 3 luni de la notificarea decesului asociatului, dacă asociații rămași nu preferă să continue societatea cu moștenitorii care consimt la aceasta.

(2)Prevederile alin. (1) se aplică și societăților în comandită simplă, în caz de deces al unuia dintre asociații comandați, în afară de cazul când moștenitorii săi nu preferă să rămână în societate în această calitate.

(3)Moștenitorii rămân răspunzători, potrivit art. [224](#), până la publicarea schimbărilor intervenite.

1.

Articolul 230 LSC nu cuprinde dispoziții referitoare la dizolvarea societății dar este o continuare logică a ipotezelor de dizolvare prezentate la art. 229, stabilind drepturile moștenitorilor asociaților decedați, atunci

când nu există clauză de continuare cu moștenitorii.

În cazul decesului unui asociat al societății în nume colectiv sau al unui asociat comanditar în societatea societățile în nume colectiv, societatea va putea continua cu moștenitorii acestuia, dacă o asemenea clauză este cuprinsă în actul constitutiv sau este convenită de asociații rămași și dacă moștenitorii acceptă să dobândească, în aceste societăți, calitatea de asociat.

Dacă societatea nu va continua cu moștenitorii, atunci partea ce le revine acestora, reprezentând o sumă de bani proporțională cu aportul sau cota de participare la capital a asociatului decedat, va fi determinată pe baza ultimelor situații financiare aprobate de asociați și va fi plătită moștenitorilor în termen de 3 luni de la notificarea decesului asociatului. [... citește mai departe \(1-2\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 231**

(1)În caz de dizolvare a societății prin hotărâre a asociaților, aceștia vor putea reveni, cu majoritatea cerută pentru modificarea actului constitutiv, asupra hotărârii luate, atât timp cât nu s-a făcut nici o repartitie din activ.

(2)Noua hotărâre se menționează în registrul comerțului, după care oficiul registrului comerțului o va trimite Monitorului Oficial al României, spre publicare în Partea a IV-a, pe cheltuiala societății.

(3)Creditorii și orice parte interesată pot face opoziție la tribunal împotriva hotărârii, în condițiile art. [62](#).

1.

Dizolvarea societății prin hotărâre a asociaților este permisă atunci când dizolvarea are o natură exclusiv convențională, în sensul că această decizie de încetare a existenței societății este luată pentru motive prevăzute în actul constitutiv sau îmbrățișate de adunarea generală, fără ca legea să impună o asemenea hotărâre.

În asemenea condiții este rezonabilă și conformă cu principiile care domină spiritul LSC, de aplicare prioritară a acelei soluții care prezervă și protejează ființa socială, posibilitatea oferită asociaților de a reveni asupra hotărârii de dizolvare, atât timp cât nu s-a făcut nicio repartitie din activ.

Dizolvarea înseamnă însă nu numai dispariția persoanei juridice, dar are și semnificația rezilierii totale a actului constitutiv, reziliere care poate să aibă caracter convențional, judiciar sau de drept. Din această perspectivă, revenirea asupra hotărârii de dizolvare echivalează cu revocarea sau retractarea convențională a actului juridic prin care s-a produs rezilierea. [... citește mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 232**

(1)Dizolvarea societăților comerciale trebuie să fie înscrisă în registrul comerțului și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, în afară de cazul prevăzut la art. [227 alin. \(1\) lit. a](#)).

(2)Înscrisura și publicarea se vor face conform art. 204, când dizolvarea are loc în baza unei hotărâri a adunării generale, și în termen de 15 zile de la data la care hotărârea judecătorească a rămas definitivă, când dizolvarea a fost pronunțată de justiție.

(la data 15-feb-2013 Art. 232, alin. (2) din titlul VI, capitolul I modificat de Art. 18, punctul 22. din titlul IV din [Legea 76/2012](#))

(3)În cazul prevăzut la art. [227 alin. \(1\) lit. f](#)), dizolvarea se pronunță de tribunalul investit cu procedura falimentului.

1.

Dizolvarea societății comerciale nu constituie doar o simplă modificare a actului constitutiv – ea reprezintă anunțul dispariției, în plan juridic, a unui subiect de drept, care își păstrează personalitatea juridică numai pentru operațiunile lichidării. De aceea, dizolvarea este supusă cel puțin rigorilor de publicitate cerute pentru modificarea actului constitutiv – înregistrare în registrul comerțului și publicare în Monitorul Oficial.

Singura excepție vizează situația în care dizolvarea se produce de drept, prin împlinirea termenului pentru care a fost constituită societatea, când data încetării societății fiind publică și cunoscută terților, deoarece este înscrisă în actul constitutiv, nu mai este necesar să se aplice aceste măsuri de publicitate.

2.

Mai rămân în discuție doar situațiile de dizolvare convențională și judiciară. Atunci când dizolvarea s-a produs prin hotărâre a asociaților, aceasta va fi depusă la oficiul registrului comerțului în termen de 15 zile de

la adoptare, spre înregistrare și va fi trimisă, de acesta, spre publicare în Monitorul Oficial, pe cheltuiala societății. În opinia noastră, în cazul dizolvării nu se mai cere depunerea actului constitutiv actualizat cu modificările aduse prin dizolvare (în sensul trimiterii pe care art. 232 o face la art. 204 LSC), întrucât dizolvarea antrenează mai mult decât modificarea actului constitutiv, echivalând cu desființarea acestuia, sub termenul sau condiția suspensivă a lichidării societății. [... citește mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 233**

(1) Dizolvarea societății are ca efect deschiderea procedurii lichidării. Dizolvarea are loc fără lichidare, în cazul fuziunii ori divizării totale a societății sau în alte cazuri prevăzute de lege.

(2) Din momentul dizolvării, directorii, administratorii, respectiv directoratul, nu mai pot întreprinde noi operațiuni. În caz contrar, aceștia sunt personal și solidar răspunzători pentru acțiunile întreprinse.

▶(la data 01-dec-2006 Art. 233, alin. (2) din titlul VI, capitolul I modificat de Art. I, punctul 156. din [Legea 441/2006](#))

(3) Interdicția prevăzută la alin. (2) se aplică din ziua expirării termenului fixat pentru durata societății ori de la data la care dizolvarea a fost hotărâtă de adunarea generală sau declarată prin sentință judecătorească.

(4) Societatea își păstrează personalitatea juridică pentru operațiunile lichidării, până la terminarea acestora.

1.

Dizolvarea societății, pentru cauzele prevăzute de art. 227-229 LSC, este urmată, inevitabil, de deschiderea procedurii lichidării, care are ca scop realizarea activului, plata pasivului și distribuirea rezultatului lichidării între asociați.

Atunci când încetarea existenței societății este provocată de restructurări corporative, constând în operațiuni de fuziune sau divizare totală a societății comerciale sau în alte cazuri prevăzute de lege, dizolvarea nu este urmată de lichidare, ci se materializează în transmiterea totală a patrimoniului societății dizolvate către societatea sau societățile beneficiare ale fuziunii sau divizării.

2.

Din momentul dizolvării – respectiv din momentul expirării duratei societății, a aprobării de către adunarea generală a hotărârii de dizolvare sau a pronunțării hotărârii judecătorești de dizolvare – capacitatea juridică a societății se restrânge la actele și operațiunile necesare lichidării. De altfel, personalitatea juridică a societății dizolvate subsistă numai până la încheierea lichidării și numai pentru operațiunile lichidării. Acest moment al încheierii lichidării este, fără îndoială, cel al radierii societății din registrul comerțului pentru că, potrivit prevederilor art. 235 alin. (3) LSC, transmiterea dreptului de proprietate, de la societate către asociați, asupra bunurilor rămase după plata creditorilor, are loc la data radierii societății din registrul comerțului. Înseamnă că, până la această dată, bunurile sunt și rămân în patrimoniul societății, aceasta având încă personalitate juridică. [... citește mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 234**

Dizolvarea societății înainte de expirarea termenului fixat pentru durata sa are efect față de terți numai după trecerea unui termen de 30 de zile de la publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a.

1.

Dispozițiile art. 233 LSC și art. 244 LSC conturează momentul în care se produc efectele dizolvării; se constată că soluția adoptată cu privire la acest moment este diferită după cum aceste efecte se referă la (a) raporturile dintre societate și asociați ori dintre societate și organele de conducere sau (b) dintre societate și terți.

Dizolvarea societății prin expirarea duratei pentru care a fost înființată produce efecte, față de asociați, creditori sau orice persoană interesată de la data împlinirii termenului fixat ca durată, fără a mai fi necesare alte formalități.

În cazul dizolvării convenționale, aceasta produce efecte față de asociați și față de organele de conducere, de la data adoptării hotărârii adunării generale. În schimb, față de terți, efectele se produc numai după trecerea unui termen de 30 de zile de la publicarea, în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, a hotărârii de dizolvare. [... citește mai departe \(1-1\)](#)

Art. 235

În societățile în nume colectiv, în comandită simplă și în cele cu răspundere limitată, asociații pot hotărî, o dată cu dizolvarea, cu cvorumul și majoritatea prevăzute pentru modificarea actului constitutiv, și modul de lichidare a societății, atunci când sunt de acord cu privire la repartizarea și lichidarea patrimoniului societății și când asigură stingerea pasivului sau regularizarea lui în acord cu creditorii.

(2) Prin votul unanim al asociaților se poate hotărî și asupra modului în care activele rămase după plata creditorilor vor fi împărțite între asociați. În lipsa acordului unanim privind împărțirea bunurilor, va fi urmată procedura lichidării prevăzută de prezenta lege.

(3) Transmiterea dreptului de proprietate asupra bunurilor rămase după plata creditorilor are loc la data radierii societății din registrul comerțului.

(4) Registrul va elibera fiecărui asociat un certificat constatator al dreptului de proprietate asupra activelor distribuite, în baza căruia asociatul poate proceda la înscrierea bunurilor imobile în cartea funciară.

(la data 01-dec-2006 Art. 235 din titlul VI, capitolul I completat de Art. I, punctul 157. din [Legea 441/2006](#))

1.

În societățile de persoane, încetarea existenței societății, la fel ca și constituirea acesteia, are un pronunțat caracter intuitu personae, în sensul implicării directe și personale a asociaților în această decizie și în procesul subsecvent al lichidării. Asociații societăților de persoane sunt lipsiți de spiritul gregar care domină structura acționariatului marilor societăți de capitaluri; de aceea, actul decizional este mai accesibil, mai ușor de realizat, astfel încât dizolvarea amiabilă, neconflictuală a societății de persoane este o ipoteză pe baza căreia legiuitorul a construit o serie de soluții alternative lichidării clasice.

Astfel, în societățile în nume colectiv, în comandită simplă și în cele cu răspundere limitată, asociații pot hotărî, o dată cu dizolvarea, modul de lichidare a societății, respectiv modalitățile de repartizare și lichidare a patrimoniului societății, fără a mai numi un lichidator și fără a mai parcurge etapele lichidării prevăzute de Titlul VII din LSC (Lichidarea societăților comerciale), cu condiția stingerii integrale a pasivului societății sau a regularizării lui în acord cu creditorii. **... citește mai departe (1-3)**

(la data 01-dec-2006 Art. 236 din titlul VI, capitolul I abrogat de Art. I, punctul 158. din [Legea 441/2006](#))

Art. 237

(1) La cererea oricărei persoane interesate, precum și a Oficiului Național al Registrului Comerțului, tribunalul va putea pronunța dizolvarea societății în cazurile în care:

a) societatea nu mai are organe statutare sau acestea nu se mai pot întruni;

(la data 22-apr-2011 Art. 237, alin. (1), litera B. din titlul VI, capitolul I abrogat de Art. III, litera C. din [Ordonanta urgenta 37/2011](#))

c) societatea și-a încetat activitatea, nu are sediul social cunoscut ori nu îndeplinește condițiile referitoare la sediul social sau asociații au dispărut ori nu au domiciliul cunoscut sau reședința cunoscută;

c¹) societatea s-a aflat mai mult de 3 ani în inactivitate temporară, anunțată organelor fiscale și înscrisă în registrul comerțului; termenul de 3 ani curge de la data înscrierii în registrul comerțului a mențiunii privind starea de inactivitate temporară a societății;

(la data 15-feb-2013 Art. 237, alin. (1), litera C. din titlul VI, capitolul I completat de Art. 18, punctul 23. din titlul IV din [Legea 76/2012](#))

d) societatea nu și-a completat capitalul social, în condițiile legii.

(2) Dispozițiile alin. (1) lit. c) nu sunt aplicabile în cazul în care societatea a fost în inactivitate temporară, anunțată organelor fiscale și înscrisă în registrul comerțului. Durata inactivității nu poate depăși 3 ani.

(3) Hotărârea tribunalului prin care s-a pronunțat dizolvarea se înregistrează în registrul comerțului, se comunică direcției generale a finanțelor publice județene, respectiv a municipiului București, și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, pe cheltuiala titularului cererii de dizolvare, acesta putând să se îndrepte împotriva societății.

(4) În cazul mai multor hotărâri judecătorești de dizolvare, pentru situațiile prevăzute la alin. (1), publicitatea se va putea efectua în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, în forma unui tabel cuprinzând: codul unic de înregistrare, denumirea, forma juridică și sediul societății dizolvate, instanța care a dispus dizolvarea, numărul dosarului, numărul și data hotărârii de dizolvare. În aceste cazuri, tarifele de publicare în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, se reduc cu 50 %.

▶ (la data 05-dec-2008 Art. 237, alin. (5) din titlul VI, capitolul I a se vedea recurs in interesul legii **Decizia 6/2008**)

(5) Orice persoană interesată poate face numai apel împotriva hotărârii de dizolvare, în termen de 30 de zile de la efectuarea publicității potrivit prevederilor alin. (3) și (4). Apelantul va depune o copie a apelului la oficiul registrului comerțului la care este înregistrată societatea a cărei dizolvare a fost pronunțată.

▶ (la data 15-feb-2013 Art. 237, alin. (5) din titlul VI, capitolul I modificat de Art. 18, punctul 24. din titlul IV din **Legea 76/2012**)

(6) La data la care hotărârea judecătorească de dizolvare rămâne definitivă, persoana juridică intră în lichidare, potrivit prevederilor prezentei legi.

▶ (la data 15-feb-2013 Art. 237, alin. (6) din titlul VI, capitolul I modificat de Art. 18, punctul 24. din titlul IV din **Legea 76/2012**)

(7) Dacă în termen de 3 luni de la data la care hotărârea judecătorească de dizolvare a rămas definitivă nu se procedează la numirea lichidatorului, judecătorul delegat, la cererea oricărei persoane interesate, numește un lichidator de pe Lista practicienilor în reorganizare și lichidare, remunerarea acestuia urmând a fi făcută din averea persoanei juridice dizolvate sau, în cazul lipsei acesteia, din fondul de lichidare constituit în temeiul prevederilor art. 4 alin. (6) din Legea nr. **85/2006**, cu modificările și completările ulterioare.

▶ (la data 15-feb-2013 Art. 237, alin. (7) din titlul VI, capitolul I modificat de Art. 18, punctul 24. din titlul IV din **Legea 76/2012**)

(7¹) Hotărârile judecătorești pronunțate în condițiile alin. (7) se comunică lichidatorului numit, se publică pe pagina de internet a Oficiului Național al Registrului Comerțului și se afișează la sediul oficiului registrului comerțului în care este înmatriculată societatea comercială dizolvată.

▶ (la data 29-iun-2007 Art. 237, alin. (7) din titlul VI, capitolul I completat de Art. I, punctul 57. din **Ordonanța urgentă 82/2007**)

(8) Dacă judecătorul delegat nu a fost sesizat, în condițiile alin. (7), cu nici o cerere de numire a lichidatorului în termen de 3 luni de la expirarea termenului prevăzut la alin. (7), persoana juridică se radiază din oficiu din registrul comerțului, prin încheiere a judecătorului delegat, pronunțată la cererea Oficiului Național al Registrului Comerțului, cu citarea părților, conform dreptului comun.

(9) Încheierea de radiere se înregistrează în registrul comerțului, se comunică persoanei juridice la sediul social, Agenției Naționale de Administrare Fiscală și direcțiilor generale ale finanțelor publice județene și a municipiului București, pe

cale electronică, și se afișează pe pagina de Internet a Oficiului Național al Registrului Comerțului și la sediul oficiului registrului comerțului de pe lângă tribunal, în raza căruia societatea își are înregistrat sediul.

(10) Bunurile rămase din patrimoniul persoanei juridice radiate din registrul comerțului, în condițiile alin. (8) și (9), revin acționarilor.

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 237, alin. (10) din titlul VI, capitolul I modificat de Art. I, punctul 159. din [Legea 441/2006](#))

*) Prin derogare de la prevederile art. 237 alin. (3) și (4), hotărârea tribunalului prin care s-a pronunțat dizolvarea pentru neîndeplinirea obligației de majorare a capitalului social la limita legală de 25.000 euro, în echivalent lei, se înregistrează în registrul comerțului, se comunică pe cale electronică Agenției Naționale de Administrare Fiscală, direcțiilor generale ale finanțelor publice județene și a municipiului București și Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului și se afișează pe pagina de Internet a Oficiului Național al Registrului Comerțului și la sediul oficiului registrului comerțului de pe lângă tribunal, în raza căruia societatea își are înregistrat sediul.

Orice persoană interesată poate face recurs împotriva hotărârii judecătorești de dizolvare, în termen de 30 de zile de la efectuarea publicității prin afișare pe pagina de Internet a Oficiului Național al Registrului Comerțului. Societatea comercială împotriva căreia s-a dispus dizolvarea poate formula recurs în termen de 30 de zile de la comunicarea hotărârii judecătorești, în condițiile Codului de procedură civilă.

▶ (la data 30-oct-2005 Art. 237 din titlul VI, capitolul I a se vedea referințe de aplicare din Art. III din [Legea 302/2005](#))

1.

Numărul extrem de mare al societăților comerciale înregistrate după 1990¹⁰ a condus și la dezvoltarea unei problematice specifice, legate de o serie de neregularități survenite în viața acestora: dispariția fizică a unor asociați sau membri ai organelor de conducere, fictivitatea sediului, încetarea, de facto, a activității societății, nedepunerea raportărilor financiare obligatorii, dezagregarea organică a societății și altele asemenea.

De aceea, pentru a reacționa în fața abundenței faptice a unor asemenea situații, legiuitorul a statuat o serie de cauze speciale de dizolvare, care fac obiectul reglementării art. 237 LSC și anume:

a) Societatea nu mai are organe statutare sau acestea nu se mai pot întruni. O asemenea cauză de dizolvare urmărește să prevină acele situații în care societatea, privită ca entitate juridică, beneficiind de o organizare de sine stătătoare, s-a descompus, rămânând doar o formă lipsită de conținut. Este cazul acelor societăți în care organele statutare (consiliul de administrație, consiliul de supraveghere sau directoratul)¹¹ au fost, în fapt, descompletate sau desființate și care nu se mai pot reuni, din cauza revocării unor membri, a dispariției altora sau a refuzului lor de a mai participa la viața socială. Astfel cum este formulată, cauza presupune inexistența concomitentă a tuturor organelor statutare și nu doar o descompletare. ... [citește mai departe \(1-4\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 237¹**

(1) Atunci când un asociat răspunde nelimitat pentru obligațiile societății pe durata funcționării acesteia, răspunderea sa pentru aceste obligații va fi nelimitată și în faza dizolvării și, dacă este cazul, a lichidării societății.

(2) Atunci când, pe durata funcționării societății, un asociat răspunde pentru obligațiile acesteia în limitele aportului la capitalul social, răspunderea sa va fi limitată la acest aport și în situația dizolvării și, dacă este cazul, a lichidării societății.

(3) Asociatul care, în fraudă creditorilor, abuzează de caracterul limitat al răspunderii sale și de personalitatea juridică distinctă a societății răspunde nelimitat pentru obligațiile neachitate ale societății dizolvate, respectiv lichidate.

(4) Răspunderea asociatului devine nelimitată în condițiile alin. (3), în special atunci când acesta dispune de bunurile societății ca și cum ar fi bunurile sale proprii sau dacă diminuează activul societății în beneficiul personal ori al unor terți, cunoscând sau trebuind să cunoască faptul că în acest mod societatea nu va mai fi în măsură să își execute obligațiile.

▶(la data 29-iun-2007 Art. 237 din titlul VI, capitolul I completat de Art. I, punctul 58. din **Ordonanța urgentă 82/2007**)

1.

Întinderea răspunderii asociațiilor constituie un criteriu de clasificare a societăților comerciale și o expresie a evoluției acesteia, de la formele cele mai simple, în care asociații răspund nelimitat și solidar pentru obligațiile sociale, până la formele moderne și complexe de societate, în care asociații răspund limitat, până la concurența aportului subscris.

Beneficiul răspunderii limitate este însă un drept al cărui exercițiu nu trebuie să se transforme în abuz și nu trebuie să constituie o pavăză, la adăpostul căreia, asociații să fraudeze creditorii societății.

De aceea, după ce reafirmă principiul că răspunderea nelimitată sau limitată a asociațiilor unei societăți comerciale se menține pe toată durata existenței acesteia, deci și în cursul dizolvării sau lichidării acesteia, LSC stabilește și unele excepții de la această regulă, urmărind să limiteze sau să elimine beneficiul răspunderii limitate, în anumite situații. **... citește mai departe (1-3)**

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **CAPITOLUL II: Fuziunea și divizarea societăților**

☐ **Art. 238**

☐ **(1)** Fuziunea este operațiunea prin care:

a) una sau mai multe societăți sunt dizolvate fără a intra în lichidare și transferă totalitatea patrimoniului lor unei alte societăți în schimbul repartizării către acționarii societății sau societăților absorbite de acțiuni la societatea absorbantă și, eventual, al unei plăți în numerar de maximum 10% din valoarea nominală a acțiunilor astfel repartizate; sau

b) mai multe societăți sunt dizolvate fără a intra în lichidare și transferă totalitatea patrimoniului lor unei societăți pe care o constituie, în schimbul repartizării către acționarii lor de acțiuni la societatea nou-constituită și, eventual, al unei plăți în numerar de maximum 10% din valoarea nominală a acțiunilor astfel repartizate.

▶(la data 29-iun-2007 Art. 238, alin. (1) din titlul VI, capitolul II modificat de Art. I, punctul 59. din **Ordonanța urgentă 82/2007**)

☐ **(2)** Divizarea este operațiunea prin care:

a) o societate, după ce este dizolvată fără a intra în lichidare, transferă mai multor societăți totalitatea patrimoniului său, în schimbul repartizării către acționarii societății divizate de acțiuni la societățile beneficiare și, eventual, al unei plăți în numerar de maximum 10% din valoarea nominală a acțiunilor astfel repartizate;

b) o societate, după ce este dizolvată fără a intra în lichidare, transferă totalitatea patrimoniului său mai multor societăți nou-constituite, în schimbul repartizării către acționarii societății divizate de acțiuni la societățile nou-constituite și, eventual, al unei plăți în numerar de maximum 10% din valoarea nominală a acțiunilor astfel repartizate.

▶(la data 29-iun-2007 Art. 238, alin. (2) din titlul VI, capitolul II modificat de Art. I, punctul 59. din **Ordonanța urgentă 82/2007**)

(2¹) Divizarea poate avea loc și prin transferul simultan al patrimoniului societății divizate către una sau mai multe societăți existente și una sau mai multe societăți nou-constituite. Prevederile alin. (2) se aplică în mod corespunzător.

▶(la data 29-iun-2007 Art. 238, alin. (2) din titlul VI, capitolul II completat de Art. I, punctul 60. din **Ordonanța urgentă 82/2007**)

(3) Fuziunea sau divizarea se poate face și între societăți de forme diferite.

(4)Fuziunea sau divizarea, astfel cum este definită la alin. (1) ori (2), poate fi efectuată chiar dacă societățile dizolvate sunt în lichidare, cu condiția ca acestea să nu fi început încă distribuirea între asociați a activelor ce li s-ar cuveni în urma lichidării.

▶(la data 01-dec-2006 Art. 238 din titlul VI, capitolul II modificat de Art. I, punctul 160. din [Legea 441/2006](#))

I. Definiția și tipurile fuziunii

1.

Fără a intra în detalii teoretice ample privind fuziunea și divizarea, ca specii ale instituției reorganizării persoanelor juridice, să reținem că într-o definiție doctrinară fuziunea este concepută ca „reuniunea patrimoniilor a două sau mai multe persoane juridice care își încetează astfel existența pentru a da naștere unui nou subiect de drept”¹⁶. În mod exact însă definiția citată are în vedere doar fuziunea prin contopire nu și cea prin absorbție deși, în activitatea practică cea mai frecventă formă de fuziune este cea prin absorbție și nu cea prin contopire. Așa fiind, în viziunea noastră o definiție completă, ca obiect, ar fi aceea care concepe fuziunea ca un mod de reorganizare și concentrare a patrimoniilor persoanelor juridice – în speță, a societăților comerciale, constând în reunirea voluntară a patrimoniilor a două sau mai multe astfel de persoane, reunire în urma căreia, fie cel puțin una dintre ele dispare ca persoană juridică, dispariție care are ca efect mărirea patrimoniului celeilalte care își păstrează existența juridică (fuziunea prin absorbție), fie toate persoanele juridice implicate dispar (din punct de vedere juridic) și în locul lor apare o altă persoană, al cărui patrimoniu este format din suma patrimoniilor persoanelor implicate (fuziunea prin contopire). De altfel, în viziunea autorilor citați anterior fuziunea și absorbția sunt specii ale comasării... [citește mai departe \(1-12\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 239**

(1)Fuziunea sau divizarea se hotărăște de fiecare societate în parte, în condițiile stabilite pentru modificarea actului constitutiv al societății.

(2)Când acțiunile sunt de mai multe categorii, hotărârea asupra fuziunii/divizării, în temeiul art. [113 lit. h](#)), este subordonată rezultatului votului pe categorii, dat în condițiile art. [115](#).

(3)Dacă, prin fuziune sau divizare, se înființează o nouă societate, aceasta se constituie în condițiile prevăzute de prezenta lege pentru forma de societate convenită.

1.

Având în vedere complexitatea, diversitatea și amplitudinea efectelor pe care le poate genera o operațiune de fuziune ori divizare a unor societăți comerciale, indiferent de tipul sau forma oricăreia dintre aceste operațiuni de reorganizare, alin. (1) al art. 239 instituie regula potrivit căreia decizia de fuziune ori de divizare trebuie să fie luată de către fiecare societate comercială în parte prin organele supreme de conducere, respectiv prin adunările generale extraordinare ale asociaților, dar cu cворumul și cu majoritatea necesară, potrivit legii ori actelor lor constitutive, pentru modificarea acestora. Această cerință este rațională, având în vedere faptul că prin fuziune și/sau divizare dispar persoane juridice (se dizolvă fără lichidare), apar societăți comerciale noi sau se modifică actele constitutive ale unor societăți comerciale preexistente și se poate schimba regimul juridic al răspunderii societăților implicate ori al asociaților... [citește mai departe \(1-5\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

▶(la data 01-dec-2006 Art. 240 din titlul VI, capitolul II abrogat de Art. I, punctul 161. din [Legea 441/2006](#))

☐**Art. 241**

Administratorii societăților care urmează a participa la fuziune sau la divizare vor întocmi un proiect de fuziune sau de divizare, care va cuprinde:

a)forma, denumirea și sediul social ale tuturor societăților implicate în fuziune sau divizare;

b)fundamentarea și condițiile fuziunii sau ale divizării;

c)condițiile alocării de acțiuni la societatea absorbantă sau la societățile beneficiare;

d) data de la care acțiunile sau părțile sociale prevăzute la lit. c) dau deținătorilor dreptul de a participa la beneficii și orice condiții speciale care afectează acest drept;

e) rata de schimb a acțiunilor sau părților sociale și cuantumul eventualelor plăți în numerar;

f) cuantumul primei de fuziune sau de divizare;

g) drepturile conferite de către societatea absorbantă sau beneficiară deținătorilor de acțiuni care conferă drepturi speciale și celor care dețin alte valori mobiliare în afară de acțiuni sau măsurile propuse în privința acestora;

h) orice avantaj special acordat experților la care se face referire la art. 243³ și membrilor organelor administrative sau de control ale societăților implicate în fuziune sau în divizare;

i) data situațiilor financiare ale societăților participante, care au fost folosite pentru a se stabili condițiile fuziunii sau ale divizării;

▶ (la data 30-apr-2008 Art. 241, litera I. din titlul VI, capitolul II modificat de Art. I, punctul 5. din [Ordonanța urgentă 52/2008](#))

j) data de la care tranzacțiile societății absorbite sau divizate sunt considerate din punct de vedere contabil ca aparținând societății absorbante sau uneia ori alteia dintre societățile beneficiare;

☐ **k)** în cazul divizării:

- descrierea și repartizarea exactă a activelor și pasivelor care urmează a fi transferate fiecăreia dintre societățile beneficiare;

- repartizarea către acționarii sau asociații societății divizate de acțiuni, respectiv părți sociale, la societățile beneficiare și criteriul pe baza căruia se face repartizarea.

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 241 din titlul VI, capitolul II modificat de Art. I, punctul 162. din [Legea 441/2006](#))

1.

Acest articol, astfel cum el a fost modificat și completat prin Legea nr. 441/2006, stabilește două reguli foarte importante pentru economia oricărei operațiuni de fuziune sau de divizare.

Prima regulă este aceea că fuziunea sau divizarea, ca măsuri de reorganizare a persoanelor juridice, se realizează în două etape²³. Etapa inițială, în care adunările generale ale fiecărei societăți comerciale implicate hotărăsc declanșarea procesului și însărcinarea administratorilor cu elaborarea proiectului de fuziune sau divizare. Cea de-a doua etapă, care poate fi numită etapa fuziunii sau divizării propriu-zise, este aceea în care organele statutare supreme ale societăților implicate în operațiune vor aproba fuziunea sau divizarea efectivă, în conformitate cu proiectul întocmit de administratori, eventual modificat sau completat. Cea de-a doua regulă care se desprinde din conținutul art. 241 este aceea că atât proiectul de fuziune, cât și cel de divizare trebuie să aibă o structură și un conținut minimal obligatoriu, așa cum rezultă din exigențele prevederilor lit. a)-k). Mai mult chiar, deși, structural vorbind, proiectul de fuziune este comun cu cel de divizare, totuși, în cazul acestei din urmă forme de reorganizare, proiectul aferent trebuie să conțină o serie de informații suplimentare, dar specifice și esențiale pentru finalizarea respectivei măsuri. Aceste categorii de informații suplimentare, dar specifice, sunt cele prevăzute de textul lit. k). [... citește mai departe \(1-6\)](#)

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 241¹**

(1) Dacă un element de activ nu este repartizat în proiectul de divizare și dacă interpretarea proiectului nu permite luarea unei decizii privind repartizarea sa, elementul de activ în cauză sau contravaloarea acestuia se repartizează între toate societățile beneficiare, proporțional cu cota din activul net alocat societăților în cauză, în conformitate cu proiectul de divizare.

(2) Dacă un element de pasiv nu este repartizat în proiectul de divizare și dacă interpretarea proiectului nu permite luarea unei decizii privind repartizarea sa, societățile beneficiare răspund solidar pentru elementul de pasiv în cauză.

▶(la data 01-dec-2006 Art. 241 din titlul VI, capitolul II completat de Art. I, punctul 163. din [Legea 441/2006](#))

☐**(3)**Dacă un creditor nu a obținut realizarea creanței sale de la societatea căreia îi este repartizată creanța prin divizare, toate societățile participante la divizare răspund pentru obligația în cauză, până la concurența valorii activelor nete care le-au fost repartizate prin divizare, cu excepția societății căreia i-a fost repartizată obligația respectivă, care răspunde nelimitat.

▶(la data 04-oct-2010 Art. 241¹, alin. (2) din titlul VI, capitolul II completat de Art. I, punctul 2. din [Ordonanța urgentă 90/2010](#))

*) Prevederile alin. (3) se aplică doar operațiunilor de fuziune și divizare pentru care proiectul de fuziune, respectiv proiectul de divizare va fi publicat după data intrării în vigoare a ordonanței de urgență nr. 90/2010.

▶(la data 04-oct-2010 Art. 241¹, alin. (3) din titlul VI, capitolul II a se vedea referințe de aplicare din Art. II din [Ordonanța urgentă 90/2010](#))

1.

Articolul 241¹ a fost introdus în structura LSC prin Legea nr. 441/2006, cu intenția, probabil, de a oferi o soluție normativă echitabilă pentru situația în care, în urma întocmirii unui proiect de divizare totală în oricare din formele reglementate de lege, se va constata că un anumit element de pasiv din patrimoniul societății vizate a se diviza nu a fost inclus în proiectul respectiv, iar din conținutul acestuia nu se poate determina cărei societăți implicate trebuie să-i revină acel element. În acest sens, potrivit prevederilor alin. (1), într-o astfel de ipoteză se va aplica regula repartizării și suportării aceluși pasiv de către toate societățile implicate, dar proporțional cu cota din activul patrimonial al societății care urmează a se diviza, activ pe care urmează să-l primească fiecare dintre ele.

2.

Dacă, în situația dată, o astfel de soluție nu poate fi aplicată, pentru că interpretarea proiectului de divizare întocmit de către organele de gestiune ale societăților implicate nu permite nici măcar aplicarea regulii instituite de alin. (1), va fi operantă regula instituită de prevederile alin. (2), respectiv aceea a răspunderii solidare a tuturor societăților beneficiare ale divizării. O astfel de răspundere solidară nu va da dreptul, după părerea noastră, niciuneia dintre societățile beneficiare care va fi urmărită de creditorii elementului de pasiv în cauză să invoce beneficiul de diviziune, dar va da naștere unui drept de regres al plătitorului împotriva celorlalți, în condițiile dreptului comun. [... citește mai departe \(1-2\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 242**

(1)Proiectul de fuziune sau de divizare, semnat de reprezentanții societăților participante, se depune la oficiul registrului comerțului unde este înmatriculată fiecare societate, însoțit de o declarație a societății care încetează a exista în urma fuziunii sau divizării despre modul cum a hotărât să stingă pasivul său, precum și de o declarație privitoare la modalitatea de publicare a proiectului de fuziune sau de divizare.

▶(la data 02-mar-2012 Art. 242, alin. (1) din titlul VI, capitolul II modificat de Art. 1, punctul 7. din [Ordonanța urgentă 2/2012](#))

(2)Proiectul de fuziune sau de divizare, vizat de judecătorul delegat, se publică în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, pe cheltuiala părților, integral sau în extras, potrivit dispoziției judecătorului delegat sau cererii părților, cu cel puțin 30 de zile înaintea datelor ședințelor în care adunările generale extraordinare urmează a hotărî, în temeiul art. [113 lit. h](#)), asupra fuziunii/divizării.

(2¹)În cazul în care deține o pagină proprie web, societatea poate înlocui publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, prevăzută la alin. (2), cu publicitatea efectuată prin intermediul propriei pagini web, pe o perioadă continuă de cel puțin o lună înaintea adunării generale extraordinare care urmează să decidă cu privire la fuziune/divizare, perioadă care se încheie nu mai devreme de finalul adunării generale respective.

(2²)Societatea care a optat pentru efectuarea publicității proiectului de fuziune potrivit alin. (2¹) trebuie să asigure condițiile tehnice pentru afișarea continuă și neîntreruptă și cu titlu gratuit a documentelor prevăzute de lege pentru întreaga perioadă prevăzută la alin. (2¹). Societatea are sarcina de a dovedi continuitatea publicității și de a asigura securitatea propriei pagini web și autenticitatea documentelor afișate.

(2³)În cazul efectuării publicității în condițiile alin. (2¹), oficiul registrului comerțului unde este înmatriculată societatea va publica, cu titlu gratuit, pe propria sa pagină web, proiectul de fuziune sau divizare.

▶(la data 02-mar-2012 Art. 242, alin. (2) din titlul VI, capitolul II completat de Art. 1, punctul 8. din **Ordonanța urgentă 2/2012**)

☒(3)Oficiul Național al Registrului Comerțului va transmite Agenției Naționale de Administrare Fiscală, în 3 zile de la depunerea proiectului de fuziune/divizare, un anunț cu privire la depunerea proiectului. Condițiile de colaborare între cele două instituții pentru punerea în aplicare a prevederilor acestui alineat vor fi stabilite prin protocol.

▶(la data 04-oct-2010 Art. 242, alin. (2) din titlul VI, capitolul II completat de Art. 1, punctul 3. din **Ordonanța urgentă 90/2010**)

*) Prevederile alin. (3) se aplică doar operațiunilor de fuziune și divizare pentru care proiectul de fuziune, respectiv proiectul de divizare va fi publicat după data intrării în vigoare a ordonanței de urgență nr. 90/2010.

▶(la data 04-oct-2010 Art. 242, alin. (3) din titlul VI, capitolul II a se vedea referințe de aplicare din Art. II din **Ordonanța urgentă 90/2010**)

1.

Articolul 242 instituie o serie de cerințe de ordin procedural și de publicitate legală care trebuie îndeplinite de către administratorii societăților implicate în fuziune ori divizare.

Alineatul (1) impune obligația ca proiectul de fuziune sau de divizare, înscris care trebuie semnat de către reprezentanții fiecărei societăți în parte și care trebuie să fie însoțit de o declarație a societății ori a societăților care urmează să înceteze a mai exista cu privire la modul cum au decis să-și stingă pasivul în urma unei astfel de măsuri de reorganizare, să fie depus la oficiile registrului comerțului în care sunt înmatriculate fiecare dintre societățile implicate. Scopul instituirii unei astfel de obligații este unul dublu: În primul rând, exercitarea unui control de legalitate preventiv de către judecătorul-delegat, cu privire la conținutul minimal de date și informații pe care trebuie să le cuprindă proiectele de fuziune ori de divizare, precum și cu privire la respectarea cerințelor de aprobare și de semnare impuse de lege²⁹. În al doilea rând, în temeiul vizei de legalitate pe care o dă judecătorul-delegat printr-o încheiere, proiectul respectiv va fi menționat în registrul comerțului la poziția la care este înregistrată fiecare societate comercială și apoi va fi publicat în Monitorul Oficial, Partea a IV-a, pe seama celor implicați. Publicarea în respectivul monitor trebuie să respecte cerința de a se realiza cu cel puțin 30 de zile înainte de data la care se vor ține AGEA de aprobare a fuziunii ori divizării propriu-zise. Publicarea proiectelor se va putea face integral sau doar în extrase, fie conform opțiunii celor interesați, fie potrivit opțiunii judecătorului-delegat, persoană care are un drept de apreciere în această privință. **... citește mai departe (1-2)**

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☒**Art. 243**

(1)Creditorii societăților care iau parte la fuziune sau la divizare au dreptul la o protecție adecvată a intereselor lor. În vederea obținerii de garanții adecvate, orice creditor care deține o creanță certă, lichidă și anterioară datei publicării proiectului de fuziune sau de divizare, în una dintre modalitățile prevăzute la art. 242, nescadentă la data publicării, a cărei satisfacere este pusă în pericol prin realizarea fuziunii/divizării, poate face opoziție, în condițiile prezentului articol.

▶(la data 02-mar-2012 Art. 243, alin. (1) din titlul VI, capitolul II modificat de Art. 1, punctul 9. din **Ordonanța urgentă 2/2012**)

(2)Opoziția se face în termen de 30 de zile de la data publicării proiectului de fuziune sau de divizare în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a. Ea se depune

la oficiul registrului comerțului, care, în termen de 3 zile de la data depunerii, o va menționa în registru și o va înainta instanței judecătorești competente. Hotărârea pronunțată asupra opoziției este supusă numai apelului.
(la data 15-feb-2013 Art. 243, alin. (2) din titlul VI, capitolul II modificat de Art. 18, punctul 25. din titlul IV din **Legea 76/2012**)

(3) Formularea unei opoziții în temeiul alin. (1) nu are ca efect suspendarea executării fuziunii sau divizării și nu împiedică realizarea fuziunii sau divizării.

(4) În cazul în care creditorul nu dovedește că satisfacerea creanței sale este pusă în pericol prin realizarea fuziunii sau dacă, din examinarea situației financiare și operațional-comerciale a societății debitoare/societății succesoare în drepturile și obligațiile societății debitoare, rezultă că nu este necesară acordarea de garanții adecvate ori, după caz, de noi garanții sau societatea debitoare ori societatea succesoare în drepturile și obligațiile societății debitoare a făcut dovada plății datoriei sau părțile au încheiat un acord pentru plata datoriei ori există deja garanții sau privilegii adecvate pentru satisfacerea creanței, instanța respinge opoziția. De asemenea, instanța respinge opoziția și în cazul în care este refuzată de către creditor constituirea, în termenul stabilit de instanță prin încheiere, a garanțiilor oferite potrivit alin. (5).

(la data 02-mar-2012 Art. 243, alin. (4) din titlul VI, capitolul II modificat de Art. 1, punctul 9. din **Ordonanța urgentă 2/2012**)

(5) Dacă societatea debitoare sau, după caz, societatea succesoare în drepturile și obligațiile societății debitoare a făcut în cursul procesului o ofertă pentru constituirea unor garanții sau privilegii apreciate de instanță ca fiind necesare și adecvate pentru satisfacerea creanței creditorului, instanța va pronunța o încheiere prin care va acorda părților un termen pentru constituirea acelor garanții. Încheierea pronunțată de instanță este supusă apelului odată cu fondul.

(la data 15-feb-2013 Art. 243, alin. (5) din titlul VI, capitolul II modificat de Art. 18, punctul 25. din titlul IV din **Legea 76/2012**)

(6) Dacă societatea debitoare sau, după caz, societatea succesoare în drepturile și obligațiile societății debitoare nu oferă garanții ori privilegii adecvate pentru satisfacerea creanței sau, chiar dacă oferă garanții ori privilegii, nu le constituie, din cauze ce îi sunt imputabile, în termenul stabilit de instanță prin încheiere, potrivit alin. (5), instanța admite opoziția și obligă societatea debitoare sau, după caz, societatea succesoare în drepturile și obligațiile societății debitoare la plata creanței de îndată ori într-un anumit termen stabilit în funcție de valoarea creanței și de pasivul societății debitoare sau, după caz, al societății succesoare în drepturile și obligațiile societății debitoare. Hotărârea de admitere a opoziției este executorie.

(7) Opoziția formulată în temeiul prezentului articol se judecă de urgență și cu precădere.

(8) Creditorii societăților participante la divizare sau fuziune care îndeplinesc condițiile pentru a face opoziție potrivit alin. (1) pot formula o cerere de opoziție în temeiul art. **61 alin. (1)** împotriva hotărârii organului statutar al societății privitoare la modificările actului constitutiv numai dacă acestea privesc alte modificări decât cele care decurg din sau în legătură cu procesul de divizare sau fuziune.

(9) Dispozițiile prezentului articol nu se aplică creanțelor de natura drepturilor salariale derivând din contractele individuale de muncă sau contractele colective de muncă aplicabile, care îndeplinesc condițiile prevăzute la alin. (1), a căror protecție se realizează potrivit dispozițiilor Legii nr. **67/2006** privind protecția drepturilor

salariaților în cazul transferului întreprinderii, al unității sau al unor părți ale acestora, precum și potrivit altor legi aplicabile.

▶(la data 04-oct-2010 Art. 243 din titlul VI, capitolul II modificat de Art. I, punctul 4. din [Ordonanta urgenta 90/2010](#))

*) Prevederile se aplică doar operațiunilor de fuziune și divizare pentru care proiectul de fuziune, respectiv proiectul de divizare va fi publicat după data intrării în vigoare a ordonanței de urgență nr. 90/2010.

▶(la data 04-oct-2010 Art. 243 din titlul VI, capitolul II a se vedea referințe de aplicare din Art. II din [Ordonanta urgenta 90/2010](#))

I. Mijloacele de protecție juridică a creditorilor societăților comerciale implicate în fuziune sau divizare
1.

Articolul 243, prin alin. (1) și (2), reglementează problema mijloacelor de protecție a drepturilor și intereselor legitime ale creditorilor societăților comerciale implicate în fuziune sau divizare. Strict textual, este vorba doar de creditorii sociali, nu și de cei ai asociaților, creditorii ale căror creanțe sunt anterioare datei de publicare în Monitorul Oficial, Partea a IV-a, a proiectelor de fuziune sau de divizare, după caz, și care nu sunt scadente la data publicării.

Această categorie de creditorii sociali, în măsura în care vor aprecia că prin fuziunea sau divizarea propusă de societățile debitoare le sunt afectate drepturile, în sensul anticipării apariției unor dificultăți de executare la scadență a obligațiilor, ori cu ocazia executării lor silit, potrivit prevederilor alin. (1), teza a doua, vor putea introduce opoziție împotriva respectivului proiect, în condițiile dreptului comun, respectiv ale art. 62 din LSC (a se vedea comentariile noastre pe marginea acelui articol), cu unele excepții, pe care le vom menționa în cele ce urmează... [citeste mai departe \(1-8\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 243¹**

(1)În cazul unei fuziuni, deținătorilor de valori mobiliare, altele decât acțiuni, care conferă drepturi speciale, trebuie să li se acorde în cadrul societății absorbante drepturi cel puțin echivalente cu cele pe care le dețineau la societatea absorbită, cu excepția cazului în care modificarea drepturilor în cauză este aprobată de o adunare a deținătorilor de astfel de titluri ori individual de către deținătorii de astfel de titluri sau a cazului în care deținătorii au dreptul de a obține răscumpărarea titlurilor lor.

(2)În cazul unei divizări, deținătorilor de valori mobiliare, altele decât acțiuni, care conferă drepturi speciale, trebuie să li se acorde în cadrul societăților beneficiare cărora li se pot opune drepturile decurgând din asemenea valori mobiliare, în conformitate cu proiectul de divizare, drepturi cel puțin echivalente cu cele de care beneficiau în societatea divizată, cu excepția cazului în care modificarea drepturilor în cauză este aprobată de o adunare a deținătorilor de astfel de valori mobiliare ori de către aceștia în mod individual sau a cazului în care deținătorii au dreptul de a obține răscumpărarea valorilor mobiliare deținute.

1.

Acest nou articol, introdus prin Legea nr. 441/2006, prin prevederile alin. (1) reglementează problema protecției deținătorilor de obligațiuni sau de alte valori mobiliare, diferite de acțiuni, emise de către societățile comerciale absorbite ori contopite în cadrul unei operațiuni de fuziune, iar prin alin. (2) reglementează protecția aceleiași categorii de persoane care sunt implicate într-o divizare, în oricare dintre cele două situații fiind necesar ca acele valori mobiliare să confere drepturi speciale.

Pentru prima categorie de persoane, fizice sau juridice, soluția pe care o impune legiuitorul este aceea ca societatea absorbantă ori cea rezultată din contopire să le asigure acelor deținători aceleași drepturi sau unele echivalente cu cele pe care le aveau în societățile în cauză. O astfel de exigență nu va putea fi formulată dacă: aprobarea altor drepturi a fost dată anterior de adunările speciale ale acelor deținători de valori mobiliare sau individual de către unii dintre ei; dacă deținătorii de astfel de valori, emise de o societate care-și încetează existența prin fuziune, aveau dreptul, potrivit legii sau actului constitutiv, să obțină de la societatea emitentă răscumpărarea acelor valori, dar nu au făcut-o, adăugăm noi... [citeste mai departe \(1-1\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 243²**

(1) Administratorii societăților care participă la fuziune sau la divizare trebuie să întocmească un raport scris, detaliat, în care să explice proiectul de fuziune sau de divizare și să precizeze fundamentul său juridic și economic, în special cu privire la rata de schimb a acțiunilor. În cazul divizării, raportul va include, de asemenea, criteriul de repartizare a acțiunilor.

(2) Raportul trebuie să descrie, de asemenea, orice dificultăți speciale apărute în realizarea evaluării.

(3) În cazul divizării, raportul administratorilor va include, dacă este cazul, și informații referitoare la întocmirea raportului de evaluare a aporturilor potrivit dispozițiilor art. 215, pentru societățile beneficiare, și registrul la care acesta trebuie depus.

(la data 02-mar-2012 Art. 243², alin. (3) din titlul VI, capitolul II modificat de Art. 1, punctul 10. din [Ordonanța urgentă 2/2012](#))

(4) Administratorii societății divizate sau, după caz, ai fiecărei societăți implicate în fuziune trebuie să informeze adunarea generală a societății lor, precum și administratorii celorlalte societăți implicate în operațiune, astfel încât aceștia să poată informa, la rândul lor, adunările generale ale societăților respective asupra oricărei modificări substanțiale a activelor și pasivelor intervenite între data întocmirii proiectului de divizare/fuziune și data adunărilor generale care urmează să decidă asupra acestui proiect. Obligația de informare față de acționari/asociați și față de administratorii celorlalte societăți implicate în operațiunea de fuziune/divizare subsistă și în cazurile în care, în aplicarea art. 246¹, nu este convocată adunarea generală a acționarilor/asociaților.

(la data 02-mar-2012 Art. 243², alin. (4) din titlul VI, capitolul II modificat de Art. 1, punctul 10. din [Ordonanța urgentă 2/2012](#))

(5) Întocmirea raportului prevăzut la alin. (1) și comunicarea informațiilor prevăzute la alin. (4) nu sunt necesare în cazul în care decid astfel toți acționarii/asociații și toți deținătorii altor valori mobiliare care conferă drepturi de vot la fiecare dintre societățile participante la fuziune sau la divizare.

(la data 02-mar-2012 Art. 243², alin. (4) din titlul VI, capitolul II completat de Art. 1, punctul 11. din [Ordonanța urgentă 2/2012](#))

1.

Și acest articol este unul nou și a fost introdus în structura LSC prin Legea nr. 441/2006, cu intenția de a se crea cadrul normativ pentru o informare corectă, adecvată și actuală a tuturor categoriilor de persoane, în special a asociațiilor societăților comerciale implicate în operațiuni de fuziune ori de divizare.

Alineatul (1) instituie obligația, pentru administratorii tuturor societăților care sunt implicate în cadrul unei fuziuni sau divizări, să întocmească unele rapoarte speciale cu privire la conținutul proiectelor de fuziune sau de divizare, rapoarte care trebuie să se refere la fundamentarea și explicarea tuturor prevederilor respectivelor proiecte, astfel încât cei interesați și vizați de astfel de măsuri de reorganizare să fie puși în situația să dobândească o imagine cât mai exactă a termenilor și a condițiilor în care se preconizează realizarea respectivei operațiuni.

Un accent special trebuie să fie pus pe două probleme esențiale, dar și spinoase în același timp: propunerile administratorilor privind rata de schimb a acțiunilor – dar și a părților sociale, adăugăm noi – între asociații societăților implicate într-o operațiune de fuziune; a doua problemă privește situația divizărilor, raportul administratorilor trebuind să se refere, în special, la criteriile pe care le-au avut în vedere la repartizarea acțiunilor – dar și a părților sociale, adăugăm noi – între asociații societăților comerciale beneficiare. ...

[citeste mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 243³**

(1) Unul sau mai mulți experți, persoane fizice ori juridice, acționând pe seama fiecăreia dintre societățile care participă la fuziune sau divizare, dar independent de

acestea, vor fi desemnați de către judecătorul-delegat pentru a examina proiectul de fuziune sau de divizare și a întocmi un raport scris către acționari.

(2) Acest raport va preciza dacă rata de schimb a acțiunilor sau părților sociale este corectă și rezonabilă. Raportul va indica, de asemenea, metoda sau metodele folosite pentru a determina rata de schimb propusă, va preciza dacă metoda sau metodele folosite sunt adecvate pentru cazul respectiv, va indica valorile obținute prin aplicarea fiecăreia dintre aceste metode și va conține opinia experților privind ponderea atribuită metodelor în cauză pentru obținerea valorii reținute în final. Raportul va descrie, de asemenea, orice dificultăți deosebite în realizarea evaluării.

(3) La cererea comună a societăților care participă la fuziune sau la divizare, judecătorul-delegat desemnează unul sau mai mulți experți acționând pentru toate societățile implicate, dar independent de acestea.

(4) Fiecare dintre experții desemnați în conformitate cu prezentul articol are dreptul de a obține de la oricare dintre societățile care participă la fuziune sau la divizare toate informațiile și documentele relevante și de a face toate investigațiile necesare.

(la data 01-dec-2006 Art. 243 din titlul VI, capitolul II completat de Art. I, punctul 165. din [Legea 441/2006](#))

(5) Examinarea proiectului de fuziune sau, după caz, de divizare și întocmirea raportului prevăzut la alin. (1) nu vor fi necesare dacă toți acționarii/asociații sau toți deținătorii altor valori mobiliare care conferă drepturi de vot la fiecare dintre societățile participante la fuziune sau la divizare decid astfel.

(la data 30-apr-2008 Art. 243³ din titlul VI, capitolul II completat de Art. I, punctul 6. din [Ordonanța urgentă 52/2008](#))

1.

În concepția legiuitorului român, concepție promovată prin prevederile Legii nr. 441/2006, lege prin care au fost introduse în corpul LSC prevederile art. 2433, nu numai creditorii sociali trebuie să de bucură de o protecție adecvată a drepturilor și intereselor legitime dar și asociații și acționarii societăților implicate în operațiuni de fuziune sau de divizare. Protecția adecvată pe care o urmărește legiuitorul român vizează apărarea și promovarea intereselor asociațiilor societăților implicate în raport cu unele activități frauduloase ale administratorilor respectivelor societăți, activități având ca finalitate obținerea unor avantaje necuvenite de către administratorii- asociați. O astfel de protecție va putea fi asigurată prin activitatea unuia sau a mai multor experți desemnați de către judecătorul delegat pe lângă oficiile registrului comerțului în care sunt înregistrate societățile comerciale implicate, experți care vor putea acționa individual pe cheltuiala fiecărei societăți comerciale, dar independent de acestea, fie în comun, pentru toate societățile, dar independent de fiecare dintre ele [a se vedea prevederile alin. (1) și (3)]. Se impune a se reține că numirea unuia sau a mai multor experți de către judecătorul delegat la cererea societăților implicate este o cerință de legalitate a procedurii de fuziune sau de divizare, în lipsa căreia hotărârile de aprobare a fuziunii sau divizării sunt ilegale, ab initio... [citeste mai departe \(1-7\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 243⁴

În cazul unei fuziuni prin absorbție, prin care una sau mai multe societăți sunt dizolvate fără a intra în lichidare și transferă toate activele și pasivele lor unei alte societăți care deține toate acțiunile lor sau alte titluri conferind drepturi de vot în adunarea generală, următoarele articole nu se vor aplica: art. 241 lit. c)-e), art. 243², art. 243³, art. 244 alin. (1) lit. b) și f), art. 245 și art. 250 alin. (1) lit. b). Articolul 242 alin. (3) rămâne aplicabil.

Art. 243⁵

În cazul în care fuziunea prin absorbție este realizată de o societate absorbantă care deține cel puțin 90%, dar nu totalitatea acțiunilor/părților sociale sau a altor valori mobiliare ce conferă titularilor lor drept de vot în adunările generale ale societăților, nu este necesară elaborarea rapoartelor prevăzute la art. 243² și 243³

și îndeplinirea cerințelor privind informarea acționarilor/asociațiilor prevăzute la art. 244 alin. (1) lit. b), d) și e). Articolul 242 alin. (3) rămâne aplicabil.

☐**Art. 243⁶**

În cazul divizării, dacă acțiunile/părțile sociale ale fiecăreia dintre societățile nou-constituite sunt repartizate acționarilor/asociațiilor societății divizate proporțional cu cota de participare la capitalul social al societății divizate, următoarele articole nu se vor aplica: art. 243², art. 243³, art. 244 alin. (1) lit. b), d) și e).

▶(la data 02-mar-2012 Art. 243³ din titlul VI, capitolul II completat de Art. 1, punctul 12. din **Ordonanța urgentă 2/2012**)

☐**Art. 244**

☐**(1)**Cu cel puțin o lună înainte de data adunării generale extraordinare care urmează să se pronunțe asupra proiectului de fuziune sau de divizare, organele de conducere ale societăților care iau parte la fuziune sau la divizare vor pune la dispoziția acționarilor/asociațiilor, la sediul societății, următoarele documente:

a)proiectul de fuziune sau de divizare;

b)dacă este cazul, raportul administratorilor prevăzut la art. 243² alin. (1)-(3) și/sau informarea prevăzută la art. 243² alin. (4);

▶(la data 02-mar-2012 Art. 244, alin. (1), litera B. din titlul VI, capitolul II modificat de Art. 1, punctul 13. din **Ordonanța urgentă 2/2012**)

c)situațiile financiare anuale și rapoartele de gestiune pentru ultimele 3 exerciții financiare ale societăților care iau parte la fuziune sau la divizare;

d)dacă este cazul, situațiile financiare, întocmite nu mai devreme de prima zi a celei de-a treia luni anterioare datei proiectului de fuziune sau de divizare, dacă ultimele situații financiare anuale au fost întocmite pentru un exercițiu financiar încheiat cu mai mult de 6 luni înainte de această dată;

▶(la data 02-mar-2012 Art. 244, alin. (1), litera D. din titlul VI, capitolul II modificat de Art. 1, punctul 13. din **Ordonanța urgentă 2/2012**)

e)raportul cenzorilor sau, după caz, raportul auditorului financiar;

f)dacă este cazul, raportul întocmit potrivit prevederilor art. 243³;

▶(la data 30-apr-2008 Art. 244, alin. (1), litera F. din titlul VI, capitolul II modificat de Art. I, punctul 7. din **Ordonanța urgentă 52/2008**)

g)evidența contractelor cu valori depășind 10.000 lei fiecare și aflate în curs de executare, precum și repartizarea lor în caz de divizare a societății.

(2)Întocmirea situațiilor financiare prevăzute la alin. (1) lit. d) nu este necesară dacă societățile implicate în fuziune/divizare publică rapoarte semestriale și le pun la dispoziția acționarilor/asociațiilor, potrivit legislației pieței de capital, și nici în cazul în care toți acționarii/asociații și deținătorii de alte titluri care conferă drept de vot ai fiecăreia dintre societățile implicate în fuziune/divizare au convenit astfel.

▶(la data 02-mar-2012 Art. 244, alin. (2) din titlul VI, capitolul II modificat de Art. 1, punctul 14. din **Ordonanța urgentă 2/2012**)

(3)Societatea nu are obligația de a pune la dispoziția acționarilor la sediul său social documentele prevăzute la alin. (1), dacă acestea sunt publicate pe propria pagină web a societății pe o perioadă continuă de cel puțin o lună înaintea adunării generale care urmează să decidă cu privire la fuziune/divizare, perioadă care se încheie nu mai devreme de finalul adunării generale respective. Dispozițiile art. 242 alin. (2²) se aplică în mod corespunzător.

▶(la data 02-mar-2012 Art. 244, alin. (3) din titlul VI, capitolul II modificat de Art. 1, punctul 14. din **Ordonanța urgentă 2/2012**)

(4)Acționarii sau asociații vor putea obține, la cerere și în mod gratuit, copii de pe actele enumerate la alin. (1) sau extrase din ele. În cazul în care un acționar sau

asociat a fost de acord ca pentru comunicarea de informații societatea să utilizeze mijloace electronice, copii ale actelor prevăzute la alin. (1) se pot transmite prin poșta electronică.

(5) Dispozițiile alin. (4) nu se aplică în cazul în care acționarii sau asociații au posibilitatea de a descărca de pe pagina web a societății și de a imprima documentele prevăzute la alin. (1) pe întreaga perioadă prevăzută la alin. (3).

▶(la data 02-mar-2012 Art. 244, alin. (3) din titlul VI, capitolul II completat de Art. 1, punctul 15. din **Ordonanța urgentă 2/2012**)

1.

Din analiza prevederilor articolelor anterioare referitoare la fuziune și la divizare a rezultat, credem, cu prisosință, că cele două categorii de măsuri de reorganizare a societăților comerciale sunt precedate și însoțite, pe parcursul diverselor lor etape reglementate de lege, de o serie de activități și de elaborări de documente care se desfășoară, respectiv se întocmesc, de către persoanele și organele de conducere și de administrare ale societăților implicate în astfel de operațiuni. Fiecare dintre acele activități și documente sunt menite să concure la realizarea uneia din măsurile preconizate, în condițiile unei informări corecte, adecvate și detaliate a asociaților/acționarilor și a creditorilor sociali cu privire la termenii și condițiile în care urmează să fie realizate fuziunea sau divizarea, astfel încât acele categorii de persoane să fie în măsură să ia cele mai potrivite decizii pentru apărarea și promovarea intereselor lor legitime, derivate din calitatea lor de părți ale raporturilor societare ori ale raporturilor obligaționale, civile ori comerciale, după caz... **citeste mai departe (1-5)**

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 245

(1) Administratorii societății absorbite sau ai societății care este divizată răspund civil față de acționarii sau asociații acelei societăți pentru neregularitățile comise în pregătirea și realizarea fuziunii sau divizării.

(2) Expertii care întocmesc raportul prevăzut la art. 243³, pe seama societății absorbite sau divizate, răspund civil față de acționarii/asociații acestor societăți pentru neregularitățile comise în îndeplinirea îndatoririlor lor.

▶(la data 01-dec-2006 Art. 245 din titlul VI, capitolul II modificat de Art. I, punctul 167. din **Legea 441/2006**)

1.

Acest articol, nou și el, prin conținutul său, marchează, după părerea noastră, intenția de a responsabiliza la maximum pe administratorii și pe membrii directoratului societăților pe acțiuni care au optat pentru sistemul dualist de administrare, după caz, deși legiuitorul omite din nou să facă referire expresă la aceștia, și pe experții implicați în operațiuni de reorganizare a persoanelor juridice. Această responsabilizare se constituie, în aprecierea noastră, într-o garanție legală suplimentară că fuziunile și divizările pe care le reglementează LSC trebuie să se facă cu stricta respectare a legii și a actelor constitutive ale societăților comerciale implicate în astfel de operațiuni structurale.

Astfel, alin. (1) instituie răspunderea civilă-comercială delictuală, apreciem noi, a administratorilor societăților implicate în fuziuni sau divizări, față de asociații ori acționari, în cazul în care, cu vinovăție, sub toate formele sub care aceasta se poate prezenta, persoanele având calitatea de administratori ori, generic vorbind, de organe de gestiune ale societăților comerciale, vor săvârși neregularități în procesul de pregătire și realizare a fuziunii sau divizării. În legătură cu acest tip de responsabilitate civilă credem că se impun următoarele constatări și observații:... **citeste mai departe (1-2)**

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 246

(1) În termen de 3 luni de la data publicării proiectului de fuziune sau de divizare în una dintre modalitățile prevăzute la art. 242, adunarea generală a fiecărei societăți participante va hotărî asupra fuziunii sau divizării, cu respectarea condițiilor privind convocarea ei.

▶(la data 02-mar-2012 Art. 246, alin. (1) din titlul VI, capitolul II modificat de Art. 1, punctul 16. din **Ordonanța urgentă 2/2012**)

(2) În cazul unei fuziuni prin înființarea unei noi societăți sau al unei divizări prin înființarea unor noi societăți, proiectul de fuziune sau de divizare și, dacă sunt

conținute într-un document separat, actul constitutiv sau proiectul de act constitutiv al noii/noilor societăți vor fi aprobate de către adunarea generală a fiecăreia dintre societățile care urmează să își înceteze existența.

 (la data 01-dec-2006 Art. 246 din titlul VI, capitolul II modificat de Art. I, punctul 168. din **Legea 441/2006**)

1.

Potrivit dispozițiilor art. 243 LSC, orice creditor al societăților care iau parte la fuziune sau la divizare, dacă are împotriva acestora o creanță care este anterioară datei publicării proiectului de fuziune sau de divizare și care nu este scadentă la data publicării, poate face opoziție, în condițiile art. 62 LSC. Opoziția suspendă de drept executarea fuziunii sau a divizării.

Termenul de opoziție este de 30 de zile de la data publicării hotărârii asociaților sau a actului adițional modificator în Monitorul Oficial al României. În cel mult două luni (a) după împlinirea acestui termen – dacă nu s-a înregistrat nicio opoziție, (b) de la data la care hotărârea judecătorească de respingere a opoziției a rămas irevocabilă sau (c) de la data la care societatea a achitat datoriile sau a oferit garanții acceptate de creditorii sau a încheiat cu aceștia un acord pentru plata datoriilor, adunarea generală a fiecărei societăți implicate în operațiunile de fuziune sau divizare se va pronunța asupra acestor operațiuni. La societățile pe acțiuni, având în vedere dispozițiile art. 117 alin. (2), adunarea generală extraordinară care va hotărî asupra fuziunii sau divizării va trebui să fie convocată cu cel puțin 30 de zile înainte de data întrunirii. **... citește mai departe (1-3)**

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 246¹

(1) În cazul unei fuziuni prin absorbție prin care una sau mai multe societăți sunt dizolvate fără a intra în lichidare și transferă toate activele și pasivele lor unei alte societăți care deține toate acțiunile lor sau alte titluri conferind drepturi de vot în adunarea generală, aprobarea fuziunii de către adunarea generală a acționarilor societăților implicate în fuziune, în condițiile art. 239, nu este necesară dacă:

a) fiecare dintre societățile implicate în fuziune a îndeplinit cerințele de publicitate a proiectului de fuziune prevăzute de art. 242 cu cel puțin o lună înainte ca fuziunea să producă efecte;

b) pe o perioadă de o lună înainte de la care operațiunea produce efecte toți acționarii societății absorbante au putut consulta, la sediul societății sau pe pagina web a acesteia, documentele prevăzute la art. 244 alin. (1) lit. a), c) și d). Dispozițiile art. 244 alin. (3)-(5) se aplică în mod corespunzător;

c) unul sau mai mulți acționari/asociați ai societății absorbante, deținând cel puțin 5% din capitalul social subscris, au posibilitatea de a cere convocarea unei adunări generale pentru a se pronunța asupra fuziunii.

(2) În cazul în care într-o fuziune prin absorbție societatea absorbantă deține cel puțin 90%, dar nu totalitatea acțiunilor/părților sociale sau a altor valori mobiliare ce conferă titularilor lor drept de vot în adunările societăților, aprobarea fuziunii de către adunarea generală a societății absorbante nu este necesară dacă sunt întrunite condițiile prevăzute la alin. (1). Dispozițiile art. 244 alin. (3)-(5) se aplică în mod corespunzător.

Art. 246²

În cazul unei divizări în care societățile beneficiare dețin împreună toate acțiunile/părțile sociale ale societății divizate și toate celelalte valori mobiliare ce conferă drept de vot în adunarea generală a societății divizate, nu este necesară aprobarea divizării de către adunarea generală a societății divizate dacă:

a) au fost îndeplinite cerințele de publicitate a proiectului de divizare prevăzute la art. 242 cu cel puțin o lună înainte ca divizarea să producă efecte;

b) pe o perioadă de o lună înainte de la care operațiunea produce efecte toți acționarii societăților implicate în divizare au putut consulta documentele prevăzute

la art. 244 alin. (1). Dispozițiile art. 244 alin. (3)-(5) se aplică în mod corespunzător;

c) au fost îndeplinite cerințele de informare a acționarilor/asociaților și a organelor de administrare/conducere a celorlalte societăți implicate în operațiune, prevăzute la art. 243² alin. (4).

(la data 02-mar-2012 Art. 246 din titlul VI, capitolul II completat de Art. 1, punctul 17. din [Ordonanța urgentă 2/2012](#))

Art. 247

Prin derogare de la prevederile art. **115**, atunci când fuziunea sau divizarea are ca efect mărirea obligațiilor asociaților uneia dintre societățile participante, hotărârea se ia cu unanimitate de voturi.

1.

Potrivit dispozițiilor art. 243 LSC, orice creditor al societăților care iau parte la fuziune sau la divizare, dacă are împotriva acestora o creanță care este anterioară datei publicării proiectului de fuziune sau de divizare și care nu este scadentă la data publicării, poate face opoziție, în condițiile art. 62 LSC. Opoziția suspendă de drept executarea fuziunii sau a divizării.

Termenul de opoziție este de 30 de zile de la data publicării hotărârii asociaților sau a actului adițional modificator în Monitorul Oficial al României. În cel mult două luni (a) după împlinirea acestui termen – dacă nu s-a înregistrat nicio opoziție, (b) de la data la care hotărârea judecătorească de respingere a opoziției a rămas irevocabilă sau (c) de la data la care societatea a achitat datoriile sau a oferit garanții acceptate de creditorii sau a încheiat cu aceștia un acord pentru plata datoriilor, adunarea generală a fiecărei societăți implicate în operațiunile de fuziune sau divizare se va pronunța asupra acestor operațiuni. La societățile pe acțiuni, având în vedere dispozițiile art. 117 alin. (2), adunarea generală extraordinară care va hotărî asupra fuziunii sau divizării va trebui să fie convocată cu cel puțin 30 de zile înainte de data întrunirii. [... citeste mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 248

(1) Actul modificator al actului constitutiv al societății absorbante se înregistrează în registrul comerțului în a cărui circumscripție își are sediul societatea și, vizat de judecătorul delegat, se transmite, din oficiu, la Monitorul Oficial al României, spre publicare în Partea a IV-a, pe cheltuiala societății.

(2) Publicitatea pentru societățile absorbite poate fi efectuată de societatea absorbantă, în cazurile în care acele societăți nu au efectuat-o, în termen de 15 zile de la vizarea actului modificator al actului constitutiv al societății absorbante de către judecătorul delegat.

1.

Prevederile art. 248 LSC sunt destinate a reglementa numai publicitatea actului modificator al actului constitutiv al societății beneficiare a fuziunii prin absorbție, astfel cum este această formă a fuziunii definită de art. 238 alin. (1) lit. a) LSC. Ele se aplică, însă, mutatis mutandis, și situațiilor de divizare prin desprindere reglementate de art. 250¹ când o parte din patrimoniul unei societăți se desprinde și este transferată ca întreg uneia sau mai multor societăți existente ori unor societăți care sunt astfel constituite și când – în mod necesar – se produce o modificare a actului constitutiv al societății divizate parțial și a celui al societăților existente, beneficiare a divizării.

De asemenea, art. 248 LSC și niciun alt text din acest capitol nu reglementează obligațiile de publicitate legală a actelor constitutive ale noilor societăți care iau naștere prin fuziune sau divizare și nici a dizolvării, fără lichidare, a societăților care încetează prin fuziunea prin contopire sau divizare. În lipsa unor reguli specifice urmează a se aplica prevederile care reglementează obligațiile de publicitate la constituirea societății comerciale și la dizolvarea acesteia. [... citeste mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 249

Fuziunea/divizarea produce efecte:

a) în cazul constituirii uneia sau mai multor societăți noi, de la data înmatriculării în registrul comerțului a noii societăți sau a ultimei dintre ele;

b) în alte cazuri, de la data înregistrării hotărârii ultimei adunări generale care a aprobat operațiunea, cu excepția cazului în care, prin acordul părților, se stipulează că operațiunea va avea efect la o altă dată, care nu poate fi însă ulterioară încheierii exercițiului financiar curent al societății absorbante sau societăților beneficiare, nici anterioară încheierii ultimului exercițiu financiar încheiat al societății sau societăților ce își transferă patrimoniul.

▶(la data 01-dec-2006 Art. 249 din titlul VI, capitolul II modificat de Art. I, punctul 169. din [Legea 441/2006](#))

1.

Fuziunea sau divizarea este un proces care poate dura o perioadă de timp îndelungată, în care societățile implicate realizează numeroase formalități procedurale prevăzute de lege, fiecare dintre acesta reprezentând un pas înainte și o etapă pe parcursul acestui proces.

De aceea, legea stabilește momentul la care fuziunea sau divizarea produce efecte, atât față de asociați, cât și față de terți. Fără îndoială că aceste efecte sunt cele care sunt reglementate de art. 250 LSC și implică (a) transferul activului și pasivului între societățile participante, cu consecința majorării capitalului societăților existente sau a constituirii unei noi societăți, (b) emiterea unor noi părți sociale și acțiuni care se distribuie potrivit legii și (c) încetarea existenței societăților absorbite, contopite sau divizate.

2.

Având în vedere diversitatea situațiilor care pot lua naștere ca o consecință a fuziunii sau divizării societății, legea identifică două momente majore în care aceste efecte se produc. [... citește mai departe \(1-4\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

▶(la data 02-mar-2012 Art. 249¹ din titlul VI, capitolul II abrogat de Art. 1, punctul 18. din [Ordonanța urgentă 2/2012](#))

☐**Art. 250**

☐**(1)**Fuziunea sau divizarea are următoarele consecințe:

a) transferul, atât în raporturile dintre societatea absorbită sau divizată și societatea absorbantă/societățile beneficiare, cât și în raporturile cu terții, către societatea absorbantă sau fiecare dintre societățile beneficiare al tuturor activelor și pasivelor societății absorbite/divizate; acest transfer va fi efectuat în conformitate cu regulile de repartizare stabilite în proiectul de fuziune/divizare;

b) acționarii sau asociații societății absorbite sau divizate devin acționari, respectiv asociați ai societății absorbante, respectiv ai societăților beneficiare, în conformitate cu regulile de repartizare stabilite în proiectul de fuziune/ divizare;

c) societatea absorbită sau divizată încetează să existe.

☐**(2)** Nicio acțiune sau parte socială la societatea absorbantă nu poate fi schimbată pentru acțiuni/părți sociale emise de societatea absorbită și care sunt deținute:

a) de către societatea absorbantă, direct sau prin intermediul unei persoane acționând în nume propriu, dar în contul societății; sau

b) de către societatea absorbită, direct sau prin intermediul unei persoane acționând în nume propriu, dar în contul societății.

☐**(3)** Nicio acțiune sau parte socială la una dintre societățile beneficiare nu poate fi schimbată pentru acțiuni la societatea divizată, deținute:

a) de către societatea beneficiară în cauză, direct sau prin intermediul unei persoane acționând în nume propriu, dar pe seama societății; sau

b) de către societatea divizată, direct sau prin intermediul unei persoane acționând în nume propriu, dar pe seama societății.

▶(la data 01-dec-2006 Art. 250 din titlul VI, capitolul II modificat de Art. I, punctul 171. din [Legea 441/2006](#))

I. Efectele fuziunii sau divizării

1.

Consecințele produse de operațiunea de fuziune sau divizare reglementate de legea română sunt o expresie

comprimată a celor prevăzute în art. 19 din A Treia Directivă a Consiliului (nr. 78/855/CEE din 9 octombrie 1978) privind fuziunile societăților anonime și art. 17 din A Șasea Directivă a Consiliului (82/891/CEE din 17 decembrie 1982) privind divizarea societăților anonime, cu mențiunea că directivele precizează, în plus, că aceste efecte se produc ipso iure și simultan.

Efectele sau consecințele fuziunii sau divizării sunt exprimate de lege într-o formă concisă, dar examinarea lor permite conturarea și enunțarea unor reguli mai precise privind producerea acestora. Aceste reguli privesc transferul activelor și pasivelor între societățile participante, dobândirea calității de asociat și încetarea existenței unora dintre aceste societăți.

2. [... citește mai departe \(1-9\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 250¹**

Prevederile prezentului capitol referitoare la divizare, cu excepția art. [250 alin. \(1\) lit. c\)](#), se aplică și atunci când o parte din patrimoniul unei societăți se desprinde și este transferată ca întreg uneia sau mai multor societăți existente ori unor societăți care sunt astfel constituite, în schimbul alocării de acțiuni sau părți sociale ale societăților beneficiare către:

a) acționarii sau asociații societății care transferă activele (desprindere în interesul acționarilor ori asociațiilor); sau

b) societatea care transferă activele (desprindere în interesul societății).

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 250 din titlul VI, capitolul II completat de Art. I, punctul 172. din [Legea 441/2006](#))

1.

LSC reglementează și o divizare atipică, parțială sau prin desprindere, atunci când doar o parte din patrimoniul unei societăți se desprinde și este transferată ca întreg uneia sau mai multor societăți existente ori unor societăți care sunt astfel constituite, în schimbul alocării de acțiuni sau părți sociale ale societăților beneficiare. Nu suntem în prezența unei divizări propriu-zise, întrucât nu are ca efect transferul tuturor activelor și pasivelor societății divizate și nici încetarea existenței acesteia; de altfel, A Șasea Directivă a Consiliului (nr. 82/891/CEE) din 17 decembrie 1982, privind divizarea, se referă la această posibilitate în cadrul Capitolului IV, intitulat „Alte operațiuni asimilate divizării” iar LSC evită să califice această operațiune ca divizare, referindu-se la ea ca la o „desprindere”.

Articolul 250¹ LSC reglementează două forme ale acestei divizări prin desprindere, în care criteriul de distincție îl reprezintă destinația acțiunilor sau părților sociale emise de societățile beneficiare: atunci când destinatarii sunt acționarii sau asociații societății divizate, LSC declară o desprindere în interesul acestora, iar atunci când destinatarul este chiar societatea care transferă activele, desprinderea este în interesul acesteia. [... citește mai departe \(1-2\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 251**

(1) Nulitatea unei fuziuni sau divizări poate fi declarată numai prin hotărâre judecătorească.

(2) De la data realizării sale, potrivit art. [249](#), fuziunea, respectiv divizarea, poate fi declarată nulă doar dacă nu a fost supusă unui control judiciar în conformitate cu prevederile art. [37](#) sau dacă hotărârea uneia dintre adunările generale care au votat proiectul fuziunii sau al divizării este nulă ori anulabilă.

(3) Procedurile de anulare și de declarare a nulității fuziunii sau divizării nu pot fi inițiate după expirarea unui termen de 6 luni de la data la care fuziunea sau divizarea a devenit efectivă, în temeiul art. [249](#), sau dacă situația a fost rectificată.

▶ (la data 30-apr-2008 Art. 251, alin. (3) din titlul VI, capitolul II modificat de Art. I, punctul 9. din [Ordonanța urgentă 52/2008](#))

(4) Dacă neregularitatea ce poate conduce la declararea nulității unei fuziuni sau divizări poate fi remediată, instanța competentă acordă societăților implicate un termen pentru rectificarea acesteia.

(5) Hotărârea definitivă de declarare a nulității unei fuziuni sau divizări va fi înaintată din oficiu de către instanța oficiilor registrului comerțului de la sediile societăților implicate în fuziunea sau divizarea respectivă.

(6) Hotărârea definitivă de declarare a nulității unei fuziuni ori divizări nu aduce atingere prin ea însăși valabilității obligațiilor născute în sarcina sau în beneficiul societății absorbante ori societăților beneficiare, angajate după ce fuziunea sau divizarea au devenit efective, în temeiul art. 249, și înainte ca hotărârea de declarare a nulității să fie publicată.

(7) În cazul declarării nulității unei fuziuni, societățile participante la fuziunea respectivă răspund solidar pentru obligațiile societății absorbante, angajate în perioada menționată la alin. (6).

(8) În cazul declarării nulității unei divizări, fiecare dintre societățile beneficiare răspunde pentru propriile obligații, angajate în perioada prevăzută la alin. (6). Societatea divizată răspunde, de asemenea, pentru aceste obligații, în limita cotei de active nete transferate societății beneficiare în contul căreia au luat naștere obligațiile respective.

▶(la data 01-dec-2006 Art. 251 din titlul VI, capitolul II modificat de Art. I, punctul 173. din [Legea 441/2006](#))

I. Conceptul de nulitate a fuziunii sau divizării

1.

Conceptul de nulitate a fuziunii sau divizării societății comerciale este consacrat prin art. 22 din A Treia Directivă a Consiliului (nr. 78/855/CEE din 9 octombrie 1978) privind fuziunile societăților anonime și art. 19 din A Șasea Directivă a Consiliului (nr. 82/891/CEE din 17 decembrie 1982) privind divizarea societăților anonime. Acestea reglementează de o manieră similară cauzele, condițiile în care se produce nulitatea și efectele nulității fuziunii sau divizării societăților comerciale.

Conceptul de nulitate a fuziunii sau divizării societăților comerciale, fără a atinge complexitatea și profunzimea nulității societății, reprezintă totuși o dezvoltare a noțiunii de nulitate a actului juridic, pentru că vizează nulitatea unei operațiuni juridice, structurată în mai multe etape și implicând o pluralitate de acte și fapte juridice, aflate într-o relație de interdependență. ... [citește mai departe \(1-13\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 251¹**

În cazul societăților organizate potrivit sistemului dualist, obligațiile administratorilor prevăzute la art. 241 și 243², respectiv la art. 245, revin directoratului, respectiv membrilor acestuia.

▶(la data 01-dec-2006 Art. 251 din titlul VI, capitolul II completat de Art. I, punctul 174. din [Legea 441/2006](#))

1.

Acolo unde societățile comerciale pe acțiuni au optat pentru administrare în sistem dualist, rolul consiliului de administrație sau al administratorilor, ca organ de conducere al societății, este luat de directorat și, respectiv, de membrii acestuia.

Pentru a evita o repetiție supărătoare și care îngreunează perceperea mesajului legislativ, LSC s-a referit în cursul reglementării obligațiilor ce revin societăților participante la fuziune sau divizare numai la atribuțiile și răspunderile administratorilor; este evident că acolo unde locul acestora este luat de directorat, aceste atribuții și răspunderi revin acestuia și membrilor directoratului. În speță, este vorba de obligația administratorilor sau, după caz, a directoratului de a întocmi și prezenta spre aprobarea adunării generale prospectul de fuziune sau divizare, de a întocmi și prezenta adunării generale un raport complet cu privire la condițiile fuziunii și de a informa adunarea generală cu privire la orice evoluții între data prospectului de fuziune sau divizare și data întrunirii adunării generale. ... [citește mai departe \(1-1\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**CAPITOLUL III: Fuziunea transfrontalieră**

☐**SECȚIUNEA 1: Domeniul de aplicare. Competența jurisdicțională**

☐**Art. 251²**

☐(1) Societățile pe acțiuni, societățile în comandită pe acțiuni, societățile cu răspundere limitată - persoane juridice române - și societățile europene cu sediul social în România pot fuziona, în condițiile prezentei legi, cu societăți comerciale care au sediul social sau, după caz, administrația centrală ori sediul principal în alte

state membre ale Uniunii Europene sau în state aparținând Spațiului Economic European, denumite în continuare state membre, și care funcționează în una dintre formele juridice prevăzute de art. **1** din Directiva Consiliului **68/151/CEE** din 9 martie 1968, de coordonare, în vederea echivalării, a garanțiilor impuse societăților în statele membre, în sensul art. **58** al doilea paragraf din **Tratatul de instituire a Comunităților Europene**, pentru protejarea intereselor asociațiilor sau terților, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene nr. L 065 din 14 martie 1968, cu modificările ulterioare, sau cu societăți europene cu sediul social în alte state membre.

*) Societățile comerciale - persoane juridice române - aparținând uneia dintre categoriile prevăzute la art. 251² alin. (1) din Legea nr. **31/1990** privind societățile comerciale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și societățile europene cu sediul social în România, care au calitatea de titulari ai dreptului de proprietate asupra unui teren pe teritoriul acesteia, pot participa la o fuziune transfrontalieră în care societatea absorbantă sau societatea nou-înființată este persoană juridică ce are naționalitatea unui alt stat membru numai după împlinirea unui termen de 5 ani de la data aderării României la Uniunea Europeană.

În cazul în care patrimoniul societăților prevăzute la alin. (1) cuprinde terenuri agricole, acestea pot participa la o fuziune transfrontalieră în care societatea absorbantă sau societatea nou-înființată este persoană juridică ce are naționalitatea unui alt stat membru sau societate europeană cu sediul în alt stat membru numai după împlinirea unui termen de 7 ani de la data aderării României la Uniunea Europeană.

*(la data 30-apr-2008 Art. 251², alin. (1) din titlul VI, capitolul III, secțiunea 1 modificat de Art. V din **Ordonanța urgentă 52/2008**)*

(2) Societățile pe acțiuni, societățile în comandită pe acțiuni, societățile cu răspundere limitată - persoane juridice române - și societățile europene cu sediul social în România pot fuziona cu societăți comerciale care au sediul social sau, după caz, administrația centrală ori sediul principal în alte state membre și care, fără a se încadra în tipurile de entități prevăzute la alin. (1), au personalitate juridică, dețin un patrimoniu propriu ce reprezintă singura sursă care asigură garantarea obligațiilor sociale și sunt supuse unor formalități de publicitate similare celor prevăzute de Directiva Consiliului **68/151/CEE**, dacă legea aceluși stat membru permite astfel de fuziuni.

(3) Sunt exceptate de la aplicarea prevederilor prezentului capitol organismele de plasament colectiv în valori mobiliare și fondurile închise de investiții, reglementate de Legea nr. **297/2004** privind piața de capital, cu modificările și completările ulterioare, precum și orice alte entități având ca obiect de activitate plasamentul colectiv al resurselor atrase de la public și care funcționează pe principiul repartizării riscurilor și ale căror titluri pot fi răscumpărate, direct sau indirect, la cererea deținătorilor, din activele entității respective.

(4) În cazul în care societatea absorbantă este o societate în comandită pe acțiuni, înființată și funcționând potrivit legii române, acționarii societății absorbite vor fi întotdeauna acționari comanditari ai societății în comandită pe acțiuni absorbante, dacă nu se prevede altfel în hotărârea de aprobare a proiectului de fuziune.

I. Considerații de ordin general privind instituția fuziunii transfrontaliere.

1.

Prin prevederile art. I punct 10 din O.U.G. nr. 52/2008, aprobată prin Legea nr. 284/2008, în cadrul Titlului

VI, după capitolul II a fost introdus un nou capitol III, cuprinzând un număr de 18 noi articole, numerotate de la 251² la 251¹⁹, capitol dedicat în totalitate unei instituții care, până la momentul apariției reglementării citate, nu a beneficiat în țara noastră de o reglementare generală de drept substanțial⁴⁸. Este vorba de instituția fuziunii transfrontaliere, proces economico-organizatoric și juridic complex, care are consecințe ample și profunde asupra persoanelor juridice implicate.

Singura reglementare a fuziunii transfrontaliere a persoanelor juridice, în general, pe care o regăsim în dreptul românesc anterior intrării în vigoare a O.U.G. nr. 52/2008, este cea conținută de art. 46 din Legea nr. 105/1992 privind reglementarea raporturilor de drept internațional privat. Potrivit aceluși articol „fuziunea unor persoane juridice de naționalități diferite poate fi realizată dacă sunt îndeplinite cumulativ condițiile prevăzute de cele două legi naționale aplicabile statutului lor organic”. Norma juridică conținută de art. 46 din legea citată este însă, după părerea mea, una de drept internațional privat, respectiv o normă bilaterală, în sensul că, pentru ipoteza unei fuziuni între persoane juridice de naționalitate diferită, trebuie întrunite cumulativ toate condițiile de fond și de formă cerute de legislația fiecăreia din statele a căror naționalitate o au persoanele juridice respective. [... citește mai departe \(1-18\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 251³**

Competența de verificare a legalității fuziunii, sub aspectul procedurii pe care o urmează societățile participante la fuziune - persoane juridice române sau societățile europene cu sediul social în România - și, dacă este cazul, societatea nou-înființată - persoană juridică română sau societate europeană cu sediul social în România -, aparține judecătorului delegat la oficiul registrului comerțului unde sunt înmatriculate societățile persoane juridice române sau societățile europene cu sediul social în România participante la fuziune, inclusiv societatea absorbantă, ori, dacă este cazul, societatea nou-înființată.

1.

Acest articol reglementează și stabilește competența de atribuțiune a judecătorului delegat la oficiul registrului comerțului, pentru situația în care societățile participante la fuziune sunt persoane juridice române sau societăți europene cu sediul social în România, sau pentru situația în care societatea nou înființată este una cu sediul social în România. Normele conținute de art. 251³ sunt norme de competență exclusivă, de la care părțile nu pot deroga. În același timp, respectivele norme sunt norme de drept internațional privat de aplicație imediată.

În temeiul unei astfel de prevederi, judecătorul (român) delegat la oficiul registrului comerțului va fi chemat să se pronunțe asupra legalității operațiunilor de fuziune în următoarele situații: în cazul fuziunii prin absorbție, când societatea absorbantă va fi una de naționalitate română sau o societate europeană de naționalitate română; în cazul fuziunii prin contopire ori comasare, când societatea rezultată în urma unui astfel de proces va fi fie o societate comercială propriu-zisă, fie o societate europeană, ambele de naționalitate română. După părerea mea, în ambele categorii de situații, judecătorul (român) delegat va fi în drept să cenzureze legalitatea tuturor actelor juridice care au fost emise în vederea realizării fuziunii transfrontaliere, indiferent de forma pe care aceasta o va îmbrăca, ținând seama că raporturile juridice respective sunt raporturi de drept internațional privat care generează conflicte de legi, în spațiu și timp, probleme care vor trebui soluționate în conformitate cu prevederile speciale ale LSC, precum și în măsura compatibilității cu cele ale dreptului comun, aplicabil în materia raporturilor de drept internațional privat. Astfel, spre exemplu, aplicarea dreptului străin – atunci când este cazul – se va putea face în conformitate cu prevederile art. 6 din Legea nr. 105/1992 (LDIP) iar dovada ori conținutul legii străine se va face în condițiile art. 7 din LDIP și ale art. 162.⁷¹ [... citește mai departe \(1-1\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**SECȚIUNEA 2: Etape. Efecte. Nulitate**

☐**Art. 251⁴**

☐**(1)**Fuziunea transfrontalieră, în sensul prezentei legi, este operațiunea prin care:
a) una sau mai multe societăți, dintre care cel puțin două sunt guvernate de legislația a două state membre diferite, sunt dizolvate fără a intra în lichidare și transferă totalitatea patrimoniului lor unei alte societăți în schimbul repartizării către acționarii/asociații societății sau societăților absorbite de acțiuni/părți sociale la societatea absorbantă și, eventual, al unei plăți în numerar de maximum 10% din valoarea nominală a acțiunilor/părților sociale astfel repartizate; sau

b) mai multe societăți, dintre care cel puțin două sunt guvernate de legislația a două state membre diferite, sunt dizolvate fără a intra în lichidare și transferă totalitatea patrimoniului lor unei societăți pe care o constituie, în schimbul repartizării către acționarii/asociații lor de acțiuni/părți sociale la societatea nou-înființată și, eventual, al unei plăți în numerar de maximum 10% din valoarea nominală a acțiunilor/părților sociale astfel repartizate;

c) o societate este dizolvată fără a intra în lichidare și transferă totalitatea patrimoniului său unei alte societăți care deține totalitatea acțiunilor sale/părților sociale sau a altor titluri conferind drepturi de vot în adunarea generală.

(2) Plata în numerar poate fi superioară valorii prevăzute la alin. (1) lit. a) și b), dacă legislația a cel puțin unuia dintre statele membre a căror naționalitate o dețin societățile participante la fuziune sau societatea nou-înființată permite depășirea acestui procent.

1.

Acest articol conține 3 definiții legale, specifice fiecărui tip de fuziune, aplicabile fuziunii transfrontaliere, definiții de tip descriptiv, mult mai ample și mai complexe decât definițiile pe care le dă aceeași noțiune Directiva nr. 205/56/CE⁷².

2.

Prevederile lit. a) din cadrul alin. (1) au în vedere o fuziune transfrontalieră prin absorbția de către o societate de naționalitate română sau a altui stat membru, a uneia sau mai multor societăți de altă naționalitate decât cea avută de către societatea absorbantă. Condiția necesară pentru o astfel de operațiune de reorganizare a societăților implicate este aceea ca cel puțin două din societățile supuse fuziunii să aibă naționalități diferite. Împrejurarea că legiuitorul nu folosește expresia „naționalități diferite” ci pe aceea de „guverdate de legislația a două state diferite” nu este de natură să creeze dificultăți de calificare, deoarece este îndeobște cunoscut și recunoscut că naționalitatea unei persoane juridice este dată de stabilirea sediului social pe teritoriul unui anumit stat. Așa fiind, o anumită persoană juridică având sediul social principal și real pe teritoriul unui anumit stat, statutul său organic va fi guvernat de legislația aceluși stat, cu consecința dobândirii naționalității aceluși stat. Apoi, conform prevederilor literei a) este necesar ca societățile absorbite să se dizolve⁷³ fără lichidare, adică să se parcurgă etapa, de regulă obligatorie, care urmează oricărei dizolvări. O astfel de prevedere legală are în vedere efectul cel mai caracterizant, după părerea mea, al fuziunii prin absorbție, respectiv acela de transfer universal al întregului patrimoniu al societăților absorbite către societatea absorbantă. În astfel de condiții, este evident că lichidarea că ansamblu de operațiuni materiale și de acte juridice menite să transforme activul patrimonial în bani cu care să se stingă pasivul social nu mai are nici un rost, atât timp cât toate elementele de activ cât și cele de pasiv din structura societăților absorbite sunt preluate de către societatea absorbantă. Sunt de părere că, totuși, și în astfel de ipoteze de reorganizare a persoanelor juridice, chiar dacă nu intervine lichidarea este necesar să se realizeze o inventariere totală a întregului activ și pasiv iar dovada predării lui, materiale ori simbolice, după caz, către societatea absorbantă ar trebui consemnată și probată prin înscrisuri de tipul proceselor verbale... [citește mai departe \(1-7\)](#)

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 251⁵

(1) Administratorii sau membrii directoratului societăților care urmează a participa la fuziune întocmesc un proiect comun de fuziune care trebuie să cuprindă cel puțin:

a) forma, denumirea și sediul social ale tuturor societăților participante la fuziune;

b) forma, denumirea și sediul social ale societății nou-înființate, dacă este cazul;

c) condițiile alocării de acțiuni/părți sociale la societatea absorbantă sau la societatea nou-înființată;

d) rata de schimb a acțiunilor/părților sociale și quantumul eventualelor plăți în numerar;

e) data de la care acțiunile/părțile sociale prevăzute la lit. c) dau deținătorilor dreptul de a participa la beneficii și orice condiții speciale care afectează acest drept;

- f)** drepturile acordate de către societatea absorbantă sau nou-înființată deținătorilor de acțiuni care conferă drepturi speciale și celor care dețin alte valori mobiliare în afară de acțiuni sau măsurile propuse în privința acestora;
 - g)** orice avantaj special acordat experților care evaluează proiectul de fuziune și membrilor organelor administrative sau de control ale societăților implicate în fuziune;
 - h)** informații privind evaluarea patrimoniului transferat societății absorbante sau societății nou-înființate;
 - i)** data de la care tranzacțiile societății absorbite sunt considerate din punct de vedere contabil ca aparținând societății absorbante sau nou-înființate;
 - j)** efectele fuziunii asupra locurilor de muncă ale angajaților societăților participante la fuziune;
 - k)** data situațiilor financiare ale societăților participante care au fost folosite pentru a se stabili condițiile fuziunii;
 - l)** dacă este cazul, informații privind mecanismele de implicare a angajaților în definirea drepturilor acestora de a participa la activitatea societății absorbante sau nou-înființate.
- (2)** La proiectul prevăzut la alin. (1) va fi anexat proiectul actului constitutiv al societății ce urmează a fi înființată, respectiv proiectul de act modificator al actului constitutiv al societății absorbante.

1.

Articolul 251⁵ reglementează o problematică de foarte mare importanță pentru legalitatea și succesul unei operațiuni de fuziune transfrontalieră și anume chestiunea proiectului comun de fuziune. Un astfel de proiect comun, așa cum prevede dispoziția pe care o comentăm, precum și Directiva 2005/56/CE, este un document esențial care trebuie să cuprindă un număr minim de date și informații, nefiind exclus ca, potrivit intenției comune a tuturor celor implicați, el să conțină și date și informații suplimentare. În raport cu conținutul proiectului de fuziune, acționarii/asociații implicați precum și creditorii sociali ori chiar și alte persoane interesate vor putea să evalueze, în cunoștință de cauză, măsura în care operațiunea de fuziune transfrontalieră îi interesează sau nu ori măsura în care le afectează drepturile și obligațiile, astfel încât să poată adopta cea mai potrivită atitudine, în raport cu actele și operațiunile pe care le presupun astfel de demersuri. [... citește mai departe \(1-2\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 251⁶**

(1) Proiectul comun de fuziune transfrontalieră, semnat de reprezentanții societăților participante, se depune la oficiul registrului comerțului unde sunt înmatriculate societățile comerciale persoane juridice române și/sau societățile europene cu sediul în România, participante la fuziune, însoțit de o declarație privind modalitatea de publicare a proiectului de fuziune.

*(la data 02-mar-2012 Art. 251⁶, alin. (1) din titlul VI, capitolul III, secțiunea 2 modificat de Art. 1, punctul 19. din **Ordonanța urgentă 2/2012**)*

(2) Proiectul comun de fuziune, vizat de judecătorul-delegat, se publică în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, pe cheltuiala părților, integral sau în extras, potrivit dispoziției judecătorului-delegat sau cererii părților, cu cel puțin 30 de zile înaintea datelor ședințelor în care adunările generale urmează a hotărî asupra fuziunii.

☐ **(3)** Extrasul prevăzut la alin. (2) trebuie să cuprindă cel puțin următoarele mențiuni:

a) forma, denumirea și sediul social ale fiecărei societăți participante la fuziune;

b) oficiul registrului comerțului la care au fost depuse documentele prevăzute la art. 251⁵;

c) condițiile în care își pot exercita dreptul de opoziție creditorii societății.

(4) În cazul în care deține o pagină proprie web, societatea poate înlocui publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, cu publicitatea efectuată prin intermediul paginii proprii web a societății, pe o perioadă continuă de cel puțin o lună înaintea adunării generale care urmează să decidă cu privire la proiectul de fuziune transfrontalieră, perioadă care se încheie la finalul adunării generale respective. Dispozițiile art. 242 alin. (2²) se aplică în mod corespunzător.

(5) În cazul efectuării publicității în condițiile alin. (3), oficiul registrului comerțului unde este înmatriculată societatea va publica, cu titlu gratuit, pe pagina sa web proiectul comun de fuziune transfrontalieră.

*(la data 02-mar-2012 Art. 251⁶, alin. (3) din titlul VI, capitolul III, secțiunea 2 completat de Art. 1, punctul 20. din **Ordonanța urgentă 2/2012**)*

1.

Acest articol are ca obiect al reglementărilor sale problema publicității legale a proiectului de fuziune întocmit în condițiile legii și ale aprobărilor date în acest scop în adunările generale extraordinare ale societăților implicate în procesul de fuziune. Așa după cum se poate constata, și în cazul fuziunii transfrontaliere legiuitorul a instituit regula dublei publicități (prin registrul comerțului și prin Monitorul Oficial), ca o garanție în plus pentru ca cei interesați să poată lua cunoștință de intențiile pe care le au societățile implicate în fuziune.

În primul rând, proiectul de fuziune se depune prin grija organelor de gestiune la oficiul registrului comerțului unde sunt înmatriculate societățile comerciale persoane juridice române și/sau societățile europene cu sediul în România, participante la fuziune [alineatul (1)].

Deși LSC nu prevede și, de altfel, nici nu ar fi putut să prevadă, este necesar, după părerea mea, ca și legislația statelor membre pe teritoriul cărora își au sediul, spre exemplu, societățile care urmează să fie absorbite ori să fie contopite să prevadă obligația organelor de gestiune ale societăților respective de a depune proiectul de fuziune la oficiile registrului comerțului, ori a organismelor similare, în evidențele cărora se află respectivele societăți comerciale... **citeste mai departe (1-3)**

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 251⁷

(1) Administratorii/membrii directoratului societăților care participă la fuziune trebuie să întocmească un raport scris, detaliat, în care să explice proiectul de fuziune și să precizeze fundamentul său juridic și economic.

(2) Raportul prevăzut la alin. (1) se pune la dispoziția acționarilor/asociaților, iar, în cazurile prevăzute la art. 251¹⁰, și a reprezentantului angajaților sau, în cazul în care nu a fost desemnat, a angajaților, la sediul societății, cu cel puțin 30 de zile înaintea datei ședinței în care adunarea generală urmează a hotărî asupra fuziunii. În cazul în care societatea deține o pagină de internet proprie, raportul se publică și pe pagina de internet, pentru liberul acces al acționarilor/asociaților și angajaților.

1.

Articolul 251⁷ instituie în sarcina organelor de gestiune ale societăților implicate în procesul de fuziune, obligația esențială, după părerea mea, de a întocmi un raport detaliat prin care acele organe trebuie să explice tuturor celor interesați motivația economică și juridică a proiectului de fuziune. Apreciez ca fiind esențială o astfel de obligație pentru că, prin îndeplinirea ei, acționarii/asociații, creditorii sociali angajații și, în general, orice persoană interesată va putea să-și formeze puncte de vedere personale, respectiv o poziție clară față de intențiile societăților în cauză.

Alineatul (2) stabilește categoriile de persoane cărora trebuie să le fie pus la dispoziție raportul organelor de gestiune, în ce loc și în ce interval de timp (cu cel puțin 30 de zile înainte de data la care urmează să se țină toate ședințele de aprobare propriu-zisă a fuziunii). Teza ultimă a alineatului menționat instituie și o modalitate cumulativă de informare a acelor interesați cu privire la conținutul raportului organelor de gestiune, respectiv postarea pe pagina de internet a societăților implicate a raportului în cauză. Menționez că în economia prevederilor art. 251⁷, publicitatea legală prin internet este una complementară celei reglementate de alineatul (1), fiind impusă doar în cazul societăților care dispun de o astfel de facilități de comunicare și informare electronică... **citeste mai departe (1-1)**

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 251⁸**

(1)Unul sau mai mulți experți, persoane fizice ori juridice, acționând pe seama fiecăreia dintre societățile persoane juridice române sau societățile europene cu sediul în România, care participă la fuziune, dar independent de acestea, sunt desemnați de către judecătorul-delegat pentru a examina proiectul comun de fuziune și a întocmi un raport scris către acționari/asociați.

(2)Raportul prevăzut la alin. (1) va preciza dacă rata de schimb a acțiunilor/părților sociale este corectă și rezonabilă. Raportul va indica, de asemenea, metoda sau metodele folosite pentru a determina rata de schimb propusă, va preciza dacă metoda sau metodele folosite sunt adecvate pentru cazul respectiv, va indica valorile obținute prin aplicarea fiecăreia dintre aceste metode și va conține opinia experților privind ponderea atribuită metodelor în cauză pentru obținerea valorii reținute în final. Raportul va descrie, de asemenea, orice dificultăți deosebite în realizarea evaluării.

(3)La cererea comună a societăților care participă la fuziune, inclusiv a celor care au naționalitatea altui stat membru, judecătorul-delegat desemnează unul sau mai mulți experți acționând pentru toate societățile participante, dar independent de acestea.

(4)Fiecare dintre experții desemnați în conformitate cu prezentul articol are dreptul de a obține de la oricare dintre societățile care participă la fuziune toate informațiile și documentele relevante și de a face toate investigațiile necesare.

(5)Prin hotărâre a tuturor acționarilor/asociaților societăților participante la fuziune se poate renunța la examinarea proiectului de fuziune și la întocmirea raportului prevăzut la alin. (1).

1.

Acest articol, prin cele 5 alineate ale sale, reglementează o problemă extrem de importantă și utilă pentru economia fuziunii transfrontaliere, în primul rând pentru persoanele ale căror drepturi ar putea fi afectate de consecințele fuziunii plănuite de către adunările generale ale fiecărei societăți. Este problematică examinării proiectului comun de fuziune întocmit de către organele de gestiune precum și cea a întocmirii unui raport conținând un număr minim de informații, de genul celor enumerate de alineatul (2) al articolului 251⁸.

2.

Alineatul (1) are în vedere ipoteza în care judecătorul- delegat va desemna la cererea reprezentanților autorizați ai fiecărei societăți comerciale implicate în fuziune câte unul sau mai mulți experți, persoane fizice și/sau juridice, după cum se va cere și se va găsi de cuviință, experți care trebuie să fie independenți față de societățile respective și care acționând pe seama (pe cheltuiala) societăților pentru care au fost desemnați, sunt însărcinați contractual să elaboreze, fiecare în parte, câte un raport scris în urma examinării proiectului de fuziune.... [citește mai departe \(1-5\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 251⁹**

Creditorii societăților comerciale - persoane juridice române sau societăți europene cu sediul în România - care iau parte la fuziune au dreptul la o protecție adecvată a intereselor lor. Orice astfel de creditor, care deține o creanță certă, lichidă și anterioară datei publicării proiectului de fuziune, nescadentă la data publicării proiectului, și care nu deține deja garanții sau privilegii adecvate pentru satisfacerea creanței sale, poate face opoziție, cu respectarea condițiilor de procedură și de fond și cu efectele prevăzute la art. **243**.

▶(la data 04-oct-2010 Art. 251⁹ din titlul VI, capitolul III, secțiunea 2 modificat de Art. I, punctul 6. din [Ordonanța urgentă 90/2010](#))

*) Prevederile se aplică doar operațiunilor de fuziune și divizare pentru care proiectul de fuziune, respectiv proiectul de divizare va fi publicat după data intrării

în vigoare a ordonanței de urgență nr. 90/2010.
(la data 04-oct-2010 Art. 251⁹ din titlul VI, capitolul III, secțiunea 2 a se vedea referințe de aplicare din Art. II din Ordonanța urgentă 90/2010)

1.

Acest articol, în mod identic cu prevederile art. 243¹ din LSC, articol pe care l-am comentat în ediția precedentă, reglementează, la modul general, problema protecției drepturilor și intereselor creditorilor societăților comerciale – persoane juridice române sau societăți europene cu sediul în România și care iau parte la fuziune, indiferent de forma fuziunii transfrontaliere aleasă de organele statutare ale societăților în cauză.

Principalul mijloc juridic prin care, în concepția legiuitorului, se poate realiza protecția adecvată a intereselor creditorilor sociali, având creanțe anterioare certe și lichide dar neexigibile (neajunse la scadență) este opoziția față de proiectul de fuziune. Întrucât cu prilejul comentariilor ar. 243¹ am examinat, pe larg, problema opoziției, și pentru că, așa cum arătam, reglementarea opoziției împotriva proiectului de fuziune transfrontalieră este cvasiidentică cu cea din dreptul comun, nu este cazul să reluăm acele comentarii...

[citeste mai departe \(1-1\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

▣**Art. 251¹⁰**

(1) Dacă societatea absorbantă sau nou-înființată este o societate europeană cu sediul social în România, administratorii societăților participante la fuziune asigură respectarea dreptului de implicare a angajaților în activitatea societății europene, în condițiile prevăzute de Hotărârea Guvernului nr. [187/2007](#) privind procedurile de informare, consultare și alte modalități de implicare a angajaților în activitatea societății europene.

(2) Dacă în una sau mai multe dintre societățile participante guvernate de legislația altui stat membru funcționează un mecanism de implicare a angajaților în activitatea societății de tipul celui prevăzut de art. [2 lit. k](#)) din Directiva [2001/86/CE](#) din 8 octombrie 2001 pentru completarea statutului societății europene în ceea ce privește implicarea lucrătorilor sau un alt mecanism de cointeresare a angajaților, societatea absorbantă sau nou-înființată - persoană juridică română - este obligată să instituie un astfel de mecanism, devenind aplicabile, în mod corespunzător, prevederile art. [3 alin. \(1\) și \(2\)](#), art. [4-7](#), art. [10 alin. \(1\) și \(2\) lit. a\), g\) și h\)](#), art. [11-24](#), [27](#) și [28](#) din Hotărârea Guvernului nr. [187/2007](#).

(3) În cazul în care societatea absorbantă sau societatea nou-înființată este o persoană juridică română, organele de conducere ale societăților participante la fuziune în care funcționează mecanisme de implicare a angajaților pot, fără o negociere prealabilă, să se supună dispozițiilor de referință prevăzute de art. [12-23](#) din Hotărârea Guvernului nr. [187/2007](#) sau să respecte aceste prevederi începând cu data înregistrării în registrul comerțului a modificării actului constitutiv al societății absorbante sau cu data înmatriculării societății nou-înființate, despre opțiune urmând a se face mențiune în proiectul de fuziune.

(4) În situația prevăzută la alin. (3), grupul special de negociere poate decide cu o majoritate de două treimi din numărul membrilor săi care reprezintă cel puțin două treimi dintre angajați, inclusiv voturile membrilor care reprezintă angajații din cel puțin două state membre diferite, să nu declanșeze negocieri sau să înceteze negocierile deja inițiate și să admită aplicarea dispozițiilor de referință din Hotărârea Guvernului nr. [187/2007](#).

(5) Atunci când în cadrul societății persoană juridică română, care rezultă din fuziunea transfrontalieră, va funcționa un sistem de implicare a angajaților, administratorii sau, după caz, membrii directoratului au obligația să asigure protecția drepturilor angajaților rezultând din acest mecanism în cazul unei fuziuni

de drept intern ulterioare, pentru o perioadă de 3 ani de la data la care fuziunea transfrontalieră a produs efecte.

(6)În cazul în care, după negocieri prealabile, se aplică normele-standard de participare, adunarea generală a asociațiilor/acționarilor poate decide limitarea proporției de reprezentanți ai angajaților în cadrul consiliului de administrație/directoratului societății care rezultă în urma fuziunii transfrontaliere. Cu toate acestea, în cazul în care în una dintre societățile care fuzionează reprezentanții angajaților au constituit cel puțin o treime din consiliul de administrație sau de supraveghere, limitarea decisă de adunarea generală a asociațiilor/acționarilor nu poate avea ca efect reducerea proporției de participare a angajaților la mai puțin de o treime.

1.

Prezentul articol, având o amplă reglementare, are în vedere o problemă de interes deosebit pentru salariații societăților europene cu sediul în România implicate în operațiuni de fuziune transfrontalieră, precum și pentru cei ai societăților comerciale participante, guvernate de legislația altui stat membru, societăți în care, la data fuziunii, funcționează un mecanism de implicare a angajaților în activitatea societății, mecanism de tipul celui avut în vedere de dispozițiile Directivei 2001/86/CE din 2001.

În conformitate cu prevederile alin. (1) și (2), în situația mai sus menționată, societatea absorbantă sau cea nou înființată, după caz, este obligată să instituie și să respecte mecanismul de implicare a salariaților în activitatea entității în cauză, cu aplicarea unora din prevederile HG. nr. 187/2007.

2.

Prin implicarea angajaților se înțelege orice mecanism de implicare, inclusiv informarea, consultarea și participarea, prin care reprezentanții angajaților pot să exercite o influență asupra deciziilor ce urmează a fi luate în societatea europeană (SE)... [citeste mai departe \(1-10\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 251¹¹**

(1)În cel mult 3 luni de la data publicării proiectului comun de fuziune în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, conform dispozițiilor art. 251⁶ alin. (2), adunarea generală a fiecăreia dintre societăți hotărăște asupra proiectului comun de fuziune, în condițiile stabilite pentru modificarea actului constitutiv și cu respectarea condițiilor privind convocarea ei.

☒(la data 04-oct-2010 Art. 251¹¹, alin. (1) din titlul VI, capitolul III, secțiunea 2 modificat de Art. I, punctul 7. din [Ordonanța urgentă 90/2010](#))

(2)Când acțiunile sunt de mai multe categorii, hotărârea asupra fuziunii este subordonată rezultatului votului pe categorii, dat în condițiile art. **115**.

(3)În cazurile prevăzute la art. 251¹⁰, adunarea generală a acționarilor/asociațiilor poate condiționa aprobarea fuziunii de ratificarea expresă de către adunarea generală a mecanismelor de implicare a angajaților în activitatea societății absorbante sau nou-înființate.

(4)Atunci când fuziunea are ca efect mărirea obligațiilor acționarilor/asociațiilor uneia dintre societățile participante - persoane juridice române -, hotărârea adunării acționarilor/asociațiilor se ia cu unanimitate de voturi.

1.

Acest articol, într-o manieră foarte asemănătoare cu cea reglementată de legiuitor pentru fuziunea de drept intern, stabilește termenii și condițiile în care va trebui finalizată fuziunea transfrontalieră, după parcurgerea etapelor anterioare, reglementate de dispozițiile pe care le-am comentat în cele precedente. Pentru un astfel de considerent nu mă voi antrena în comentarii extinse ale acestui articol, cele pe care le-am expus în ediția precedentă fiind cvasisuficiente.

Alineatul (1) stabilește un termen de maximum 2 luni calculat de la anumite date ori momente, în raport cu situația concretă, în care adunările generale extraordinare ale asociațiilor/acționarilor au obligația să decidă în mod ferm asupra proiectului de fuziune, cu respectarea condițiilor de cvorum și de majoritate impuse de lege și /sau de către actul constitutiv pentru modificarea actelor societăților comerciale implicate în fuziune.

O astfel de decizie trebuie să fie luată, în mod corespunzător, de către fiecare societate. Deși formularea conținută de alineatul (1) este una imperativă, apreciez că termenul de 2 luni nu este nici unul de decădere și nici de prescripție ci este doar unul orânduitor, având funcția esențială de a asigura celeritatea procesului de fuziune. În cazul nerespectării lui, după părerea mea, oricare categorie de acționari/asociați care sunt îndreptățiți, potrivit legii și /sau actelor constitutive să ceară convocarea AGEA o vor putea face, inclusiv prin intermediul instanțelor de judecată, după caz... [citește mai departe \(1-4\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 251¹²**

(1) Acționarii/asociații care nu au votat în favoarea hotărârii adunării generale prin care a fost aprobată fuziunea au dreptul de a se retrage din societate și de a solicita cumpărarea acțiunilor lor/părților sociale de către societate.

(2) În cazul societăților pe acțiuni sau în comandită pe acțiuni, dreptul de retragere va fi exercitat în conformitate cu prevederile art. **134**.

(3) Prin excepție de prevederile art. **226**, în cazul societăților cu răspundere limitată, dreptul de retragere se va exercita prin aplicarea corespunzătoare a dispozițiilor art. **134**.

☐**(4)** Acționarii/asociații pot face aplicarea dreptului de retragere reglementat de prezentul articol, doar dacă:

a) legislația tuturor statelor membre, a căror naționalitate o dețin societățile participante la fuziune, prevede un sistem de protecție a asociațiilor similar celui prevăzut de alin. (1)-(3);

b) societățile participante la fuziune, guvernate de legislația altui stat membru care nu conferă asociațiilor un drept de retragere din societate, au acceptat în mod expres ca asociații societății - persoană juridică română - să facă uz de acest drept, făcându-se mențiune în acest sens în hotărârea adunării generale de aprobare a fuziunii.

1.

Acest articol reglementează problema dreptului asociațiilor de retragere dintr-o societate implicată în operațiuni de fuziune transfrontalieră, într-un mod foarte asemănător cu reglementarea conținută de art. 134 din LSC, reglementare cadru care are în vedere dreptul acționarilor din societățile pe acțiuni și în comandită de acțiuni de a se retrage din respectivele societăți și de a cere entităților emitente să le cumpere acțiunile la un anumit preț, determinat potrivit legii. Condiția necesară este aceea ca respectivii acționari să nu fi votat pentru luarea anumitor măsuri de modificare a prevederilor actului constitutiv și să fi cerut să li se cumpere acțiunile într-un anumit termen. Să reținem că reglementarea de drept intern nu recunoaște asociațiilor celorlalte forme de societăți (în nume colectiv, în comandită simplă și cu răspundere limitată) dreptul de retragere sub motiv că nu au votat o anumită modificare a actului constitutiv, retragerea lor din acele forme de societate putându-se face doar în condițiile unor reglementări specifice, și nu în cele prevăzute de art. 134 din LSC... [citește mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 251¹³**

(1) În cazul fuziunii prin absorbție, judecătorul-delegat dispune înregistrarea în registrul comerțului a actului modificator al actului constitutiv al societății absorbante - persoană juridică română sau societate europeană cu sediul social în România - după verificarea existenței certificatelor sau a documentelor similare care atestă îndeplinirea condițiilor prevăzute de lege, emise de autoritățile competente din celelalte state membre în care au sediul social ori, după caz, administrația centrală sau sediul principal celelalte societăți participante la fuziune, și a termenului în care acestea au fost depuse la oficiul registrului comerțului, termen ce nu poate depăși 6 luni de la emitere.

(2) Dacă prin fuziune se înființează o nouă societate - persoană juridică română -, controlul de legalitate va fi efectuat în condițiile prevăzute de prezenta lege pentru

forma de societate a cărei constituire a fost convenită, cu verificarea în prealabil a certificatelor sau a documentelor similare prevăzute la alin. (1).

(3)În cazul în care prin fuziune se înființează o societate europeană cu sediul social în România, controlul de legalitate al fuziunii și al îndeplinirii condițiilor de înființare a societății va fi efectuat potrivit Regulamentului (CE) nr. [2.157/2001](#) al Consiliului din 8 octombrie 2001 privind statutul societății europene și de prezenta lege.

(4)Judecătorul-delegat verifică, dacă este cazul, și caracteristicile mecanismelor de implicare a angajaților în activitatea societății absorbante sau nou-constituite.

(5)Dacă societatea absorbantă sau societatea nou-înființată este persoană juridică guvernată de legislația altui stat membru, inclusiv o societate europeană cu sediul social într-un alt stat membru, judecătorul-delegat verifică legalitatea hotărârii de fuziune, depusă de către administratorii/membrii directoratului la oficiul registrului comerțului în care este înregistrată societatea - persoană juridică română -, și pronunță o încheiere prin care se constată îndeplinirea condițiilor prevăzute de prezenta lege de către societatea comercială - persoană juridică română. Încheierea este comunicată societății - persoană juridică română - la sediul acesteia.

(6)Judecătorul-delegat poate pronunța încheierea prevăzută la alin. (5), chiar dacă procedura declanșată de cererile de retragere a acționarilor/asociaților în conformitate cu art. 251¹² este în curs, în încheiere indicându-se faptul că răscumpărarea acțiunilor/părților sociale nu este încă finalizată. Retragerile efectuate de acționari/asociați în conformitate cu art. 251¹² sunt opozabile societății absorbante sau nou-înființate și acționarilor/asociaților acesteia.

1.

Potrivit art. 11 alin. (1) al Directivei 2005/56/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 octombrie 2005 privind fuziunile transfrontaliere ale societăților comerciale pe acțiuni, fiecare stat membru desemnează instanța judecătorească, notarul sau o altă autoritate competentă să controleze legalitatea fuziunii transfrontaliere în ceea ce privește partea de procedură referitoare la realizarea fuziunii transfrontaliere și, după caz, formarea unei societăți noi în urma fuziunii transfrontaliere, în cazul în care societatea absorbantă sau creată prin fuziunea transfrontalieră este supusă dreptului său intern.

În mod firesc, legiuitorul român a ales să încredințeze acest control de legalitate al fuziunii transfrontaliere judecătorului-delegat la oficiul registrului comerțului, stabilind prin acest articol și atribuțiile ce îi revin, după cum societatea beneficiară a fuziunii este de drept român sau aparține sistemului de drept al unui alt stat membru. Controlul de legalitate propriu-zis se exercită prin raportare la efectele fuziunii transfrontaliere și la teritoriul pe care acestea se produc. Din această perspectivă, LSC reglementează mai multe ipoteze....

[citește mai departe \(1-7\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 251¹⁴**

(1)În cazul fuziunii prin absorbție, actul modificator, vizat potrivit art. 251¹³ alin. (1), se transmite, din oficiu, spre publicare în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, pe cheltuiala societății.

(2)Dacă prin fuziune se constituie o nouă societate - persoană juridică română sau o societate europeană cu sediul în România -, aceasta este supusă formalităților de publicitate prevăzute de prezenta lege pentru forma de societate convenită.

(3)Oficiul registrului comerțului unde este înmatriculată societatea absorbantă sau societatea nou-înființată va notifica de îndată, pe cheltuiala societății, realizarea fuziunii autorităților similare din statele membre în care sunt înmatriculate societățile participante la fuziune, în vederea radierii acestora.

(4)Oficiul registrului comerțului unde sunt înmatriculate societățile comerciale absorbite - persoane juridice române - radiază din registrul comerțului aceste

societăți, în temeiul notificării comunicate de autoritatea similară din statul membru a cărui naționalitate o deține societatea absorbantă sau societatea nou-înființată.

(5) În cazul în care prin fuziunea transfrontalieră este constituită o societate europeană cu sediul în România, Oficiul Național al Registrului Comerțului, pe cheltuiala părților, comunică Jurnalului Oficial al Uniunii Europene, în vederea publicării, un anunț care cuprinde: denumirea societății, numărul de înmatriculare în registrul comerțului în care este înmatriculată, data înmatriculării, numărul Monitorului Oficial al României în care a fost publicată încheierea judecătorului-delegat de înmatriculare a societății.

1.

Formalitățile de publicitate prevăzute de LSC pentru fuziunea transfrontalieră privesc exclusiv situațiile în care societatea absorbantă sau societatea care se constituie prin fuziune își are sediul în România. Aceste formalități se realizează, după caz, pe plan național și/sau la nivel comunitar, prin publicare în Monitorul Oficial al României și, respectiv, în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene iar complexitatea lor diferă după forma fuziunii transfrontaliere (absorbție sau constituirea unei noi societăți) și după regimul juridic al societății beneficiare a fuziunii – societate națională sau societate europeană.

(a) Pentru fuziunea prin absorbție, LSC dispune publicarea actului modificator (practic, hotărârea adunării generale de majorare a capitalului societății absorbante) în Monitorul Oficial, din oficiu (deci, de către oficiul registrului comerțului, fără a fi necesară vreo cerere din partea societății), dar pe cheltuiala societății. Potrivit primului alineat al acestui art. 251¹⁴ al LSC, trimiterea spre publicare se va face după ce actul modificator va fi vizat de judecătorul-delegat, potrivit art. 251¹³ alin.(1) LSC. Numai că acest din urmă articol nu face nici o referire la vizarea actului modificator al societății absorbante, ci doar la atribuția judecătorului-delegat de a dispune înregistrarea în registrul comerțului a actului modificator. Potrivit prevederilor art. 204 alin. (4) LSC, această dispoziție se dă prin încheierea judecătorului-delegat sau, după caz, prin hotărârea judecătorească irevocabilă de excludere sau de retragere și nu presupune vizarea actului de judecătorul-delegat. **... citește mai departe (1-2)**

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☒ **Art. 251¹⁵**

☒ **(1)** Fuziunea are următoarele consecințe:

a) transferul, atât în raporturile dintre societatea absorbită și societatea absorbantă/nou-înființată, cât și în raporturile cu terții, către societatea absorbantă/nou-înființată al tuturor activelor și pasivelor societății absorbite;

b) acționarii sau asociații societății absorbite/participante la fuziune devin acționari, respectiv asociați ai societății absorbante/nou-înființate, în conformitate cu regulile de repartizare stabilite în proiectul de fuziune;

c) societatea absorbită, respectiv societățile care formează noua societate prin fuziune încetează să existe.

☒ **(2)** Fuziunea produce efecte:

a) în cazul constituirii unei societăți, de la data înmatriculării acesteia în registrul comerțului;

b) în cazul fuziunii prin absorbție, de la data înregistrării în registrul comerțului a actului modificator al actului constitutiv, cu excepția cazului în care, prin acordul părților, se stipulează că operațiunea va avea efect la o altă dată, care nu poate fi însă ulterioară încheierii exercițiului financiar curent al societății absorbante sau societăților beneficiare și nici anterioară încheierii ultimului exercițiu financiar încheiat al societății sau societăților care își transferă patrimoniul, și controlul judecătorului-delegat prevăzut de art. 251¹³ alin. (1);

c) în cazul în care prin fuziune se constituie o societate europeană, de la data înmatriculării acesteia.

(3) Drepturile și obligațiile societăților absorbite decurgând din raporturile de muncă și care există la data intrării în vigoare a fuziunii transfrontaliere se transferă de la data prevăzută la alin. (2) societății absorbante sau nou-înființate.

☒ **(4)** Niciuna dintre acțiunile societății absorbante nu poate fi schimbată cu acțiuni la societatea absorbită, deținute:

a) fie de către societatea absorbantă sau de către o persoană care acționează în nume propriu, dar pentru societatea respectivă;

b) fie de către societatea absorbită sau de către o persoană care acționează în nume propriu, dar pentru societatea respectivă.

1.

Consecințele fuziunii transfrontaliere sunt identice cu cele ale fuziunii de drept comun, reglementate de art. 19 din Directiva nr. 78/855/CE privind fuziunile societăților comerciale pe acțiuni (A Treia Directiva a Consiliului) și preluate de art. 250 LSC, cu precizarea că aici textul este mai logic structurat, acoperind efectele ambelor forme ale fuziunii (prin absorbție și prin constituirea unei noi societăți). Aceste efecte se produc indiferent de faptul că societatea beneficiară a fuziunii își are sediul în România sau pe teritoriul altui stat membru.

Ele privesc (a) transferul integral, către societatea beneficiară a fuziunii transfrontaliere, al tuturor activelor și pasivelor societăților care, în cadrul procesului fuziunii, își încetează existența (b) dobândirea, de către asociații sau acționarii societăților participante, a calității de asociat/acționar la societatea beneficiară a fuziunii și (c) încetarea existenței societăților participante care și-au transferat activele și pasivele în cadrul fuziunii. Este o dizolvare fără lichidare a acestor societăți. [... citește mai departe \(1-4\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☒ **Art. 251¹⁶**

(1) Administratorii societății absorbite sau ai celor ce au format noua societate răspund civil față de asociații acelei/acelor societăți pentru neregularitățile comise în pregătirea și realizarea fuziunii.

(2) Experții care întocmesc raportul prevăzut la art. 251⁸, pe seama societății absorbite sau a societăților ce formează noua societate, răspund civil față de asociații acestor societăți pentru neregularitățile comise în îndeplinirea îndatoririlor lor.

1.

Realizarea fuziunii transfrontaliere este aprobată de asociații sau acționarii societăților participante dar este concepută, fundamentată și pregătită de conducerea acestor societăți, pentru rațiuni care nu întotdeauna se suprapun perfect peste interesele acestor asociați/acționari. De asemenea, un rol important în realizarea fuziunii îl au experții însărcinați cu întocmirea raportului de evaluare a propunerii de fuziune, cei care dau consistență financiară proiecției viitoarei structuri societare. De aceea, este firesc ca LSC, în transpunerea dispozițiilor art. 20 și 21 din Directiva nr. 78/855/CEE privind fuziunile societăților comerciale pe acțiuni, să reglementeze norme care să guverneze răspunderea civilă a membrilor organelor de conducere și a experților, pentru greșelile comise în îndeplinirea atribuțiilor lor.

Acest articol instituie, astfel, o răspundere civilă delictuală în sarcina administratorilor și experților, pentru neregularitățile săvârșite în cursul și în legătură cu misiunea ce le revine în pregătirea și realizarea fuziunii transfrontaliere. Textul reia, destul de fidel, conținutul art. 245 LSC, aplicabil în cazul fuziunii interne.⁸² [... citește mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☒ **Art. 251¹⁷**

În cazul unei fuziuni prin absorbție, prin care una sau mai multe societăți sunt dizolvate fără a intra în lichidare și transferă toate activele și pasivele lor unei alte societăți care deține toate acțiunile lor sau alte titluri conferind drepturi de vot în adunarea generală, nu se aplică prevederile art. 251⁵ alin. (1) lit. c), d) și e), art. 251¹⁸, art. 251¹⁵ alin. (1) lit. b) și ale art. 251¹⁶.

1.

Articolele 251¹⁷ și 251¹⁸ LSC prevăd o serie de excepții de la traseul procedural al unei fuziuni

transfrontaliere, conturând, pentru motive legate de legăturile de filiație dintre societatea absorbantă și societatea sau societățile absorbite, configurația unor fuziuni ale căror formalități sunt simplificate.

2.

Articolul 251¹⁷ LSC reia, mutatis mutandis, prevederile art. 249¹ LSC privind exceptarea aplicării unor dispoziții legale atunci când societatea absorbantă deține toate acțiunile sau părțile sociale emise de societatea sau societățile absorbite. Aceste dispoziții reprezintă o transpunere a prevederilor art. 24-26 din Directiva nr. 78/855/CEE privind fuziunile societăților comerciale pe acțiuni (A Treia Directivă) și ale art. 15 alin. (1) din Directiva nr. 2005/56/CE privind fuziunile transfrontaliere ale societăților pe acțiuni, prevederi care iau în considerare ipoteza potrivit căreia, pe teritoriul Uniunii Europene, există state membre care au reglementat posibilitatea existenței societăților pe acțiuni cu un singur acționar și nu au prevăzut interdicția ca aceeași persoană să fie acționar unic în mai multe societăți. Astfel se explică de ce aceste prevederi fac trimitere la mai multe societăți absorbite la care societatea absorbantă deține totalitatea acțiunilor. ...

[citește mai departe \(1-2\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 251¹⁸

În cazul în care fuziunea transfrontalieră prin absorbție este realizată de o societate absorbantă care deține cel puțin 90%, dar nu totalitatea acțiunilor/părților sociale sau a altor valori mobiliare ce conferă titularilor lor drept de vot în adunările generale ale societății/societăților absorbite, se aplică, în mod corespunzător, prevederile art. 243³.

(la data 02-mar-2012 Art. 251¹⁸ din titlul VI, capitolul III, secțiunea 2 modificat de Art. 1, punctul 21. din [Ordonanța urgentă 2/2012](#))

1.

Articolele 251¹⁷ și 251¹⁸ LSC prevăd o serie de excepții de la traseul procedural al unei fuziuni transfrontaliere, conturând, pentru motive legate de legăturile de filiație dintre societatea absorbantă și societatea sau societățile absorbite, configurația unor fuziuni ale căror formalități sunt simplificate.

2.

Articolul 251¹⁸ LSC constituie, la rândul lui, o particularizare a situației luată în considerare prin prevederile art. 251¹⁷ LSC, în sensul că societatea absorbantă deține 90% sau mai mult din capitalul societăților absorbite, dar nu totalitatea acestuia. Dispozițiile acestui articol ar trebui și ele să constituie o transpunere a prevederilor corespunzătoare ale art. 27-29 din Directiva 78/855/CEE privind fuziunile societăților comerciale pe acțiuni, dar prezintă o legătură prea restrânsă cu acestea, exceptând ipoteza de lucru comună. Ele constituie însă opțiunea legiuitorului de transpunere a prevederilor art. 15 alin. (2) din Directiva 2005/56/CE privind fuziunile transfrontaliere ale societăților pe acțiuni, care permit ca dreptul intern al statelor membre în care își au sediul fie societatea absorbantă, fie cea absorbită, să prevadă anumite excepții sau simplificări de la cerințele de legalitate ale fuziunii. În plus, textul art. 251¹⁸ LSC este aplicabil în situația în care societatea absorbantă și societățile absorbite au naționalitate diferită, iar societatea absorbită sau una dintre societățile absorbite este persoană juridică română. ... [citește mai departe \(1-2\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 251¹⁹

(1) Nulitatea unei fuziuni poate fi declarată numai prin hotărâre judecătorească.

(2) Nulitatea fuziunii nu poate interveni după data la care aceasta a produs efecte, dată stabilită potrivit art. 251¹⁵ alin. (2).

(3) Procedurile de anulare și de declarare a nulității nu pot fi inițiate dacă situația a fost rectificată. Dacă neregularitatea ce poate conduce la declararea nulității unei fuziuni poate fi remediată, instanța competentă acordă societăților participante un termen pentru rectificarea acesteia.

(4) Hotărârea definitivă de declarare a nulității fuziunii va fi înaintată din oficiu de către instanță oficiilor registrului comerțului de la sediile societăților implicate în fuziune.

(la data 30-apr-2008 titlul VI, capitolul II completat de Art. I, punctul 10. din [Ordonanța urgentă 52/2008](#))

1.

Art. 251¹⁹ LSC reia, în bună măsură, prevederile art. 251 LSC, care reglementează nulitatea fuziunii și a divizării societăților comerciale, ambele texte fiind inspirate de prevederile art. 22 din A Treia Directivă a

Consiliului (nr. 78/855/CEE din 9 octombrie 1978) privind fuziunile societăților pe acțiuni.⁸⁴ Directiva 2005/56/CE privind fuziunile transfrontaliere a societăților pe acțiuni nu cuprinde dispoziții cuprinzătoare privind nulitatea fuziunii transfrontaliere, arătând doar, în art. 17, că o fuziune transfrontalieră care a intrat în vigoare nu poate fi nulă de drept.

2.

Nulitatea fuziunii transfrontaliere are caracter judiciar, ea putând fi declarată numai prin hotărâre judecătorească și numai după intrarea în vigoare a fuziunii, deci după data producerii efectelor reglementate de art. 251 15 LSC. Din acest moment, fuziunea s-a transformat, dintr-o succesiune de acte și formalități, într-o operațiune juridică unitară și completă. [... citește mai departe \(1-5\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **TITLUL VII: Lichidarea societăților comerciale**

☐ **CAPITOLUL I: Dispoziții generale**

☐ **Art. 252**

☐ **(1)** Pentru lichidarea și repartizarea patrimoniului social, chiar dacă în actul constitutiv se prevăd norme în acest scop, sunt obligatorii următoarele reguli:

a) până la preluarea funcției de către lichidatori, administratorii și directorii, respectiv membrii directoratului, continuă să-și exercite atribuțiile, cu excepția celor prevăzute la art. [233](#);

(la data 01-dec-2006 Art. 252, alin. (1), litera A. din titlul VII, capitolul I modificat de Art. I, punctul 175. din [Legea 441/2006](#))

b) actul de numire a lichidatorilor, menționând puterile conferite acestora sau sentința care îi ține locul, precum și orice act ulterior care ar aduce schimbări cu privire la persoana lor sau la puterile conferite trebuie depuse, prin grija lichidatorilor, la oficiul registrului comerțului, pentru a fi înscrise de îndată și publicate în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a.

(la data 01-dec-2006 Art. 252, alin. (1), litera B. din titlul VII, capitolul I modificat de Art. I, punctul 175. din [Legea 441/2006](#))

(2) Numai după îndeplinirea formalităților de la alin. (1) lichidatorii vor depune semnătura lor în registrul comerțului și vor exercita această funcție.

(la data 29-iun-2007 Art. 252, alin. (3) din titlul VII, capitolul I abrogat de Art. I, punctul 61. din [Ordonanța urgentă 82/2007](#))

(4) În afară de dispozițiile prezentului titlu, se aplică societăților în lichidare regulile stabilite prin actul constitutiv și prin lege, în măsura în care nu sunt incompatibile cu lichidarea.

(5) Toate actele emanând de la societate trebuie să arate că aceasta este în lichidare.

I. Considerații de ordin general privind lichidarea societăților comerciale

1.

Acest titlu al LSC este dedicat unei problematici foarte importante și uneori foarte dificile specifică societăților comerciale care, din diverse motive, trebuie să-și înceteze existența.

Capitolul I conține prevederi normative cu caracter general, comune tuturor formelor de societate reglementate de LSC, unele cu caracter imperativ altele cu caracter dispozitiv-supletiv. În orice caz, trebuie remarcată, de la bun început, preocuparea legiuitorului român de a institui un minimum de reguli care să permită realizarea în condiții rezonabile, de celeritate, publicitate, transparență și eficiență, procesului sau mai exact spus, procedurii de lichidare a patrimoniului societăților comerciale dizolvate, voluntar sau judiciar.

În concepția legiuitorului român, lichidarea este o etapă necesară și obligatorie dizolvării societăților comerciale organizate sub diferite forme. Să ne reamintim că, în conformitate cu prevederile art. 233 alin. (1), dizolvarea are ca efect deschiderea procedurii de lichidare. Prin excepție, doar în cazul unor măsuri de reorganizare speciale, cum ar fi cele de fuziune ori divizare sau și în alte situații precis și limitativ prevăzute de lege, dizolvarea nu este urmată de lichidare, pentru că în acele categorii de situații se realizează transmisiuni universale de patrimoniul de la societățile dizolvate către cele avute în vedere. [... citește mai departe \(1-6\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

▶(la data 29-iun-2007 Art. 252¹ din titlul VII, capitolul I abrogat de Art. I, punctul 62. din **Ordonanta urgenta 82/2007**)

☐**Art. 253**

(1)Lichidatorii vor putea fi persoane fizice sau persoane juridice. Lichidatorii persoane fizice sau reprezentanții permanenți - persoane fizice ale societății lichidatoare - trebuie să fie lichidatori autorizați, în condițiile legii.

(2)Lichidatorii au aceeași răspundere ca și administratorii, respectiv membrii directoratului.

▶(la data 01-dec-2006 Art. 253, alin. (2) din titlul VII, capitolul I modificat de Art. I, punctul 177. din **Legea 441/2006**)

(3)Lichidatorii sunt datori, îndată după preluarea funcției, ca împreună cu directorii și administratorii, respectiv cu membrii directoratului societății, să facă un inventar și să încheie un bilanț, care să constate situația exactă a activului și pasivului societății, și să le semneze.

▶(la data 01-dec-2006 Art. 253, alin. (3) din titlul VII, capitolul I modificat de Art. I, punctul 177. din **Legea 441/2006**)

(4)Lichidatorii sunt obligați să primească și să păstreze patrimoniul societății, registrele ce li s-au încredințat de administratori, respectiv de membrii directoratului, și actele societății. De asemenea, aceștia vor ține un registru cu toate operațiunile lichidării, în ordinea datei lor.

▶(la data 01-dec-2006 Art. 253, alin. (4) din titlul VII, capitolul I modificat de Art. I, punctul 177. din **Legea 441/2006**)

(5)Lichidatorii își îndeplinesc mandatul sub controlul cenzorilor. În cazul societăților pe acțiuni organizate potrivit sistemului dualist, lichidatorii își îndeplinesc mandatul sub controlul consiliului de supraveghere.

▶(la data 01-dec-2006 Art. 253, alin. (5) din titlul VII, capitolul I modificat de Art. I, punctul 177. din **Legea 441/2006**)

1.

Acest articol, și el supus unor modificări și completări prin Legea nr. 441/2006, impune de modificarea, în special, a dispozițiilor LSC privind administrarea societăților pe acțiuni, instituie principalele cerințe pe care le presupune calitatea de lichidator, indiferent că aceasta este una voluntară, adică decisă de asociați, sau judiciară, adică decisă de instanța de judecată, dar nu în cadrul unei proceduri de insolvență, ci la cererea celor interesați, mai ales în cazul unor neînțelegeri între asociați.

Așa după cum remarcă, cu îndreptățire, toți autorii cercetați, lichidarea voluntară ori cea judiciară (dar în afara unei proceduri de insolvență) fiind necesară pentru desființarea persoanei juridice, deși se realizează, în principal, în interesul asociaților, creditorii îndreptățiți putând oricând, până la finalizarea ei, să ceară deschiderea procedurii insolvenței, prin prevederile alin. (1) se instituie condiția ca toți lichidatorii să fie persoane autorizate în acest sens, în condițiile legii. Legea la care se face trimitere este, în prezent O.U.G. nr. 86/2006, act normativ care conține și o definiție a lichidatorului în art. 3, definiție din care rezultă că o astfel de persoană are ca funcție principală conducerea activității debitorului în cadrul procedurii de faliment, atât în cea generală cât și în cea simplificată, și să exercite atribuțiile prevăzute de lege sau stabilite de instanța judecătorească. Așa fiind, nu vedem niciun motiv de ordine publică pentru care prin art. 1 din O.U.G. nr. 86 /2006 și prin alin. (1) al art. 253 s-a instituit obligația ca lichidarea unor societăți care nu sunt în insolvență să se facă exclusiv de către astfel de persoane. Așa cum asociații sunt în drept să-și desemneze organele de gestiune și acestea să asigure administrarea patrimoniului, tot așa ar trebui ca aceiași asociați să fie în drept să desemneze unul sau mai mulți lichidatori, care nu trebuie să fie neapărat practicieni în insolvență. **... citește mai departe (1-4)**

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 254**

În cazul societăților comerciale a căror activitate s-a desfășurat în baza autorizației de mediu prevăzute de Legea protecției mediului nr. **137/1995**, republicată, cu modificările și completările ulterioare, lichidatorii sunt obligați să ia măsuri pentru efectuarea bilanțului de mediu, prevăzut de această lege, și să comunice rezultatele acestui bilanț agenției teritoriale pentru protecția mediului.

1.

Preocuparea pentru conservarea și salvarea mediului înconjurător de la degradări, de tot felul, este evidentă și în dispozițiile acestui articol care, referindu-se la lichidatori, la fel ca și administratorii sau membrii directoratului, au obligația de a efectua, la momentul încetării existenței societății un examen al rezultatelor și sub acest aspect, nu numai sub cel economico-financiar.

Notă: Legea nr. 137/1995 a fost abrogată prin O.U.G. nr. 195/2005 privind protecția mediului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 265/2006.

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 255

(1) În afară de puterile conferite de asociați, cu aceeași majoritate cerută pentru numirea lor, lichidatorii vor putea:

a) să stea în judecată în numele societății;

(la data 29-iun-2007 Art. 255, alin. (1), litera A. din titlul VII, capitolul I modificat de Art. I, punctul 63. din [Ordonanța urgentă 82/2007](#))

b) să execute și să termine operațiunile de comerț referitoare la lichidare;

c) să vândă, prin licitație publică, imobilele și orice avere mobilă a societății;

(la data 29-iun-2007 Art. 255, alin. (1), litera C. din titlul VII, capitolul I modificat de Art. I, punctul 63. din [Ordonanța urgentă 82/2007](#))

d) să facă tranzacții;

e) să lichideze și să încaseze creanțele societății.

(la data 29-iun-2007 Art. 255, alin. (1), litera E. din titlul VII, capitolul I modificat de Art. I, punctul 63. din [Ordonanța urgentă 82/2007](#))

f) să contracteze obligații cambiale, să facă împrumuturi neipotecare și să îndeplinească orice alte acte necesare.

(2) În lipsa unor dispoziții speciale în actul constitutiv sau în actul lor de numire, lichidatorii nu pot să constituie ipoteci asupra bunurilor societății, dacă nu sunt autorizați de instanță.

(la data 01-dec-2006 Art. 255, alin. (2) din titlul VII, capitolul I modificat de Art. I, punctul 178. din [Legea 441/2006](#))

(3) Lichidatorii care întreprind noi operațiuni comerciale ce nu sunt necesare scopului lichidării sunt răspunzători personal și solidar de executarea lor.

I. Principalele competențe conferite de lege lichidatorilor societăților comerciale

1.

Articolul 255 alin. (1), lit. a)-f) enumeră principalele puteri pe care le pot exercita lichidatorii numiți de asociați sau de către instanța de judecată, în afara celor care le pot fi conferite prin hotărârea de numire, cu cворumul și cu majoritatea impusă de lege. Din examinarea conținutului fiecăreia dintre ele rezultă că lichidatorul este un mandatar special având atât un mandat legal cât și unul convențional al cărui obiect și întindere este suficient de mare încât să-i permită să efectueze atât acte de dispoziție cât și de administrare, însă toate aceste categorii de acte trebuie să fie îndreptate spre scopul principal și final al lichidării.

II. Incapacitățile speciale și relative la care sunt supuși lichidatorii

2.

În deplină consonanță cu limitele mai sus arătate, deși puterile lichidatorilor sunt considerabile, acestora nu le este îngăduit de lege, dacă o astfel de îngăduință nu le-a fost acordată prin actul constitutiv ori printr-o hotărâre a asociaților, să instituie ipoteci asupra bunurilor societății, cu toate că li se îngăduie să contracteze împrumuturi pentru procurarea sumelor necesare operațiunilor de lichidare. Totuși, dacă lichidatorii vor fi nevoiți să instituie o ipotecă asupra unor bunuri ale societății, vor putea face o astfel de operațiune doar cu autorizarea instanței de judecată, în baza unei cereri adresate în cadrul procedurii necontencioase reglementate de Cartea III-a Codului de procedură civilă. În lipsa unei astfel de încuviințări, după părerea noastră, ipoteca constituită va fi anulabilă, întrucât ceea ce se apără printr-o astfel de incapacitate relativă de a contracta este un interes personal sau de grup al asociaților [alin. (2)].... [citește mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 256

(1) Lichidatorii nu pot plăti asociaților nici o sumă în contul părților ce li s-ar cuveni din lichidare, înaintea achitării creditorilor societății.

(2) Asociații vor putea cere însă ca sumele reținute să fie depuse la Casa de Economii și Consemnațiuni - C.E.C. - S.A. ori la o bancă sau la una dintre unitățile acestora și să se facă repartizarea asupra acțiunilor sau părților sociale, chiar în timpul lichidării, dacă, în afară de ceea ce este necesar pentru îndeplinirea tuturor obligațiilor societății, scadente sau care vor ajunge la scadență, mai rămâne un disponibil de cel puțin 10 % din cuantumul lor.

(3) Împotriva deciziilor lichidatorilor creditorii societății pot face opoziție în condițiile art. 62.

1.

Deși, așa cum am mai menționat, lichidarea voluntară se face în interesul prioritar al asociațiilor, spre deosebire de cea provocată de faliment, care se realizează în interesul creditorilor, alin. (1) al acestui articol le interzice lichidatorilor să efectueze plăți către asociați înainte de achitarea datorilor către creditorii sociali. Prin excepție, atunci când va exista un disponibil mai mare cu cel puțin 10 % decât cel necesar pentru achitarea tuturor obligațiilor societății scadente sau care vor ajunge la scadență într-un anumit termen, până la acel moment, asociații vor putea cere să fi consemnat respectivul excedent, pentru fiecare dintre ei, proporțional cu acțiunile sau părțile sociale deținute, la C.E.C. sau la orice altă bancă. O astfel de măsură de bună administrare a activului patrimonial este menită să evite pierderile din neutilizarea sumelor de bani respective în perioada lichidării.

2. ... citește mai departe (1-2)

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 257**

Lichidatorii care probează, prin prezentarea situației financiare anuale, că fondurile de care dispune societatea nu sunt suficiente să acopere pasivul exigibil trebuie să ceară sumele necesare asociațiilor care răspund nelimitat sau celor care nu au efectuat integral vărsămintele, dacă aceștia sunt obligați, potrivit formei societății, să le procure sau, dacă sunt debitori față de societate, pentru vărsămintele neefectuate, la care erau obligați în calitate de asociat.

1.

Este posibil ca, pe parcursul derulării procedurii de lichidare, lichidatorii să constate ori să estimeze că averea societății nu este suficientă pentru acoperirea întregului pasiv, situație în care vor fi nevoiți să le solicite asociațiilor care nu sunt la curent cu vărsămintele subscrise sau asociațiilor cu răspundere nelimitată să-și îndeplinească obligațiile de efectuare a vărsămintelor sau de procurare a sumelor necesare, după caz. Un astfel de drept al lichidatorilor este pe deplin explicabil, având în vedere faptul că el este obligat să mobilizeze și să valorifice toate drepturile pe care le are societatea, inclusiv garanția pe care o oferă societății și terților răspunderea nelimitată a unor asociați.

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 258**

Lichidatorii care au achitat datoriile societății cu propriii lor bani nu vor putea să exercite împotriva societății drepturi mai mari decât acelea ce aparțineau creditorilor plătiți.

1.

Chiar dacă se va întâmpla ca lichidatorii să acopere anumite datorii ale societății din averea lor proprie, în virtutea subrogației legale, ei se vor putea îndrepta împotriva societății, dar cuantumul pretențiilor lor nu va putea depăși drepturile creditorilor care au fost plătiți de către acesta. Cu alte cuvinte, lichidatorului nu-i este îngăduit să profite de poziția sa și să solicite anumite despăgubiri – dobânzi ori penalități – care să depășească cuantumul sumelor datorate de către societate acestuia și să o îndeatoreze mai mult pe aceasta. Sau, altfel spus, lichidatorului nu-i este îngăduit, în considerarea calității sale, să se comporte la fel ca oricare creditor al societății pe care este însărcinat să o lichideze.

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 259**

Creditorii societății au dreptul de a exercita contra lichidatorilor acțiunile care decurg din creanțele ajunse la termen, până la concurența bunurilor existente în

patrimoniul societății, și numai după aceea de a se îndrepta împotriva asociațiilor, pentru plata sumelor datorate din valoarea acțiunilor subscrise sau din aceea a aporturilor la capitalul social.

1.

Chiar și în timpul procedurii de lichidare, creditorii societății ale căror creanțe sunt scadente sunt în drept să acționeze, în primul rând, societatea debitoare, dar prin intermediul lichidatorului și numai în limita activului patrimonial pe care-l are societatea.

În subsidiar, creditorii sociali au dreptul să se îndrepte împotriva asociațiilor care nu și-au achitat subscrierile asumate sau a celor cu răspundere nelimitată, după caz. Așadar, dizolvarea și intrarea în lichidare a unei societăți comerciale nu constituie un impediment pentru creditorii sociali având creanțe anterioare momentului dizolvării de a încerca să obțină executarea silită a creanțelor lor ajunse la scadență.

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 260

(1) Lichidarea societății trebuie terminată în cel mult un an de la data dizolvării. Pentru motive temeinice, tribunalul poate prelungi acest termen cu perioade de câte 6 luni, dar nu cu mai mult de 24 de luni cumulativ.

(2) Lichidarea nu liberează pe asociați și nu împiedică deschiderea procedurii de faliment a societății.

(3) În termen de 30 de zile de la dizolvare vor fi numiți lichidatorii, în condițiile art. [262](#), respectiv art. [264](#).

(4) În termen de 60 de zile de la numire, lichidatorul trebuie să depună la oficiul registrului comerțului, pentru menționare în registrul comerțului, un raport privind situația economică a societății. Dacă, potrivit raportului, debitorul îndeplinește condițiile pentru deschiderea procedurii simplificate de insolvență, lichidatorul are obligația de a solicita deschiderea acestei proceduri în termen de 15 zile de la data depunerii raportului.

(5) La împlinirea unui termen de 6 luni de la numire, lichidatorul trebuie să depună la oficiul registrului comerțului un raport privind stadiul operațiunilor de lichidare. La împlinirea termenului de un an prevăzut la alin. (1) lichidatorul trebuie să depună la oficiul registrului comerțului un nou raport, însoțit, dacă este cazul, și de hotărârea instanței de prelungire a termenului de lichidare, pentru menționare în registrul comerțului.

(6) Pentru fiecare prelungire a termenului de lichidare, lichidatorul are obligația de a depune la oficiul registrului comerțului hotărârea instanței, precum și raportul privind stadiul operațiunilor de lichidare.

(7) Nerespectarea obligației de depunere a rapoartelor prevăzute la alin. (4)-(6) constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 50 lei la 100 lei. Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se realizează, din oficiu sau în urma sesizării oricărei părți interesate, de către directorul oficiului registrului comerțului și/sau de persoana sau persoanele desemnate de către directorul general al Oficiului Național al Registrului Comerțului, potrivit dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. [116/2009](#) pentru instituirea unor măsuri privind activitatea de înregistrare în registrul comerțului.

(8) În termen de 15 zile de la terminarea lichidării, lichidatorii vor depune la registrul comerțului cererea de radiere a societății din registrul comerțului, sub sancțiunea unei amenzi judiciare de 200 lei pentru fiecare zi de întârziere, care va fi aplicată de tribunalul în circumscripția căruia își are sediul societatea, în urma sesizării oricărei părți interesate. Încheierea judecătorești prin care se dispune amendarea lichidatorului este executorie și poate fi atacată numai cu apel.

▶(la data 15-feb-2013 Art. 260, alin. (8) din titlul VII, capitolul I modificat de Art. 18, punctul 26. din titlul IV din **Legea 76/2012**)

(9)Sanctiunea prevăzută la alin. (7) se aplică și lichidatorului care nu introduce cererea de deschidere a procedurii insolvenței în termenul prevăzut la alin. (4).

(10)Dacă în termen de 3 luni de la expirarea termenului menționat la alin. (1), prelungit de tribunal după caz, oficiul registrului comerțului nu a fost sesizat cu nicio cerere de radiere sau cu nicio cerere de numire a lichidatorului, societatea este radiată din oficiu din registrul comerțului. Radierea se dispune prin sentință a tribunalului în a cărui circumscripție se află sediul societății, pronunțată la cererea Oficiului Național al Registrului Comerțului, cu citarea societății și a Agenției Naționale de Administrare Fiscală și a direcției generale a finanțelor publice județene sau a municipiului București, după caz.

▶(la data 15-feb-2013 Art. 260, alin. (10) din titlul VII, capitolul I modificat de Art. 18, punctul 26. din titlul IV din **Legea 76/2012**)

(11)Hotărârea judecătorească de radiere se comunică societății la sediul social, Agenției Naționale de Administrare Fiscală și direcției generale a finanțelor publice județene sau a municipiului București, după caz, și oficiului registrului comerțului unde este înregistrată, se înregistrează în registrul comerțului și se afișează pe pagina de internet a Oficiului Național al Registrului Comerțului și la sediul oficiului registrului comerțului de pe lângă tribunalul în a cărui circumscripție s-a aflat sediul social al societății.

(12)Bunurile rămase din patrimoniul societății radiate din registrul comerțului revin acționarilor, care răspund în limita valorii acestora pentru acoperirea creanțelor, conform prevederilor Codului de procedură civilă.

▶(la data 13-mai-2010 Art. 260 din titlul VII, capitolul I modificat de Art. IV din **Ordonanța urgentă 43/2010**)

*) Prevederile articolului **260** din Legea nr. **31/1990** privind societățile comerciale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum a fost modificat prin prezenta ordonanță de urgență, se aplică în mod corespunzător tuturor categoriilor de persoane juridice înregistrate în registrul comerțului.

▶(la data 15-mai-2010 Art. 260 din titlul VII, capitolul I a se vedea referințe de aplicare din Art. V din **Ordonanța urgentă 43/2010**)

) (1) Prevederile art. **260 din Legea nr. **31/1990** privind societățile comerciale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum a fost modificat prin prezenta ordonanță de urgență, se aplică în mod corespunzător și procedurilor de dizolvare sau lichidare voluntară aflate în derulare la data intrării în vigoare a acesteia, data de la care curg termenele prevăzute la art. **260** din Legea nr. **31/1990**, republicată, cu modificările și completările ulterioare, fiind data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.

(2)Prin excepție de la dispozițiile alin. (1), societățile comerciale care la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se află în dizolvare sau lichidare voluntară de mai mult de 3 ani sunt radiate din oficiu din registrul comerțului. Radierea se dispune prin sentință a tribunalului comercial sau a secției comerciale a tribunalului în a cărui circumscripție se află sediul societății, la cererea Oficiului Național al Registrului Comerțului. Soluționarea cererii se face cu citarea societății și a Agenției Naționale de Administrare Fiscală și a direcției generale a finanțelor publice județene sau a municipiului București, după caz. Procedura prevăzută de art. **3** din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. **116/2009** pentru instituirea unor

măsurile privind activitatea de înregistrare în registrul comerțului se aplică în mod corespunzător.

(3) Dispozițiile alin. (2) se aplică în mod corespunzător și societăților care se află în lichidare voluntară de mai mult de 5 ani, în urma prelungirii termenului de 3 ani, dispusă de tribunal, potrivit legii.

(4) Pentru acțiunile formulate în temeiul prezentului articol, Oficiul Național al Registrului Comerțului este scutit de taxe judiciare de timbru și timbru judiciar.

(la data 15-mai-2010 Art. 260 din titlul VII, capitolul I a se vedea referințe de aplicare din Art. VI din Ordonanța urgentă 43/2010)

I. Durata maximă în care poate fi efectuată lichidarea unei societăți comerciale

1.

Din rațiuni care țin de necesitatea valorificării cât mai rapide și eficiente a drepturilor care se cuvin asociaților dar și ale creditorilor societăților dizolvate, art. 260 limitează durata procedurii de lichidare la un interval de 3 ani de la data luării hotărârii de dizolvare. Acest termen, destul de lung, de altfel, va putea fi prelungit doar pentru motive temeinice cu încă doi ani, însă o asemenea autorizare va trebui dată de către tribunalul competent – în baza unei proceduri necontencioase, apreciem noi, la cererea lichidatorului. Așadar, în condițiile LSC, o lichidare voluntară (în afara unei proceduri de insolvență) va putea dura maximum 5 ani [a se vedea prevederile alin. (1) al art. 260]. În aceste condiții, apreciem că, indiferent dacă lichidarea va fi încheiată propriu-zis sau nu, la expirarea termenului maximal de 3 ani (pentru ipoteza în care nu se cere prelungirea lui) sau de 5 ani, după caz, lichidarea se consideră terminată, din punct de vedere juridic, chiar dacă anumite bunuri nu vor putea fi valorificate, într-un fel sau altul și dacă nu toate datoriile vor fi stinse... [citește mai departe \(1-4\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 261**

(1) După aprobarea socotelilor și terminarea repartiției, registrele și actele societății în nume colectiv, în comandită simplă sau cu răspundere limitată, ce nu vor fi necesare vreunui asociat, se vor depune la asociatul desemnat de majoritate.

(2) În societățile pe acțiuni și în comandită pe acțiuni registrele prevăzute de art. [177 alin. 1 lit. a\)-f\)](#) vor fi depuse la registrul comerțului la care a fost înregistrată societatea, unde orice parte interesată va putea lua cunoștință de ele cu autorizarea judecătorului delegat, iar restul actelor societății vor fi depuse la Arhivele Naționale.

(3) Registrele tuturor societăților vor fi păstrate timp de 5 ani.

1.

Articolul 261 conține câteva norme imperative, în aprecierea noastră, care reglementează problema încredințării de către lichidatori, posterior operațiunilor de aprobare a socotelilor precum și de terminare a repartiției, a registrelor specifice fiecărei forme de societate și a actelor deținute de acestea. Astfel, alineatul (1) se referă la societățile de persoane precum și la societatea cu răspundere limitată, caz în care dacă acele registre și/sau acte nu sunt necesare vreunui asociat, ele vor fi încredințate spre păstrare aceluia dintre ei care va fi desemnat în acest scop cu votul majorității asociaților. Textul citat, deși nu o spune, are în vedere doar registrele reglementate de LSC, nu și cele contabile, spre exemplu. Desigur, anumite categorii de registre, cum sunt cele contabile, au potrivit Legii nr. 16/1996 a fondului arhivistic național¹⁰, precum și Legii nr. 82/1991, un regim special de arhivare și păstrare, astfel încât noi apreciem că dispozițiile art. 261 trebuie interpretate ca drept comun în materia supusă analizei... [citește mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **CAPITOLUL II: Lichidarea societăților în nume colectiv, în comandită simplă sau cu răspundere limitată**

☐ **Art. 262**

(1) Numirea lichidatorilor în societățile în nume colectiv, în comandită simplă sau cu răspundere limitată va fi făcută de toți asociații, dacă în contractul de societate nu se prevede altfel.

(2) Dacă nu se va putea întruni unanimitatea voturilor, numirea lichidatorilor va fi făcută de instanță, la cererea oricărui asociat ori administrator, cu ascultarea tuturor asociațiilor și administratorilor.

(3) Împotriva sentinței se poate declara numai apel de către asociați sau administratori, în termen de 15 zile de la pronunțare.

▶ (la data 15-feb-2013 Art. 262, alin. (3) din titlul VII, capitolul II modificat de Art. 18, punctul 27. din titlul IV din [Legea 76/2012](#))

1.

Capitolul 2 al Titlului VII conține câteva prevederi speciale aplicabile lichidării societăților de persoane dar și societăților cu răspundere limitată (despre această ultimă categorie de societăți comerciale se susține de către doctrină că are caractere hibride, proprii atât societăților de persoane cât și celor de capitaluri, motiv pentru care, din considerente de ordin științific, nu le includem în una sau cealaltă categorie).

Aceste prevederi, așa după cum credem că va reieși din analiza pe care o vom efectua, țin seama de caracterul intuitu personae al raporturilor dintre asociați precum și de regimul juridic mai sever al răspunderii acestora.

2.

Astfel, potrivit prevederilor art. 262, alin. (1)-(3), chiar și pentru numirea lichidatorilor în cele trei forme de societăți enumerate: societăți în nume colectiv, în comandită simplă sau cu răspundere limitată, trebuie să funcționeze regula unanimității, cu excepția situațiilor în care prin actele constitutive nu se prevede o anumită majoritate calificată. **... citește mai departe (1-3)**

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 263**

(1) După terminarea lichidării societății în nume colectiv, în comandită simplă sau cu răspundere limitată, lichidatorii trebuie să întocmească situația financiară și să propună repartizarea activului între asociați.

(1¹) Situația financiară semnată de către lichidatori se înaintează spre a fi înregistrată și publicată pe pagina de internet a oficiului registrului comerțului.

▶ (la data 29-iun-2007 Art. 263, alin. (1²) din titlul VII, capitolul II abrogat de Art. I, punctul 64. din [Ordonanța urgentă 82/2007](#))

(2) Asociatul nemulțumit poate face opoziție, în condițiile art. **62**, în termen de 15 zile de la notificarea situației financiare de lichidare și a proiectului de repartizare.

(3) Pentru soluționarea opoziției, problemele referitoare la lichidare vor fi separate de acelea ale repartizării, față de care lichidatorii pot rămâne străini.

(4) După expirarea termenului prevăzut la alin. (2) sau după ce hotărârea asupra opoziției a rămas definitivă, situația financiară de lichidare și repartizare se consideră aprobată și lichidatorii sunt liberați.

▶ (la data 15-feb-2013 Art. 263, alin. (4) din titlul VII, capitolul II modificat de Art. 18, punctul 28. din titlul IV din [Legea 76/2012](#))

1.

Acest articol reglementează obligațiile lichidatorilor în legătură cu încheierea operațiunilor de lichidare și cu repartizarea activului net. Avem în vedere alineatele (1) și (1¹). Din interpretarea prevederilor celor două alineate rezultă că lichidatorii, după ce întocmesc situația financiară și propunerile de repartizare a activului net rămas după lichidarea pasivului, pe lângă obligația de a le depune la registrul comerțului în care este înmatriculată societatea pentru menționare și publicare în pagina de internet a instituției însărcinate cu ținerea aceluși registru, o au și pe aceea de a le notifica fiecărui asociat pentru informare și pentru a le oferi posibilitatea de a formula eventuale opoziții, în condițiile art. 62 din LSC [a se vedea prevederile alin. (2)], cu precizarea că opoziția, de această dată, se va face împotriva situațiilor financiare și/sau a propunerilor de repartizare întocmite, respectiv formulate de către lichidatori, termenul de promovare a ei fiind de 15 zile de la data notificării, prin derogare de la prevederile art. 62 alin. (1). **... citește mai departe (1-3)**

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **CAPITOLUL III: Lichidarea societăților pe acțiuni și în comandită pe acțiuni**

☐ **Art. 264**

(1) Numirea lichidatorilor în societățile pe acțiuni și în comandită pe acțiuni se face de adunarea generală, care hotărăște lichidarea, dacă, prin actul constitutiv, nu se prevede altfel.

(2) Adunarea generală hotărăște cu majoritatea prevăzută pentru modificarea actului constitutiv.

(3) În cazul în care majoritatea nu a fost obținută, numirea se face de tribunal, la cererea oricărui dintre administratori, respectiv dintre membrii directoratului, sau dintre asociați, cu citarea societății și a celor care au cerut-o. Hotărârea este supusă numai apelului.

▶ (la data 15-feb-2013 Art. 264, alin. (3) din titlul VII, capitolul III modificat de Art. 18, punctul 29. din titlul IV din [Legea 76/2012](#))

1.

Capitolul 3 al acestui titlu conține și unele reguli privind condițiile și procedura în care și după care se va putea efectua lichidarea societăților de capitaluri, reguli care țin seama de specificul acestor forme de societăți în care, de regulă, raporturile dintre acționari nu au caracter intuitu personae, ceea ce este important pentru aceștia fiind valorificarea cât mai eficientă și mai oportună a investiției lor financiare. În acest sens, art. 264 instituie câteva reguli care trebuie urmate și respectate pentru ca hotărârile acționarilor să fie conforme cu legea și cu actele constitutive. Astfel, numirea lichidatorilor este de competența AGEA, fie a celei care a decis dizolvarea și lichidarea fie a uneia ulterioară momentului luării deciziei de dizolvare, dacă o astfel de posibilitate este prevăzută în actul constitutiv. Așadar, regula este aceea că odată cu hotărârea de dizolvare se trece automat la lichidare, iar cu același prilej se vor numi și lichidatorii... [citește mai departe \(1-2\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

▣ **Art. 265**

(1) Administratorii, respectiv membrii directoratului, vor prezenta lichidatorilor o dare de seamă asupra gestiunii, pentru timpul trecut de la ultima situație financiară aprobată până la începerea lichidării.

▶ (la data 01-dec-2006 Art. 265, alin. (1) din titlul VII, capitolul III modificat de Art. I, punctul 181. din [Legea 441/2006](#))

(2) Lichidatorii au dreptul să aprobe darea de seamă și să facă sau să susțină eventualele contestații cu privire la aceasta.

1.

În cazul societăților de capitaluri, așa după cum prevede alin. (1) al art. 265, organele de gestiune ale societăților dizolvate și care vor intra în procedura lichidării au obligația să întocmească o dare de seamă generală asupra gestiunii lor de la ultima situație financiară întocmită anterior aceluși moment (de regulă, o astfel de situație financiară ar trebui să fie cea de aprobarea a rezultatelor ultimului exercițiu financiar încheiat înainte de luarea hotărârii de dizolvare). Pe această cale, lichidatorii vor putea să efectueze o evaluare a situației societăților a căror lichidare le este încredințată și vor putea decide în cunoștință de cauză cu privire la problema dacă vor aproba sau nu acea dare de seamă.

Relativ la această competență specială acordată de lege lichidatorilor, este remarcabil faptul că dările de seamă nu se supun aprobării AGEA, ci unui organ executiv, împrejurare de natură să sublinieze competența excepțională și deosebit de largă a lichidatorilor în cadrul procedurii lichidării. În același sens, sunt deosebit de relevante și prevederile alin. (2), potrivit cărora lichidatorii, în exercitarea dreptului lor de a aproba sau nu dările de seamă pe care trebuie să le întocmească organele de gestiune statutare, au calitatea să introducă în justiție contestații relativ la modul în care au fost gestionate valorile patrimoniale ori să facă cereri de intervenție, pentru susținerea unor contestații introduse alte persoane. Desigur, astfel de demersuri judiciare se vor efectua de către lichidatori în numele și pe socoteala societății dizolvate... [citește mai departe \(1-2\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

▣ **Art. 266**

(1) În cazul în care unul sau mai mulți administratori, respectiv membri ai directoratului, sunt numiți lichidatori, darea de seamă asupra gestiunii administratorilor, respectiv a directoratului, se va depune la oficiul registrului comerțului și se va publica în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, împreună

cu bilanțul final de lichidare.

▶(la data 01-dec-2006 Art. 266, alin. (1) din titlul VII, capitolul III modificat de Art. I, punctul 182. din [Legea 441/2006](#))

(2) Când gestiunea trece peste durata unui exercițiu financiar, darea de seamă trebuie anexată la prima situație financiară pe care lichidatorii o prezintă adunării generale.

(3) Orice acționar poate face opoziție, în condițiile art. [62](#), în termen de 15 zile de la publicare.

(4) Toate opozițiile făcute vor fi conexate, pentru a fi soluționate printr-o singură sentință.

(5) Orice acționar are dreptul să intervină în instanță, iar hotărârea va fi opozabilă și acționarilor neintervenienți.

1.

Articolul 266 instituie o serie de reguli privind modul în care trebuie făcute opozabile situațiile financiare pe care le întocmesc lichidatorii precum și cu privire la căile prin care pot fi contestate în justiție de către cei nemulțumiți.

Alineatul (1) are în vedere o ipoteză specială și anume aceea în care unul sau mai mulți membri ai organelor de gestiune au fost numiți și lichidatori, presupunând că acele categorii de persoane îndeplinesc condițiile legale de calificare și compatibilitate pentru ocuparea unor astfel de funcții. Pentru o astfel de ipoteză, pentru a putea asigura o transparență cât mai mare în procedura de lichidare, s-a instituit obligația ca darea de seamă reglementată de art. 265, împreună cu bilanțul final de lichidare (deci, să reținem că această operațiune se va realiza doar la momentul încheierii lichidării) vor trebui depuse la registrul comerțului în care a fost înmatriculată societatea și apoi publicate în Monitorul Oficial, Partea IV a... [citeste mai departe \(1-4\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

▶(la data 30-apr-2008 Art. 267 din titlul VII, capitolul III abrogat de Art. I, punctul 11. din [Ordonanța urgentă 52/2008](#))

☐**Art. 268**

(1) După terminarea lichidării, lichidatorii întocmesc situația financiară finală, arătând partea ce se cuvine fiecărei acțiuni din repartizarea activului societății, însoțită de raportul cenzorilor sau, după caz, raportul auditorilor financiari.

(2) Situația financiară, semnată de lichidatori, se va depune, pentru a fi menționată, la oficiul registrului comerțului și se va publica în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a.

(3) Orice acționar poate face opoziție, în condițiile art. [62](#).

1.

La momentul în care lichidarea se va fi terminat, lichidatorii, pentru a se libera de mandatul legal și convențional pe care l-au primit de la lege și din partea celor care i-au numit, au datoria de a întocmi situațiile financiare finale, documente care vor fi însoțite și de raportul cenzorilor sau, după caz, al auditorilor financiari. Sub acest aspect, după părerea noastră, prin textul alin. (1) al art. 268 s-a omis să facă necesară referire și la auditorul intern, persoană care, în cazul în care o societatea are dreptul să opteze, îndeplinește și unele funcții pe care trebuie să le îndeplinească cenzorii. Desigur, în cazul societăților supuse obligației de auditare, la care trebuie să existe atât auditor intern, cât și auditor financiar (statutar), raportul cu privire la situațiile financiare finale întocmite de lichidatori va fi elaborat de către auditorul financiar (statutar), organ care este menit să apere interesele acționarilor și ale societății care l-a numit și nu de către auditorul intern. Așa fiind, de lege ferenda, este necesară modificarea și completarea alin. (1) al art. 268, în sensul referirii și la auditorul intern, dacă acesta înlocuiește cenzorii... [citeste mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 269**

(1) Dacă termenul prevăzut la art. [266 alin. \(3\)](#) a expirat fără a se face opoziție, situația financiară se consideră aprobată de toți acționarii, iar lichidatorii sunt eliberați, sub rezerva repartizării activului societății.

(2) Independent de expirarea termenului, chitanța de primire a celei din urmă repartiții ține loc de aprobare a contului și a repartiției făcute fiecărui acționar.

1.

Acest articol reglementează semnificația și efectele expirării termenului de formulare a opozițiilor împotriva situațiilor financiare și finale, fără ca să fi fost formulate de către vreun acționar astfel de acțiuni. Astfel, dacă nu se va introduce nicio opoziție, la expirarea termenului prevăzut lege – de observat și reținut că termenul de introducere a opoziției este de 15 zile de la publicare și nu de 30 de zile, cum prevede art. 62 – prin efectul legii (prezumția fiind una irefragabilă) situația financiară se consideră aprobată de către toți acționarii, iar dacă lichidatorii vor fi repartizați și activul net ei se vor considera liberați (descărcați) de obligațiile care le revin în calitate de mandatar legal și convenționali ai societății lichidate precum și ai acționarilor acesteia [a se vedea prevederile alineatului (1)].

Prin excepție, situațiile financiare se vor considera aprobate iar lichidatorii vor fi considerați descărcați de gestiune chiar și înainte de expirarea termenului de 15 zile dacă în acel interval lichidatorii vor primi de la acționari ultima chitanță care confirmă efectuarea ultimei repartizări. Excepția reglementată de alin. (2) este una rațională și în concordanță cu interesul acționarilor de valorificare cât mai rapidă a drepturilor ce li se cuvin în urma lichidării. [... citește mai departe \(1-1\)](#)

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 270

(1) Sumele convenite acționarilor, neîncasate în termen de două luni de la publicarea situației financiare, vor fi depuse la o bancă sau la una dintre unitățile acesteia, cu arătarea numelui și prenumelui acționarului, dacă acțiunile sunt nominative, sau a numerelor acțiunilor, dacă ele sunt la purtător.

(2) Plata se va face persoanei arătate sau posesorului acțiunilor, reținându-se titlul.

1.

Pentru ipoteza în care nu toți acționarii se vor prezenta sau vor solicita plata drepturilor ce li se cuvin, potrivit situațiilor financiare finale, în termen de 2 luni de la data apariției în Monitorul Oficial, Partea IV-a, a acelor situații, indiferent dacă în intervalul de 15 zile de la acel moment se va fi formulat vreo opoziție sau nu, lichidatorii au obligația de a consemna sumele aferente la una sau mai multe societăți comerciale bancare, inclusiv la subunități ale acestora (sucursale, agenții etc.) având grijă să ofere acelor deponitari elementele de identificare a celor îndreptățiți să le solicite plata, la momentul în care acele persoane vor găsi oportun să o facă [a se vedea prevederile alin. (1)].

În schimbul eliberării (plății) sumelor convenite, indiferent dacă acțiunile sunt nominative materializate, dematerializate ori la purtător, banca depozitară – persoană juridică care se comportă și ca un mandatar comercial cu reprezentare al societății lichidate – are obligația de a reține de la beneficiarul plății titlul cu care el își justifică dreptul de a solicita plata. [... citește mai departe \(1-1\)](#)

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 270¹

În cazul în care societatea aflată în lichidare este în stare de insolvență, lichidatorul este obligat să ceară deschiderea procedurii insolvenței. În condițiile legislației insolvenței, creditorii vor putea cere deschiderea procedurii insolvenței față de societatea aflată în curs de lichidare.

1.

Cu prilejul comentariilor pe marginea art. 260 alin. (4), am formulat câteva considerații cu privire la posibilitatea ca o societate comercială aflată în lichidare, voluntară sau judiciară, dar nu pentru motive de insolvență, să fie declarată în faliment și să se deschidă acea procedură împotriva ei. De altfel, Legea nr. 85/2006 prevede în mod expres o astfel de posibilitate care, la prima vedere, ar părea ca fiind lipsită de sens. În realitate, în fapt și în drept, poate exista un interes legitim, atât al debitorului aflat în procedură de lichidare, dar care este insolvent prin prisma cerințelor impuse de prevederile Legii nr. 85/2006, dar mai ales al creditorilor debitorului, pentru trecerea la procedura egalitară, colectivă și concursuală a falimentului. Abandonarea procedurii necontencioase și extrajudiciare a lichidării și trecerea la procedura judiciară, necontencioasă ori contencioasă, după caz, a falimentului, este o soluție care favorizează pe creditorii, în detrimentul asociaților, astfel încât, putem afirma că, în astfel de situații, avem de a face cu o răsturnare a priorității intereselor pentru care se face lichidarea patrimoniului social. Nu este mai puțin adevărat că, din întreaga economie a lichidării reglementate de Titlul VII din LSC rezultă că primii care vor fi satisfăcuți din activul patrimonial sunt creditorii sociali și nu asociații (în cadrul procedurii falimentului, asociații unei

societăți comerciale se vor afla pe ultimul loc în cadrul ordinii de prioritate la satisfacerea creanțelor lor). Dar, în cadrul procedurii falimentului, deși tot creditorii sociali vor fi satisfăcuți cu prioritate, în raport cu asociații, condițiile și procedura în care trebuie să se realizeze lichidarea activului și plata pasivului sunt substanțial diferite, activitatea lichidatorului judiciar care va fi numit de judecătorul-sindic fiind permanent supusă controlului acestuia... [citește mai departe \(1-1\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 270²**

Constatănd îndeplinirea condițiilor prevăzute de legea insolvenței, judecătorul-sindic va dispune deschiderea procedurii simplificate a insolvenței.

▶(la data 01-dec-2006 Art. 270 din titlul VII, capitolul III completat de Art. I, punctul 183. din [Legea 441/2006](#))

1.

Cererea de deschidere a procedurii falimentului adresată judecătorului-sindic, ca variantă ultimă și extremă a procedurilor de insolvență, se va putea formula fie de către lichidatorul numit de către asociați ori de către tribunal, dacă a fost cazul, cel dintâi ca reprezentant legal al debitorului¹², fie de către creditorii sociali, având creanțe anterioare ori chiar și posterioare – după părerea noastră – deschiderii procedurii lichidării. Fără nicio posibilitate de discuție, articolul 270², articol introdus prin Legea nr. 441/2006, ca și art. 270¹, de altfel, obligă judecătorul-sindic care va găsi întemeiată cererea de deschidere a procedurii de insolvență, să dispună doar deschiderea procedurii simplificate a insolvenței¹³ nu și o eventuală procedură de reorganizare a activității debitorului, chiar dacă acesta și-ar exprima intenția în acest sens. Deschiderea procedurii simplificate a procedurii insolvenței este prevăzută expres, de altfel, și de Legea nr. 85/2006 pentru ipoteza societăților comerciale anterior dizolvate pentru alte motive, cum ar fi cele prevăzute de LSC, dar care pe parcursul unei proceduri de lichidare – aflată în derulare – au devenit insolvente... [citește mai departe \(1-1\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Titlul VII¹: Societatea europeană**

☐**Art. 270^{2a}**

Societăților europene cu sediul în România le sunt aplicabile prevederile Regulamentului Consiliului (CE) nr. [2.157/2001](#) din 8 octombrie 2001 privind statutul societății europene, cele ale prezentului capitol, precum și cele privitoare la societățile pe acțiuni, în măsura compatibilității lor cu dispozițiile regulamentului comunitar.

I. Sediul materiei

1.

Potrivit principiilor care constituie justificarea existenței societăților europene, proiectul realizării unei piețe interne la scară europeană și beneficiile pe care aceasta le aduce situației economice și sociale din Comunitate necesită nu numai o înlăturare a barierelor din calea comerțului, ci și o adaptare a structurilor de producție la dimensiunea comunitară. În acest scop, este esențial ca acele societăți a căror activitate nu este limitată la satisfacerea nevoilor pur locale să poată concepe și întreprinde reorganizarea activităților lor la scară comunitară.¹ O asemenea viziune comunitară este satisfăcută prin reglementarea societăților europene, structuri asociative cu vocație transfrontalieră.

Regimul juridic al societăților europene (Societas Europaea, fiind comună și abrevierea „SE”) este guvernat, pe plan comunitar de un ansamblu de reglementări:... [citește mai departe \(1-10\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 270^{2b}**

(1) Societățile europene cu sediul social în România au personalitate juridică de la data înmatriculării în registrul comerțului.

(2) O societate europeană nu poate fi înmatriculată în registrul comerțului decât după încheierea unui acord privind implicarea angajaților în activitatea societății, în condițiile prevăzute de Hotărârea Guvernului nr. [187/2007](#).

(3) În termen de 30 de zile de la înregistrare, Oficiul Național al Registrului Comerțului va comunica Jurnalului Oficial al Uniunii Europene un anunț privind înmatricularea societății. Anunțul va cuprinde informațiile prevăzute de art. [14](#) din Regulamentul Consiliului (CE) nr. [2.157/2001](#).

I. Dobândirea personalității juridice

1.

Ca orice societate comercială, societatea europeană este persoană juridică de la data înmatriculării sale în registrul comerțului (a se vedea și comentariul de la art. 41 LSC). Pe data înmatriculării, societatea europeană dobândește deplină capacitate de folosință și de exercițiu, necesară încheierii de acte juridice și dobândirii/asumării valabile de drepturi și obligații în legătură cu îndeplinirea scopului pentru care a fost constituită.

Procedura de înmatriculare a societății europene este reglementată prin Normele metodologice privind modul de ținere a registrelor comerțului, de efectuare a înregistrărilor și de eliberare a informațiilor aprobate prin Ordinul Ministerului Justiției nr. 2594/2008, care stabilesc actele ce se atașează cererii de înmatriculare, și anume:

a) certificate eliberate de autoritățile competente ale statelor membre ale Uniunii Europene pe teritoriul cărora își au sediile entitățile juridice implicate în constituire, din care să rezulte că acestea funcționează, au sediul și administrația centrală pe teritoriul Uniunii Europene. [... citeste mai departe \(1-7\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 270^{2c)}**

(1) Orice societate europeană înmatriculată în România își poate transfera sediul social într-un alt stat membru.

(2) Proiectul de transfer, vizat de judecătorul-delegat, se publică în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, pe cheltuiala societății, cu cel puțin 30 de zile înaintea datei ședinței în care adunarea generală extraordinară urmează a hotărî asupra transferului.

(3) Hotărârea adunării generale privind transferul sediului social al societății europene într-un alt stat membru se adoptă în condițiile art. **115 alin. (2)**. În cazul în care acționarii reprezentând majoritatea capitalului social sunt prezenți sau reprezentanți, decizia poate fi adoptată cu majoritate simplă.

1.

În mod tradițional, transferarea sediului unei persoane juridice de pe teritoriul unui stat pe teritoriul altui stat implică dizolvarea și lichidarea acesteia în statul din care se transferă sediul și înființarea unei noi persoane juridice în statul de destinație. În aceste condiții, pe lângă colapsul patrimonial echivalent cu o „gaură neagră” în care dispare vechea societate și din care apare noua societate, este impropriu, din punct de vedere juridic, să se vorbească despre continuitatea aceleiași societăți comerciale, din moment ce există un hiatus în personalitatea și identitatea juridică a societății transferate.

Transferarea sediului unei SE pe teritoriul unui alt stat membru, astfel cum este reglementată de Regulament, nu are acest efect disolutoriu, SE menținându-și personalitatea juridică și neîncetând, niciun moment, să existe, în coordonatele sale juridice esențiale. Potrivit prevederilor art. 8 alin. (1) din Regulament, transferul unei SE nu duce nici la dizolvarea SE, nici la crearea unei noi persoane juridice. [... citeste mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 270^{2d)}**

(1) Creditorii societăților europene ale căror creanțe sunt anterioare datei publicării proiectului de transfer și care nu sunt scadente la data publicării pot face opoziție în condițiile art. **62**.

(2) Opoziția prevăzută la alin. (1) suspendă executarea operațiunii până la data la care hotărârea judecătorească rămâne definitivă, în afară de cazul în care societatea debitoare face dovada plății datoriei sau oferă garanții acceptate de creditor ori încheie cu aceștia un acord pentru plata datoriei.

*(la data 15-feb-2013 Art. 270^{2D)}, alin. (2) din titlul VII¹ modificat de Art. 18, punctul 30. din titlul IV din **Legea 76/2012**)*

1.

Transferul societății europene cu sediul în România pe teritoriul unui alt stat membru reprezintă o modificare majoră în viața SE, care astfel își schimbă statutul personal, guvernat, pentru viitor, de legea noului sediu; această modificare poate produce reacții adverse ale factorilor umani care sunt implicați în viața socială: acționari, personal, creditor. Acționarii se pot opune unei asemenea bulversante schimbări prin votul

exprimat în adunarea generală a acționarilor; personalul SE, respectiv angajații societății vor putea reacționa prin intermediul mecanismelor de negociere reglementate de Hotărârea Guvernului nr. 187/2007 privind procedurile de informare, consultare și alte modalități de implicare a angajaților în activitatea societății europene. Creditorii SE au la îndemână, în același scop, un drept de opoziție. Dreptul de opoziție reglementat de acest articol constituie o aplicație specială a dreptului de opoziție reglementat de art. 61 LSC, drept ce revine creditorilor sociali și altor persoane prejudiciate prin hotărârea de modificare a actului constitutiv al societății comerciale de a formula o cerere prin care să solicite instanței judecătorești să oblige societatea sau asociații, după caz, la repararea prejudiciului cauzat. În raport cu exigențele art. 61 LSC mai sus menționat, textul art. 270^{2d)} LSC cuprinde anumite derogări importante... [citește mai departe \(1-2\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 270^{2e)}**

(1) Acționarii care nu au votat în favoarea hotărârii adunării generale prin care a fost aprobat transferul sediului într-un alt stat membru au dreptul de a se retrage din societate și de a solicita cumpărarea acțiunilor lor de către societate.

(2) Dreptul de retragere poate fi exercitat în termen de 30 de zile de la data adoptării hotărârii adunării generale.

(3) Acționarii vor depune la sediul societății, alături de declarația scrisă de retragere, acțiunile pe care le posedă sau, după caz, certificatele de acționar.

(4) Prețul plătit de societate pentru acțiunile celui ce exercită dreptul de retragere va fi stabilit de un expert autorizat independent, ca valoare medie ce rezultă din aplicarea a cel puțin două metode de evaluare recunoscute de legislația în vigoare la data evaluării. Expertul este numit de judecătorul-delegat, în conformitate cu dispozițiile art. 38 și 39. Costurile de evaluare vor fi suportate de societate.

(5) Judecătorul-delegat, ulterior verificării legalității transferului, pronunță o încheiere ce atestă îndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 3-5 din prezenta lege și a celor prevăzute de art. 8 din Regulamentul Consiliului (CE) nr. 2.157/2001.

(6) Ulterior radierii societății europene transferate, oficiul registrului comerțului va comunica Jurnalului Uniunii Europene, pe cheltuiala societății, un anunț privind radierea societății din registrul comerțului din România ca urmare a transferului sediului acestuia într-un alt stat membru.

▶ (la data 30-apr-2008 titlul VII completat de Art. I, punctul 12. din [Ordonanța urgentă 52/2008](#))

I. Dreptul de retragere al acționarilor din SE

1.

Potrivit dispozițiilor art. 8 alin. (5) din Regulament, „În cazul unei SE înmatriculate pe teritoriul său, un stat membru poate adopta dispoziții menite să asigure protecția adecvată a acționarilor minoritari care se opun transferului.” În aplicarea acestei dispoziții, legiuitorul român a optat pentru reglementarea unui drept de retragere în favoarea acționarilor care nu au votat pentru decizia de transfer a sediului SE.

Societățile europene sunt organizate, exclusiv, sub forma unei societăți pe acțiuni, guvernată sub toate aspectele societare (organizatorice și funcționale) de legea națională și de Regulament (care se aplică direct în toate statele membre). Datorită naturii sale, societatea pe acțiuni este fondată mai mult pe exigențele mobilizării capitalului decât pe cerințele affectio societatis; de aceea, liantul societar este relativ fragil, permițând încetarea calității de acționar prin simplul transfer al acțiunilor deținute, de regulă fără formalități sau cerințe excesive. Pentru aceleași rațiuni, instituții ca excluderea sau retragerea din societate, proprii societăților de persoane, sunt lipsite de rezonanță în viața societății pe acțiuni, unde forța este dată de numărul, și nu de numele acționarilor. Așa fiind, legea română reglementează retragerea acționarilor din societate doar cu titlu excepțional, în anumite cazuri bine determinate. Art. 134 LSC menționează aceste cauze excepționale care permit retragerea acționarilor din societate: schimbarea obiectului principal de activitate, mutarea sediului societății în străinătate, schimbarea formei societății și fuziunea sau divizarea societății... [citește mai departe \(1-6\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **TITLUL VIII: Contravenții și infracțiuni** ▶ (la data 01-dec-2006 titlul VIII modificat de Art. I, punctul 184. din [Legea 441/2006](#))

☐ **Art. 270³**

(1) Încălcarea prevederilor art. **74** constituie contravenție și este sancționată cu amendă de la 2.500 lei, la 5.000 lei.

(2) Încălcarea prevederilor art. **131 alin. (4)** constituie contravenție și este sancționată cu amendă de la 5.000 lei la 10.000 lei.

(la data 29-iun-2007 Art. 270³, alin. (2) din titlul VIII modificat de Art. I, punctul 65. din Ordonanta urgenta 82/2007)

(3) Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor prevăzute la alin. (1) și (2) se realizează de către organele cu atribuții de control ale Ministerului Finanțelor Publice - Agenția Națională de Administrare Fiscală și ale unităților sale teritoriale.

1.

În primul rând, trebuie să observăm că, urmare a reformei legislative produse prin Legea nr. 441/2006, Titlul VIII al LSC a dobândit o nouă denumire, prin adăugarea unor contravenții alături de infracțiunile, mai vechi sau mai noi, incriminate de această lege de o maximă importanță pentru economia de piață a României, bazată pe libera inițiativă și concurență, așa cum prevede Constituția.

În al doilea rând, se poate observa că articolul 270³, articol care a fost introdus prin Legea nr. 441/2006, incriminează ca și contravenții, dar nu într-o ordine firească a reglementărilor, după părerea noastră, două categorii de fapte pe care legiuitorul le-a apreciat ca nefiind atât de periculoase, din punct de vedere social-economic, ca să fie consacrate ca și infracțiuni și chiar dacă respectivele categorii de fapte pot atrage pentru autorii lor și unele sancțiuni civile.

2.

Astfel, alin. (1) al articolului pe care-l comentăm incriminează ca și contravenție omisiunea totală sau parțială de a menționa în unele din categoriile de acte pe care le emit diversele forme de societăți comerciale o serie de informații de natură să permită o lesnicioasă identificare a respectivelor societăți de către cei cărora li se adresează actele (ca înscrieri) respectiv precum și pentru a evita riscul unor confuzii nedorite și prejudiciante... [citește mai departe \(1-6\)](#)

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 271

Se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă fondatorul, administratorul, directorul general, directorul, membrul consiliului de supraveghere sau al directoratului ori reprezentantul legal al societății care:

a) prezintă, cu rea-credință, în prospectele, rapoartele și comunicările adresate publicului, date neadevărate asupra constituirii societății ori asupra condițiilor economice sau juridice ale acesteia ori ascunde, cu rea-credință, în tot sau în parte, asemenea date;

b) prezintă, cu rea-credință, acționarilor/asociaților o situație financiară inexactă sau cu date inexacte asupra condițiilor economice sau juridice ale societății, în vederea ascunderii situației ei reale;

c) refuză să pună la dispoziția experților, în cazurile și în condițiile prevăzute la art. 26 și 38, documentele necesare sau îi împiedică, cu rea-credință, să îndeplinească însărcinările primite.

(la data 01-feb-2014 Art. 271 din titlul VIII modificat de Art. 33, punctul 2. din titlul II din [Legea 187/2012](#))

1.

Acest articol – rămas nemodificat prin Legea nr. 441/2006 – incriminează unele categorii de fapte, comise ori omise, săvârșite de anumiți subiecți calificați, cu ocazia elaborării și publicării ori a aducerii la cunoștința celor vizați și interesați a unor prospecte, rapoarte, situații financiare, sau a oricăror alte documente cu privire la situația unei anumite societăți comerciale, atât în faza constituirii cât și ulterior, cum ar fi, spre exemplu, situația în care se dorește majorarea capitalului social cu noi aporturi în natură. Practic, infracțiunea prevăzută de art. 271 este una complexă, ca modalități de săvârșire, putând vorbi chiar de mai multe infracțiuni, reunite în reglementarea aceluiași articol, fiecare dintre ele putându-se săvârși independent, de către autori diferiți, dar de felul celor avuți în vedere în ipoteza acestui articol. De altfel, așa după cum vom putea constata din analiza unora din celelalte articole consacrate infracțiunilor, și alte mai multe categorii de acte și fapte sunt incriminate ca infracțiuni în cadrul câte unui singur articol... [citește mai departe \(1-6\)](#)

▣**Art. 272**

▣**(1)** Se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani ori cu amendă fondatorul, administratorul, directorul general, directorul, membrul consiliului de supraveghere sau al directoratului ori reprezentantul legal al societății care:

a) dobândește, în contul societății, acțiuni ale altor societăți, la un preț pe care îl știe vădit superior valorii lor efective, sau vinde, pe seama societății, acțiuni pe care aceasta le deține, la prețuri despre care are cunoștință că sunt vădit inferioare valorii lor efective, în scopul obținerii, pentru el sau pentru alte persoane, a unui folos în paguba societății;

b) folosește, cu rea-credință, bunuri sau creditul de care se bucură societatea, într-un scop contrar intereselor acesteia sau în folosul lui propriu ori pentru a favoriza o altă societate în care are interese direct sau indirect;

c) se împrumută, sub orice formă, direct sau printr-o persoană interpusă, de la societatea pe care o administrează, de la o societate controlată de aceasta ori de la o societate care controlează societatea pe care el o administrează, suma împrumutată fiind superioară limitei prevăzute la art. 144⁴ alin. (3) lit. a), sau face ca una dintre aceste societăți să îi acorde vreo garanție pentru datorii proprii;

d) încalcă dispozițiile art. 183.

(2) Nu constituie infracțiune fapta prevăzută la alin. (1) lit. b), dacă a fost săvârșită de administratorul, directorul, membrul directoratului ori reprezentantul legal al societății în cadrul unor operațiuni de trezorerie între societate și alte societăți controlate de aceasta sau care o controlează, direct ori indirect.

(3) Nu constituie infracțiune fapta prevăzută la alin. (1) lit. c), dacă este săvârșită de către o societate comercială ce are calitatea de fondator, iar împrumutul este realizat de la una dintre societățile controlate ori care o controlează pe aceasta, direct sau indirect.

*(la data 01-feb-2014 Art. 272 din titlul VIII modificat de Art. 33, punctul 3. din titlul II din **Legea 187/2012**)*

1.

Infracțiunea – în fapt și în drept, în aprecierea noastră, o pluralitate de infracțiuni incriminate prin același articol – prevăzută și sancționată de reglementările art. 272, astfel cum acest articol a fost modificat și completat prin Legea nr. 441/2006 și prin O.U.G. nr. 82/2007, are ca obiect juridic special acele relații sociale care se stabilesc între fondatori, administratori, directori ori reprezentanți legali ai societăților comerciale și alte subiecte de drept, cu prilejul efectuării actelor și operațiunilor referitoare la constituirea unor societăți comerciale ori la administrarea patrimoniului societăților încredințat administratorilor, directorilor ori reprezentanților legali ai acelor societăți, după caz.

Pentru analizarea acestor infracțiuni, trebuie să plecăm de la premisa potrivit căreia categoriile de subiecte de drept enumerate de art. 272 au obligația, fiecare în calitatea ori funcția încredințată, să acționeze în luarea și aplicarea deciziilor privind administrarea patrimoniilor societăților comerciale în serviciul cărora acționează cu loialitate, cu diligența unor buni profesioniști, în interesul prioritar al societății, ca persoană juridică, distinctă patrimonial de persoanele care o compun, dar și cu observarea și apărarea intereselor legitime ale asociaților. ... [citește mai departe \(1-9\)](#)

▣**Art. 272¹**

Se pedepsește cu închisoare de la un an la 5 ani fondatorul, administratorul, directorul general, directorul, membrul consiliului de supraveghere sau al directoratului ori reprezentantul legal al societății care:

a) răspândește știri false sau întrebuițează alte mijloace frauduloase care au ca efect mărirea ori scăderea valorii acțiunilor sau a obligațiilor societății ori a altor

titluri ce îi aparțin, în scopul obținerii, pentru el sau pentru alte persoane, a unui folos în paguba societății;

b) încasează sau plătește dividende, sub orice formă, din profituri fictive ori care nu puteau fi distribuite, în lipsa situației financiare anuale sau contrar celor rezultate din aceasta.

▶ (la data 01-feb-2014 Art. 272¹ din titlul VIII modificat de Art. 33, punctul 4. din titlul II din [Legea 187/2012](#))

1.

Infracțiunea prevăzută și sancționată de prevederile art. 272¹, astfel cum a fost conceput și reglementat acest articol prin Legea nr. 441/2006, este și ea una susceptibilă de modalități diverse și speciale de săvârșire, putând vorbi, ca și în cazul celorlalte articole analizate, de o pluralitate de infracțiuni.

Și în cazul infracțiunilor reglementate de acest articol, subiect activ poate fi doar unul calificat:

administrator, fondator, director sau reprezentant legal – în înțelesul în care am definit acele noțiuni cu referire la art. 271 – al societății pe acțiuni, în principal, în cazul modalității incriminate de punctul 1. Nu este exclus, având în vedere formularea pe care conține textul punctului 1 („ori a altor titluri ce-i aparțin”- societății - n.n.), ca subiect activ al acestei infracțiuni să fie persoana deținând acea funcție sau calitate și la o altă formă de societate comercială, însă doar cu privire la acele alte titluri de valoare pe care acea formă de societate le deține în proprietate... [citește mai departe \(1-7\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 273**

Se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani ori cu amendă administratorul, directorul general, directorul, membrul consiliului de supraveghere sau al directoratului ori reprezentantul legal al societății care:

a) emite acțiuni de o valoare mai mică decât valoarea lor legală ori la un preț inferior valorii nominale sau emite noi acțiuni în schimbul aporturilor în numerar, înainte ca acțiunile precedente să fi fost achitate în întregime;

b) se folosește, în adunările generale, de acțiunile nesubscrise sau nedistribuite acționarilor;

c) acordă împrumuturi sau avansuri asupra acțiunilor societății ori constituie garanții în alte condiții decât cele prevăzute de lege;

d) predă titularului acțiunile înainte de termen sau predă acțiuni liberate în total sau în parte, în afară de cazurile stabilite de lege, ori emite acțiuni la purtător fără a fi achitate integral;

e) nu respectă dispozițiile legale referitoare la anularea acțiunilor neachitate;

f) emite obligațiuni fără respectarea dispozițiilor legale sau acțiuni fără să cuprindă mențiunile cerute de lege.

▶ (la data 01-feb-2014 Art. 273 din titlul VIII modificat de Art. 33, punctul 5. din titlul II din [Legea 187/2012](#))

1.

Infracțiunea prevăzută și sancționată de art. 273, articol care rămas nemodificat de Legea nr. 441/2006, vizează apărarea prin mijloace penale a unora din exigențele LSC referitoare la regimul juridic al acțiunilor și obligațiilor pe care le emit societățile comerciale. Așadar, pe lângă răspunderea civil-comercială la care pot fi supuși subiecții calificați enumerați de textul art. 273 (de observat că și în acest articol, ca și în art. 271, apare enumerată și funcția de director executiv, drept pentru care facem trimitere la considerațiile pe care le-am formulat cu ocazia comentariilor la acel articol) în situația în care acele persoane încalcă cu vinovăție prevederile aferente din LSC, privind regimul juridic al emiterii de acțiuni și obligațiuni, articolul pe care-l comentăm incriminează ca infracțiuni și sancționează sever unele acte și fapte precis determinate.

Unele modalități de săvârșire a infracțiunii pe care o examinăm indică ideea unei infracțiuni de rezultat, cum este cazul punctului 1 și 3 iar altele sunt specifice infracțiunilor de pericol, cum este cazul punctelor 5 și 6... [citește mai departe \(1-9\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 274**

Se pedepsește cu închisoare de la o lună la un an ori cu amendă administratorul, directorul general, directorul, membrul consiliului de supraveghere sau al directoratului ori reprezentantul legal al societății care:

a) îndeplinește hotărârile adunării generale referitoare la schimbarea formei societății, la fuziunea ori la divizarea acesteia sau la reducerea capitalului social, înainte de expirarea termenelor prevăzute de lege;

b) îndeplinește hotărârile adunării generale referitoare la reducerea capitalului social, fără ca membrii să fi fost executați pentru efectuarea vărsământului datorat ori fără ca aceștia să fi fost scutiți, prin hotărârea adunării generale, de plata vărsămintelor ulterioare;

c) îndeplinește hotărârile adunării generale referitoare la schimbarea formei societății, fuziune, divizare, dizolvare, reorganizare sau reducere a capitalului social, fără informarea organului judiciar ori cu încălcarea interdicției stabilite de acesta, în cazul în care față de societatea comercială s-a început urmărirea penală.

[▶\(la data 01-feb-2014 Art. 274 din titlul VIII modificat de Art. 33, punctul 6. din titlul II din Legea 187/2012 \)](#)

1.

Acest articol, care nu a fost modificat sau completat, în vreun fel, prin Legea nr. 441/2006, ca și alte articole analizate în cadrul acestui capitol, conține, în fapt și în drept, două infracțiuni distincte, cel puțin sub aspectul laturii lor obiective, infracțiuni care vizează și ocrotesc acele relații sociale care se stabilesc între subiecții de drept enumerați în prima propoziție și societățile comerciale pe care aceștia le administrează și/sau reprezintă, după caz. Din ansamblul relațiilor sociale de acest tip, prezintă relevanță pentru existența infracțiunilor incriminate de art. 274 doar acelea care privesc condițiile și termenii pe care legea îi stabilește în vederea executării hotărârilor AGA, care conțin unele măsuri referitoare la organizarea și funcționarea unei anumite societăți comerciale (reorganizări – ca persoane juridice – reduceri de capital). Așadar, obiectul juridic special al celor două infracțiuni cuprinse în textele art. 274 constă în relațiile sociale dintre societățile comerciale și cei care le administrează și reprezintă față de terți, în cadrul și limitele în care se pun în executare anumite hotărâri A.G.A. ... [citește mai departe \(1-4\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 275**

☐**(1)** Se pedepsește cu închisoare de la o lună la un an ori cu amendă administratorul, directorul general, directorul, membrul consiliului de supraveghere sau al directoratului care:

a) încalcă, chiar prin persoane interpușe sau prin acte simulate, dispozițiile art. 144³;

b) nu convoacă adunarea generală în cazurile prevăzute de lege sau încalcă dispozițiile art. 193 alin. (2);

c) începe operațiuni în numele unei societăți cu răspundere limitată înainte de a se fi efectuat vărsământul integral al capitalului social;

d) emite titluri negociabile reprezentând părți sociale ale unei societăți cu răspundere limitată;

e) dobândește acțiuni ale societății în contul acesteia în cazurile interzise de lege.

(2) Cu pedeapsa prevăzută la alin. (1) se pedepsește și asociatul care încalcă dispozițiile art. 127 sau ale art. 193 alin. (2).

[▶\(la data 01-feb-2014 Art. 275 din titlul VIII modificat de Art. 33, punctul 7. din titlul II din Legea 187/2012 \)](#)

1.

Infracțiunile reglementate de acest articol, așa după cum vom arăta în cele ce urmează, au fiecare în parte, după părerea noastră, un obiect juridic special și un specific de natură a pune în evidență preocuparea legiuitorului român de a conferi protecție penală adecvată unor valori și relații sociale specifice dreptului societăților comerciale. Chiar dacă obiectul juridic al fiecăreia din infracțiunile prevăzute de punctele 1-5 ale

art. 275 este unul diferit, el se subsumează obiectului juridic generic al infracțiunilor consacrate de LSC, respectiv acela care privește relațiile sociale care se stabilesc între cei însărcinați cu administrarea averii societăților comerciale și respectivele societăți.

Facem precizarea, de la început, că trimiterea pe care o făcea punctul 1 al art. 275 la dispozițiile art. 149 din LSC era – până la intrarea în vigoare a O.U.G. nr. 82/2007 – fără obiect, întrucât acel articol a fost abrogat expres prin prevederile art. I, pct. 96 din Legea nr. 441/2006. Din fericire, și această inadvertență legislativă produsă prin Legea nr. 441/2006 a fost eliminată prin prevederile punctului 67 al art. I din O.U.G. nr. 82/2007. [... citeste mai departe \(1-8\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 276**

Se pedepsește cu închisoare de la o lună la un an sau cu amendă cenzorul care nu convoacă adunarea generală în cazurile în care este obligat prin lege.

1.

Acest articol incriminează ca infracțiune de pericol omisiunea oricărui cenzor titular, persoană fizică, indiferent de forma de societate pe care o deservește, de a-și îndeplini, cu intenție, obligația de a convoca o anumită AGA, atunci când legea îi instituie o astfel de îndatorire. O astfel de situație este aceea prevăzută de art. 164¹ alin. (2) care are în vedere ipoteza în care cenzorii, constatând întemeiată și urgentă o anumită reclamație formulată și adresată lor de către acționarul care, singur sau împreună cu alții, deține cel puțin 5% din totalul capitalului social, sunt obligați să convoace imediat AGA și să prezinte observațiile lor. Este util de reținut că, în astfel de situații, cenzorul în drept/fiecare dintre cenzori, trebuie să procedeze la convocarea AGA imediat după ce a constatat că reclamația primită, în condițiile arătate, îndeplinește cumulativ două condiții: temeinicia și urgența, evident, această din urmă cerință, doar sub aspectul necesității soluționării ei. [... citeste mai departe \(1-5\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 277**

(1) Se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an ori cu amendă persoana care a acceptat sau a păstrat însărcinarea de cenzor, contrar dispozițiilor art. 161 alin. (2), ori persoana care a acceptat însărcinarea de expert, cu încălcarea dispozițiilor art. 39.

(2) Hotărârile luate de adunările generale în baza unui raport al unui cenzor sau expert, numit cu încălcarea dispozițiilor art. 161 alin. (2) și ale art. 39, nu pot fi anulate din cauza încălcării dispozițiilor cuprinse în acele articole.

(3) Cu pedeapsa prevăzută la alin. (1) se pedepsește și fondatorul, administratorul, directorul, directorul executiv sau cenzorul care își exercită funcțiile sau însărcinările cu încălcarea dispozițiilor prezentei legi referitoare la incompatibilitate.

[▶ \(la data 01-feb-2014 Art. 277 din titlul VIII modificat de Art. 33, punctul 8. din titlul II din **Legea 187/2012**\)](#)

I. Sancționarea cenzorilor și a experților care au acceptat sau păstrat astfel de calități cu încălcarea interdicțiilor instituite de lege pentru ocuparea unor astfel de funcții ori calități; situația hotărârilor AGA luate în baza unor rapoarte întocmite de cenzori sau experți care au funcționat cu încălcarea interdicțiilor legale

1.

Alineatul (1) al art. 277 prevede sancționarea cu închisoare de la 3 luni la 3 ani a persoanelor fizice care fie au acceptat fie au păstrat însărcinarea de cenzor, în ciuda interdicțiilor impuse de art. 161 alin. (2) sau a celor care au acceptat însărcinarea de expert în disprețul interdicțiilor exprese prevăzute de art. 39. Această infracțiune este una de pericol nefiind necesară pentru existența ei producerea unui anumit rezultat.

2.

Obiectul juridic special al acestei infracțiuni constă în relațiile sociale prin care se asigură compatibilitatea între calitatea de cenzor (organ de supraveghere și control) sau cea de expert – persoană care primește însărcinarea de la AGA ori de la judecătorul delegat să efectueze anumite operațiuni de evaluare – precum și calitățile ori funcțiile avute în vedere de prevederile art. 39 și art. 161 alin. (2) din LSC. Teoretic, avem de a face, după părerea noastră, cu sancționarea penală a unor acte, fapte și situații de incompatibilitate între calitatea de cenzor sau expert cu alte funcții ori calități, ca o consecință a nerespectării de către cei în cauză a unor incapacități speciale. [... citeste mai departe \(1-10\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 278**

(1) Dispozițiile art. **271-277** se aplică și lichidatorului, în măsura în care se referă la obligații ce intră în cadrul atribuțiilor sale.

(2) Se pedepsește cu închisoare de la o lună la un an sau cu amendă lichidatorul care face plăți asociaților cu încălcarea dispozițiilor art. 256.

▶ (la data 01-feb-2014 Art. 278, alin. (2) din titlul VIII modificat de Art. 33, punctul 9. din titlul II din **Legea 187/2012**)

1.

Alineatul (1) al acestui articol introduce în sfera subiecților activi ai infracțiunilor prevăzute de art. 271-277 (în fapt, toate acestea fiind analizate până la acest punct) și pe lichidatorul persoană fizică, al oricărei forme de societate comercială, dar numai dacă, printre atribuțiile pe care legea i le conferă în considerarea respectivei calități, intră și chestiuni pe care le are în vedere legiuitorul prin reglementarea respectivelor infracțiuni. Așadar, lichidatorul este asimilat, din punct de vedere penal, în cazul fiecărei infracțiuni în parte, celorlalți subiecți enumerați de prevederile art. 271-277.

În concepția noastră, circumstanțierea pe care o face teza ultimă a alineatului (1) ar putea da naștere unei anumite incertitudini cu privire la calitatea lichidatorului de subiect activ al oricăreia din infracțiunile analizate până în acest loc. Pentru un astfel de considerent, opinăm că, de lege ferenda, se impune ca persoana lichidatorului să fie enumerată în cazul fiecărei infracțiuni, cu mențiunea că acesta va putea fi subiect activ doar dacă în exercitarea atribuțiilor sale legale încalcă dispozițiile penale cuprinse în articolul care prevede și sancționează acea infracțiune. ... **citeste mai departe (1-6)**

SCHIAU Ioan; PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐ **Art. 279**

☐ **(1)** Se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani ori cu amendă acționarul sau deținătorul de obligațiuni care:

a) trece acțiunile sau obligațiunile sale pe numele altor persoane, în scopul formării unei majorități în adunarea generală, în detrimentul altor acționari ori deținători de obligațiuni;

b) votează în adunări generale, în situația prevăzută la lit. a), ca proprietar de acțiuni sau de obligațiuni care în realitate nu îi aparțin;

c) în schimbul unui folos material necuvenit, se obligă să voteze într-un anumit sens în adunarea generală sau să nu ia parte la vot.

(2) Determinarea unui acționar sau a unui deținător de obligațiuni ca, în schimbul unui folos material necuvenit, să voteze într-un anumit sens în adunările generale ori să nu ia parte la vot se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.

▶ (la data 01-feb-2014 Art. 279 din titlul VIII modificat de Art. 33, punctul 10. din titlul II din **Legea 187/2012**)

I. Cedarea ilicită a dreptului de vot către terțe persoane

1.

Articolul 279, prin cele două alineate ale sale, incriminează și pedepsește o serie de acte și fapte comise, având ca obiect și ca scop dreptul de vot, drept pe care-l conferă acțiunile sau obligațiunile, precum și modul în care trebuie să voteze deținătorii acestora.

Obiectul juridic special al infracțiunii – în fapt și în drept, mai multe infracțiuni așa după cum va rezulta din comentariile pe care le vom face – reglementate de alineatul (1) îl constituie relațiile sociale care se stabilesc între acționari și/sau obligatari și societățile emitente, în special cele privind modul în care se poate exercita dreptul de vot conferit de deținerea de valori emise de o societate comercială pe acțiuni.

2.

Alineatul (1) vizează ca subiect activ al modalităților de săvârșire a infracțiunii reglementate de punctele 1-3 doar persoana fizică care are calitatea de acționar ori de obligatar al unei anumite societăți comerciale pe acțiuni sau în comandită pe acțiuni și care, fie în baza unui acord simulatoriu încheiat cu un terț îi transferă fictiv acțiunile ori obligațiunile cu un scop special, dar ilicit și fraudulos (a se vedea punctul 1) fie votează în felul dorit de adevăratul proprietar, în baza unor astfel de titluri de credit (a se vedea punctul 2), fie se lasă corupt de către un alt acționar sau obligatar sau de către un terț și votează în sensul dorit de acele persoane, în schimbul unor valori materiale pe care le primește (a se vedea punctul 3). Deci, în toate situațiile avute în vedere de punctele 1-3, subiectul activ trebuie să fie unul calificat. ... **citeste mai departe (1-12)**

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

▶(la data 01-feb-2014 Art. 280 din titlul VIII abrogat de Art. 33, punctul 11. din titlul II din [Legea 187/2012](#))

☐**Art. 280¹**

Transmiterea fictivă a părților sociale ori a acțiunilor deținute într-o societate comercială, în scopul săvârșirii unei infracțiuni sau al sustragerii de la urmărirea penală ori în scopul îngreunării acesteia, se pedepsește cu închisoare de la un an la 5 ani.

▶(la data 01-feb-2014 Art. 280¹ din titlul VIII modificat de Art. 33, punctul 12. din titlul II din [Legea 187/2012](#))

1.

Acest articol a fost introdus în corpul LSC prin Legea nr. 441/2006 din preocuparea legiuitorului român de a combate cât mai eficient fenomenul criminalității în domeniul societăților comerciale, din ce în ce mai sofisticat, criminalitate în care metodele și mijloacele utilizate de către infractori sunt foarte subtile și complicate. Adesea, infractorii, mai ales cei care acționează în domeniul financiar-bancar- asigurări, utilizează societăți comerciale, în special pe acțiuni, pentru realizarea scopurilor lor infracționale, plecând de la premisa că, acțiunile fiind titluri de valoare liber negociabile, pot fi ușor transmise, chiar în mod fictiv, către terții care, într-o calitate sau alta participă la săvârșirea infracțiunilor ori acordă sprijin ulterior autorilor acelor fapte antisociale.

Din perspectiva clasificării infracțiunilor, după diverse criterii, infracțiunea pe care o analizăm credem că poate fi inclusă în grupa infracțiunilor prin care se împiedică îndeplinirea justiției... [citeste mai departe \(1-5\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

▶(la data 01-feb-2014 Art. 280² din titlul VIII abrogat de Art. 33, punctul 13. din titlul II din [Legea 187/2012](#))

☐**Art. 280³**

Folosirea, cu știință, a actelor unei societăți radiate, în scopul producerii de consecințe juridice, constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani sau cu amendă.

▶(la data 01-feb-2014 Art. 280³ din titlul VIII modificat de Art. 33, punctul 14. din titlul II din [Legea 187/2012](#))

1.

Această infracțiune a fost introdusă în structura LSC prin Legea nr. 441/2006 cu intenția legiuitorului de a sancționa penal și reprimă prin mijloace penale, fapte de o gravitate deosebită, similare înșelăciunii precum și falsului și uzului de fals.

Obiectul juridic special acestei infracțiuni are în vedere relațiile sociale care se stabilesc între persoanele fizice și cele juridice, având calitatea de comercianți ori de administratori și/sau de reprezentanți legali, pe de o parte, și autoritățile și instituțiile publice precum și diverse alte persoane juridice și fizice, pe altă parte, relații care privesc concordanța dintre actele (înscrisurile) care atestă calitatea de comerciant persoană juridică a unei anumite entități și situația juridică reală a respectivelor subiecte de drept. Sau altfel spus, prin săvârșirea unor fapte de genul celor incriminate prin această infracțiune se aduce atingere încrederii publice în realitatea și legalitatea actelor juridice, atât ca manifestări de voință ale asociațiilor, manifestări emise în scopul de a produce efecte juridice, cât ca și înscrisuri emise de către instituția publică însărcinată de lege cu înmatricularea și evidența comercianților persoane juridice sau fizice... [citeste mai departe \(1-4\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 281**

Faptele prevăzute în prezentul titlu, dacă, potrivit [Codului penal](#) sau unor legi speciale, constituie infracțiuni mai grave, se sancționează cu pedepsele prevăzute de acestea.

▶(la data 01-feb-2014 Art. 281 din titlul VIII modificat de Art. 33, punctul 15. din titlul II din [Legea 187/2012](#))

1.

Deși LSC, din punct de vedere penal sau, mai exact spus, dispozițiile penale din această lege au natura juridică a unor norme penale speciale care, în concurs cu dispozițiile legii generale ar trebui să de aplice cu

prioritate, art. 281, rămas nemodificat sau completat, prevede în mod cât se poate de clar că, dacă aceleași fapte ca cele incriminate ca infracțiuni speciale de Titlul VIII, potrivit legii generale (care este Codul penal sau unor alte legi speciale) vor fi reglementate și sancționate ca infracțiuni mai grave, dispozițiile acestora din urmă acte normative se vor aplica în mod prioritar și exclusiv. Practic însă, noi apreciem că o reglementare identică, ca fapte care intră în conținutul laturii obiective a fiecăreia din infracțiunile cuprinse în Titlul VIII, respectiv ca și elemente ale laturii subiective, care să fie cuprinsă în legea generală sau într-o altă lege specială nu se justifică, din punct de vedere teoretic, tocmai pentru că legiuitorul a manifestat grija necesară ca, în actul normativ cel mai potrivit, ca și obiect al reglementărilor, să incrimineze faptele pe care le-a apreciat ca prezentând pericolul social al unor infracțiuni... [citește mai departe \(1-1\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

▶(la data 01-feb-2014 Art. 282¹ din titlul VIII abrogat de Art. 26 din titlul II din [Legea 255/2013](#))

▶(la data 20-iul-2006 Art. 282 din titlul VIII abrogat de Art. 156, alin. (3) din [capitolul VI din Legea 85/2006](#))

☐ **TITLUL IX: Dispoziții finale și tranzitorii**

☐ **Art. 283**

(1) Societățile comerciale, organizate în baza Legii nr. [15/1990](#) privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale, cu modificările ulterioare, privatizate sau care se vor privatiza, pot funcționa numai pe bază de statut.

(2) Modificând, în condițiile legii, statutul, asociații îl pot denumi act constitutiv, fără ca prin aceasta să ia naștere o societate comercială nouă.

(3) La societățile existente, asociații pot modifica actul constitutiv, prevăzând în el documentele la care aceștia urmează să aibă acces, în sensul art. [8 lit. i](#)).

(4) Societățile comerciale cu capital integral ori majoritar de stat pot funcționa cu orice număr de asociați.

1.

Articolul 283, articol care se regăsește în forma actuală în LSC de foarte multă vreme, prin cele 4 alineate ale sale reglementează două probleme distincte, dar ambele de o importanță deosebită pentru caracterizarea regimului juridic al societăților comerciale care au fost înființate prin transformarea și dizolvarea, fără lichidare, a fostelor întreprinderi socialiste de stat în societăți comerciale, sub imperiul Legii nr. 15/1990 privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale. Prima problemă, în ordinea reglementării, se referă la denumirea și regimul juridic al actului constitutiv al unor astfel de societăți comerciale iar cea de a doua la numărul minim de asociați cu care pot funcționa acest tip de societăți.

Referitor la prima problemă, alineatul (1) prevede că societățile comerciale înființate în baza Legii nr. 15/1990 chiar dacă se vor privatiza, în baza unor legi speciale, vor putea funcționa în baza unui act constitutiv numit statut. Așadar, chiar dacă la constituire astfel de societăți aveau un singur acționar sau asociat – Statul român – situație firească, de altfel, care justifică pe deplin natura de act unilateral al actului constitutiv, privatizarea lor ulterioară, prin oricare din metodele avute în vedere de legislația specială (Legea nr. 58/1881, O.U.G. nr. 88/1997, Legea nr. 99/1999, Legea nr. 137/2002 etc.) nu atrage obligația de a adopta și un contract societate care, alături de statutul inițial, să formeze cele două componente ale actului constitutiv de care face vorbire Legea nr. 31/1990 [a se vedea prevederile alin. (2)]. Un astfel de act constitutiv, cum este statutul, chiar dacă ar fi fost modificat ulterior privatizării și i s-ar fi atribuit denumirea de act constitutiv, nu ar putea să aibă efectul juridic al nașterii unei noi societăți comerciale. Această stipulație a alin. (2) al art. 283 are o utilitate și finalitate discutabilă, având menirea, după părerea mea, de a înlătura diverse controverse și soluții contradictorii ale unor instanțe de judecată, în concepția cărora, în urma procesului de privatizare, astfel cum acesta era/este reglementat de lege, teoretic și practic, se naște o nouă societate comercială, fiind necesară adoptarea unui nou act constitutiv având două componente: contract și statut. În fapt însă, așa cum se desprinde din studierea practicii societăților comerciale privatizate, cele mai multe dintre ele au procedat la adoptarea unui nou act constitutiv, fie sub forma înscrisului unic, dar având două componente strâns legate unele de altele: contract și statut. Asociații ori acționarii unor astfel de societăți au plecat în justificarea opțiunii lor de la prevederile art. 5 din LSC potrivit cărora, cu excepția societății comerciale în care părțile sociale aparțin unei singure persoane și a societății în nume colectiv și în comandită simplă, celelalte forme de societăți se înființează pe bază de contract și de statut. Alte societăți privatizate au adoptat un act constitutiv, redactat ca un înscris unic, fără a se putea face distincția între clauzele aferente unui contract de societate și cele ale statutului, având ca fundament constatarea că prevederile art. 7 și 8 din LSC, care reglementează conținutul minimal și obligatoriu al actului

constitutiv al diverselor forme de societăți comerciale, nu fac distincție între clauzele pe care trebuie să le cuprindă contractul de societate și cele pe care trebuie să le cuprindă statutul. Facem precizarea că, în concepția noastră, statutul, ca parte componentă a actului constitutiv, alături de contract, este un act juridic bi sau multilateral, dar completator și dezvoltător al contractului de societate, având un caracter accesoriu acestuia... [citeste mai departe \(1-3\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 284**

Încadrarea salariaților la societățile comerciale se face pe bază de contract individual de muncă, cu respectarea legislației muncii și asigurărilor sociale.

1.

Dispozițiile acestui articol trebuie interpretate și înțelese prin prisma condițiilor social istorice și politice de la data adoptării LSC și au ca scop să consacre calitatea de angajator de forță de muncă a oricărei societăți comerciale. De altfel, oricare dintre formele de societăți comerciale care angajează forță de muncă în condițiile Codului muncii au natura economico-organizatorică a unor întreprinderi. Trebuie reținut, în acest context, faptul că asociatul unic poate avea calitatea de salariat al societății cu răspundere limitată al cărui asociat unic este [a se vedea prevederile art. 196¹, alin. (3) din LSC]. Așadar, în condițiile LSC, calitatea de asociat/acționar al unei societăți comerciale, ca regulă, este compatibilă cu cea de salariat, cu excepțiile de strictă interpretare prevăzute de acea lege sau de alte acte normative speciale.

Durata pentru care se pot încheia contractele de muncă cu persoanele care au calitatea de salariați se stabilește pe bază de negocieri, cu respectarea limitelor impuse de Codul Muncii. În cazul persoanelor fizice străine care se încadrează ca salariați la societățile de naționalitate română trebuie avute în vedere prevederile legale speciale privind regimul juridic al străinilor, în special cele privind permisele de muncă... [citeste mai departe \(1-1\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 285**

Dacă asociatul unic dintr-o societate cu răspundere limitată este și administrator, poate beneficia de pensie ca la asigurările sociale de stat, în măsura în care a vărsat contribuția la asigurările sociale și pe aceea pentru pensia suplimentară.

1.

Și dispozițiile acestui articol trebuie interpretate prin prisma condițiilor social- istorice, economice și politice de la data adoptării LSC, în forma ei inițială și chiar de la data primelor sale modificări mai substanțiale. Finalitatea lor a fost și este aceea de a conferi asociatului unic care are și calitatea de administrator posibilitatea de beneficia de prevederile sistemului de asigurări sociale. Problema care se poate pune vis a vis de această prevedere legală este aceea dacă nu era necesară extinderea ei și în cazul societăților comerciale pe acțiuni sau în comandită de acțiuni ori, de ce nu, pentru toate celelalte forme de societăți comerciale. Chestiunea nu este una pur teoretică, mai ales în condițiile în care, potrivit noilor prevederi ale LSC, introduse prin Legea nr. 441/2006, administratorii și directorii societăților comerciale pe acțiuni și în comandită pe acțiuni sunt incompatibili cu calitatea de salariați. În astfel de condiții, noi apreciem că, cel puțin în modul formal-juridic, era de dorit ca prevederile art. 285 să fi fost extinse la toate situațiile în care un asociat sau acționar este și director ori administrator al oricărei forme de societate comercială... [citeste mai departe \(1-1\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 286**

Constituirea de societăți comerciale cu participare străină, în asociere cu persoane juridice sau persoane fizice române, sau cu capital integral străin se efectuează cu respectarea dispozițiilor prezentei legi și ale legii privind regimul investițiilor străine⁷).

1.

Prevederile art. 286, așa cum au fost concepute la data adoptării LSC, se constituie în norme materiale de drept internațional privat care constituie baza condiției juridice a străinilor persoane juridice ori fizice, în domeniul dreptului societății, prin recunoașterea dreptului acestor categorii de persoane de a constitui societăți de naționalitate română cu capital integral străin sau doar parțial străin, prin asociere cu persoane juridice sau fizice române. Din păcate, reglementările legale privind regimul investițiilor străine în România au înregistrat numeroase schimbări, evoluții și chiar unele involuții, astfel încât, cu excepția celor care au fost aprobate și reglementate prin legi speciale (vezi cazul Petromidia, Petrom, BCR etc.), la ora actuală cele care mai sunt aplicabile ni se par a fi insuficiente.

Este de reținut că, în prezent, pentru efectuarea unor investiții străine în România, directe sau de portofoliu, nu mai este necesar vreun aviz sau autorizare prealabilă din partea unor autorități române ci doar înregistrarea la agenția de resort a acelor care depășesc un anumit nivel, în scopul de a beneficia de anumite facilități. [... citește mai departe \(1-1\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 287**

Activitățile care nu pot face obiectul unei societăți comerciale se stabilesc prin hotărâre a Guvernului.

1.

Înainte de a proceda la examinarea și analizarea propriu-zisă a prevederilor art. 287, găsim necesar să ne întrebăm și să răspundem la problema dacă prin prisma prevederilor Constituționale privind libera inițiativă și concurența precum și ale Legii nr. 21/1996 a concurenței, acordarea, chiar prin lege, prerogativei de a stabili care activități pot forma obiectul de activitate al societăților comerciale Guvernului este constituțională sau nu?

Fără a intra într-o analiză detaliată și amplă a acestei chestiuni afirmăm că dispoziția art. 287 din LSC este neconstituțională cel puțin pentru argumentul că libera inițiativă și libera concurență fiind principii constituționale, potrivit prevederilor art. 135 alin. (1) din Constituție, nu pot fi modificate, completate ori restrânse decât prin lege, în accepțiunea proprie a acestei noțiuni, nu prin acte administrative, de tipul hotărârilor Guvernului. De asemenea, în opinia noastră, prevederea art. 287 din LSC, aduce atingere libertății economice instituite și garantate de art. 45 din Constituția României, revizuită în 2003. [... citește mai departe \(1-1\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 288**

Pentru autentificarea actului constitutiv se vor plăti taxele de timbru și onorariile notariale legale.

1.

Dispoziția pe care o conține articolul 288 este una, în aprecierea noastră, inutilă și lipsită de obiect, cel puțin pentru situațiile în care LSC nu cere pentru valabilitatea actelor constitutive ale diverselor forme de societăți comerciale forma autentică. Din fericire, așa după cum rezultă din dispozițiile LSC, analizate și comentate de noi în această lucrare, situațiile în care se impune forma autentică a actelor constitutive a societăților comerciale reglementate de către acest act normativ sunt limitativ stabilite, aceasta fiind regula, pentru societățile comerciale la care răspunderea asociaților este nelimitată (în nume colectiv și în comandită simplă) precum și pentru cele pe acțiuni care se constituie prin subscripție publică.

De asemenea, forma autentică este obligatorie potrivit prevederilor art. 5 alin. (6), teza ultimă din LSC, pentru oricare formă de societate la care, printre bunurile subscrise ca aport la capitalul social se află și un teren. [... citește mai departe \(1-1\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 289**

În sensul prezentei legi, municipiul București se asimilează cu județul.

1.

Pentru că municipiul București, privit în dubla sa ipostază: de capitală a țării și de unitate administrativ teritorială, sub aspect teritorial - administrativ este o structură organizatorică de tip special înființată și după alte criterii decât cele care au stat la baza organizării județelor țării dar care, din punct de vedere instituțional, având organizate anumite autorități și instituții publice similare celor ale județelor, trebuie asimilat acestora pentru ca LSC să poată fi aplicată fără distorsiuni și societăților comerciale care își stabilesc sediul în cuprinsul acestuia. De altfel, și această prevedere a art. 289, ca și cea a art. 288, este inutilă pentru că actele normative care reglementează organizarea judecătorească precum și cele referitoare la organizarea și funcționarea registrului comerțului – dar nu numai aceste categorii de acte normative – conțin necesarele dispoziții privind asimilarea acestei unități administrative de tip special, cu județele țării. [... citește mai departe \(1-1\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

☐**Art. 290**

(1) Întreprinderile mici și asociațiile cu scop lucrativ, persoane juridice, înființate în baza Decretului-lege nr. **54/1990** privind organizarea și desfășurarea unor activități economice pe baza liberei inițiative și reorganizate, până la data de 17

septembrie 1991, în una dintre formele de societate prevăzute de art. 2 din prezenta lege își vor putea continua activitatea.

(2) Ele sunt succesoare de drept ale întreprinderilor mici sau ale asociațiilor cu scop lucrativ din care provin.

1.

Prevederile art. 290, în prezent, au doar o utilitate pur istorico- juridică, pentru că ele sunt lipsite de orice aplicabilitate practică. Într-adevăr, structurile organizatorice cu personalitate juridică, înființate în primele luni ale anului 1990, până la adoptarea LSC, purtând denumirea de întreprinderi mici și mijlocii sau de asociații cu scop lucrativ, după intrarea în vigoare a legii citate au fost nevoite fie să-și înceteze activitatea și să se dizolve și să se lichideze fie să se transforme, dizolvându-se fără se lichideze, până în data de 17 septembrie 1991, în oricare dintre formele de societăți comerciale reglementate de Legea nr. 31/1990. Așa fiind, dispoziția textului art. 290, alin. (1) teza ultimă, potrivit căreia întreprinderile mici și asociațiile familiale înființate în temeiul Decretului-lege nr. 54/1990 își vor putea continua activitatea, trebuie interpretată în sensul că acele entități au putut să-și păstreze personalitatea juridică dobândită anterior doar dacă s-au reorganizat potrivit cerințelor noii legi (așa cum era la acea vreme LSC!).... [citește mai departe \(1-1\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 291

Prevederile din prezenta lege se completează cu dispozițiile Codului civil și ale Codului de procedură civilă.

(la data 01-oct-2011 Art. 291 din titlul IX modificat de Art. 10, punctul 7. din capitolul II, secțiunea 3 din [Legea 71/2011](#))

1.

În materia societăților comerciale, așa după cum este îndeobște cunoscut, Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, prin obiectul său de reglementare, reprezintă un act normativ special dar, prin raportare la diverse tipuri de societăți comerciale care se pot înființa potrivit unor legi speciale, această lege trebuie privită ca un act normativ de drept comun. Sau altfel spus, LSC constituie dreptul comun în materia societăților comerciale. Așa fiind, ori de câte ori în dispozițiile unor legi speciale care reglementează diverse tipuri de societăți comerciale (spre exemplu, Legea nr. 133/1996, Legea nr. 32/2000, Legea nr. 297/2004, O.U.G. nr. 99/2006 etc.) nu se prevede o soluție pentru o anumită problemă societară, vor fi aplicabile dispozițiile dreptului comun, în completare, respectiv ale LSC, sub rezerva că dispozițiile legii speciale în cauză să nu conțină o interdicție expresă, în acest scop.

În materia și activitatea comercială, în general, așa cum prevede art. 1 alin. (1) din Codul comercial, acesta se aplică cu titlu de lege generală sau de drept comun. Pentru situația în care Codul comercial nu conține o anumită reglementare aplicabilă materiei comerciale, alineatul (2) al aceluiași articol prevede obligativitatea aplicării, ca drept comun, a Codului civil.... [citește mai departe \(1-1\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

Art. 292

Societățile cu participare străină înființate până la data de 17 decembrie 1990 își vor putea continua activitatea potrivit actului lor de constituire, aprobat în condițiile legii.

1.

Pentru că și anterior intrării în vigoare a LSC s-au constituit societăți comerciale în baza prevederilor Codului comercial, prevederi neabrogate până la acel moment precum și unor acte normative speciale cum ar fi Decretul nr. 424/1972 și Decretul-lege nr. 96/1990, societăți care aveau capital român-străin, pentru a se marca direcția politică și economică spre care se îndrepta România la data adoptării LSC, legiuitorul român a considerat necesar și binevenit ca prin prevederile art. 292 să consacre dreptul acelor societăți comerciale de tip special de a funcționa în continuare potrivit actelor lor constitutive, aprobate în condițiile legilor speciale. O astfel de prevedere legală, care s-a dorit a se constitui și într-o garanție de ordin legal a atașamentului noului regim politic la principiile economiei de piață, nu trebuie înțeleasă însă la modul absolut, în sensul că acele societăți nu trebuiau să-și adapteze actele lor constitutive și activitatea, în general, la prevederile imperative ale LSC ci că, dimpotrivă, ele erau supuse unui regim juridic dual: dispozițiilor legale speciale și celor de drept comun, în măsura în care cele două categorii de prevederi legale erau compatibile. În caz contrar, s-ar putea reține, în viziunea noastră, prin raportare la prevederile art. 294, teza penultimă și ultimă din LSC că avem de a face cu o situație de ultraactivitate – chiar și parțială – a

unor reglementări mai vechi abrogate, însă, în mod expres, prin articolul citat... [citește mai departe \(1-1\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

▶ (la data 30-oct-2005 Art. 293 din titlul IX abrogat de Art. I, punctul 4. din [Legea 302/2005](#))

▣ **Art. 294**

Pe data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă prevederile art. [77-220](#) și [236](#) din [Codul comercial](#)⁸⁾, prevederile referitoare la întreprinderile mici și la asociațiile cu scop lucrativ, cu personalitate juridică, din Decretul-lege nr. [54/1990](#) privind organizarea și desfășurarea unor activități economice pe baza liberei inițiative, Decretul nr. [424/1972](#) privind constituirea și funcționarea societăților mixte în România, cu excepția art. [15](#), art. [28 alin. 1](#), art. [33](#) și art. [35 alin. 2 și 3](#), Decretul-lege nr. [96/1990](#) privind unele măsuri pentru atragerea investiției de capital străin în România.

1.

În mod necesar și corespunzător noii situații create prin adoptarea LSC, art. 294 din acest act normativ a aprobat în mod expres cele mai multe dispozițiile Codului comercial referitoare la societățile comerciale, parțial cele din Decretul nr. 54/1990 și din Decretul nr. 424/1972. De asemenea, au fost abrogate integral și dispozițiile Decretului-lege nr. 96/1990. Această măsură de „asanare” și sistematizare legislativă, în timp, s-a dovedit a fi utilă și conformă cu necesitățile dezvoltării ulterioare a dreptului societății românească. De altfel, chiar și după intrarea în vigoare a LSC, prin alte acte normative speciale cum ar fi O.U.G nr. 32/1997, modificată, completată și aprobată, la rândul său, prin Legea nr. 195/1997, au mai fost abrogate expres și alte dispoziții referitoare la societățile comerciale din Codul comercial.

Notă: Potrivit art. IX din O.U.G. nr. 32/1997, aprobată cu modificări prin Legea nr. 195/1997, pe data intrării în vigoare a acestei ordonanțe (28 iulie 1997) se abrogă art. 237-250 și art. 264-269 din Codul comercial... [citește mai departe \(1-1\)](#)

SCHIAU Ioan;PRESCURE Titus, Legea societăților comerciale din 01-nov-2009, Hamangiu

1) Republicată în temeiul art. [XII](#) din titlul II al cărții a II-a din Legea nr. [161/2003](#) privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 21 aprilie 2003, cu modificările ulterioare, dându-se textelor o nouă numerotare.

Legea nr. [31/1990](#) a mai fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 33 din 29 ianuarie 1998, iar ulterior a fost modificată și completată prin:

- Ordonanța de urgență a Guvernului nr. [16/1998](#) pentru prorogarea termenului prevăzut la art. [VI alin. 1](#) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. [32/1997](#) pentru modificarea și completarea Legii nr. [31/1990](#) privind societățile comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 22 septembrie 1998, aprobată prin Legea nr. [237/1998](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 477 din 11 decembrie 1998;

- Legea nr. [99/1999](#) privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 236 din 27 mai 1999, cu modificările ulterioare;

- Ordonanța de urgență a Guvernului nr. [75/1999](#) privind activitatea de audit financiar, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 598 din 22 august 2003, cu modificările ulterioare;

- Legea nr. [127/2000](#) pentru modificarea și completarea art. [156](#) din Legea nr. [31/1990](#) privind societățile comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 25 iulie 2000;

- Ordonanța de urgență a Guvernului nr. [76/2001](#) privind simplificarea unor formalități administrative pentru înregistrarea și autorizarea funcționării comercianților, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 413 din 14 iunie 2002, cu modificările și completările ulterioare;

- Legea nr. [314/2001](#) pentru reglementarea situației unor societăți comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 338 din 26 iunie 2001, cu modificările și completările ulterioare;

- Ordonanța de urgență a Guvernului nr. [102/2002](#) privind unele măsuri pentru stimularea cererii de atribuire a folosinței gratuite și a investițiilor în imobilele ce fac obiectul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. [168/2001](#) privind punerea în valoare a construcțiilor zootehnice dezafectate, destinate creșterii, îngrășării și exploatării animalelor, precum și a fabricilor de nutrețuri combinate dezafectate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 673 din 11 septembrie 2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. [78/2003](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 194 din 26 martie 2003, cu modificările ulterioare;

- Legea nr. [161/2003](#) privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, cu modificările ulterioare;

- Legea nr. [297/2004](#) privind piața de capital, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 571 din 29 iunie 2004.

2) Ordonanța de urgență a Guvernului nr. [28/2002](#) privind valorile mobiliare, serviciile de investiții financiare și piețele reglementate a fost abrogată și înlocuită prin Legea nr. [297/2004](#) privind piața de capital, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 571 din 29 iunie 2004.

3) Potrivit art. [V](#) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. [32/1997](#) pentru modificarea și completarea Legii nr. [31/1990](#) privind societățile comerciale, aprobată și modificată prin Legea nr. [195/1997](#), dispozițiile acestui alineat nu se aplică filialelor fără personalitate juridică înființate până la data intrării în vigoare a ordonanței de urgență.

Se recomandă societăților care au înființat unități fără personalitate juridică să modifice denumirea de filială dată acestora.

4) A se vedea nota de la art. [35](#).

5) Legea nr. [52/1994](#) privind valorile mobiliare și bursele de valori a fost abrogată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. [28/2002](#), aceasta fiind, de asemenea, abrogată prin Legea nr. [297/2004](#).

6) A se vedea nota de la art. [168](#).

7) Potrivit art. [III](#) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. [32/1997](#), aprobată cu modificări prin Legea nr. [195/1997](#), societățile comerciale reglementate prin legi speciale rămân supuse și dispozițiilor acelor legi.

8) Potrivit art. [IX](#) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. [32/1997](#), aprobată cu modificări prin Legea nr. [195/1997](#), pe data intrării în vigoare a acestei ordonanțe (28 iulie 1997) se abrogă art. [237-250](#) și art. [264-269](#) din [Codul comercial](#).

Publicat în Monitorul Oficial cu numărul 1066 din data de 17 noiembrie 2004

*) Entitățile care au statutul de sucursală, dar se numesc filiale, înființate înainte de intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. [32/1997](#) pentru modificarea și completarea Legii nr. [31/1990](#) privind societățile comerciale, vor proceda la precizarea statutului lor juridic și la realizarea formalităților legale pentru

publicitate corespunzătoare acestui statut, în termen de 3 luni de la intrarea în vigoare a prezentei legi.

În cazul unei încălcări a prevederilor alin. (1), art. **44** și **46** din Legea nr. **26/1990** privind registrul comerțului, republicată, cu modificările și completările ulterioare, devin aplicabile.

De la data de 1 ianuarie 2007, situațiile financiare anuale și documentele anexate acestora, prevăzute la art. **185 alin. (1)** din Legea nr. **31/1990** privind societățile comerciale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, modificate potrivit prezentei legi, vor fi depuse numai la oficiul registrului comerțului.

În termen de 9 luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi, societățile pe acțiuni vor proceda la efectuarea formalităților necesare îndeplinirii obligațiilor prevăzute la art. **137 alin. (2)**, art. 138¹, art. 140¹ alin. (3) și art. **143 alin. (4)** din Legea nr. **31/1990**, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

▶(la data 01-dec-2006 Actul a se vedea referinte de aplicare din Art. III din **Legea 441/2006**)

*) Societățile pe acțiuni înregistrate în registrul comerțului la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență sunt obligate a efectua demersurile necesare îndeplinirii obligațiilor prevăzute la art. **137 alin. (1) și 2**, art. 137¹ alin. (3), art. 138¹, art. **143** din Legea nr. **31/1990** privind societățile comerciale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, inclusiv cele prevăzute în prezenta ordonanță de urgență, în termen de 6 luni de la intrarea în vigoare a acesteia. Până la finalizarea acestor demersuri, societatea poate funcționa cu structura de administrare existentă la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.

Prin derogare de la prevederile art. **56** din Legea nr. **53/2003** - **Codul muncii**, cu modificările și completările ulterioare, contractele de muncă ale administratorilor/directorilor, încheiate pentru îndeplinirea mandatului de administrator/director înainte de intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, încetează de drept la data intrării în vigoare a ordonanței de urgență sau, în cazul în care mandatul a fost acceptat ulterior intrării în vigoare a prezentei ordonanțe, de la data acceptării mandatului.

▶(la data 29-iun-2007 Actul a se vedea referinte de aplicare din Art. IV din **Ordonanta urgenta 82/2007**)

*) În tot cuprinsul legii, sintagma "societate comercială" sau, după caz, "societăți comerciale" se înlocuiește cu termenul "societate" sau, după caz, "societăți".

▶(la data 15-feb-2013 Actul modificat de Art. 18, punctul 31. din titlul IV din **Legea 76/2012**)

Forma sintetică la data 07-iul-2014. Acest act a fost creat utilizand tehnologia SintAct®-Acte Sintetice. SintAct® și tehnologia Acte Sintetice sunt mărci înregistrate ale Wolters Kluwer.